

Tòng Long

Contents

Tòng Long	1
1. Chương 1: Hắc Y	2
2. Chương 2: Hang Động Đá Vôi	5
3. Chương 3: Hầu Kiếm	9
4. Chương 4: Theo Hầu	12
5. Chương 5: Hầu Hạ	16
6. Chương 6: Sợ Hải	23
7. Chương 7: Nhút Nhát	25
8. Chương 8: An Ủi	30
9. Chương 9: Ngày Nghỉ	34
10. Chương 10: Kháng Chỉ	39
11. Chương 11: Tỉnh Ngộ	44
12. Chương 12: Cải Trang	50
13. Chương 13: Khuyển Nhủ	57
14. Chương 14: Rối Bời	63
15. Chương 15: Từng Trải	68
16. Chương 16: Ước Hẹn	78
17. Chương 17: Bí Mật	87
18. Chương 18: Ôn Vua	90
19. Chương 19: Quyết Tâm	95
20. Chương 20: Phu Quân	99
21. Chương 21: Gian Khó	106
22. Chương 22: Vào Cuộc	109
23. Chương 23: Bầu Bạn Với Hổ	116
24. Chương 24: Trụ Cột	118
25. Chương 25: Lòng Dạ	120
26. Chương 26: Tùy Cơ Ứng Biến	125
27. Chương 27: Hầu Vua	132
28. Chương 28: Thu Hoạch	135
29. Chương 29: Đau Lòng	144
30. Chương 30: Kết Thúc	149

Tòng Long

Giới thiệu

Edit: Na Xiaholic Thể loại: Cổ trang, cung đình, xuyên không, ngọt ngào, chủ công, tình hữu độc chung, 1×1, HE Lạnh l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-long>

1. Chương 1: Hắc Y

Dung Dận neho mắt lại, lần đầu tiên cẩn thận ngắm nhìn ảnh vệ đã theo y trong suốt hơn mười năm qua.

Đây là một thanh niên gầy nhom cao ngất. Mặt mũi trong sáng, bờ vai lại rộng. Phần da thịt lộ ra bên ngoài quần áo mang một sắc trắng khác thường. Màu da trắng lúc này là do hắn đang bị thương, mất rất nhiều máu, ngay cả đôi môi cũng mất đi huyết sắc, dưới ánh lửa sáng ngời trong sơn động lại càng lộ vẻ nhợt nhạt yếu ớt, tựa như có thể gục ngã bất kỳ lúc nào. Từ trên người hắn luôn toát lên hơi thở trầm lặng, yên tĩnh nhã nhặn, nhưng không cảm thấy có chút nào khó gần. Nhìn vẻ bên ngoài, không một ai có thể tin được đây lại là một kẻ có võ dũng mãnh đã từng vô số lần rút kiếm ra đứng chắn trước mặt y, cứu lấy tính mạng của y.

Bao gồm cả lần mới vừa rồi kia. Hắn trong nháy mắt lúc mãnh hổ nhào tới, lấy thân mình làm lá chắn, thay y đỡ được một vết cào dữ tợn.

Để giải quyết xong con cộc kia, ảnh vệ đã phải mất rất nhiều thời gian. Người y mang theo không chết thì cũng bị thương, mà ảnh vệ này là người bị thương nghiêm trọng nhất, phía sau lưng hắn bị con cộc hung ác cào một phát, để lại bốn dấu máu thật sâu.

Cũng do chính một vết cào đó mà Dung Dận bắt đầu chú ý đến người ảnh vệ này. Hàng năm bên cạnh y có hơn hai mươi ảnh vệ thay phiên nhau phục vụ, có nhiều người mặc dù y nhớ mặt nhưng lại chẳng biết tên. Y luôn cố giữ khoảng cách với các ảnh vệ, người trước mặt này dù đã theo y rất nhiều năm nhưng y chưa bao giờ dồn toàn bộ lực chú ý lên người hắn tựa như hôm nay.

Đó là vì phần quần áo phía sau lưng người ảnh vệ này bị cộc cào nát, lộ ra đồ lót màu đen ở bên trong.

Chuyện này thì y hoàn toàn không hiểu nổi.

Y chuyển kiếp đến cái vương triều có chín bang này đã hơn mười năm, từ lâu y đã dung hòa vào trong thế giới này. Chín bang tôn sùng sắc đen, màu đen chính là màu chuyên dụng của hoàng tộc, dân thường dù dùng màu đen chỉ để may viền áo cũng coi như phạm thượng. Khắp thiên hạ này người có thể dùng màu đen để làm đồ lót mặc y chỉ biết duy nhất có một người, đó là chính bản thân y.

Vậy tại sao ảnh vệ của y lại mặc màu đen trên người mà chính y cũng không hay biết? Càng kỳ quái hơn chính là trừ y ra, tất cả mọi người nhìn thấy cũng xem như là chuyện đương nhiên, có chuyện gì đang xảy ra vậy? Màu đen là màu chính thống, ngay cả Hoàng đế như y cũng biết rõ chỉ khi có lễ lớn long trọng mới mặc áo quần trong ngoài đều đen, huống chi là cận vệ bên cạnh y? Vậy tại sao người này lại mặc đồ lót màu đen, hơn nữa... trông còn rất thản nhiên?

Dĩ nhiên là cũng không được thản nhiên cho lắm. Lúc hắn phát hiện ra quần áo đã bị rách thì rất hoảng sợ, ôm lấy vết thương cả buổi không dám nhúc nhích, mãi cho đến khi có người đưa cho hắn một chiếc áo choàng thì mới chịu đứng dậy. Thế nhưng, đã như vậy mà cũng không có ai giải thích cho y chút gì sao?

Dung Dận ôm một bụng nghi vấn, lại quan sát ảnh vệ của mình thêm lần nữa. Hắn mặc trang phục thị vệ, bên ngoài choàng áo khoác che phủ phần lưng đau. Lúc này hắn đang cúi mặt, thận trọng trải chiếc đệm dày ra rồi treo áo ngủ bằng gấm sang một bên. Thu xếp ổn thỏa, hắn quỳ xuống xin lui rồi ngồi trước cửa sơn động chờ lệnh. Hoạt động ngao du trên núi này bình thường không thể mang theo người hầu, mọi sinh hoạt ăn uống đều do một tay ảnh vệ lo liệu. Cơ hội được thân cận để vương vốn ngàn năm có một, có thể được theo hầu hạ y một đoạn đường này có thể nói lên được thân phận của hắn không hề thấp.

Dung Dận yên lặng suy nghĩ hồi lâu, đầu óc trống rỗng, một chút ấn tượng với người ảnh vệ này cũng không có. Bên cạnh y luôn có một đội ảnh vệ, những người học võ này phần lớn xuất thân bản hàn, nên móng bầm sinh lại cực kỳ thích hợp để tập võ, do gia đình không đủ khả năng chi trả khoản học phí khổng lồ cho nên mới đưa vào trong cung, nhờ triều đình tập hợp lại đào tạo. Một khi đã thông qua tuyển chọn thì phải thể trung thành với quân vương mười năm. Về sau khi từ chức có thể tự đưa ra lựa chọn theo hầu các gia tộc lớn hoặc nhập ngũ làm tướng. Những người này theo hầu vua cho nên cũng là do chính Hoàng đế tự mình dạy dỗ bồi dưỡng, về sau bất kể có lựa chọn như thế nào thì con đường thăng tiến cũng sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều. Triều Lưu mấy trăm năm qua đều dựa vào phẩm chất để chọn quan, tất cả quyền thần trong triều đình đều có xuất thân là con nhà quan, đại diện cho lợi ích của gia tộc giúp triều đình gầy

dựng giang sơn. Duy chỉ có ngự tiền ảnh vệ là được ban sắc lệnh không được can thiệp vào việc triều chính, cũng không được phép có dây mơ rễ má gì với các phái thế lực trong triều, chính vì vậy ngay cả Hoàng đế cũng nể trọng bọn họ mấy phần.

Người trước mắt y đây dường như cũng đã theo hầu gần mười năm rồi?

Vết thương sau lưng hẳn hiển nhiên không được chữa trị đàng hoàng, máu chậm chậm rỉ ra nhiễm đỏ cả một mảng áo khoác. Vị trí vết thương như vậy chính mình cũng không thể với tới, cần phải nhờ người khác băng bó thay.

Dung Dận không khỏi chậm rãi nhíu mày.

Đánh nhau xong với con cộp kia có không ít ảnh vệ bị thương, y còn cố tình dừng lại ở nơi đó một giờ đồng hồ để cho mọi người chữa thương, cho nên cuối cùng quyết định qua đêm luôn ở trong rừng, chữa lại thời gian cho những người bị thương nghỉ ngơi. Ảnh vệ ra ngoài ai cũng đều mang theo thuốc trị thương, phòng khi bị thương sẽ có đồng bọn giúp đỡ băng bó. Vậy mà bọn họ hạ trại ở đây cũng đã hai giờ đồng hồ, tại sao chưa thấy có ai đến giúp đỡ hẳn?

Y chăm chú nhìn như vậy rất nhanh đã khiến cho ảnh vệ phát hiện. Đối phương lấy tay chống đất, hơi do dự trong chốc lát rồi thoáng ngẩng đầu lên, bày ra tư thế chờ lệnh.

Dung Dận suy nghĩ một lát rồi nói: “Người lại đây.”

Người ảnh vệ lặng yên không gây ra một tiếng động mà bước lên, quỳ xuống dưới chân Dung Dận.

Dung Dận khẽ phất ngón tay nói: “Xoay người lại.”

Đưa lưng về phía thiên tử là đại bất kính. Ảnh vệ vô cùng bất an, lập tức cúi người, hơi di chuyển một chút.

Dung Dận lập tức đặt tay lên bả vai đối phương, kiên quyết quay người hẳn lại, hỏi: “Có mang thuốc theo không?”

Ít khi được tiếp xúc với y gần như thế khiến cho đối phương cực kì kinh sợ. Lúc ngón tay y chạm vào người hẳn, Dung Dận cảm thấy đối phương căng thẳng mà nín thở, bắp thịt cứng rắn tựa như đá vậy. Lời của y rất lâu sau mới được đáp lại, đối phương lấy ra từ trong lồng ngực một cái chai nhỏ, hoàn toàn quên mất lễ nghi giữa quân và thần, nhắm mắt cứng đờ đưa qua cho y.

Dung Dận nhận lấy chai thuốc, ngồi sau lưng ảnh vệ không nhìn được nhếch khóe môi.

Đã rất lâu rồi không thấy có ai cứ như thế mà lỗ mãng trực tiếp đưa đồ ngay trước mặt y.

Thân là vua một nước, là tấm gương sáng cho vạn dân chúng noi theo, đáng vẻ để vương uy nghi điềm tĩnh của y có thể gọi là đạt cấp bậc sách giáo khoa hoàn hảo. Y xử sự công bằng, đối với hạ thần nhân từ, không bao giờ để lộ cảm xúc, vui giận khó đoán, hành xử khéo léo để che giấu thủ đoạn dã tâm khôn lường, ra tay lại cực kỳ tàn nhẫn, vẻ ngoài và bên trong hoàn toàn là hai người khác nhau, hơn nữa y lại không thân thiết với nội thần, không gần nữ sắc, nhiều năm như vậy tạo nên ảnh hưởng lớn, trong triều không có ai là không sợ y. Bề tôi nhìn thấy y chỉ hận không thể làm đại đại lễ, ước gì có thể đào luôn một cái hố mà nắp dưới lòng đất. Bình thường nếu muốn nhận lấy thứ gì, y căn bản chỉ có thể nhìn được cái ót rừ xuống của đối phương.

Thật ra thì y cũng thấy rất mệt mỏi.

Nơm nớp lo sợ như giấm trên băng. Tám chữ này có thể tổng kết được cuộc sống mười năm của y ở đây sau khi xuyên không. Mãi cho đến mấy năm gần đây thỉnh thoảng y mới dám buông lỏng, nhớ những ngày đầu vừa mới đến đây, y ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, rất sợ có một ngày bất chợt để lộ sơ hở.

Nguyên nhân rất đơn giản, cũng chính là vì những vị ngự tiền ảnh vệ này.

Thời điểm y xuyên đến đây, thân thể này vừa mười bốn tuổi, lên ngôi đã được năm năm. Nói cách khác, những ngự tiền ảnh vệ này đã ngày đêm không ngừng nghỉ trông chừng vị Hoàng đế đích thực kia năm năm.

Khi đó y còn chưa hiểu rõ chuyện này có gì nghiêm trọng. Y chỉ là uống hơi nhiều rượu, hiếm thấy mà say mềm một đêm, lúc tỉnh lại đã thấy bản thân trở thành vua một nước. Thân thể này bị chết chìm khiến cho

y viêm phổi, sốt cao không lùi, tinh thần lúc thì mơ hồ lúc thì sáng suốt, ước chừng dày vò hơn hai tháng mới hoàn toàn hồi phục.

Câu đầu tiên y nói ra lúc ấy là: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Y nói tiếng Trung, là tiếng phổ thông chuẩn mực. Ngay lập tức cung nữ túc trực bên cạnh chăm sóc cho y hoảng sợ trợn tròn hai mắt. Hoàng đế nói mê sảng, hoàng cung chấn động, y bị ép phải uống các thứ bùa ngải ngấp mùi than, các loại nước thần đầy rong bèo u ám, có ói ra mật cũng vô ích, liên tục mười mấy ngày luôn bị người người vây quanh tìm cách không cho y ngủ, dẫn vật giày vò. Những kẻ hầu hạ y không chu toàn đều bị truy cứu xử phạt, Thái hậu truyền ý chỉ ban thưởng cho toàn bộ cung nhân một “cung điện máu”.

Cung điện máu, trước điện đang diễn ra thảm cảnh phạt đánh. Phải đánh thật mạnh, đánh thật đau, đánh tới mức máu thịt lẫn lộn, tim gan phèo phổi thì nhau trào ra thì mới thôi.

Đến tận lúc đó y mới biết được thì ra chuyện gào khóc ra máu là có thật. Y bị người khác đè trên giường không thể động đậy, gào thét như muốn xé rách thanh quản, ói ra cả một giường máu. Tất cả ngự tiền thị vệ theo hầu y đều bị giết chết, hơn bốn mươi cung nhân cũng không ai may mắn thoát tội, toàn bộ đều bị đánh chết tươi. Ngày hôm sau, y được người mang ra đứng giữa đại điện, khắp nơi đều là máu thịt lẫn lộn, quả nhiên chính là cung điện máu.

Hai năm sau đó, y không còn mở miệng nói chuyện nữa.

Y vốn tưởng Thái hậu muốn để cho y chết. Y cũng không muốn liên lụy thêm đến người khác, nhưng cũng không hề muốn cứ ù ù cạc cạc như thế mà chết trong uất ức. Vì thế cứ mơ hồ như vậy, nhắm mắt chấp chính ngôi vị Hoàng đế, không nói một lời, suốt ngày cứ dờ ra. Mẹ ruột của y là Tĩnh Di thái phi ngày ngày đều ngồi khóc trước giường của y, nhưng cũng không thể làm cho y bật lên nửa lời.

Lại vài tháng nữa trôi qua, y mới bắt đầu thăm dò tình hình.

Y là con trưởng nhưng không phải là đích tôn. Tiên đế băng hà, y chín tuổi đã phải lên ngôi, lúc đó Thái hậu đang mang thai đến tháng thứ sáu. Năm mười ba tuổi, Hoàng đế phải đại hôn, Thái hậu bắt đầu rục rịch muốn triệt hạ nguy cơ. Lúc này đệ đệ nhỏ tuổi của y đã bắt đầu học võ lòng, tư chất thông minh, cực kỳ có phẩm chất làm vua.

Cho nên đây là thời cơ cuối cùng để đẩy y vào chỗ chết.

Y không có quyền cũng chẳng có thế, đối với việc chấp chính triều đình lại càng không hiểu gì. Y có thể nghe hiểu những gì người khác đang nói, nhưng lại nói không nên lời. Y không biết chữ, không biết lễ nghi của thời này, không nhận biết được cả những đồ vật tầm thường, cũng không hiểu được cấp bậc tôn ti trên dưới. Mà bên cạnh y, lúc nào cũng có vô số ảnh vệ nghiêm mặt canh chừng.

Y chọn cách giả ngu, dựa vào mẹ ruột là Tĩnh Di thái phi.

Suốt ngày y trầm mặc, cố gắng ghi nhớ tất cả những gì người khác nói. Y bắt đầu từ cái bàn cái ghế, khắc ghi tên gọi và công dụng của những đồ dùng xung quanh mình. Y nghe theo sự sắp đặt của Tĩnh Di thái phi, thành công làm cho hoàng hậu và phi tử có thai, sinh hạ cho y hai nam một nữ, tạm thời bảo vệ được tính mạng của bản thân và mẫu phi.

Y bắt đầu chậm chậm nói chuyện, nhưng vẫn còn rất khó khăn, vấp lên vướng xuống. Tĩnh Di thái phi đành phải mời người về dạy học từ đầu cho y, y từ không nhận thức được gì, đến giờ đã thông thuộc Kinh điển, Lịch sử, Chữ tử, Văn tập. Dầu vậy, y cũng không biểu đạt buồn vui, cũng chưa từng chủ động mở miệng, nếu có ai hỏi gì, y chỉ bình tĩnh nhìn lại, nhìn đến mức đối phương phải nổi cả da gà. Y biết cạnh bên mình lúc nào cũng có ngự tiền ảnh vệ chú ý đến từng hành động, từng lời nói, cho nên y chưa từng dám buông lỏng cảnh giác. Tất cả mọi người đều cho rằng Hoàng đế ngu dốt, lại không biết y phải bắt đầu từ hai bàn tay trắng, bước đi trên một đoạn đường dài gian nan.

Trong đời y, mỗi một giây một phút trôi qua đều dùng cả tính mạng để đặt cược. Y cố gắng đọc thật nhiều sách sử, khắc ghi từng hành động và quy tắc của kẻ làm Hoàng đế đến tận xương tủy, nơm nớp lo sợ không để bản thân vi phạm điều gì. Đấu tranh chính trị luôn là điều cực kỳ tàn nhẫn và thê lương, con gái của y

chết yếu, về sau cả hậu lẫn phi đều mất. Các danh gia vọng tộc luôn coi trọng chỗ đứng, thấy y dần dần bộc lộ phong thái uy nghi của bậc đế vương, âm thầm mang tất cả hi vọng đặt cược lên y.

Gia Thống năm thứ mười hai, cuộc đời làm vua của y rốt cuộc cũng có bước ngoặt. Tháng bảy, đệ đệ nhỏ tuổi của y là Ung Tường kính thân vương bỗng dưng phát bệnh đậu mùa mà chết thảm, tháng chín cùng năm, mẹ ruột của y là Tĩnh Di thái phi cũng mắc bệnh đậu mùa không thể qua khỏi. Y kế thừa thế lực của mẫu phi, đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió tranh giành thế lực. Y nhẫn nại chịu đựng, không để lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, lặng yên thu phục quân đội và tướng lĩnh. Rốt cuộc vào đầu tháng hai Gia Thống năm thứ mười lăm, mũi tên cuối cùng cũng đứt dây mà phóng, y dùng thủ đoạn một chiêu diệt gọn, tiêu diệt hết cả nhà họ Đỗ và họ Lâm, chặt đứt toàn bộ phe cánh của Thái hậu. Chỉ trong một đêm y ban xuống năm mươi tư thánh chỉ, kể đến giết sạch ba nghìn một trăm bốn mươi hai quan lại, đề bạt năm mươi ba người mới vào triều làm quan, sự trở mình lúc đó đã hoàn toàn làm trời đất thay đổi. Trong chớp mắt cả vua lẫn dân đều chấn động mạnh, người người mất hồn mất vía cảm thấy vô cùng bất an.

Đợi đến khi thế cục bình ổn trở lại, y lại lấy giang sơn xã tắc làm trọng, kiên quyết quỳ ở ngoài Đức Thọ Cung để thỉnh tội với Thái hậu, diễn một vở kịch mẫu tử từ từ hiếu cực kì xuất sắc. Thái hậu cũng từ đó chuyên tâm lễ Phật, không màng đến chính sự nữa, mà y rốt cuộc cũng trở nên vững vàng hơn rất nhiều. Tuy vậy, dẫu những lo lắng âm thầm đang dần biến mất thì nỗi khiếp sợ vẫn còn vẹn nguyên trong y, y vẫn như cũ thường hay giật mình tỉnh giấc, sợ mình để lộ sơ hở đâu đó, cũng không dám thân cận với thị nữ và người hầu. Ngày hôm nay y gọi người vào để giúp băng bó vết thương, âu cũng là lần đầu tiên trong suốt mười mấy năm qua.

Bởi vì y thật sự không muốn nhìn thấy máu.

Y giúp ảnh vệ bôi thuốc lên vết thương, dùng quần áo tả tơi của hần xé ra làm vải, băng bó vết thương thật sạch sẽ gọn gàng. Quả nhiên ảnh vệ này mặc đồ lót đen từ trên xuống dưới, Dung Dận tỉnh bơ, chờ đợi phương mặc áo khoác xong rồi nói: “Người bị thương, không cần phải hầu hạ, cứ lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Ảnh vệ đáp: “Vâng.”

Hần khom người lui ra, bên ngoài sơn động lập tức có người tiến tới, thay thế vào vị trí của hần.

Dung Dận thấy hần bước đi rất dứt khoát, cũng không hề nhớ ra là phải tạ ơn y, điều này khiến y không khỏi cười một tiếng. Nhưng nụ cười còn chưa tắt, dạ dày của y bỗng nhiên co giật, đau đến mức y muốn ngừng thở.

Đây là bệnh cũ chưa dứt từ sau ý chỉ ban thưởng “cung điện máu” của Thái hậu, đôi khi cứ bất thành linh mà trào máu. Chỉ cần nhìn thấy máu thịt lẫn lộn, trong dạ dày tựa như bị giày xéo, cơn đau mãi không chấm dứt. Chẳng qua là Hoàng đế, y không được phép để lộ sự mềm yếu, y cũng sợ có người sẽ lợi dụng yếu điểm này cho nên đành phải giữ bí mật, đồng thời luyện thêm được một kiến thức cơ bản là gặp khó mặt không đổi sắc. Trong cung bốn bề là kẻ địch, nhất cử nhất động của y lúc nào cũng lộ lộ trước mắt tất cả mọi người, luôn luôn phải chú ý lời ăn tiếng nói. Có thể là vì trong sơn động coi như kín đáo, y cũng lười phải tiếp tục đóng kịch, nằm vật xuống kéo chăn quá đầu, nhanh chóng quên chuyện của ảnh vệ kia lên chín tầng mây.

2. Chương 2: Hang Động Đá Vôi

Bọn họ ngủ trên núi một đêm khiến cho hành trình bị chậm trễ. Ngày hôm sau lúc đến Lâm Xuyên hành cung đã là chạng vạng tối. Chuyến đi mùa thu này mất đến một tháng, để đi được hết cả ba bãi săn, phần lớn thời gian đều phải đóng quân hạ trại ở ngoài trời. Dừng chân ở Lâm Xuyên hành cung hai ngày, bọn họ đợi nghỉ ngơi đủ rồi mới xuất phát. Hành cung này vừa được xây cách đây không lâu, trong vườn có một cái đầm rất sâu được dẫn nước từ vùng phụ cận sang, nước xanh ngắt trông mát mẻ vô cùng. Khí trời lúc này đang rất nóng bức, Dung Dận nổi hứng muốn xuống nước bơi một vòng. Ngày mai y muốn triệu kiến quận trưởng của ba quận Lâm – Du – Nguyễn và hành quân Tư Mã đến nơi đây, lúc này mọi việc đã được

chuẩn bị xong xuôi, y vừa nằm ngâm mình trong nước, vừa lắng nghe quan ngự sử tham chính được y phái tới nơi này đọc lý lịch của các quan viên.

Đây là thông lệ phải làm trước mỗi lần y muốn triệu kiến bề tôi, y cần nhớ kỹ chức quan, chiến công cũng như tên họ của quan lại, để đến lúc đó khen ngợi từng người, thắt chặt quan hệ, ra vẻ ban ân. Lần này triệu kiến đến tận ba mươi mấy người y lần đầu được nghe tên, để ghi nhớ hết cũng có chút vất vả, chờ quan tham chính đọc xong một lượt, y chuyển động ngón tay, ý bảo đối phương đọc thêm lần nữa.

Vị quan tham chính kia vốn đang dốc lòng phục vụ, thật vất vả mới đọc xong danh sách, nghe Hoàng thượng bảo phải đọc thêm một lần nữa, sống lưng hắn bỗng toát mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn đã bị cắt ngang đến hai lần, giờ còn phải đọc lại, liệu có phải hắn đã sơ sót chỗ nào không?

Hắn chỉ là một quan tham chính tam phẩm, bình thường cơ hội được trực tiếp gặp đức vua cũng không nhiều. Quan ngự sử toàn là nhân tài ẩn dật, hắn tài năng đầy mình, thế nhưng luôn cúi hơn mười năm vẫn không thể thoát khỏi nơi này, chỉ đành biết thân biết phận, ở ngoài cung mặc Hoàng đế sai phái. Về sau hắn mặc kệ mọi thứ, tinh thần phấn chấn, vui đầu chăm chỉ làm việc khoảng chừng nửa năm, thuộc lòng tất cả các hạng mục công việc, cố gắng đạt đến trình độ hoàn mỹ để có thể triển lộ tài hoa trước mặt Hoàng thượng.

Nào ngờ đang trong lúc vất vả nỗ lực như thế, hành trình của Thánh giá lại chậm trễ, rõ ràng đã sắp đặt là ba ngày, giờ lại rút xuống chỉ còn có hai. Không thể nào chuẩn bị kịp khiến hắn hết sức hỗn loạn. Lúc này nhìn Hoàng thượng đang tựa hồ trong đầm nước, lòng hắn lại càng lo lắng, quỳ sụp xuống nơm nớp lo sợ hỏi: “Bệ hạ, có chỗ nào sai sót không ạ?”

Dung Dận mặt không biểu cảm, nói: “Đọc.”

Vị quan tham chính nắm chặt bàn tay toát mồ hôi lạnh, đành phải đọc lại danh sách kia thêm một lần nữa. Thật vất vả mới đọc xong, thấy Hoàng thượng không thắc mắc gì thêm lập tức dựa theo kế hoạch lúc trước, báo cáo về vị trí cảnh vật ở Lâm Xuyên hành cung. Nơi này nằm tựa vào núi, lại ở cạnh sông, không chỉ có nước nguyên chất thơm ngọt mà trên núi cũng có rất nhiều cảnh đẹp. Gần đó có hai hang động liền nhau, một là hang động trên mặt đất, bên trong có mạch nước ngầm khiến hang động bừng sáng, sáng chói tựa như dải Ngân Hà. Hang động còn lại là ngầm dưới mặt đất, bên trong có núi đá cao hiểm trở và đá tảng lởm chởm hình thù kì lạ.

Dung Dận vừa nghe cũng biết đó là nơi rộng rãi, cảm thấy có đôi chút hứng thú. Chờ đối phương thưa xong, y lập tức nói: “Đã biết, lui xuống đi.”

Quan tham chính như trút được gánh nặng, vội vàng khom người lui ra. Nghĩ đến nửa năm cực khổ vừa qua, kết quả lại chỉ nói được với Hoàng đế mấy chữ, trong lòng không khỏi vô cùng buồn bã. Chờ đến lúc ra khỏi đầm nước đang che đầy rèm màu đen, hắn nhìn thấy bạn đồng liêu Cổ đại nhân đang dẫn cung nhân đến chờ ở bên ngoài, vội vàng chạy đến kể chuyện vừa rồi gặp đức vua như thế nào.

Cổ đại nhân quanh năm làm việc ở bên ngoài cung, lần này tham gia vào đợt săn bắn mùa thu, cùng quan tham chính giúp đỡ lẫn nhau, hai người bỗng dưng trở thành bạn tốt. Hắn nghe xong cười nhẹ một tiếng, bàn tay giấu ở trong tay áo khẽ chà xát ngón cái, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng ấy à, ánh mắt rất tốt. Chút chuyện người làm chỉ có thể gọi là ổn thỏa mà thôi, còn để khen một chữ tốt thì chưa được.”

Hắn nhìn vẻ mặt buồn rầu của quan tham chính, nói tiếp: “Thanh niên ưu tú, cơ hội còn nhiều. Cứ yên tâm, cố gắng làm thêm ít lâu nữa, nếu mọi chuyện đều ổn, thế nào Hoàng thượng cũng ân thưởng.”

Quan tham chính nghe xong trong lòng nửa vui nửa buồn, luống cuống chẳng biết làm sao. Nghe Cổ đại nhân nói Thánh thượng có ánh mắt rất tốt, lại kể sát lỗi tai đối phương thì thâm mà rằng: “Hạ quan lỗ mãng, đã an bài một giai nhân tuyệt sắc đến đây hầu hạ.”

Tim Cổ đại nhân đập “thịch” một tiếng, cả buổi không nói được câu nào.

Đây chính là một nước cờ hiểm.

Từ sau khi Tuệ Minh công chúa chết yểu, Hoàng thượng thương tâm vô cùng, từ đó không bao giờ lại gần nữ giới. Hiện tại trong cung phi tần tuy nhiều, thế nhưng lại chẳng có ai được hưởng ân huệ. Chuyện này

cả triều ai cũng biết, chẳng qua là không ai dám nhắc tới. Quan tham chính đột nhiên sao lại vừa khéo, rốt cuộc là liều mình tự sát, hay đang muốn nghịch vậy rồng, thật sự khó nói.

Hắn suy đi nghĩ lại, chỉ đành phải nghiêm mặt nói: “Chuyện liên quan đến cung đình, kẻ hèn này không dám loạn ngôn.”

Quan tham chính mặt ủ mây chau, lại bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Sắc trời đang ngày một tối dần, Dung Dận ngâm mình trong nước, lặng yên nhẩm lại những việc ngày mai cần nói trong đầu rồi trở về điện nghỉ ngơi. Hành cung nơi đây thật biết cách lấy lòng, xây tẩm điện cho vua ở gần nguồn nước, bố trí ở bên trong cũng rất khác biệt, nước được bán xe nước dẫn về đây, xối từ trên nóc nhà xuống tạo thành một màn nước mỏng trải dài dọc mái hiên. Y đang dùng bữa tối, đột nhiên nghe thấy bên ngoài thoáng qua tiếng đàn như có như không, cách màn nước có một mỹ nhân xinh đẹp đang nhảy múa thướt tha trên mặt nước, trên mắt cá chân trần trụi treo đầy chuông nhỏ, theo mỗi bước nhảy lại vang lên tiếng leng keng.

Dung Dận nhìn những chiếc chuông nhỏ kia lại nghĩ tới đứa con gái bé nhỏ của mình, bỗng chốc cảm thấy lòng đau như cắt.

Tuệ Minh cũng thích những quả chuông như thế. Cánh tay bé nhỏ mập mạp chỉ cần nắm được thứ gì sẽ vung vẩy không ngừng. Y ngắm nhìn đứa bé sơ sinh béo tròn như một viên thịt kia lớn dần, trở nên xinh xắn ngoan ngoãn, còn chưa biết nói đã biết mở to mắt tìm kiếm y khắp nơi, vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Thế nhưng, tất cả đều đã tan biến rồi.

Mẹ đẻ của công chúa là Việt quý phi vì muốn được y ghé thăm nhiều hơn, ngày nào cũng bắt đứa trẻ phải uống một chén thuốc phát nhiệt. Lâu ngày cũng trở thành một chứng bệnh khó chữa. Y không biết chuyện, uống một chén thuốc này, con gái nhỏ của y đã không thể sống đến hai tuổi.

Hoàng đế có một hậu hai phi, tuy rằng y không yêu ai nhưng y biết gánh vác trách nhiệm, luôn cố gắng đối tốt với các nàng.

Hai đứa con trai sau khi sinh ra đã bị Tĩnh Di thái phi mang đi nơi khác nuôi dưỡng. Hoàng hậu bệnh mà chết, Bảo quý phi bị sát hại khi đang mang thai, Việt quý phi thì gieo mình xuống giếng sau cái chết của Tuệ Minh.

Từ đó trở đi trái tim y coi như đã chết.

Tiếng đàn hòa vào tiếng nước chảy róc rách, lặng lẽ truyền vào trong tẩm điện. Dung Dận ngồi một mình ngoài hành lang, bỏ dở nửa bát cơm. Y kéo màn che lên, bên ngoài có chừng tám người hầu và cung nữ, một nửa là hầu nữ, còn lại là hầu ăn và cung nữ tổng quản. Ở hạ điện còn có tầng tầng lớp lớp ngự tiền ảnh vệ đang bảo hộ, phía bên ngoài nữa thì có thị vệ phụ trách an toàn. Tầm mắt của tất cả bọn họ đều chỉ đặt ở một nơi, đồng tai lên lắng nghe cùng một tiếng động, tinh thần ràng buộc ở cùng một người. Nhiều người ngày đêm bảo vệ Hoàng đế như vậy, mong y được được bình an, thế nhưng lại chẳng một ai có thể khiến cho y bớt đi nỗi thương tâm.

Khúc nhạc kết thúc, thuyền nhỏ lướt nhanh như một mũi tên đưa vũ nữ đến gần tẩm điện để tạ ân. Thấy Dung Dận chẳng nói chẳng rằng, cung nhân rất nhanh chóng biết ý mà đưa nàng ra ngoài.

Dung Dận cảm thấy cực kì khó chịu, dùng xong bữa tối thấy sắc trời vẫn còn sớm, y phái người dẫn đường đến hang động đá vôi. Hang động trên mặt đất cách đó khá xa, phải đi vòng ra sau núi, cưỡi ngựa nửa canh giờ mới đến nơi. Hang động ngầm thì ở ngay giữa sườn núi, đường đi bằng phẳng, chỉ cần đi bộ là được. Y chọn đến hang động ngầm, dọc theo lối đi quanh co khoảng chừng ba mươi bước thì đã thấy điểm đến ở trước mắt, phía trước bằng phẳng lại rộng rãi, hai bên trần đầy thạch nhũ, khi có ánh đuốc chiếu rọi xuống lại phản xạ ánh sáng bóng loáng.

Dung Dận dạo tùy tùng đứng tại chỗ chờ, y tự mình cầm đuốc, từng bước từng bước ló vào trong hang.

Nhũ đá màu trắng sữa lẫn vào nhau trùng trùng điệp điệp, tạo nên một rừng đá vĩ đại đẹp lạ thường. Có nơi đổ xuống tựa như thác nước ngừng động, có nơi lại nhô lên như ngọn núi trông vô cùng hiểm trở. Dung Dận cảm thấy hứng thú, từ từ đi tới tận cùng bên trong, nơi này đá lại xếp tầng trông rất phức tạp, tựa

như vỏ của thân cây già. Y đưa tay lên nhẹ nhàng sờ, phát hiện ở nơi bằng phẳng lại có một lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay, từ nơi đó phát ra tiếng gió vù vù.

Dung Dân tò mò, thử đưa ngón tay luồn vào bên trong. Giữa lúc đang âm thầm cân nhắc, đột nhiên y nghe được bên trong có tiếng người đang nói, âm thanh vang vang than phiền: “Đường vào núi không phải dễ đi, lát nữa ra ngoài trời cũng sẽ tối hẳn rồi, tại sao lại phải đến đây vào buổi tối chứ?”

Một lát sau có tiếng đáp, giọng nói bình thản hơn rất nhiều: “Lỡ như ngày mai bệ hạ muốn đến đây, không thăm dò trước nhờ xảy ra chuyện không may thì sao?”

Dung Dân bình tĩnh hiểu ra, biết được âm thanh này truyền đến từ hang động trên mặt đất, hai hang động đầu đuôi thông nhau, chính là thông nhau qua cái lỗ nhỏ này. Ảnh vệ của y đang dò xét ở bên trên nên âm thanh của họ mới truyền đến đây.

Chợt nghe thấy người hoạt bát hơn lại nói: “Trước khi chúng ta đến đây đã có đội quân thám thính hơn một trăm tám mươi lần rồi, người còn lo lắng làm gì chứ?”

Giọng nói bình thản đáp: “Ta vẫn muốn kiểm tra. Lần trước ở Việt Lâm ta có tự mình đi tra xét một lần, kết quả phát hiện ra có người treo đầy chuông ở hành lang.”

Giọng nói hoạt bát hỏi: “Chuông thì sao, leng keng leng keng dễ nghe biết bao nhiêu.”

Giọng nói bình thản đơn giản nói: “Bệ hạ không thích.”

Dung Dân không khỏi ngẩn ngơ. Còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên nghe thấy giọng nói hoạt bát kêu la om sòm, cảm thán: “Phát sáng kìa! Có cá kìa! Trời ơi, cá ở đây phát sáng lấp lánh luôn! Ôi! Đủ màu luôn kìa! A a a a a, lại phát sáng nữa! Đây chính là tiên cảnh chốn nhân gian!”

Trong hang động ầm ĩ một hồi. Hẳn là hai người kia gặp được cảnh sắc gì thần kỳ khiến cho giọng nói hoạt bát không ngừng hò hét vui vẻ, đập rầm rầm vào đá kêu to: “Cá phát sáng kìa!”

Lại một lúc sau, giọng nói bình thản đột nhiên thở dài: “Ừ, trong đời có thể được nhìn thấy cảnh đẹp kì lạ như vậy một lần, sống cũng đáng giá.”

Rồi bỗng giọng nói bình thản nhẹ giọng nói: “Nếu như bệ hạ có thể nhìn thấy thì tốt rồi.”

Trong lòng Dung Dân không khỏi rung động.

Y biết trên cuộc đời này có rất nhiều người dựa vào y, sợ hãi y, mưu cầu y, oán hận y, nhưng lại chẳng có ai trên đời này sẽ nhớ mong y.

Chỉ nghe thấy giọng nói hoạt bát kia thở dài một tiếng, nói: “Thật đáng tiếc. Người thật vất vả mới có cơ hội theo hầu. Kỳ đi săn mùa thu tiếp theo cũng phải đợi thêm ba năm nữa.”

Giọng nói bình thản không trả lời. Một lát sau lại nói: “Có hơi trơn trượt. Mang tảng đá này đi chỗ khác đi.”

Hai người hì hục dời đá cả buổi trời, giọng nói bình thản kia lại tiếp tục: “Thả tảng đá vào trong nước đi. Lấp lại đất ở chỗ này một chút, đừng để lộ dấu vết.”

Giọng nói hoạt bát nói: “Đừng dời đá nữa, miệng vết thương ở trên lưng người còn chưa lành kìa. Ngày mai sẽ có rất nhiều người đến yết kiến, bệ hạ còn phải bận bịu cả một ngày, chắc chắn sẽ không đến đây đâu.”

Giọng nói bình thản yên lặng một hồi, thấp giọng nói: “Phong cảnh đẹp như vậy cũng nên giữ gìn, một ngày nào đó người nhất định sẽ được nhìn thấy.”

Dung Dân rũ mắt, nhin không đưa vươn tay sờ lên lỗ nhỏ ở trên động.

Đến ngày hôm sau y quả nhiên bận rộn nhiều việc. Triệu kiến rất nhiều bề tôi, buổi tối còn phải ban thưởng yến tiệc. Nhưng đến lúc hoàng hôn buông xuống, y vẫn dành thời gian để đi đến hang động trên mặt đất, ngắm nhìn cảnh sắc mà người kia muốn cho y nhìn thấy.

3. Chương 3: Hàu Kiếm

Gia Thống năm thứ mười tám đối với Dung Dận mà nói cũng không hẳn là một năm tốt.

Kết thúc tuần săn bắn mùa thu, y lại phải trở về chủ trì nghi lễ cáo tế thần linh, tổ chức thu hoạch vụ mùa. Trên đường hồi cung, y đi ngang qua một đồng ruộng mênh mông, nơi đây đã từng là cánh đồng lúa mì chín vàng rực rỡ, từng bông lúa nặng trĩu khom mình trong gió. Vậy mà năm nay mưa lớn, ngay cả mưa đá cũng không buông tha, xuôi theo sông Ly Giang ngày đêm không ngừng trút nước. Lương thực không kịp thu hoạch tất cả đều chìm trong biển nước, để cho chim chuột rất rết ăn no.

Ba quận Hoàn Liêm Tương dọc theo bờ sông Ly Giang là nơi sản xuất lương thực lớn nhất của triều Lưu. Những ngày ngập lụt vừa qua đã khiến cho mấy nghìn vạn dân chúng mất mùa.

Dung Dận lập tức phát lệnh cho xe cứu trợ lương thực đến quận gần nhất. Xe lương thực chồng chất mới đi được nửa đường đã bị mưa đá dập cho tan nát, lũ đến núi lở, hoàn toàn phá hủy con đường vận chuyển lương thực. Tin tức ước chừng hai mươi ngày sau mới đến tai Hoàng đế, ba người đứng đầu ba quận kết hợp lại dâng tấu, cầu xin Thánh thượng vì dân chúng mở kho lương thực.

Kho lương thực nằm trong địa phận của ba quận Hoàn Liêm Tương, tổng cộng có ba mươi hai nơi, tích trữ lương thực đủ dùng trong ba năm.

Dung Dận vẫn còn vương mắc ở chỗ này.

Mở kho lương thực không phải là chuyện nhỏ, y nhất định phải cân nhắc nhiều điều.

Mỗi tháng, một chiếc hộp màu đen sẽ được đưa vào trong ngự thư phòng. Vật này được gọi là hòm thư tín, bên trong có đủ loại thông tin được viết dưới dạng thư, từ giá cả lương thực đến cái chết của một kẻ giàu có nào đó, từ việc dòng sông bị ứ tắc đến sơn tặc làm loạn, nội dung cực kì quái lạ, chẳng gì là không có. Người viết thư cũng rất đa dạng, có Nho gia, có binh tướng, có quan lại địa phương, cũng có cả người y mật phái. Trong thời gian chờ đợi thông tin mới nhất, y chỉ có thể án binh bất động.

Y hạ lệnh triệu kiến những vị quan tham chính cũng là để nói về chuyện này. Mọi người đều một lòng khẩn cầu y mở kho lương thực. Con đường cung cấp lương thực bị chặn, không cách nào vận chuyển lương thực đến nơi, nhưng cũng không thể trơ mắt ở đây ngồi nhìn lương thực chồng chất trong khi con dân thì đang chết đói.

Dung Dận rũ mi mắt, mặt không biểu cảm nhìn triều thần phân trần.

Y tựa như luôn ngồi trên một chiếc bập bênh, đầu này hạ xuống thì đầu kia lại tức khắc nâng lên.

Kho lương thực một khi đã mở, sẽ không còn con đường nào để quay đầu. Ăn thì dễ lắm, nhưng muốn lấp đầy sẽ vô cùng khó khăn.

Hàng năm thu hoạch lương thực, phần lớn đều phục vụ cho quân đội. Các kho lương cấp địa phương chỉ lưu lại một chút, về sau cũng sáp nhập luôn vào kho lương quốc gia. Hàng năm tích lũy như thế mới có phần lương thực dư ra này. Bây giờ mở kho, không biết năm sáu năm sau đã tích lũy lại được chưa.

Số lương thực này là sinh mạng của dân chúng. Bây giờ ở biên cương chiến sự đang khẩn cấp, một khi chính thức khai chiến với Mông Cổ, lương thực tích trữ cũng sẽ nhanh chóng tiêu hao, nếu như xảy ra chuyện bất trắc thì kho lương chính là con đường sống cuối cùng.

Y vẫn luôn giữ im lặng, chỉ lắng nghe quan lại lên tiếng, cũng có người quan tâm đến tình hình chiến sự, đề nghị không bằng chi một khoản tiền, nhờ Ly Nguyên Chu Thị ở gần đó vận chuyển lương thực, nếu như thấy khó khăn thì trực tiếp đến nhà riêng để bàn bạc. Dung Dận nghe hẳn nói đúng ý, hơi kinh ngạc, không khỏi nhìn san, nhớ ra vị quan tham chính nhị phẩm này tên là Lục Đức Hải, hai năm trước đỗ Trạng Nguyên, lúc đó hẳn chỉ được làm việc ở bên ngoài, ban cho chức ngự sử. Không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy mà hắn có thể thăng chức đến tận đây.

Triều Lưu mới bắt đầu thi khoa cử cách đây chừng ba mươi năm, lúc trước chỉ là tổ chức quy mô nhỏ lẻ ở các quận huyện. Sáu năm trước y ban bố lệnh, buộc phải tổ chức rộng rãi ra chín bang châu trên khắp cả

nước, tuy nhiên nếu người mới gia thế không hiển hách thì ở triều Lưu này muốn thăng chức là điều không hề dễ dàng. Lục Đức Hải tuổi còn trẻ mà đã đạt đến trình độ này, năng lực lẫn thủ đoạn hẳn là có thừa.

Từ lúc bắt đầu nghị sự đến giờ y vẫn không hề bày tỏ thái độ, mấy vị ngự tiền tham chính nhìn mãi cũng đã thành quen, duy chỉ có Lục Đức Hải lần đầu được tham gia nghị sự, nói một thôi một hồi thấy Thánh thượng vẫn chẳng hề mở miệng, mồ hôi lạnh lập tức chảy dọc sống lưng. Hắn vốn là quan tham chính nhị phẩm, không có tư cách tham gia nghị sự, chẳng qua hôm nay vừa lúc thiếu mất hai vị quan tham chính nên nhờ hắn ngồi vào bổ sung. Hắn từ nhỏ lớn lên ở vùng nông thôn Hoàn Nam, tận mắt chứng kiến cuộc sống xa hoa của những danh gia vọng tộc, hiện giờ triều đình dù có nghèo rớt mồng tơi cũng bị ép buộc phải mở kho lương, thế thì tại sao không bắt bọn họ phải đóng góp chút ít? Mấy vị ngự tiền tham chính kia đều có xuất thân từ nhà làm quan quyền quý, những lời hắn vừa nói ra không khỏi gây ác cảm cho bọn họ, tuy nhiên nếu có thể làm Hoàng thượng nhìn bằng ánh mắt khác thì đối với hắn hoàn toàn là chuyện có lợi, gần như có thể gọi là hợp đồng mua bán có lời.

Hắn cân nhắc từng câu từng chữ, phân tích cặn kẽ xong rồi lại quỳ trên mặt đất, thế nhưng qua một hồi lâu vẫn chẳng có động tĩnh gì, chỉ cảm thấy một bầu không khí nặng nề đang dần bao trùm lấy hắn, không gian lặng thinh vô cùng áp lực. Hắn đánh bạo ngẩng đầu liếc mắt xem thử, mơ hồ nhìn thấy Thánh thượng tướng mạo oai hùng, biểu cảm lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhưng không thể nhìn ra là y đang vui hay giận, trong phút chốc hắn sợ đến mức dạ dày đảo lộn, lật đật quỳ xuống, chăm chăm nhìn vào vạt áo của Thánh thượng.

Vạt áo vải gấm màu xanh đen sừng sững rũ xuống, trầm tĩnh như núi.

Trong lúc hắn còn đang quỳ ở nơi đó lo sợ hoảng loạn thì đột nhiên từ bên ngoài có tiếng “coong”, dư âm vang vang hồi lâu không dứt.

Mấy vị tham chính kia cùng lúc thở phào nhẹ nhõm.

Ngày mồng năm mỗi tháng, Thánh thượng lại có một buổi học. Kềnh đánh tức là canh giờ đã đến, mặc kệ có đang bận chuyện gì cũng dừng lại ngay lập tức.

Dung Dận vốn đang định theo lệ cũ nói thêm vài câu sau khi nghị sự, nghe được tiếng kềnh báo giờ thì không nói thêm nữa, phất tay cho mọi người lui ra, bãi giá đến Vô Hách Điện.

Đế vương từ nhỏ đã được tiếp xúc với nền giáo dục nghiêm khắc của hoàng gia, đăng cơ xong bận rộn chính sự, nếu qua năm mười tám tuổi thì bài học còn sót lại có chẳng chỉ là vài quyển kinh kệ. Lúc y xuyên không đến đây nửa chữ cũng không biết, năm mười sáu tuổi mới bắt đầu học võ lòng, từ lúc đó đến nay y vẫn không bỏ buổi học nào. Giờ quân sự lúc ban đầu học cưỡi ngựa bắn cung, sau đó lại luyện võ công, vì y muốn có căn cơ bền chắc nên đã tu luyện quyền pháp từ sớm. Người hầu kiểm cho y từng là nhất phái tông chủ, dạy võ ở Vô Hách Điện cũng đã hơn hai năm, phần lớn những ngự tiền ảnh vệ bảo hộ bên cạnh Hoàng đế bây giờ cũng đều là học trò của hắn.

Hầu kiểm cùng đế vương, không chỉ cần khống chế lực đạo chính xác, đảm bảo sẽ không ngộ thương, quan trọng hơn là phải bảo vệ đế vương không bị thương tổn. Lúc so chiêu cùng đế vương, nếu như y dùng toàn lực để xuất thủ thì chắc chắn sẽ xuất hiện phản lực, người hầu kiểm phải vì đế vương mà hấp thụ luôn cả phản lực này, xử lý xong rồi mới phản hồi trở lại. Trong thời gian cực ngắn lại phải tiêu hao công lực rất nhiều nên yêu cầu đối với người hầu kiểm cũng cực cao, chỉ cần có chút chậm chạp thôi cũng sẽ xảy ra sai sót. Vì thế từ khi bắt đầu hầu kiểm, người đó sẽ phải bỏ hết tất cả công việc vặt vãnh thường ngày, dốc lòng tu luyện, chuyên chú dạy cho y. Mấy tháng trước ở Vô Hách Điện từng tấu lên rằng người hầu kiểm gần đây có chút khác thường, cảm giác không yên nên thỉnh đổi sang người mới. Lúc ấy y cũng không cảm thấy có vấn đề gì khác lạ, so chiêu được một nửa thì bỗng dừng đối phương kêu ngừng, cầu mong y tha tội bởi vì khí tức của hắn không đủ tinh thuần, đã thất thủ đến mấy lần, sợ nếu còn tiếp tục sẽ làm tổn thương long thể. Vô Hách Điện rất nhanh nhảy đi tìm người hầu kiểm mới, bởi vì chưa qua luyện tập nên hắn còn cần một thời gian làm quen, khiến cho việc học kiểm phải ngừng lại một khoảng thời gian. Hôm nay là ngày hầu kiểm đầu tiên sau đợt nghỉ ngơi vừa rồi.

Dung Dận vào Vô Hách Điện thay quần áo, tiến vào phòng luyện công. Người hầu kiểm mới đã dẫn chư vị đại giáo ngồi chờ sẵn. Sư giả vi tôn, ngay cả Hoàng đế cũng không ngoại lệ, đã vào đây rồi thì không luận quân thân, chỉ có thầy và trò. Dung Dận cúi đầu làm lễ, lúc ngẩng đầu lên bỗng dừng ngơ ngẩn.

Mặt mày trong sáng, khí tức trầm tĩnh. Thì ra chính là... ảnh vệ mặc đồ lót màu đen hôm ấy.

Thi lễ xong lập tức bắt đầu, ảnh vệ vừa mới khom người thật thấp giờ đã phóng người lên, liên tục chưởng vào Dung Dận. Dung Dận nắm quyền ngăn cản, trong lúc tay áo bay tán loạn, y lại lần nữa nhìn thấy đồ lót màu đen của đối phương.

Dung Dận miên man suy nghĩ, trong lúc bất ngờ bị ảnh vệ “soạt” một phát chỉ vào cổ tay.

Đây chính là đang nhắc nhở y nơi này có sơ hở. Dung Dận cảm thấy trong tâm lạnh buốt, lập tức lấy lại tinh thần, toàn lực nghênh chiến.

Gần đây y liên tục luyện trường quyền, chú ý mở rộng cánh tay, thu lực vào trong vòng tay. Ảnh vệ trước tiên giúp y hoàn chỉnh hai đường quyền, sau đó cố tình để lộ sơ hở, dạy y cách biến hóa chiêu thức công kích. Hai người đánh qua đánh lại mấy chục chiêu, Dung Dận dốc toàn lực ứng phó, dưới những chưởng giao kích nhìn qua trông có vẻ kịch liệt, lực đạo đẩy trở về lại dịu dàng mềm mại vô cùng, chỉ cần có chút chấn động sẽ lập tức thu lại, gấp rút mang y trở về. Đợi cho Dung Dận quay lại vị trí, luyện xong các thể biến hóa của quyền, ảnh vệ lập tức lùi bước phòng thủ. Hai người đánh lui đánh tới mấy chiêu, năm sáu điểm trên người Dung Dận bị đối phương chỉ điểm, tất cả đều là những chỗ sơ hở mới lạ. Y bị đánh cho hỗn loạn, trong đầu có ý tưởng, cố tình để lộ sơ hở ngay trước ngực, dụ đối phương đánh thẳng vào rồi lập tức phản kích.

Ảnh vệ quả nhiên lao tới đánh một quyền. Trong lúc đó Dung Dận nhìn thấy ánh mắt của hắn đang chăm chăm nhìn vào lồng ngực của y, ánh mắt thể mà lại cực kỳ chăm chú xen lẫn đôi chút dịu dàng.

Kể học võ phần lớn đều rất kiêu ngạo. Nơi này mặc dù là trong cung, nhưng quanh đi quẩn lại chẳng có mấy ai coi trọng lễ nghi quá mức. Y rất thích đến đây, bởi vì dù là hầu kiếm cho y, không thể xem thường lễ nghi thì có một vài tiểu tiết vẫn có thể bỏ qua. Trước kia lúc còn so chiêu với vị thầy già, lúc nào cũng là bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, thỉnh thoảng đối phương sẽ còn lên tiếng dạy dỗ, không phải tựa như ảnh vệ này, dù cho có đánh đến trước mặt thì vẫn tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc.

Y vừa mất tập trung, ảnh vệ ngay lập tức đánh vào ngực, lực đạo dịu dàng, lực phát ra cũng rất rõ ràng. Y cảm giác được đối phương đã thu lực ở nửa chiêu sau, lúc này y lui về phía sau đưa hai tay đánh bọc sườn, nhưng vì động tác chưa quen cho nên vẫn bị chỉ ra sơ hở trên bả vai.

Hai người luyện hơn nửa canh giờ, Dung Dận bị chỉ điểm khoảng mười chỗ, đơn giản là bị chiếm thế thượng phong. Y có chút không cam lòng, lên tinh thần dốc hết toàn lực, rốt cuộc ở mấy chiêu cuối cùng xuất chiêu biến hóa tuyệt diệu, lại có thể phá giải sự công kích của ảnh vệ một lần, bỗng chốc cảm thấy đắc ý vô cùng, lúc thu chiêu cũng không che giấu ý cười bên khóe môi.

Giờ Dậu vừa điểm, buổi học võ chấm dứt. Dung Dận đi vòng ra phía sau tắm rửa thay quần áo. Nước trong ao ấm áp vờn quanh, y chậm chậm đắm chìm vào trong làn nước, tựa vào vách đá ấm nóng, cảm thấy cực kỳ phấn khởi.

Từ ngày y bắt đầu luyện võ đến nay, đây là lần đầu tiên y có thể phá giải chiêu thức của người hầu kiếm, khổ cực luyện tập bao lâu nay rốt cuộc cũng đã có tiến bộ rồi.

Chỗ trên người bị ảnh vệ chạm qua cũng hơi hơi phát nóng, có chút khác lạ.

Đây chính là xúc cảm mà người hầu kiếm cố ý để lại, lưu giữ trên người một khoảng thời gian để giúp y nhớ rõ khuyết điểm, ghi nhớ chiêu thức. Còn hơn cả chiêu thức của người thầy già lúc trước, xúc cảm mà ảnh vệ để lại cho y cực kỳ dịu dàng, mềm mại tựa như lông chim, thế nhưng cũng vẫn có cảm giác tồn tại mạnh mẽ vô cùng, còn hơi ngứa ngứa một chút.

Dung Dận đề lên những vị trí kia, yên lặng nhớ lại những chiêu thức vừa nãy.

Chờ đến lúc y rời khỏi mặt nước, xúc cảm mà ảnh vệ kia lưu lại cho y đã hoàn toàn biến mất.

Người hầu kiếm và mấy vị đại giáo tập vẫn đang chờ ở bên ngoài, lúc y đang thay quần áo, nghe thấy tiếng của chuông điện thấp giọng nhỏ nhẹ hỏi: “Có phải người đã thất thủ hay không?”

Ảnh vệ ngắn gọn trả lời: “Không phải.”

Hành động trên tay Dung Dận khẽ ngừng lại.

Nói như vậy có nghĩa là chiêu cuối cùng đó hẳn đã cố ý nhường cho y thắng. Hẳn muốn y vui.

Ừ thì... Quả thật y đã rất vui.

Biết được sự thật vẫn cảm thấy rất vui.

Dung Dận xem như chưa biết gì, bước ra khỏi phòng tiến đến chỗ mọi người, gật đầu với người hầu kiếm bày tỏ lòng biết ơn.

Ảnh vệ cúi đầu, khom người thật thấp đáp lễ.

Bước ra khỏi Vô Hách Điện, cung nhân vây quanh y, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy hai vị tham chính hầu mực đang đứng chờ ở bên ngoài, trong tay bưng một chiếc hộp nhỏ được niêm phong bằng sáp.

Cấp báo tám trăm dặm.

Trong lòng Dung Dận tức thì nặng trĩu.

4. Chương 4: Theo Hầu

Triều đình luôn luôn có thông lệ, ví dụ như loại cấp báo tám trăm dặm này thường phải mất rất nhiều công sức để truyền đi, chỉ khi có cấp báo nơi biên ải hay nạn cường đạo hoành hành thì mới được sử dụng. Sau khi y lên ngôi thì bổ sung thêm một mực nữa, thiên tai trải dài hơn ba quận cũng được phép cấp báo.

Trong tình huống lúc bấy giờ, y không cần xem nội dung cũng đã biết bên trong viết cái gì.

Sông Ly Giang lũ quét, dòng chảy thay đổi.

Ở Hoàn Liêm Tương đã mưa như thác đổ nhiều ngày, cộng thêm mùa lũ định kỳ năm nay đến sau mùa thu, hai chuyện liên tiếp khiến hạ du không tài nào chịu nổi. Mấy năm nay lượng nước sông đổ vào biển ngày một nhiều, từ sớm đã có hiện tượng sạt lở đất. Nơi này thuộc quản lý của Vân Thị, y đã sớm cảnh báo Vân An Bình cho dân chúng canh tác dọc theo lưu vực Nguyên Bắc lùi về sau thật xa để đảm bảo bình an cho con dân, còn về phần hẳn có thực hiện hay không thì y cũng không biết.

Lũ lụt xong nhất định sẽ có bệnh dịch, có tai ương, có nạn đói.

Vân Thị cai quản, kẻ làm vua cũng nhìn không tới. Y chỉ có thể để cho Vân gia làm chủ, cẩn thận dặn dò. Còn về việc làm sao để giúp dân chúng vượt qua thiên tai, cứu trợ thế nào, đành phải để Vân Thị tự mình xử lý.

Xã tắc này lớn vô cùng, sống chung dưới một khoảng trời, làm sao chỉ có thể lo cho mỗi bản thân mình? Sau thiên tai, nếu như Vân Thị cũng bất lực, tất yếu sẽ có nạn di dân đi ngược dòng đến ba quận Hoàn Liêm Tương, chưa nói bây giờ không rõ ở đó có còn đủ lương thực cung cấp cho dân đói hay không, bệnh dịch xảy ra mới là chuyện lớn, dân chúng gặp nạn di dân đến Hoàn Liêm Tương sẽ gây ra tai ương khôn lường.

Ba quận Hoàn Liêm Tương không thu hoạch được lấy một hạt thóc nào. Hạ du sông Ly Giang cũng thay đổi dòng chảy, trăm ngàn mẫu ruộng đều biến thành đại dương mênh mông.

Chịu ảnh hưởng không chỉ trong một năm này. Trong ba đến năm năm tới, làm sao để nhân giống thóc, làm sao cứu tế nạn dân, xử lý thuế ngân giảm mạnh như thế nào, ngay cả tích trữ lương thực thiếu hụt cũng là cả một vấn đề lớn.

Trong tay y dù có tiền muôn bạc vạn thì cũng không thể nào tránh khỏi âu lo trăm mối. Biện pháp xử lý thì có cả vạn cách, nhưng làm sao để có thể giảm mức tổn thất đến nhỏ nhất, làm sao để vận chuyển lương thực thật ổn thỏa, lại chẳng ai có biết phải làm thế nào.

Người người ngửa mặt trông lên chờ thiên tử thánh minh. Đầu ngón tay út nhúc nhích, chỉ cần ban ra một ý chỉ sai lệch, đồng nghĩa với việc hàng triệu dân chúng tan cửa nát nhà.

Dung Dân nhận lấy cấp báo, tâm trạng nặng trĩu, trở về ngự thư phòng lập tức hạ chỉ cho quan tham chính lựa chọn người đến giúp đỡ dân chúng vượt qua thiên tai.

Quan khâm sai đều phải là quan tham chính nhậm phẩm trở lên. Người tên Lục Đức Hải kia nếu như tình ý thì nhất định phải biết tranh thủ cơ hội này với bề trên.

Chờ đến lúc danh sách được trình lên, Dung Dân quả nhiên nhìn thấy tên của Lục Đức Hải nằm trong ba cái tên đơn độc này.

Làm quan tham chính dưới triều Lưu đồng nghĩa với việc trở thành trọng thần dự bị của triều đình. Phàm là quan tam phẩm trở lên, có tài có đức, thì đều có tư cách để tuyển chọn. Bọn họ được Hoàng thượng ban cho áo mũ, vào làm việc trong ngự thư phòng, gọi là “Điểm mực”. Những người này không có thực quyền, công việc chủ yếu là phụ tá cho đế vương, xử lý chính vụ hàng ngày, ngoài ra còn được phái ra bên ngoài xử lý một số việc lớn nhỏ. Bọn họ tiếp xúc lâu ngày dần dần thành thạo quốc sự, đợi đến khi năng lực lẫn mảnh khóe đủ đầy, đi ra ngoài làm việc hai năm, đến lúc quay lại sẽ trở thành rường cột của nước nhà. Lục Đức Hải gia cảnh bần hàn, có thể lên đến chức quan tham chính nhậm phẩm đã là cực hạn. Trong triều hần không có căn cơ, đấu tranh hai ba chục năm vẫn không có cơ hội ra ngoài cũng không phải là chuyện lạ. Năng lực của người này không tệ, điểm trọng yếu là ánh mắt rất tinh tường, đáng để bồi dưỡng.

Lần này phái ra ngoài cứu trợ thiên tai, thật ra cũng không cần Lục Đức Hải phải làm gì. Thuế ruộng đất được điều động, chuyện trị nước an dân cũng còn cần phải chờ triều đình thảo luận, sau này sẽ phái các hạ thần có năng lực thật sự đến tận nơi giám sát. Hiện tại lũ lụt bùng phát, hần chỉ cần khai thông đường đi giữa các quận, mở kho lúa địa phương giúp đỡ dân chúng ở nông thôn. Thứ Dung Dân thật sự cần chính là đôi mắt của hần, thay y quan sát tình hình thực tế ở ven bờ sông Ly Giang. Đồng thời, y cũng muốn xem thử tính cách và phẩm giá của Lục Đức Hải.

Thánh chỉ vừa ban, đến ngày hôm sau, Lục Đức Hải lập tức tới để tạ ơn.

Hần mặc triều phục mới toanh, tóc tai bôi dầu láng bóng, mặt mày hồng hào, tinh thần phấn chấn. Lần này được ra ngoài làm khâm sai tựa như bệ phóng mới cho con đường làm quan, lại còn là về quê nhà của mình, có thể gọi là vinh quang trở về, phút chốc thấy vô cùng đắc ý. Hôm đó đánh bạo lên tiếng trong triều xem ra là hần đã nắm đúng tâm tư của Hoàng thượng, hoặc ít nhất là không khiến cho Hoàng thượng thấy ác cảm. Trong lòng hần tràn đầy vui sướng, ý chí trào dâng, vừa bước vào ngự thư phòng đã quỳ mọp xuống làm đại lễ, cao giọng thỉnh an. Lần này hần đã mạnh dạn hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn thẳng, trông thấy Thánh thượng một thân y phục màu xanh đen, người rồng mắt phượng, có khí khái của người nhà trời.

Dung Dân đang nhìn địa đồ, nghe hần thỉnh an, lãnh đạm “ừ” một tiếng nói: “Nghe nói người xuất thân từ thôn Hoàn Nam?”

Lục Đức Hải vội vàng nói phải, chỉ nghe Thánh thượng nói tiếp: “Quan giám sát ở đó hôm nay trình lên cấp báo, Hoàn Nam lũ lụt, nguy hiểm vô cùng, dân chúng gặp nạn lưu lạc khắp chốn, lương thực ở đó lại không đủ để chi dùng. Trẫm thương xót quê hương của người gặp khổ nạn, đặc phái người đến đó cứu trợ thiên tai, đi đường không quá vội, đừng vì quá ưu thương mà vội vã.”

Tim Lục Đức Hải bỗng đập “thình thịch”, bất thành linh mất hồn mất vía.

Hần quên mất!

Quê hương gặp nạn, dân chúng không có cơm ăn áo mặc, hần lại đứng trước mặt Thánh thượng tỏ ra hờn hờ, không có chút nào thương xót, nào có đáng về bề tôi muốn phân ưu cùng Hoàng thượng?

Còn chưa giúp đời đã nghĩ đến chuyện vinh quang hồi hương, chỉ mới được đề bạt đã vui quên lối về, ở trước mặt Thánh thượng cũng không biết kiềm chế, hần chính là đang tự tìm đường chết! Rõ ràng đã cẩn thận nhiều năm như vậy, ngậm đắng nuốt cay mới có thể lên đến được vị trí ngày hôm nay, vậy mà chỉ mới vừa được Hoàng thượng coi trọng một chút đã khiến cho hần đắc ý vênh vao!

Lục Đức Hải lật đặt quỳ xuống, gạch sàn ngự thư phòng dát vàng sáng chói lợi như thể gương soi, phản chiếu rõ ràng một thân y phục mới tinh và mào đội đầu đội mỗi lông lấy của hần, hần bỗng chốc thấy tự ti

mặc cảm, hận không thể đào một hố đất mà chui xuống. Bất chợt hắn nghe thấy giọng nói trầm trầm của Thánh thượng, bình tĩnh bàn giao các hạng mục công việc, hắn run giọng đáp ứng, mồ hôi lạnh từ từ tuôn ra.

Những gì cần nói đã nói xong, Dung Dận gấp địa đồ lại, tay duỗi một cái đưa địa đồ lên trên đỉnh đầu của Lục Đức Hải, chậm rãi nói: “Còn giờ, là mặt chỉ.”

Lục Đức Hải lật đặt vâng dạ, dập đầu thật mạnh, trán sưng vù một cục. Chỉ nghe Thánh thượng nói: “Trẫm muốn ngươi xem xét kỹ càng, tỉ mỉ báo cáo tình hình của ba quận Hoàn Liêm Tương. Nếu thấy có kẻ hở thì cứ đến Nguyên Bắc một chuyến. Bất kể chuyện lớn nhỏ gì cũng đều phải tấu báo lại.”

Nguyên Nam Nguyên Bắc đều thuộc phạm vi trông coi của Vân Thị, hành động này của Thánh thượng có thâm ý sâu sắc. Lục Đức Hải chưa kịp suy nghĩ nhiều đã lại nghe Hoàng đế nói: “Đến đó rồi, hãy quan sát sự thay đổi dòng chảy của sông Ly Giang rồi chú thích trên địa đồ này, sau đó cầm về cho trẫm xem. Ngươi làm việc cần cù, trẫm đã sớm nghe nói. Hai quận Hoàn Liêm lẽ ra phải được xử lý từ sớm, chẳng qua trẫm không thể nào trực tiếp đến đó xem xét dân tình, cũng không thông hiểu chính vụ bằng bề tôi. Ngươi đi đi, hàng trăm hàng ngàn người già lẫn bách tính đang chết đói trên khắp mảnh đất quê hương ngươi, trẫm giao lại toàn quyền cho ngươi.”

Lục Đức Hải tâm huyết sôi trào, hai tay giơ cao khỏi đầu nhận lấy địa đồ. Bất kể là Thánh thượng đang có ý cất nhắc hắn hay là tin cậy mà giao phó trách nhiệm nặng nề cho hắn thì cũng khiến hắn kích động đến khó kiềm chế. Hắn ôm lấy địa đồ vào lòng, run giọng nói: “Thánh thượng yên tâm, thần nhất định sẽ không phụ lòng trông cậy của người!”

Dung Dận khẽ gật đầu, bình thản đáp: “Cho ngươi mượn hai thanh đao.”

Y vung tay lên, gọi vào hai ngự tiền ảnh vệ, nói với Lục Đức Hải: “Lần này ngươi đi cứu nạn thiên tai, vạn sự đều vì dân. Nếu có người dám cản đường, giết không tha.”

Lục Đức Hải chỉ cảm thấy một dòng nhiệt trào dâng trong lồng ngực, hắn vừa hưng phấn vừa cảm kích, phút chốc không nói nên lời, chỉ biết dập đầu liên tục.

Chuyến này hắn đi cứu giúp dân chúng, chủ yếu là giao thiệp với các Tri Châu, tổ chức mở kho phát lương thực, an trí cho dân chúng gặp nạn. Hắn xuất thân là con nhà nghèo, mặc dù giờ đã được đảm đương chức khâm sai thì vẫn chưa biết người ta có nể mặt hắn mà chịu phối hợp hay không. Nhưng nếu mang theo ngự tiền ảnh vệ bên cạnh thì lại khác! Bất kể hắn có là con cái nhà quyền thế hay mệnh quan triều đình, hắn muốn như thế nào thì sẽ như thế đó, nói giết thì phải giết, tất cả đều phụ thuộc vào tâm trạng của hắn! Chuyến này hắn tuy chỉ làm khâm sai, nhưng thực chất lại uy phong hiển hách vô cùng!

Thật vất vả mới có thể bình tĩnh lại, đang muốn khẳng khái bày tỏ lòng quyết tâm với Hoàng thượng thì chỉ nghe thấy y dặn dò hai vị ngự tiền ảnh vệ: “Đao binh của vua, giết ác phạt tham, các ngươi tự biết có chừng mực.”

Hai vị ngự tiền ảnh vệ quỳ gối cùng đáp: “Vâng.”

Lục Đức Hải bò lổm ngổm trên đất, cảm thấy tựa như có một thùng nước đá vừa dội lên người, bỗng chốc thông suốt mọi chuyện.

Thiếu chút nữa thì hắn đã phạm phải sai lầm lớn!

Từ đầu tới đuôi, Thánh thượng chưa hề nhắc tới hai chữ “theo hầu”! Y dặn dò ảnh vệ phải biết chừng mực, tức là nói ngự tiền ảnh vệ có thể tự quyền quyết định xem xét giết hay không giết!

Đây không chỉ là hai cây đao, mà chính là đao của thiên tử! Có người cản đường đương nhiên giết không tha, nhưng nếu hắn dám cậy quyền để điều võ dương oai, làm việc bất chính, thì hắn cũng sẽ bị giết không tha!

Chút tâm tư này của hắn hẳn là đã sớm bị Hoàng thượng nhìn thấy rõ ràng, nói mấy câu nhẹ nhàng đó chính là muốn xem biểu hiện về sau của hắn!

Thánh thượng đã nói rất rõ, hai quận Hoàn Liêm có chỗ dành cho hắn. Bánh nướng treo trước mắt, có thể ăn được hay không thì còn phải tùy thuộc vào bản thân hắn!

Trong nửa giờ ngắn ngủi, suy nghĩ trong đầu Lục Đức Hải đã thay đổi liên tục, mồ hôi lạnh toát ra cả người, rồi lại toát một thân mồ hôi nóng, lát sau lại ra mồ hôi lạnh. Hắn cảm như hén, trong lòng ngập tràn kính sợ, không còn hăm hở như lúc mới bước chân vào trong ngự thư phòng, thành thành thật thật cùng hai vị ngự tiền ảnh vệ tạ ơn rồi lui ra.

Dung Dận nhìn đám người rời đi, cong ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, suy nghĩ lung tung một hồi.

Lúc nhìn thấy Lục Đức Hải mặt đầy vẻ đắc ý bước vào, y lập tức biết bản thân đã hơi vội vàng. Người này còn phải trui rèn nhiều hơn nữa, hiện giờ bồi dưỡng thì còn hơi sớm.

Vì vậy y nhẹ nhàng gõ gõ, trước tiên đẩy lùi lòng nôn nóng.

Trong lòng y cũng có vài thí sinh như vậy, rất đáng để tiêu tốn tâm tư dạy dỗ bồi dưỡng. Mấy năm nay y đã rất thần nhiên mà đưa họ vào vị trí thích hợp, thưởng phạt phân minh, chờ đến ngày bọn họ thành tài.

Nhưng bồi dưỡng nhiều người như thế, y đã vô tình hay hữu ý mà để sót.

Ngự tiền ảnh vệ của y.

Mới vừa rồi trong hai ngự tiền ảnh vệ kia có một người nét mặt rất trẻ con, vừa nghe giọng y đã nhận ra ngay.

Trong tuần săn bắn lúc đi dạo ở hang động đá vôi, người đó chính là người hoạt bát như chó Husky, lúc ấy còn tiếc nuối thay cho ảnh vệ mặc đồ đen vì lỡ mất cơ hội theo hầu.

Thực sự là vậy. Đối với ngự tiền ảnh vệ mà nói, việc được theo hầu đế vương là cơ hội vô cùng hiếm có. Sau khi chuyển kiếp, y luôn sợ ngự tiền ảnh vệ lúc nào cũng đi theo mình như hình với bóng sẽ nhìn ra đầu mối cho nên luôn cố ý phớt lờ bọn họ. Đến tận bây giờ đã thành thông lệ, ngự tiền ảnh vệ sẽ chỉ được bảo vệ ở bên ngoài điện, chẳng khác mấy so với thị vệ trong cung.

Không có cơ hội được theo hầu y, chính là bất lợi của bọn họ. Mà ngược lại, cũng chính là bất lợi của bản thân người làm Hoàng đế như y.

Theo hầu, cũng không chỉ là hầu hạ đế vương. Quan trọng hơn là phải luôn ở bên cạnh đế vương, mưa dầm thấm lâu, dần dần cũng bồi dưỡng được độ nhạy về mặt chính trị. Bọn họ nhìn thấy được sự mâu thuẫn trong các hạng mục chính sự, cách xử lý mỗi khi có chuyện xảy ra, việc các chư thần trong triều đấu tranh lẫn nhau, đối với triều cục nắm bắt toàn bộ, việc này đối với con đường rút lui về sau của bọn họ cũng có ích rất nhiều. Phần lớn các ngự tiền ảnh vệ sau này lúc rời cung cũng sẽ dành trọn phần đời còn lại để bảo vệ đất nước, luôn tự cho mình là người của Hoàng đế. Họ cũng chính là căn cơ quyền lực của y. Những người này chức vụ càng cao, đường đi càng ổn định, thì đôi chân của Hoàng đế càng thêm vững chắc.

Từ ngày y xuyên không đến đây, hết nhìn lục đục nội bộ lại đến tranh đoạt quyền thế. Y so với bất kỳ ai khác hiểu rõ hậu quả của một kẻ đơn thương độc mã không biết tranh thủ quyền lực ở trong triều. Chức quyền càng cao thì lại càng cô đơn, nhất là ngồi ở vị trí Hoàng đế này, đất dưới chân thì hẹp, mà đằng sau lưng lại là vực sâu vạn trượng. Nếu kẻ làm Hoàng đế như y mà không có thế lực chống lưng, không khiến cho kẻ khác kính sợ, ý chỉ ban ra không được người khác tuân thủ trăm phần thì rất nhanh thôi, y cũng sẽ bị những thế gia đại tộc ngoài kia soán ngôi đoạt vị.

Y chỉ biết tranh thủ sự ủng hộ tối đa, tìm thật nhiều người về phe cánh của mình, vững chắc một chút thì mới có thể cam đoan vị trí của bản thân trong trận chiến tranh đoạt quyền lực gay go này.

Về văn, y tổ chức khoa cử. Mặc dù hiện giờ vẫn chưa có được kết quả tốt nhất, nhưng trong vòng hai mươi đến ba mươi năm sau, y tin tưởng lịch sử sẽ có bước chuyển mình vĩ đại.

Về võ, y có ngự tiền ảnh vệ. Hiện tại đã đến lúc rồi, giờ là thời khắc để cho bọn họ bộc phát hào quang của bản thân.

Trong lòng Dung Dận đã quyết, lập tức truyền xuống chỉ dụ, ngay trong ngày hôm đó cho phép ngự tiền ảnh vệ vào thư phòng để theo hầu.

5. Chương 5: Hầu Hạ

Thoáng chốc đã hai mươi ngày trôi qua.

Triều thần dâng tấu có liên quan đến chuyện lũ lụt ở sông Ly Giang ra ra vào vào ngự thư phòng tựa như tuyết rơi. Tất cả các tấu chương chỉ có cùng một nội dung duy nhất là muốn Thánh thượng đại ân đại đức, trước cảnh nước nhà lâm nguy nên vì xã tắc mà suy nghĩ kỹ lưỡng. Nghe quan tham chính hầu mực đọc từng bản tấu chương, trong lòng Dung Dận dần thấy khó chịu.

Y biết rõ đây cũng là quan điểm chính trị đúng đắn. Thiên tai kéo đến, mọi chuyện phức tạp, nghe nhiều người nói không bằng nghe theo một tấu sơ đúng đắn. Nhóm đầu tiên dâng tấu sơ lên đều thuộc dòng dõi quý tộc, gia chủ giàu có, thường ngày đều sống trong nhung lụa, chỉ biết đến lợi ích của gia tộc mình, dựa vào chức quan to mà lộng quyền, ít khi tham dự đến chính sự trong triều. Phải chờ đến nhóm thứ hai, thứ ba mới thấy có nhiều ý kiến giá trị, đáng để dâng lên ngự án.

Đây cũng là lý do tại sao thiên tai vừa xảy ra, y lại lo lắng đến mức này.

Hoàng quyền và những gia tộc có địa vị ngang nhau, thiên hạ lại loạn như cát sa mạc, năng lực chống lại thiên tai vô cùng yếu ớt. Tất cả gia tộc đều phải ưu tiên cân nhắc lợi ích của mình trước, người này đấu đá với người kia gây ra vô vàn tổn hại. Chỉ với một thánh chỉ y ban xuống, vừa ra khỏi hoàng thành đã giản lược bớt mấy phần, đợi đến lúc đưa đến các thành các quận thì đã trở thành một thánh chỉ rỗng tuếch. Trẻ con vừa mới sinh ra đã được dựa theo thứ hạng gia tộc mà phân chia cấp bậc trong xã hội, còn đối với những người chân chính có tài thì đường đi vô cùng chật hẹp.

Không một ai quan tâm đến việc trị quốc, chư thần chỉ biết cầu tề gia. Hàng năm đối với các loại thuế má, tất cả mọi người đều nghĩ có thể nộp thiếu thì cứ nộp thiếu, có thể khát nợ thì cứ xin khát nợ, thế nhưng mỗi khi thiên tai kéo đến thì từng người một lại chăm chăm trông cậy vào y. Nếu không phải năm đó y một phát lật đổ hai nhà Lâm – Đỗ, tịch thu tiền tài của hai thế gia thì đến giờ quốc khố một xu cũng chẳng có. Ngày nay chuyện xảy ra dọc theo bờ sông Ly Giang cũng do các gia tộc trông coi, quyền lực của y không tài nào chen vào được, Kinh Lăng Long Thị mặc kệ chuyện ách tắc ở dòng sông, y cũng chỉ có thể trở mặt nhìn, chờ đến khi lũ tràn lại luống cuống tổ chức cứu trợ thiên tai.

Xã tắc này cần sự đoàn kết một lòng, cùng nhau phấn đấu, cùng đi một hướng thì mới có thể giàu có ổn định được.

Y muốn tập trung quyền lực hoàng gia, thu phục thiên hạ chúng sinh.

Y đã làm được một vài chuyện, đốc thúc khoa cử, gắn kết kinh tế – chính trị – quân sự, bồi dưỡng nhân tài, hơn nữa còn vững vàng nắm trong tay tài chính của quân đội. Thời gian y tự mình chấp chính vẫn còn quá ngắn ngủi, căn cơ chưa đủ sâu, chút tâm tư này vẫn không thể để lộ ra. Y muốn ngoài mặt bình thản mà từ từ tích trữ bên trong, từng chút từng chút một đánh bật thế chế này, xóa sổ lũ thế gia quyền quý, vì lẽ dân bá tánh ra sức ổn định đất nước.

Dung Dận lòng không yên, cố nén tức giận, nghe quan tham chính hầu mực đọc từng bản tấu chương, rồi lại xem qua hòm thư tín của tháng này một lần.

Qua giờ Mùi, tiếng keng vang lên, chư vị tham chính đồng loạt xin cáo lui.

Đây là quy củ do chính y lập ra. Mọi việc đều phải có làm, có nghĩ, có ngừng.

Hầu y ở ngự thư phòng, suốt ngày phải chịu đựng bầu không khí lạnh lẽo đầy áp lực, vì thế cần phải cho bọn họ đầy đủ thời gian thả lỏng và nghỉ ngơi. Gần vua như gần cọp, toàn quyền sinh sát đều nằm trong tay đế vương, nắm quyền lực càng lớn thì càng phải hành động kỹ lưỡng, có phép tắc, tạo cho người khác cảm giác an toàn. Nếu không lúc nào người bên cạnh cũng lo lắng đề phòng bảo vệ tính mạng, toàn bộ tinh lực đều dồn hết vào việc nhìn xem y đang vui hay giận thì trễ nải chính sự là chuyện không thể tránh khỏi. Y có một thời gian biểu vô cùng chính xác, từng giây từng phút đều có cung nhân kịp thời nhắc nhở, hết sức bảo đảm thời gian làm việc hiệu quả, hiếm khi vi phạm.

Mồng ba mỗi tháng, y sẽ đến Tụ Thủy Các để lấy sách. Hiện tại vẫn còn sớm, y gọi ngự tiền ảnh vệ mang bản ghi chép sinh hoạt thường ngày lên cho y xem.

Từ sau khi cho phép ngự tiền ảnh vệ theo hầu ở ngự thư phòng, y an bài cho bọn họ một việc vô tích sự nhất, đó chính là ghi chép sinh hoạt hàng ngày của đế vương. Mỗi ngày y ở trong ngự thư phòng làm cái gì, gặp gỡ ai, để làm gì, tất cả đều phải ghi chép lại. Bản thân y cũng không cần thứ này, bảo ảnh vệ ghi chép là vì muốn giúp bọn họ nhanh chóng làm quen với chính sự, thuận tiện nhớ luôn tên họ và chức vụ của quan viên trong triều. Mỗi người một ngày nhớ chút ít, đến bây giờ cũng đã ghi nhớ hơn một nửa.

Dung Dận bắt đầu đọc từ trang thứ nhất, sơ lược xem qua một chút. Phần lớn viết cũng không tệ, có người nhìn vào đã biết tính cách cẩn thận, cái gì cũng viết, thậm chí cả biểu cảm, tướng mạo, cách ăn mặc của triều thần cũng viết tốt. Có người thì năng động hơn, không viết quá chi li, còn tự bổ sung suy nghĩ của bản thân vào. Có người lại rất nhạy cảm với con số, một triều thần đến đã biết người ta cao bao nhiêu, tay dài thế nào, ngay cả số lượng tấu chương hôm nay dâng lên cũng viết rõ. Cũng có người kiến thức sơ sài, chữ viết vụng về xiêu vẹo lại không biết biểu đạt ý nghĩa, có khi còn vẽ một bức tranh nho nhỏ để chú thích khiến cho Dung Dận phải dùng bút đỏ phê vào chèn trách một hồi.

Y lật sang một trang khác, vừa liếc mắt lập tức giật mình. Chữ viết của người này cũng bình thường thôi, mấu chốt là ở chỗ ghi chép vô cùng lưu loát và có lý lẽ. Chuyện gì vì sao mà trình lên, hôm nay tại sao tấu báo, cuối cùng đã giải quyết như thế nào, tất cả đều viết rất rõ. Càng đáng khen ngợi hơn là những chuyện có liên quan đến nhau đều được hằn ký hiệu bên dưới, hết sức rõ ràng mạch lạc. Ngay cả ngự tiền hầu mực năm đầu tiên vào hầu ai cũng lơ mơ, chưa ai được dạy dỗ qua mà hằn lại có thể đạt đến trình độ này, quả thật đáng khen.

Dung Dận nhắm lại thời gian, nhớ ra người này chính là ảnh vệ mặc đồ đen hôm nọ, không khỏi cười thầm trong lòng.

Người này văn võ song toàn, hết sức phi phàm. Tương lai lúc rời cung, bất kể là nhập ngũ hay làm quan tham chính thì đều sẽ có tiền đồ rực rỡ, nhiều đất dụng võ.

Nhưng mà tại sao hằn lại mặc áo quần màu đen thế!

Dung Dận suy nghĩ cả buổi vẫn chưa ra, buồn bực gấp sổ lại rồi bãi giá đến Tụ Thủy Các.

Tụ Thủy Các là tàng thư các của hoàng gia, bên trong có rất nhiều sách, đặc biệt là sách quý. Y cảm thấy chỉ để không như vậy thì rất đáng tiếc, nên đã sai người sao chép, in ấn tái bản đưa ra bên ngoài để cho tất cả học trò đều có thể đọc được. Vì thế nơi này thường ngày người đến kẻ đi, có rất nhiều cung nhân hầu hạ, đến mỏng ba mỗi tháng thì sẽ cấm cửa, chỉ lưu lại nữ quan hầu y chọn sách.

Dung Dận đi vào Tụ Thủy Các, nữ quan hầu sách mang theo cung nhân đến hành lễ. Người cầm đầu nhìn qua cũng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, mặt mũi thanh tú sáng láng, đôi mắt to trong veo thấu hiểu sự đời, lúc nhìn người khác có thể hằn in bóng dáng của người ta vào trong đáy mắt. Dung Dận đối mặt với nàng, nhìn thấy trên cổ áo nàng đã tháo đi đường viền màu tím, không khỏi nhìn nàng nhiều thêm chút nữa.

Nữ quan hầu sách rũ hàng lông mi dài, cúi người thật thấp.

Dung Dận lập tức bước theo lối đi thẳng mà mọi người đang khom lưng chờ ra cho mình.

Nha đầu này là trưởng nữ của tả thượng thư Lưu Doanh, tên gọi Triển Mi, hai năm đầu vào cung chính là làm thừa ân nữ quan của y.

Triều Lưu có lệ, Hoàng đế sau khi nghênh nạp sắc phong Tứ quý phi thì những người sau đều ngang hàng nhau, lúc vào cung được coi là thừa ân nữ quan. Phàm là con gái nhà gia thế cấp quan tam phẩm trở lên, tròn mười lăm tuổi thì đều phải vào cung thừa ân, ở trong các điện, đi theo chương điện nữ quan để học tập, cổ áo viền màu tím chính là để chứng minh thân phận. Hai năm sau nếu như không được ân sủng thì có thể về nhà dựng vợ gả chồng. Bởi vì thời điểm vào cung áp đặt tuổi tác, thời gian ở trong cung lại dài cho nên Hoàng đế và triều thần cũng đưa ra quyết định, nếu như cô nương đó lúc ở bên ngoài cung đã có hôn ước hoặc gia tộc không muốn để con gái nhà mình vào cung thì Hoàng đế cũng không ép buộc.

Còn cổ áo đã tháo đi đường viền màu tím chính là nữ quan chân chính trong cung.

Nha đầu này qua hai năm vẫn không vội vàng rời cung, lựa chọn ở lại trong cung không màng cưới hỏi, khiến cho Dung Dận cảm thấy hơi xót xa.

Y vẫn rất quý tiểu cô nương này.

Hai năm trước, lần đầu đến đây chọn sách, y tìm mãi quyển Uyển Lâm Nghiễm mà không có, cuối cùng lại phát hiện sách đang ở trong tay của tiểu cô nương này, lại còn lật đến một nửa. Tiểu cô nương sợ đến hồn phi phách tán, trông vô cùng đáng thương, y lập tức an ủi mấy câu rồi hỏi thăm gia thế.

Lưu Doanh cha nàng cần cù ôn hòa, ở trong triều rất được yêu quý. Thanh niên tài giỏi môn đăng hộ đối với gia đình nàng trong thành không thiếu, gia đình nàng vốn lại hạnh phúc, chẳng biết lại vì chuyện gì mà khúc mắc.

Suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Dung Dận một thoáng chớp rồi biến mất, chờ đến khi đi vào trong kệ sách cao lớn ở trên gác, y đã quên chuyện nhỏ này ra sau đầu.

Triển Mi hai tay nâng khay, cách Hoàng đế ba bước đi đằng sau, nhìn bóng lưng cao lớn lạnh lẽo của y, bất giác nước mắt chực trào.

Đây là phu quân của nàng, là định mệnh của nàng, là máu chảy trong lòng nàng.

Mười lăm tuổi đã phải vào cung, lúc đó nàng đứng ngoài thư phòng của cha van xin khóc lóc, lại còn tuyệt thực, kiên quyết không chịu làm nữ quan thừa ân.

Nàng là thiếu nữ lòng đầy mơ ước, luôn trông đợi gặp được người trong định mệnh. Phu quân có lẽ sẽ còn lâu mới xuất hiện, cũng có thể đã đi thật xa, nhưng một ngày nào đó, nhất định chàng sẽ đến nắm lấy tay nàng, cùng nàng sánh đôi. Bọn họ sẽ sinh thật nhiều hài tử, vui vẻ sống qua ngày, có lẽ là bình dị nhạt nhẽo thật đấy, nhưng trong lòng chàng sẽ chỉ có mình nàng.

Nàng không muốn là người thuộc về hậu cung, suốt ngày đấu tranh toan tính, chỉ vì tranh giành chút sủng ái mà bày mưu tính kế thâm độc, biến mình thành một con người hoàn toàn khác. Nàng lớn lên trong gia đình khuê các, nhưng cũng thường nghe nói Hoàng đế ác nghiệt vô tình, phải hầu hạ một kẻ như vậy, nàng sợ.

Sau đó quả nhiên là nàng sợ thật, ngay trong lần đầu tiên nhìn thấy bệ hạ. Người đàn ông kia vừa uy nghiêm, vừa lạnh lùng, Thế nhưng khi y vừa thấp giọng trò chuyện cùng nàng, khéo mắt chân mày đều ẩn chứa vẻ dịu dàng hòa nhã. Y có thể lực và sức mạnh vĩ đại, nhưng y lại có tấm lòng vô cùng ấm áp. Y nghiêm nghị, nhưng cũng ôn hòa. Lạnh lùng, nhưng so với thái sơn còn đáng tin cậy hơn. Nàng ở chốn này hai năm, hai năm qua, tháng nào đúng ngày y cũng đến, không sớm cũng chẳng muộn. Ý chí của y cứng rắn tựa như sắt thép, lòng dạ lại mềm mại hết như nhung. Thánh minh thiên tử của triều Lưu không ai là không sợ, nhưng cũng không phải là không có người thăm thương.

Nàng dần dần trở nên không còn là chính nàng nữa, lại có chút hối hận tại sao lúc trước không đến nhậm chức ở nội cung, tranh thủ cơ hội thừa ân. Nhưng một năm trôi qua, hai năm trôi qua, người này hoàn toàn không chạm đến bất kì ai. Nàng nghĩ có lẽ bệ hạ trong lòng nhớ thương tiểu công chúa, trải qua nỗi đau dẫn xé tim gan, cho nên mới hoàn toàn nản chí ngã lòng, không muốn để cho ai đến gần như vậy. Y có cả thiên hạ, nhưng lại không tìm được một người có thể an ủi nỗi thương tâm.

Nàng cùng tất cả các nữ quan thừa ân bắt đầu len lén ước mơ, có lẽ một ngày nào đó bệ hạ sẽ yêu nàng. Nhưng để vương vô tình, thật sự vô tình. Hai năm trôi qua, tất cả những gì y nói với nàng cũng chỉ có vậy.

Trước thời gian rời cung nàng từng tâm sự tất cả với mẫu thân. Người nói Thái tử của bệ hạ vẫn còn cần phải bồi dưỡng nhiều, đến sang năm bệ hạ hẳn sẽ lập nữ nhân Vân Thị lên làm hậu. Chờ đến khi đó, thừa ân nữ quan nhất định sẽ được hưởng ơn mưa móc. Nếu như nàng thật sự muốn, trước tiên hãy cứ rời cung, chờ thời cơ chín muồi, lại dùng thân phận thừa ân để vào cung phụng dưỡng. Nàng khóc lớn một hồi, giật cổ áo viền tím, quỳ gối ở trước mặt chướng diện nữ quan, thề rằng đời này sẽ không cưới xin, chỉ mong được làm nữ quan ở trong cung.

Nàng không thể nào chịu đựng được nam nhân của mình lại nằm ở trên giường của người khác. Nhưng nàng cũng không có cách nào để có thể được làm nữ nhân của đế vương.

Phu quân của nàng, không thuộc về nàng.

Nàng cởi bỏ y phục diễm lệ, lựa chọn ở đây chờ đợi. Nàng hi vọng nữ nhân nhà Vân Thị kia là người xinh đẹp đoan trang, sở hữu tất cả các đức tính tốt ở trên đời, có thể dùng hết sức mình để sưởi ấm trái tim của đế vương.

Một quyển sách nhẹ nhàng đặt lên chiếc khay ở trong tay nàng.

Triển Mi lặng lẽ liếc mắt nhìn, sông Ly Giang thay đổi dòng chảy, bàn về sông ngòi.

Dung Dận do dự giữa hai quyển sách, cuối cùng vẫn quyết định chỉ lấy một quyển. Quyển sách này rất nhiều bức vẽ, nhìn qua có vẻ thú vị.

Y tỏ ý muốn nữ quan mang sách đến ngự thư phòng, còn bản thân thì ra khỏi tàng thư các đi vòng vo một lúc. Ngoài sân có một khe nước chảy qua, xanh màu ngọc bích sâu thăm thẳm, quanh năm đều mang vẻ đẹp khó tả, phản xạ sắc trời sáng ngời, ánh lên ánh sáng cực kì trong trẻo. Ở phía bên dưới đại điện, kề bên cửa sổ có một cây hòe cổ thụ sừng sững che bóng râm, cực kì mát mẻ, là nơi thích hợp để học tập. Trong chính đường có một chiếc bàn lớn, bên trên có bốn cái rương kim loại sắp đặt chỉnh tề. Dung Dận mở thử một cái, vén lớp vải đen che phủ ở bên trên, nhìn xem bên trong có gì.

Bên trong chứa đựng giấy bút sách vở mà bao năm qua y dùng, phần lớn đều đã hỏng, chỉ còn lại vài nội dung ghi chép.

Dung Dận qua loa lật ra nhìn thử, tìm xem có thứ gì liên quan đến cách trị thủy hay không. Sách vở hàng năm cũng được bọc vải đen cẩn thận, không nhìn thấy bìa, y phải lần lượt lật ra từng lớp, bên trong một đồng ngỗng ngang.

Đột nhiên, ngón tay y dừng lại, trong lòng chấn động cực mạnh.

Y đã biết tại sao ảnh vệ kia phải mặc áo đen rồi!

Dung Dận sợ run đứng đó, trong đầu “đùng” một tiếng nổ vang vang.

Thứ quần áo màu đen đó, chính là một dạng cầm tù.

Chứng minh y đã từng lâm hạnh hần.

Hơn nữa, lại còn rất nhanh chóng chán ghét mà vất bỏ hần.

Tơ lụa màu đen để vương dùng đều là chất liệu trơn bóng mịn màng. Còn thứ vải đen này dệt bằng bông, chất liệu không bóng, chuyên dùng để che đậy đồ đạc mà vua đã từng sử dụng, đến lúc dồn được một số lượng lớn sẽ mang đi tiêu hủy.

Loại vải này nếu dùng cho người thì sẽ được hiểu theo nghĩa cầm tù. Nếu Hoàng đế chán ghét mà vất bỏ một phi tử nào đó, chỉ cần lấy loại vải đen này che phủ lên tấm hoành phi ở ngoài cung điện thì cung thất sẽ lập tức biến thành lãnh cung, từ đó về sau không ai được phép ra vào. Danh dự một đời của ngự tiền ảnh vệ không thể bị tước đoạt, cũng không cách nào coi hần như đàn bà mà nhốt vào trong hậu cung, nhưng vì đã từng bị lâm hạnh qua cho nên cũng không được phép thả ra ngoài cung, vì vậy không thể làm gì khác hơn là dùng cách thức này để bày tỏ hần đã bị đế vương chiếm giữ làm của riêng.

Hần sẽ không được phép rời cung, cũng không thể lập gia đình, chỉ có thể cả đời ở bên cạnh y. Khó trách lần trước lúc đi săn hần không được theo hầu lại có người tiếc nuôi thay cho hần.

Không liên quan đến con đường công danh, cũng không phải tranh thủ chút quyền lợi, mà chỉ vì y, đã là phu quân duy nhất của hần.

Cho nên hần mới cẩn thận đến thế, dịu dàng nhớ thương y, bảo vệ y, dạy dỗ y.

Trong lòng Dung Dận hỗn loạn vô cùng, cúi đầu lật lên lật xuống mở vải đen nằm trong rương.

Y thật sự không có chút ấn tượng nào với chuyện này.

Chuyện này hần là đã phát sinh từ trước khi y chuyển kiếp. Khi đó Hoàng đế vừa mới thành thân, không động phòng với hoàng hậu mà lại làm ra loại chuyện này! Hơn nữa làm xong còn phủ tay, phá hủy cả đời của người ta!

Hình phạt gọi là cầm tù này thật sự vô cùng nghiêm khắc. Một khi đã mặc quần áo đen lên người, ai cũng không được phép lại gần hắn. Hắn phải ăn cơm một mình, ngủ một mình, tắm rửa thay áo quần một mình, trừ khi có việc cấp bách bằng không sẽ không ai được phép lui tới với hắn. Ảnh vệ có khuôn mặt trẻ con kia có lẽ là người bạn duy nhất của hắn, mà hai người cũng chỉ dám trò chuyện vài câu ngắn ngủi với nhau ở trong hang động đá vôi.

Lần trước hắn bị thương, e rằng đó là lần đầu tiên trong suốt mười mấy năm qua có người chạm vào hắn. Cho nên hắn mới hốt hoảng đến thế, vừa dứt tay là đã bỏ chạy ngay.

Dung Dận không còn tâm tư tìm sách nữa, gấp rương lại xoay người rời đi.

Y mất hồn mất vía, trong lòng cứ mãi nhớ đến chuyện này. Lúc dùng xong bữa tối vốn có ý định viết thánh chỉ cứu trợ nạn thiên tai ban xuống, ngồi trước ngự án hơn một giờ tô vẽ hết hai tờ giấy mà vẫn chẳng viết ra cái gì, cuối cùng bực bội quyết định đi ngủ sớm một hôm.

Tẩm điện của y vốn hậu cung, nhưng phần lớn thời gian y đều nghỉ ở Noãn Ninh điện. Nơi này và Tụ Thủy Các dùng để lưu trữ sách, Lan Đài Cung dùng để triệu kiến triều thần, Tuyên Minh Các chuyên dùng cho việc ăn uống nghỉ ngơi và ngự thư phòng là nằm cung điện chính. Ngày đó y cho phép ngự tiền ảnh vệ theo hầu trong thư phòng, trên thực tế thì còn cho phép bọn họ đi theo y trong các sinh hoạt hàng ngày, vì thế buổi tối lúc y nghỉ ngơi thường có bóng các ảnh vệ đang trực ở ngoài điện. Dung Dận thay quần áo xong chuẩn bị lên giường ngủ, lúc các nữ quan hầu hạ lui ra, y mới phát hiện hóa ra hôm nay lại đến phiên trực của ảnh vệ áo đen kia, bỗng chốc cảm thấy chột dạ.

Y ngồi ở mép giường, lặng lẽ nhìn vị ảnh vệ kia rũ thấp mi mắt đang dâng trà nóng và bánh trái lót dạ cho mình. Người này đã trực đêm ở điện không chỉ một lần, nhưng hôm nay cảm giác tồn tại lại vô cùng mạnh mẽ khiến cho y cảm thấy tâm thần bất định.

Y phải hỏi cho rõ chuyện này.

Chờ ảnh vệ sắp xếp xong xuôi, lúc hắn khom người chuẩn bị lui ra, Dung Dận bỗng nói: “Người qua đây. Lại gần một chút.”

Ảnh vệ nửa quỳ gối bên mép giường, hắn hiển nhiên cảm thấy cực kì căng thẳng, lông mi rũ xuống khẽ run, nhẹ mấp máy môi.

Dung Dận đưa tay kéo cổ áo của hắn, lôi vải áo màu đen ở bên trong ra hỏi: “Cái này, là chuyện từ khi nào?”

Ảnh vệ bởi vì bị Hoàng đế chạm vào da thịt nơi cổ, không thể kiềm chế mà nổi da gà, đáp: “Gia Thống năm thứ năm, mồng bốn tháng sáu.”

Dung Dận không khỏi sững sờ.

Ngay trước lúc y chuyển kiếp đúng một ngày.

Y đến đây vào ngày mồng năm tháng sáu, Gia Thống năm thứ năm. Lúc ấy khi mở mắt tỉnh lại đã nghe thấy tiếng hoan hô khắp cung điện. Ngày đó ở trong cung đang là tiết Như Ý, Tĩnh Di thái phi còn nói quả nhiên mọi sự như ý, ngoài tẩm điện còn đốt hai dải pháo.

Sao lại trùng hợp như vậy chứ? Huống hồ lúc ấy thân thể này không hề khỏe mạnh, sau khi tỉnh lại còn bị bệnh suốt hai tháng, làm sao có thể gây ra loại chuyện này được!

Dung Dận im lặng hồi lâu, nhẹ giọng hỏi: “Người tên là gì?”

Ảnh vệ đổi sang đại lễ, quỳ sắp xuống đất nói: “Bệ hạ có ban tên cho thần, gọi là Hoàng.”

Dung Dận bất thành linh hoảng hốt, không khỏi nắm chặt vải áo của người dưới đất.

Hoàng.

Cái tên này đã mười mấy năm rồi không được nghe thấy. Ngay cả diện mạo của chủ nhân cái tên cũng đã mơ hồ. Nếu như đúng là tên gọi này, vậy trong lúc thần trí y lộn lộn đã dùng ngôn ngữ cũ của mình gọi tên một người khác.

Đêm đó y say bí tỉ, đã vui vẻ một đêm với tình nhân sống cùng nhà. Người ấy không hiểu sao lúc đó không chịu ôm y, y đã kêu tên của đối phương rất nhiều, rất nhiều lần.

Thì ra, vào ngày mồng bốn tháng sáu năm đó y đã chuyển kiếp đến đây. Một lần cuối cùng trong trí nhớ thật lòng thật dạ yêu đương lại là cùng người này.

Dung Dận bình tĩnh nhìn Hoàng, nhìn thật sâu thật kỹ. Rất lâu sau, y thấp giọng hỏi: “Người có biết Hoàng nghĩa là gì không?”

Hoàng đáp: “Thần không biết.”

Dung Dận khẽ nói: “Sông rộng nước sâu, chính là Hoàng. Cây rừng không ngừng reo, nước sông không ngừng chảy. Duy chỉ có Hoàng mới sâu thẳm, tĩnh lặng bình yên. Rất thích hợp với người.”

Hoàng đáp: “Vâng.”

Được ban cho một cái tên đầy ngụ ý tốt đẹp, đáng lẽ hẳn nên tạ ơn mới phải. Nhưng hiện giờ đầu óc hẳn trống rỗng, tay chân cứng đờ, đã mất đi năng lực phản ứng.

Nhắc lại chuyện xưa một chút.

Hắn chẳng qua đêm đó đến phiên trực, chỉ mới hầu bệ hạ uống có chút nước, chẳng hiểu sao mà lại bị kéo luôn lên giường.

Vừa nhận được ân sủng đã bị cung nhân mời ra. Hoàng hậu lúc ấy còn trẻ tuổi vô cùng lúng túng, không biết làm gì khác hơn là an trí hẳn ở hậu cung, phái người dạy dỗ lễ nghi cho hẳn. Hẳn bị giam cầm thật lâu, chẳng có chút tin tức gì, cũng không biết trong cung có biến.

Lúc được ra ngoài, Tĩnh Di thái phi, hoàng hậu và chương điện của Vô Hách Điện đã cùng hội ý, ban cho hẳn một thân áo đen. Hẳn là kẻ bảo vệ Hoàng đế, được phong danh hiệu không ai có thể tước đoạt, như cũ trở về vị trí ban đầu, thăng chức thành ngự tiền thị vệ, cai quản chuyện bên ngoài Vô Hách Điện.

Cũng đã từng là kẻ tài năng sáng chói, ý chí tràn trề, muốn cầm kiếm chiến đấu khắp bốn phương, bảo hộ Vô Hách Điện.

Chí lớn trong lòng cũng coi như đã thực hiện được một phần, nhưng lại thông qua phương thức như vậy.

Hắn đổi tên, cũng đổi cả tương lai.

Tĩnh Di thái phi dạy dỗ hẳn, muốn hẳn luôn biết giữ vững lòng tôn kính, lúc đó hẳn vẫn chưa hiểu rõ.

Nhưng thời gian dần trôi, hẳn nhìn bệ hạ của hẳn ngày một trưởng thành. Nhìn y hoang mang, nhìn y tích lũy. Nhìn y dùi mài rèn luyện, cũng nhìn nhận ý chí sắt đá của y.

Nhìn y mạnh mẽ mà sinh tồn, tựa như sấm sét gặp mây đen.

Trong lòng hẳn bỗng nhiên minh bạch, hẳn đã hiểu ra rồi.

Hắn bắt đầu có niềm tin, tựa như người đời ngửa mặt nương nhờ thần linh. Hắn đem lòng yêu thương, tựa như đứa trẻ không muốn rời xa cha mình.

Nhìn y chăm chú. Cất giấu những vật quý giá của y. Làm người hầu kiếm cho y. Chờ đợi một thời gian thật dài, vài năm mới được gần y một lần.

Nhưng hiện giờ cũng có chút gần quá đi mất.

Gần gũi y đến mức phát run, hết sức mệt mỏi.

Hắn nói tên ra, sau đó là một khoảng lặng im thật dài. Hẳn biết bệ hạ đã quên chuyện này từ lâu rồi, thế nhưng tại sao hôm nay lại nhớ tới. Trong lòng hẳn rất trầm tĩnh, không hề sợ hãi điều gì sắp ập đến, nhưng hẳn thật sự sợ ngón tay của bệ hạ.

Ngón tay mang theo độ nóng. Vừa chạm vào đã khiến tâm hồn hẳn vỡ tan, thiêu đốt ngày này qua ngày khác.

Hắn chờ đến mức sắp tắt thở, giọng nói của hạ mới vang lên.

Hai bàn tay kia cởi y phục của hắn ra, để thân thể trần trụi lạnh buốt của hắn bại lộ giữa màn đêm.

Bệ hạ nói: “Sau này người không cần phải mặc thứ này nữa.”

Y xé tan từng mảnh y phục, tựa như kéo ra một đứa trẻ sơ sinh trần trụi từ trong thân thể mẹ ấp áp.

Mỗi một tác trên thân thể Hoàng đều đang run rẩy mãnh liệt. Hắn thở dốc tựa như sắp chết, cả người vì đang rét lạnh lẫn sợ hãi mà tê liệt nằm trên mặt đất.

Dung Dận cúi người xuống ôm hắn đặt lên giường. Thân thể của hắn lạnh như vậy, run rẩy đến vậy, khiến cho Dung Dận có ảo giác nếu như buông tay mặc kệ, hắn sẽ chết cứng ở đó. Dung Dận vội vàng kéo chăn lông bên chân trùm lên người hắn, hàng dẹt mềm mại vừa chạm vào thân thể, Hoàng lập tức chui vào, nắm chặt phần lông dài, nằm bên trong run lấy bầy.

Dung Dận tắt đèn. Biết Hoàng vì đang trần truồng mà sợ hãi vì vậy cũng không quấy rầy. Trong bóng đêm y cách tấm chăn kéo Hoàng ôm vào trong lồng ngực, đưa một tay chạm rãi vuốt ve thân thể lạnh như băng của hắn.

Bàn tay kia nóng vô cùng, mang theo ý tứ cương quyết, không cho phép phản kháng đề lên gáy của Hoàng, sau đó chậm rãi hướng xuống vuốt ve. Thân thể của Hoàng bỗng chốc cứng lại, hắn cắn chặt hai hàm răng, nén xuống cơn run rẩy đáng sợ. Trước mắt hắn hiện giờ tối mù, chăn lông mềm mại trói chặt lấy hắn, khiến cho hắn có cảm giác tuyệt vọng không còn đường trốn. Hắn bị ép buộc phải để lộ thân thể, lộ ra da thịt mà trong suốt mười mấy năm qua chưa ai từng chạm vào, sau đó lại còn bị vuốt ve động chạm không sót một chỗ, không thể trốn tránh cũng không thể phản kháng. Hắn cảm thấy mình như đang bóc cháy, mỗi một nơi trên thân thể đều đau đớn âm ỉ, nơi nào bị đôi bàn tay kia lướt qua đều co quắp và run rẩy. Hắn khổ sở kiềm nén, nuốt ngược tiếng răng va lập cập vào trong bụng, nhưng không cách nào che giấu tiếng thở dốc tựa như âm thanh khóc nỉ non vỡ vụn của mình.

Hắn càng lúc càng run rẩy mãnh liệt, Dung Dận vuốt ve một hồi bỗng thấy lo lắng, gỡ chăn lộ ra một khe nhỏ để xem thử. Dưới ánh trăng y nhìn thấy nét mặt yếu ớt tựa như muốn khóc của Hoàng, mơ hồ cảm thấy đau lòng, lập tức tiến tới chạm vào trán của hắn, thấp giọng nói: “Ta sẽ đối tốt với người, nhé?”

Hoàng đưa hai tay ra, tựa như người chết chìm với được cọc gỗ, nắm thật chặt cánh tay của Dung Dận.

Qua thật lâu hắn mới bình tĩnh lại, giấu thân mình dưới tấm chăn, cảm giác được bàn tay của bệ hạ đang sờ qua từng tác từng tác trên thân thể mình. Hắn rất hỗn loạn, lại mất hết sức lực, lúc bệ hạ ôm lấy hắn trong cánh tay cường tráng, rốt cuộc hắn phát ra một tiếng nức nở mơ hồ.

Vàng trắng chậm chậm biến mất sau những đám mây, xuyên qua từng kẽ hở chiếu xuống tấm màn lụa mỏng, dịu dàng chiếu vào trong giường ngủ. Cung nhân bên ngoài tấm điện lặng yên đứng thẳng, không có ai dám liếc mắt nhìn vào bên trong.

Chân trời dần hừng lên trong cơn mưa lất phất.

Vẫn chưa đến canh năm, Dung Dận đã tỉnh lại. Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Hoàng được bọc trong chăn ghé vào bên cạnh y, lông mi còn đang hơi run rẩy.

Thường ngày mặc dù y hành xử chuẩn mực, nhưng khi ngủ lại rất độc tài, giang tay giang chân chiếm hơn nửa cái giường, vớ được thứ gì cũng ôm vào trong lòng. Hôm nay Hoàng dùng chăn của y, y cũng không khách sáo, ôm chầm lấy Hoàng nguyên một đêm. Y có cảm giác cho đến tận khi trời sáng, Hoàng nhất định vẫn không ngủ được.

Dung Dận có chút xót xa, đứng dậy nhặt từng mảnh y phục dưới đất lên. Y vừa cử động, Hoàng cũng vội vàng ngồi dậy theo, nhớ đến mình đang không mặc quần áo, bỗng dưng hoảng sợ một hồi.

Dung Dận quay đầu khoác y phục lên người Hoàng. Vốn định bảo hắn mặc quần áo vào, không nghĩ đến nơi ngón tay mình vừa lướt qua lại nổi lên một lớp da gà. Hắn quy quy củ củ quỳ ngồi ở trên giường, rừ mi mắt, bày ra dáng vẻ hầu hạ để vương hết sức ngoan ngoãn, thế nhưng thân thể thể mà lại phản chủ, động tới chỗ nào tóc gáy cũng dựng đứng hết cả lên. Dung Dận càng nhìn càng thấy buồn cười, bảo hắn mặc quần áo. Hoàng rừ mi vô cùng phối hợp, nhưng tóc gáy vẫn đang dựng đứng, tóc tai như sắp nổ đến nơi.

Thật vất vả mới mặc xong quần áo, Dung Dận vẫn chưa thỏa mãn, trêu chọc người này thú vị đến mức không thể dừng lại được, y ôm một bụng tâm tư xấu xa hỏi: “Hôm nay có theo hầu không?”

Hoàng nhảm mắt đáp: “Thưa, buổi chiều có.”

Dung Dận lập tức nói: “Người ngày hôm qua ngủ không ngon, buổi chiều không cần đến hầu, trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Y đợi nét mặt của Hoàng trở nên nhẹ nhõm, tiếp theo lại bồi thêm một câu: “Chờ buổi tối rồi đến.”

Hoàng bỗng chốc hoảng sợ, chờ Dung Dận phất tay, hần lập tức xoay người co cẳng bỏ chạy, lễ nghi tạ ơn cáo từ gì cũng quên sạch không còn một mống.

Dung Dận nhin không được lại nở nụ cười.

6. Chương 6: Sợ Hãi

Cứ cách mười ngày trong mỗi tháng, Hoàng để lại có triều lệ.

Dung Dận thay nghi phục rườm rà nặng nề, đứng ở Sùng Cực Điện nhận đại lễ của quần thần, sau đó di chuyển đến Lan Đài Cung chấp chính, sau khi kết thúc còn phải đến Nghiêm Từ Cung để thỉnh an Thái hậu. Cả ngày mệt mỏi vô cùng, dùng bữa tối xong mới có chút nhàn rỗi, y mở hòm thư tín ra xem.

Trong hòm này đều là tin mật trực tiếp báo cáo lên đế vương, không thông qua dịch trạm, đều do người phụ trách trực tiếp đưa đến. Đế vương ở trong cung, tin tức nếu như nghe từ hạ thần truyền lại thì khó tránh khỏi tam sao thất bản. Huống chi chúng thần để tránh tội, có khi còn xảy ra chuyện dối trên gạt dưới, dễ dàng gây xáo trộn thông tin của đế vương. Vì vậy y bỏ ra bảy tám năm, dốc lòng thành lập một hệ thống thu thập thông tin, bao phủ toàn bộ chín bang và các châu quận, trở thành đôi mắt của mình. Tin tức trong hòm có độ bảo mật cực cao, chúng thần chỉ biết là có, nhưng không biết do ai mật tấu, làm việc cũng tự nhiên thật thà hơn, không dám dối gạt nữa. Có rất nhiều người mật tấu cũng không hề biết thứ này sẽ dâng lên cho vua đọc, cho nên nội dung khi viết sẽ hạn chế được việc che đậy gian dối.

Dung Dận tùy tiện nhìn mấy phong thư mật, thấy có tấu báo của Lục Đức Hải, tiện thể lấy ra đọc thử.

Hắn đã đến Ly Nguyên, tiếp theo vốn dĩ phải giải quyết chuyện ở Hoàn bang. Nhưng bỗng nhiên lũ lụt bùng phát, bây giờ tất cả mọi người đều bị chặn ở bên ngoài. Lữ khách đi ngang qua thấy tắc đường không thể đi, đã thử nghiệm đi bằng đường của Chu Thị, dọc theo dòng sông để vào Hoàn bang. Sông kia là thượng đạo của Chu Thị, muốn vào phải có người dẫn đường, giờ một đám người ồ vào như bầy ong vỡ tổ, Chu Thị chịu không nổi sự náo loạn, quyết định chặn bên bờ lại khiến cho dân chúng sợ hãi oán thán. Nhưng Lục Đức Hải là quan khâm sai của triều đình, Chu Thị cũng rất biết điều mà chuẩn bị thuyền đưa hắn vào Hoàn bang. Chẳng qua khi đã vào trong rồi tin tức khó truyền, chưa biết lần tấu báo tới sẽ là vào lúc nào.

Dung Dận thấy vậy, lại lục tìm trong hòm thư, bên trong quả nhiên không có tấu từ Hoàn bang nữa. Hoàn bang địa thế hiểm trở, dòng sông khá hẹp, tàu thuyền lưu thông khó khăn nhưng ở đó lại sản xuất trà rất năng suất, đường xá mặc dù khó đi nhưng ngày ngày vẫn có thương nhân tới lui không ngừng. Bình thường để vào được Hoàn bang có hai cách, một là đi theo đường chuyển công văn trên núi của quan phủ, cần phải vượt núi băng đèo, vất vả ngồi xe ngựa hơn một tháng; hai là đi xuôi dòng sông dọc Chu Thị, xuôi gió xuôi nước năm ngày là đã đến nơi. Sông kia do tổ tiên của Chu Thị khám phá ra, từ trăm năm trước bọn họ đã bắt đầu hành nghề sản xuất trà, vì không muốn bị người khác cướp chén cơm cho nên không để cho người ngoài đi lại trên sông. Vì thế sau khi đường núi bị chặn kín, lương thực từ bên ngoài không có cách nào để tiếp tế được vào bên trong, nếu không mở kho tích trữ lương thực để cứu giúp dân chúng thì người dân chỉ còn cách trông mắt nhìn nước lũ mà chết đói.

Dung Dận nhíu mày thật chặt, mở bản đồ sông Ly Giang ra xem, cầm bút vẽ thêm ba ký hiệu ven bờ sông.

Y muốn giải quyết chuyện ở sông Ly Giang càng sớm càng tốt. Nhưng con sông này, y vươn tay không thấy.

Ở thượng du có Ly Nguyên Chu Thị nắm giữ đường thủy. Lương thực thuốc men chỉ có thể đưa vào theo đường bộ, dọc đường đi sẽ hao tổn rất nhiều. Đến trung du bờ phía Nam thì lại thuộc phạm vi của Kinh Lăng Long Thị. Dòng sông ở đây ứ tắc quanh năm, hết lần này đến lần khác vì nguyên nhân địa hình mà khiến cho bờ Bắc lũ lụt tràn lan, Long Thị bình chân như vại mặc kệ, chẳng màng đến chuyện ứ tắc. Cửa sông là địa phận của Nguyên Giang Vân Thị, nơi đó biển dựa sông, là một bến cảng thông thương tuyệt hảo, một khi xây dựng, đường thủy vận chuyển Nam Bắc sẽ thông thuận vô cùng.

Sông Ly Giang chính là huyết mạch của chín bang. Chỉ cần có thể khai thông huyết mạch này, giao thương của toàn thiên hạ sẽ lập tức thuận lợi không gì có thể ngăn trở.

Trong ngự thư phòng, ánh nến đỏ bập bùng ở trên ngự án đột nhiên “đùng” một tiếng lóe lên như pháo hoa nhỏ.

Nguyên Giang Vân Thị.

Ly Nguyên Chu Thị.

Kinh Lăng Long Thị.

Cả ba gia tộc không thể lưu lại dù chỉ một. Phải nhanh chóng ra tay.

Nhưng để lật đổ cả một gia tộc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Gia tộc tồn tại đã trăm năm, nhân khẩu cũng gần trăm vạn, căn cơ gia tộc vô cùng thâm sâu, động vào có khi lại thành ra gây ông đập lưng ông.

Y có thể giết chết gia chủ, nhưng gia chủ lại có nhi tử. Nhi tử cũng sẽ có đích tôn. Y giết chết hậu duệ trưởng thì sẽ còn hậu duệ thứ. Một gia tộc khổng lồ, chỉ riêng lượng nhân khẩu bên trong thôi cũng đã hơn một vạn người. Y không cách nào giết sạch.

Nếu như không giết, họ sẽ vĩnh viễn tồn tại. Mà những quận kia, mãi mãi là nhà của bọn họ.

Đối với sự tồn tại mạnh mẽ của một gia tộc, hoàng quyền không có cách nào lay chuyển. Nếu như y dám can đảm để lộ ý đối địch với bọn họ, các gia tộc trên toàn thiên hạ sẽ đoàn kết thành một mối, lật đổ ngôi vị Hoàng đế của y. Năm đó lúc tận diệt hai họ Đỗ – Lâm, y cũng chỉ là diệt ở đầu ngọn, giết chết phé cánh của gia chủ, không thể nào nhổ cỏ tận gốc.

Không thể giết. Không thể động. Không thể dung. Không thể nhẫn.

Dung Dận cuộn tấm bản đồ lại, đưa đến bên ánh lửa. Lửa bùng cháy, chiếu sáng khuôn mặt lạnh lùng của vị Hoàng đế trẻ tuổi.

Đợi đến khi những sợi vải cháy hết sạch, ý chỉ của đế vương đã truyền ra bên ngoài thâm cung, xuyên qua hoàng thành, nhanh chóng đi theo đường núi, lao vào trong bóng đêm.

“Truyền Nguyên Giang Vân Thị An Bình, Ly Nguyên Chu Thị Nhạ Cẩm, Kinh Lăng Long Thị Dụ Đình vào cung yết kiến.”

Đêm đang dần khuya.

Hoảng đi theo cung nhân làm nhiệm vụ hầu hạ ban đêm tiến vào trong Noãn Ninh điện.

Hắn đã bình tĩnh hơn, chuẩn bị kỹ càng. Vì thế khi bệ hạ đang ngồi trên chiếc đệm gấm, cho cung nhân lui rồi bảo hắn lên giường, hắn không do dự lập tức quỳ xuống đất, quỳ gối lết đến chân giường.

Dung Dận híp mắt lại, từ từ nở nụ cười. Y không nhúc nhích, nhìn Hoảng lẳng nhẳng bò lên giường, thật sự hệt như đang chờ một con vật nhỏ buông lơl cảnh giác, nảy sinh lòng tin cậy mà tiến đến gần y. Y nhìn Hoảng thực hiện lễ nghi dựa theo cách mà phi tần hay hầu hạ, lết tới chân giường rồi leo lên, sau đó lại bò lổm ngổm đến bên cạnh mình, rốt cuộc không nhìn cười nổi nữa, đưa tay kéo hắn lại gần rồi nói: “Am hiểu quá nhỉ. Là ai dạy?”

Hoảng lại thấy căng thẳng, đáp: “Là người trong cung.”

Dung Dận hỏi: “Còn dạy gì nữa?”

Hoàng nói: “Hầu hạ bộ hạ.”

Dung Dận nắm lấy cánh tay của hắn lắc lắc, hỏi: “Hầu hạ làm sao?”

Hoàng lúc này mới nhớ ra mình hắn là nên cởi quần áo, để thân trần rồi mới lên giường, vừa rồi chỉ nghĩ đến chuyện bò lên chứ đã quên mất chuyện cởi quần áo, đột ngột lúng túng, nhỏ giọng nói: “Cởi quần áo.”

Dung Dận đáp bằng giọng điệu mềm nhũn: “Vậy thì cởi đi nào.”

Hoàng đưa tay nắm lấy dây đeo bên hông, cảm giác đáng sợ kia lại ủa về, còn chưa cởi ra hắn đã thấy lạnh. Ngón tay bất chợt run rẩy, cả buổi vẫn chưa tháo được nút thắt, cứ ngồi đó bất lực sờ soạng.

Dung Dận ngồi đợi, thấy hắn cả buổi trời vẫn không chịu cởi quần áo ra, lập tức đưa tay nắm lấy bàn tay run rẩy trên lưng hắn, chậm chậm nhắc nhở: “Người đã là người của ta.”

Y thấy Hoàng vẫn một mực cúi đầu, dứt khoát nói rõ hơn một chút: “Chuyện đã xảy ra rồi, người phải học cách tiếp nhận, thời gian trôi qua mọi thứ rồi sẽ tốt hơn thôi, hiểu không?”

Hoàng run giọng đáp: “Vâng.”

Dung Dận nắm lấy tay hắn, một lần nữa đè vào đai lưng, thấp giọng nói: “Cởi.”

Hoàng sợ sệt. Hắn cởi vạt áo, lộ ra thân thể trắng nõn thon gầy, nhưng không có sức lực cởi toàn bộ áo quần. Dung Dận chống nửa người, giúp hắn cởi quần áo ra, sau đó đẩy hắn ngã xuống giường. Cả người hắn xụi lơ, để mặc cho Hoàng dễ vuốt ve sống lưng, rồi nắm lấy mắt cá chân hắn vuốt một đường từ lòng bàn chân đi lên. Hàm răng hắn run rẩy, cả người cũng run như cây sậy, hết như một con cá bị câu lên lạnh lẽo đã lâu, giờ lại bị thả vào trong nước ấm nên cảm thấy nóng rát. Hắn sợ hãi, thân thể co rút run rẩy, cả người hoàn toàn bị nỗi sợ bao trùm, rốt cuộc lúc Hoàng dễ chạm vào ngực hắn, hay tay đặt ở chỗ kia tùy ý vuốt ve, hắn mới khổ sở cầu khẩn: “Bộ hạ... Bộ hạ...”

Dung Dận dừng lại một lát, từ từ buông Hoàng ra.

Y đứng dậy kéo chăn lông đắp lên người Hoàng, kéo một góc chăn lên hỏi: “Có muốn giấu luôn cái đầu hay không?”

Hoàng dùng hành động để trả lời câu hỏi của y, chăn vừa đắp lên hắn đã đợi không kịp mà chui vào.

Dung Dận bọc Hoàng thành một đồng, bởi vì mất hứng hắn từ chối y mà còn ác ý đè chặt hai góc chăn phía dưới, khiến cho hắn không cách nào chui ra.

Y vốn nằm xoay người lại, không muốn để ý đến Hoàng. Kết quả nửa đêm lúc ngủ lại bất tri bất giác mà ôm người ta vào trong lòng.

Đến lúc sáng sớm, Dung Dận mở mắt ra, thấy Hoàng cũng đã tỉnh, tựa vào bên cạnh y thò đầu ra.

Dung Dận ngồi dậy, Hoàng cũng vội vàng muốn đứng lên theo, nhưng bị chăn bọc kín mít nên lại bị kéo ngược trở về.

Dung Dận đưa tay muốn đỡ lấy hắn. Tay vừa mới chạm đã khiến Hoàng hoảng sợ rút người lại, hắn không dám né tránh, chẳng qua chỉ rũ thấp lông mi nắm chặt tấm chăn.

Dung Dận dừng lại, không lên tiếng. Bàn tay đặt xuống thêm lần nữa, nhưng lần này y lại sờ lên vài sợi tóc của Hoàng đang tán mát trên gối.

7. Chương 7: Nhút Nhát

Suốt cả một buổi trưa, tâm trạng của Dung Dận chẳng tốt chút nào.

Năm nay tổ chức khoa cử, tham gia dự thi khoảng chừng mấy trăm ngàn người. Tầng tầng lớp lớp lựa chọn ra được hơn năm mươi người, trình bài thi lên cho y ngự lãm. Y lật xem mấy bài cảm thấy không tệ, còn

chưa kịp khen ngợi thì một đám quan lại hiệp lực kháng nghị, Đô sát viện nói với y rằng tổ chức khoa cử quá mức hao tài tổn của, cầu mong y minh xét.

Chế độ khoa cử của triều Lưu trừ tuyển chọn quan lại từ các gia tộc thì còn xem xét ở cấp địa phương. Thường dân nhà nghèo nếu như tài hoa hơn người, có thể được quan viên địa phương tiến cử, chọn vào mức quan cửu phẩm. Chẳng qua ngoại trừ thi khoa cử và xem xét cấp địa phương thì vẫn còn cần phải suy xét cả con cháu của các đại gia tộc, cho nên cuối cùng vẫn thành ra có kẻ thăng quan tiến chức nhờ quan hệ và gia thế. Các thế gia đại tộc tam phẩm thường rất coi trọng danh dự, cực kì ít khi tiến cử người thường, vì vậy sĩ tử xuất thân nghèo khổ rất khó để được làm quan lớn, tiến vào triều đình nhậm chức.

Không lên được chức tam phẩm thì không có cách nào lọt được vào ánh mắt của y. Y có thể tùy ý nâng lên hạ xuống chức quan của bọn họ, nhưng không có cách nào lựa chọn được những người tài giỏi thật sự.

Y mỗi một gấp tấu chương của Đô sát viện lại, có kẻ cho rằng quý tộc và thứ dân vốn nên có khoảng cách rõ ràng, tựa như mặt trời và mặt trăng không nên đứng ngang hàng, làm như thế là trái với luân thường đạo lý, sợ rằng ông trời sẽ giáng thiên tai xuống đầu lê dân bách tính, hần liên tục dập đầu nói rằng mình làm như thế là vì dân vì nước khiến Dung Dận nổi trận lôi đình. Chẳng qua người này bình thường mặc dù bảo thủ, nhưng làm việc lại rất ổn thỏa, y lại không muốn cơn giận lần ất chính sự cho nên chỉ đành phải nhần nhịn cơn tức giận, gọi cung nhân mang hần ra ngoài. Sau khi ra ngoài hần vẫn chưa chịu đi, còn quỳ gối khóc lóc kêu vang “Thánh thượng”, âm ỉ suốt gần hai giờ đồng hồ mới chịu rời đi.

Y xem xong bài thi, bổ nhiệm mười người vào cung gặp vua, cẩn thận sắp xếp vài vị trí tầm thường thích hợp chuẩn bị cho bọn họ. Người đời ai cũng lấy gia thế làm chỗ dựa, những thí sinh tham gia khoa cử đầy tài năng này lại không có ai tiến cử, về sau lúc làm quan cũng khó tránh khỏi bị kẻ hèn lạt đổ, vì vậy chức quan của bọn họ không nên quá cao, tránh để cho người khác ghen tị, nhưng lại không thể quá thấp, vì như vậy bọn họ sẽ không có đủ năng lực để tự bảo vệ mình. Còn về sau có thể tự đứng trên đôi chân của mình hay không thì còn tùy thuộc vào bản thân của bọn họ.

Tối gần chạng vạng tối, bộ Hộ trình lên bản điều trần về tình hình tồn ngân trong kho của các bang. Hôm qua y cho truyền ba vị thế gia gia chủ đến yết kiến, chờ bọn họ đến nơi cũng phải hơn một tháng, y phải thừa dịp này gom số bạc đó lại để chi dùng. Thế gia căn cơ thâm hậu, trong thời gian ngắn không thể nào rung chuyển, chỉ có thể từ từ chia rẽ khiến cho họ dần sụp đổ bên trong. Chờ đại gia tộc thành tiểu gia tộc, hoặc là toàn gia tộc phải dựa vào hơi thở của triều đình, dù có muốn gây dựng lại thì chuyện cũng đã rồi. Chẳng qua quá trình này cần tiêu tốn rất nhiều tiền của, y sợ sẽ làm nhiễu loạn trật tự nên không dám tự tiện dùng quốc khố dự trữ, chỉ có thể điều động từ các bang, mang cả tiền bạc lưu thông ở bên ngoài trở lại.

Gom bạc để chi dùng là chuyện đại sự. Bộ Hộ trừ việc tập hợp sổ sách, viết bản điều trần thì còn phải giáng giải kĩ lưỡng quy trình cùng với nhân thủ. Y chỉ mới xem một nửa đã đến thời gian ngủ nên quyết định lên giường sớm, vốn y định đọc xong trong buổi tối hôm nay để ngày mai có thể lên triều nghị sự, nhưng vừa nhìn thấy Hoàng đang theo đám cung nhân từ từ tiến vào, ý chí của y lập tức thi nhau giải tán.

Y không muốn dọa hần sợ cho nên giả vờ tiếp tục đọc bản điều trần. Nhưng chính thái độ lạnh lùng thấy như không thấy của y lại làm cho Hoàng rất sợ. Chờ tất cả cung nhân lui ra, Hoàng nhắm mắt, nắm tay từ từ cầm đai lưng, cảm giác mình lại bắt đầu run rẩy.

Vì để thuận tiện hơn trong việc cởi quần áo, hần đổi sang chỉ mặc mỗi một chiếc áo choàng, kéo nhẹ một phát là thân thể lộ ra ngay. Vốn nên tuân theo lễ nghi hầu hạ, quỳ gối nằm rạp xuống lết đến chân giường, nhưng áo vừa rơi xuống đất, hần đã sợ đến mức hồn bay phách lạc, vèo một phát nhảy thẳng lên giường, tốc độ cực nhanh, động tác sắc bén tựa như đã xài hết thành tựu võ công một đời của hần. Dung Dận chỉ kịp thấy một bóng đen lóe lên, vừa chớp mắt trong lòng ngực đã có thêm một người. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Dung Dận thấy hần chưa hoàn hồn, mắt tròn xoe, không khỏi thấy buồn cười nói: “Hôm nay ngoan ghê.”

Hoàng vừa xóc chần lên đã biết là mình chui sai chần mất rồi. Nhưng giờ có hối hận cũng không kịp nữa, hiện hần đã ngay ngắn nằm đè trên người Hoàng đế, nhìn thẳng vào ánh mắt của bệ hạ.

Đây là lần đầu tiên hần nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế kể từ khi bắt đầu hầu hạ, bỗng dưng lại trông thấy một nụ cười thật nhạt.

Hắn biết mỗi lần bệ hạ vui vẻ là một lần khó khăn đến thế nào.

Từ sau cái chết của Tuệ Minh công chúa, bệ hạ vẫn luôn đau lòng, lễ hội trong cung đều hủy bỏ hết cả. Thời gian để tang ba năm, bệ hạ đeo vòng tay chuông nhỏ của công chúa trên tay tròn ba năm. Rồi vào một ngày nọ, đột nhiên y lại ném đi mất. Từ đó trở đi, hắn không còn nhìn thấy nét đau thương trên khuôn mặt bệ hạ nữa. Nhưng bất kể là chính sự hay chuyện nhà, không có chuyện gì có thể làm cho bệ hạ vui vẻ. Hàng năm, vào những dịp năm mới, rước đèn, mừng tuổi, trong cung thường tổ chức ca múa diễn kịch, muốn tạo niềm vui cho bệ hạ. Bệ hạ thường hay ban thưởng nhưng chưa ai từng nhìn thấy y cười. Lần gần đây nhất trong hai năm vừa qua hắn được nhìn thấy bệ hạ vui vẻ chính là trong giờ học võ ngày hôm đó.

Hoàng cúi mặt xuống, từ từ di chuyển, nhào người đến nằm trên người Hoàng đế.

Hắn phát hiện ra, hắn có thể khiến cho bệ hạ vui vẻ.

Trong lòng hắn tràn đầy tình cảm dịu dàng, hít một hơi thật sâu. Chờ đến lúc Hoàng đế khép hai cánh tay ôm chầm lấy hắn lần nữa, hắn nhắm mắt lại, kiềm chế sự sợ hãi và cơn run rẩy, nhanh chóng khiến cho bản thân tỉnh táo.

Nếu như có thể khiến cho bệ hạ vui vẻ, vậy thì... sao cũng được.

Dung Dận vừa ôm lấy thân thể trần truồng của Hoàng, vừa sờ một cái lên sống lưng hắn. Y phát hiện Hoàng không còn sợ hãi giống như hai lần trước nữa, không khỏi rất bất ngờ. Y đè Hoàng trên giường, chống tay lên cổ ý hù dọa hắn, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống, thấy Hoàng căng thẳng đến mức không ngừng nháy mắt nhưng không có ý muốn thoát ra, y không nhịn được lại muốn trêu hắn.

Y cẩn thận sờ soạng Hoàng từ trên xuống dưới một lượt, rồi cầm tay nắm chân kéo ra xem xét, thậm chí còn xấu xa mà lấy nền chiếu rơi ánh mắt của hắn, muốn xem thử hắn có thể nhịn đến lúc nào. Hoàng nhắm nghiền từng chút từng chút một, xấu hổ đến mức toàn thân đỏ bừng.

Dung Dận nhịn không nổi cười phá lên. Y vừa cảm thấy mình quá đáng, vừa không khống chế được mà giả bộ muốn vén chăn lên lôi Hoàng ra ngoài.

Hoàng bất ngờ hoảng sợ. Nửa người của hắn bị kéo ra bên ngoài, bờ vai lộ lộ, thấy Hoàng đế còn muốn kéo thêm, hắn vội vàng ôm lấy cánh tay của bệ hạ, cầu khẩn nói: “Bệ hạ...”

Dung Dận lập tức nói: “Sao lại xấu hổ đến thế.”

Hoàng nhẹ giọng đáp: “Đã là thói quen rồi.”

Dung Dận nhớ ra cho đến tận bây giờ hắn chưa hề để lộ thân thể với ai như vậy, bỗng chốc cảm thấy hối hận vì đã ăn hiếp người ta quá đáng, y vội vàng kéo chăn lên bọc thật kín hắn lại.

Hoàng nằm trong lòng ngực Hoàng đế, bị sờ tới sờ lui cả bả vai lẫn sống lưng, ngay cả từng ngón tay của bị sờ, sờ đến mức cả người hắn nóng ran. Thân thể dần thích ứng với những động chạm này, cảm giác run rẩy nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại xúc cảm ấm áp hắn in lên da thịt. Loại cảm giác này khiến cho hắn vừa sợ lại vừa ham muốn, tựa như bản thân đã bị người khác chiếm làm của riêng, vừa buông thả, vừa thỏa mãn. Hắn được vuốt ve ấm áp dễ chịu đến mức không nhịn nổi, cơn buồn ngủ rất nhanh mà kéo đến. Hắn gắng gượng trong cơn mê man, hoang mang quay đầu nhìn chằm chằm vào bàn tay đang vuốt ve trên eo mình, mắt cả buổi mới nhận ra đó là tay của Hoàng đế, lập tức giật mình, nằm im không dám động đậy nữa, chỉ dùng một con mắt liếc Dung Dận.

Dung Dận phát hiện, cười nói: “Người nhìn cái gì?”

Hoàng đã thật lâu không được nhìn thấy nụ cười vui vẻ này của bệ hạ, hắn vội vàng nhắm mắt lại.

Dung Dận hỏi: “Ngày mai có việc gì không?”

Hoàng hơi thẹn thùng, nghiêm túc nói: “Nếu tối nay hầu hạ rồi thì ngày mai không có việc gì cả.”

Dung Dận lại hỏi: “Vậy ngày hôm nay người đã làm gì?”

Hoàng đáp: “Đi ngủ.”

Hắn nói xong tự dưng thấy ân hận, không dám nói nữa, mắt tự nhiên là liếc nhìn Dung Dận. Hai ngày liên tục hắn phải hầu hạ, căng thẳng đến mức kiệt sức, vào tầm cung một đêm so ra còn mệt hơn cả ra chiến trường.

Dung Dận vừa nghe đã hiểu, nói: “Đừng ngủ nữa, dần dần sẽ quen thôi. Sau này ban ngày người hãy theo hầu ở ngự thư phòng.”

Hoàng đáp: “Vâng.”

Dung Dận lấy bản điều trần đưa cho y xem, hỏi: “Độc có hiểu không?”

Hoàng cẩn thận đọc, đáp: “Không hiểu lắm.”

Hoàng lập tức nhận ra mình đã nói sai, vội vàng sửa giọng: “Thần ngu dốt.”

Dung Dận cau mày nói: “Thật dễ nói chuyện, không hề vòng vo.”

Hoàng che kín chắn lên người, nhẹ giọng nói: “Thần thật sự không hiểu.”

Dung Dận lập tức nói: “Sáng sớm ngày mai trên triều có thương nghị, người nghe thử quan tham chính nói xem sao.”

Hoàng đáp: “Vâng.”

Dung Dận hài lòng. Cảm thấy Hoàng của y thật thông minh lại còn khôn khéo, nhìn thế nào cũng thấy vừa ý, không nhịn được lại sờ sờ. Y sợ Hoàng ngủ không ngon giấc nên lại lấy chăn lông bọc kín Hoàng lại, ôm vào trong ngực.

Hoàng vốn nghĩ có lẽ đêm nay lại là một đêm không ngủ, ai ngờ đầu đầu vừa chạm gối đã ngủ ngay. Ngày kế đến lúc bệ hạ thức dậy, hắn cũng tỉnh táo mà dậy theo.

Thương nghị cả một buổi trưa, quan tham chính đều tụ lại đây bàn về chuyện gom bạc, cũng có người nhắc đến chuyện thiên tai lũ lụt, ngoài ra còn cả việc triệu kiến ba vị gia chủ. Thấy chính sự bận rộn, Dung Dận an bài việc gặp mặt Tiến sĩ khoa cử lui sau. Thương nghị đến quá trưa mới xong, còn phải chuyển điều lệ xuống cho bộ Hộ xem xét thảo luận, đến chiều lại triệu kiến chúng thần để thương nghị. Nhân lúc Dung Dận vừa được rảnh rỗi chút ít, trong ngự thư phòng tạm thời không có ai tới, y lập tức vỗ lên vị trí cạnh bên mình, nói với Hoàng: “Lại đây.”

Hoàng lặng lẽ đi đến bên cạnh chiếc giường nhỏ, do dự chốc lát rồi co đầu gối quỳ bên giường mềm.

Nơi ẩm áp này chuyên dùng để xử lý chính sự, hoành phi là do chính tay Thái tổ Hoàng đế đề tên, lão tổ tông năm đó truyền lại quy tắc, trong phòng không được phép đặt ghế dài hay ghế dựa, duy chỉ được phép đặt một chiếc giường mềm phủ gấm nhung thật dày để cho Hoàng đế ngồi chấp chính. Thần tử thấy vậy cũng có dăng tấu phản đối, nhưng chẳng ích gì nên lại thôi. Nơi này là trọng điểm quốc sự, đừng nói là bề tôi tầm thường, ngay cả bản thân người làm vua sau này cũng không dám có ý khinh thường. Hoàng nghiêng người đến gần Hoàng đế, cũng không dám ngồi lên giường, trong khoảnh khắc không biết phải làm sao.

Dung Dận nửa tựa vào bên giường, dù bận rộn những trông vẫn ung dung, chờ Hoàng lại gần, y đột nhiên kéo một cái khiến cho Hoàng bối rối té vào trong ngực mình, cười nói: “Chỉ thích nhìn thấy người như vậy thôi.”

Hoàng lật đặt ngồi lại ngay ngắn. Vừa mới thẳng người, Dung Dận lại kéo thêm một cái, Hoàng lần nữa khó khăn mà tựa vào trên ngực Hoàng đế, không thể làm gì khác hơn là nằm bất động luôn ở đó.

Dung Dận nhin cười không được. Thấy hắn bất động như vậy, y nhân tiện lấy bánh trên bàn đút hắn ăn. Hoàng há miệng ăn xong, Dung Dận lại đưa nước cho hắn uống. Làm thế này giống như đang đút cho trẻ con ăn vậy, Hoàng vô cùng bối rối, ngay cả cổ cũng đỏ rần rần. Dung Dận lại nói: “Đút cho ta một miếng.”

Trong đầu Hoàng trống rỗng, qua quýt cầm lấy một miếng bánh nhét vào trong miệng Dung Dận.

Dung Dận nuốt xuống, nhớ đến hắn cũng đã đứng đây nghe cả buổi trưa, lập tức hỏi: “Có mệt hay không?”

Hoàng cứng nhắc lắc đầu.

Bộ dạng căng thẳng của hắn khiến cho Dung Dận nhìn không nổi muốn bắt nạt, cố ý mập mờ vuốt ve cổ hắn, rồi kéo cổ áo ra một chút, ngón tay thăm dò vuốt ve, thậm chí còn làm bộ muốn cởi đai lưng hắn ra.

Hoàng cứ tưởng là phải cởi hết áo quần ở chỗ này, ngay tức khắc thấy hồn vía mình bay lên mây. Kết quả là bệ hạ chẳng qua chỉ mò đến tay hắn, sau đó xoa bóp từng ngón tay. Chờ Hoàng bình tĩnh lại, Dung Dận vừa lặng lẽ nghĩ thầm: “Thật xấu xa, quả thật rất xấu xa.”, vừa sờ sờ đến eo hắn.

Hoàng bỗng giật mình. Đến khi bên ngoài có tiếng bệ tôi xin cầu kiến, hắn vừa nghe thấy tiếng người, trong đầu nổ “đoàng” một tiếng, vèo một phát nhảy lên trên xà nhà, để lại Dung Dận ngồi đó ngơ ngác nhìn quanh.

Hắn vừa đặt chân lên xà nhà đã hối hận muốn đập đầu vào tường. Trong lòng vừa tuyệt vọng vừa gục ngã, lại chỉ có thể ngồi chờ ở trên đó. Chờ thật lâu thần tử mới cáo lui, hắn không dám cứ thế mà nhảy xuống, đành phải lè mề men theo vách tường mà leo xuống, quỳ xuống đất thỉnh tội với bệ hạ.

Dung Dận lại kéo hắn lên giường lần nữa, nói: “Chậc, gan thật là nhỏ.”

Y lo Hoàng lại sợ hãi bỏ chạy nên quy quy củ củ mà để hắn ngồi bên cạnh mình, lấy một viên kẹo đút cho hắn.

Hoàng há miệng ngậm lấy viên kẹo, đầu lưỡi vừa cảm nhận vị chua đã méo mặt. May thay vị chua kia chỉ trong nháy mắt đã chuyển thành vị ngọt. Vì lúc đầu chua, cho nên lại càng cảm nhận được vị ngọt sâu sắc.

Dung Dận vẫn luôn nhìn chăm chăm vào hắn, muốn thấy hắn bị chua. Quả nhiên Hoàng bị vị chua tập kích, y vui vẻ nói: “Chua nhỉ.”

Y lại tự đút cho mình một viên, nói: “Vị này rất hiếm thấy.”

Hoàng yên lặng nhìn Dung Dận, không lên tiếng.

Kẹo hình hoa nhỏ này thực ra không hề hiếm lạ. Ngoài kia chua ngọt đắng cay vị gì, kiểu gì cũng có. Để buôn may bán đắt, năm nào người ta cũng thay hình đổi dạng cho bắt mắt hơn.

Thế nhưng trong cung thì lại khác. Dâng lên cho vua thì lúc nào cũng phải như nhau, ngự thiện phòng một mặt sợ động phải điều kiêng kị, một mặt lại sợ Thánh thượng ăn đồ lạ sẽ xảy ra chuyện không hay, cho nên thức ăn đến bây giờ vẫn không hề thay đổi so với mấy trăm năm qua. Ngay cả lúc bệ hạ ra ngoài vi hành vẫn rất hiếm khi được ăn những thứ này. Loại kẹo chua chua ngọt ngọt này không chừng đã được ngự trù phòng thương lượng mấy trăm lần, thay đi đổi lại thật nhiều công thức mới dám dâng lên.

Dung Dận ăn kẹo, lại có Hoàng cạnh bên bầu bạn, trong lòng cực kì vui vẻ, y bỗng muốn nói chuyện phiếm với Hoàng, hỏi: “Chùng nào người được nghỉ?”

Hoàng đáp: “Mồng chín mỗi tháng.”

Dung Dận lập tức nói: “Chẳng phải là ngày mai sao? Bình thường được nghỉ thì người hay làm gì?”

Hoàng hơi khó xử đáp: “Xuất cung đi lung tung. Nghe kể chuyện.”

Dung Dận cười nói: “Vậy ngày mai người cứ xuất cung đi, cho người nghỉ.”

Y đột nhiên nhớ ra, lại nói: “Chờ đến lúc trở về thì sắp xếp lại lịch trình trực của ngự tiền ảnh vệ, người không cần phải làm nữa.”

Hoàng đáp: “Vâng.”

Hắn nhìn không được nhìn Hoàng để một chút. Dung Dận lập tức hỏi: “Sao vậy?”

Hoàng hơi do dự, đáp: “Thần là nhất đẳng thị vệ trưởng, ngự tiền đều nghe lệnh, từ rất nhiều năm trước đã không cần phải luân phiên trực nữa.”

Các đời ngự tiền ảnh vệ lúc nào cũng theo hầu bên cạnh quân chủ, vừa có ảnh vệ được điều đi nơi khác thì lập tức sẽ có người lấp vào chỗ trống phụ trách nhiệm vụ phòng thủ. Chẳng qua hắn giờ đây không chỉ không cần theo phòng thủ, mà rảnh rỗi đến mức ngay cả ngày nghỉ lễ cũng có. Dung Dận vừa áy náy vừa tức cười, kéo tay hắn nói: “Sau này theo hầu cũng có, mà nghỉ ngơi cũng có, nhé?”

Hắn vừa đưa tay ra, Hoàng lập tức bối rối. Nơi này cửa sổ bốn bề mở toang, cực kì thông thoáng, cung nhân đang làm nhiệm vụ bên ngoài chỉ cách có mấy bước, ngoài cửa sổ lại có ngự tiền ảnh vệ, âm thanh gì cũng nghe được. Hoàng đế vừa chạm vào tay hắn, hắn theo bản năng rút lại một chút.

Dung Dận hiểu ra, lập tức thả tay, nhàn nhạt nói: “Thói quen của người.”

Y vừa dứt nụ cười, vẻ uy nghiêm lại hiển lộ, Hoàng lập tức sợ hãi, run giọng đáp: “Vâng.”

Dung Dận thấy hắn lại bị dọa sợ, muốn an ủi mấy câu, nhưng nếu hắn đã ở bên cạnh y thì việc bị cung nhân hay thị vệ nhìn thấy là điều không thể tránh khỏi. Y không nghĩ ra cách làm sao để an ủi hắn, không biết làm gì khác hơn là cầm lấy một viên kẹo đặt vào trong lòng bàn tay hắn.

8. Chương 8: An Ủi

Sắc trời tối dần.

Đến gần cuối ngày, quan tham chính hầu mực trình lên tấu chương về chuyện giám sát hai dòng sông. Tấu chương rất dài, viết rất nhiều thứ, bản điều trần đính kèm của quan tham chính chỉ có một câu: “Thuật lại tình hình lũ lụt của sông Ly Giang.”

Giám sát hai dòng sông, ở đây tức là đang nói đến đường thủy của sông Ly Giang và sông Lưu. Hiện giờ đường thủy ở sông Ly Giang ách tắc, tiền thuế hàng năm nộp lên cũng không phải nhiều, triều đình không thu thuế mà trực tiếp phân nhánh đến kho của các phủ châu để xử lý chuyện lũ lụt. Hôm nay đã bắt đầu vận chuyển tiền bạc, lương thực, thuốc men, chẳng qua còn phải đợi thêm một thời gian nữa mới đến nơi, lúc này chỉ có thể dựa vào tiền tích góp từ kho của địa phương. Dung Dận xem qua tấu chương, thấy mọi nơi được an trí ổn thỏa, duy chỉ còn ở năm châu Tương bang, nạn dân vẫn chạy loạn, người chết đói khắp nơi, thì thể chông chát ở lòng sông không ai xử lý khiến cho nước ở hạ du bị ô nhiễm, mầm mống ôn dịch đã dần dần xuất hiện. Dung Dận giận đến tím mặt, lập tức cho đòi quan giám sát của bộ Hộ đến yết kiến.

Các sở vụ của triều đình mỗi ngày đều ra về vào cuối canh ba, trước đó, triều thần trừ làm chính sự ra còn có nhiệm vụ chờ để vương điểm mặt đặt tên, nôm na gọi là “Việc khẩn”. Bộ Hộ cai quản tiền bạc của thiên hạ, quan giám sát có nhiệm vụ chính là cai quản thuế thóc ở các châu phủ. Sắp đến giờ về lại bị triệu kiến hiển nhiên là có chuyện chẳng lành, quan giám sát nhận ý chỉ cảm thấy vô cùng bất an, vừa vào ngự thư phòng đã quỳ xuống lạy, không dám nói nửa lời.

Dung Dận ném tấu chương về chuyện giám sát hai dòng sông xuống trước mặt hắn, lạnh lùng hỏi: “Lương thực đâu.”

Quan giám sát vội vàng mở tấu chương ra xem qua. Nhìn chung, tấu chương nếu có dính líu tới ai, trước khi tấu lên chúng thần nhất định sẽ cùng nhau đánh tiếng, dù gì cũng đã biết trước, về sau sẽ dễ đối phó hơn. Chẳng qua đây lại là tấu chương về tình hình lũ lụt, đã không vạch tội, cũng không cáo trạng, sợ rằng lúc quan giám sát ở hai sông viết cũng không nghĩ sẽ có liên quan đến sở quan quân lương. Vị quan giám sát kia làm cũng đã nhiều năm, Thánh thượng vừa hỏi, hắn đã nhận ra vấn đề, kho lương ở năm châu Tương bang chắc chắn tích trữ không đủ mới khiến cho số lượng nạn dân chạy loạn lớn đến như vậy, lại còn chẳng có ai đủ khả năng giải quyết hậu quả. Chần chừ nhớ lại tình hình, lúc này hắn đã sợ đến mức bị chuột rút, chỉ biết quỳ trên mặt đất đập đầu liên tục.

Dung Dận kiểm chế cơn tức giận: “Nói.”

Quan giám sát vã mồ hôi như mưa. Hắn không dám ngẩng đầu, nhắm hai mắt phó mặc cho trời, thành thật khai báo tình hình thực tế. Ở triều Lưu, hàng năm sau khi thu đủ thuế nhập vào quốc khố thì sẽ lưu lại một ít ở kho của các phủ, coi như là tiền dự trữ địa phương. Nhưng mấy năm nay Vân Thị ở Tương bang mùa màng thất bát, cho nên thuế thóc bị thiếu một chút. Quan thu thuế không dám đòi trong bang, nhưng cũng không thể thiếu nợ quốc khố, vì vậy chỉ có thể vay mượn tiền từ kho của phủ, thời gian lâu dần khiến cho lỗ thủng mỗi lúc một lớn, muốn bù lại thì cũng đã muộn. Vì chuyện này mà năm ngoái bang chủ đã

tự mình đến tìm hần, hần còn phát lệnh cho Vân An Bình, chẳng may động phải cái đinh chẳng cứng cũng chẳng mềm, một hạt gạo cũng chẳng đòi được. Vân Thị có bao nhiêu con em làm quan trong triều, con trai trưởng của Vân An Bình là Vân Bạch Lâm cũng nhậm chức quan thượng thư, so với hần còn cao hơn hai bậc, hần không biết xử lý ra sao, chỉ đành biết giúp Vân Thị che giấu.

Chuyện này nếu muốn truy cứu thì từ quan giám sát cho đến người trông coi cửa kho đều phải chịu trách nhiệm cả, toàn bang không ai là không dính líu. Quan giám sát biết giờ đây đại sự chẳng lành, liên tục dập đầu đến mức bầm tím, run rẩy nói: “Thần vô dụng.”

Dung Dận nói: “Người thật sự vô dụng. Lui ra đi.”

Quan giám sát lúc đầu còn nghĩ rằng thật may mắn, sự tình cũng chẳng nghiêm trọng gì cho lắm, hướng chỉ đông người liên can như vậy, Thánh thượng cùng lắm là tức giận một hồi rồi mắng mấy câu, không có hậu quả nghiêm trọng gì. Nào ngờ đúng là không thấy hậu quả gì thật, Thánh thượng không trách không phạt, không vui không giận, còn bảo hần lui ra, uy nghiêm ngút trời, thánh ý khó dò. Hần không rõ là Thánh thượng đã nhẹ nhàng bỏ qua cho, hay là vờ như không có chuyện gì, chờ đến lúc kiểm chứng xong sẽ nổi trận lôi đình, một chiêu treo lên nhưng không thả xuống tựa như đặt một thanh kiếm đằng sau gáy, khiến cho hần sống không bằng chết. Ra khỏi ngự thư phòng, hần càng nghĩ càng sợ, nhanh chóng sai cung nhân gọi quan viên ở bộ Hộ đến quỳ một hàng ở bên ngoài, chờ Hoàng đế lên tiếng.

Dung Dận vô cùng tức giận, nhưng giờ đây ván đã đóng thuyền. Nghĩ tới nghĩ lui ban một ý chỉ, cấp báo tám trăm dặm đưa cho Lục Đức Hải, nói hần cấp tốc đến Tương bang mở ba kho lương thực, y sợ giữa đường xảy ra chuyện không hay nên còn đính kèm cả Bình Phù (*). Chuyện này có can hệ trọng đại, lẽ ra không nên để một quan tham chính nhị phẩm đứng ra xử lý, nhưng người gần đây y có thể tin cậy nhất chỉ có hần, đành phải trọng dụng chút tài, xem thử bản lĩnh của hần.

Dung Dận xử lý chuyện xong vẫn chưa nguôi giận. Mấy năm gần đây, thế lực của Vân thị mỗi ngày một lớn, lúc nào cũng như vô tình mà cố ý chạm vào ranh giới cuối cùng của y, nếu là chuyện nhỏ thì cũng có thể cho qua, nhưng nếu y nhượng bộ thì đối phương sẽ lập tức được voi đòi tiên. Y không nói một lời, cầm bút lông trần trở, dần dần để lộ sát ý.

Hoàng vẫn luôn ở bên cạnh y, nhanh chóng phát hiện ra. Ngay tức thì, hần quỳ một gối xuống đất, thấp giọng nói: “Bệ hạ, xin hãy để thần đi giết Vân An Bình.”

Dung Dận “ừ” một tiếng, hỏi theo bản năng: “Người nắm chắc bao nhiêu phần.”

Y vừa hỏi xong lập tức hối hận. Chuyện này dù trong lòng muốn nhưng cũng không thể tùy tiện tiết lộ cho người khác biết. Nhưng Hoàng hiểu ý của y, trịnh trọng nói: “Chỉ một mình thần hành động.”

Dung Dận nhìn chằm chằm đỉnh đầu của Hoàng, yên lặng suy nghĩ một hồi.

Hoàng là người của y. Bất kể là vấn đề thân phận hay lợi ích, hần cũng không có lý do gì để phản bội y. Hần không thể rời cung, cho nên không tồn tại mâu thuẫn chính trị trong tương lai.

Dung Dận đang suy nghĩ, đột nhiên mở miệng hỏi: “Người nhà ngươi đâu?”

Hoàng bị tư duy nhảy vọt của Hoàng đế làm cho sững sốt, ngần ngừ trả lời: “Nghĩa phụ của thần là đại giáo tập ở Vô Hách Điện. Cha mẹ ruột thì không biết.”

Dung Dận đã điều tra Hoàng từ lâu, nghe hần thẳng thắn trả lời như vậy cảm thấy yên tâm vô cùng, y khoác tay lên bả vai Hoàng, nhẹ giọng nói những suy nghĩ thật của mình cho hần nghe: “Vân An Bình đáng chết. Nhưng giết hần không có lợi. Bọn họ dám làm càn như vậy, nhất định sau lưng phải có chỗ dựa. Không diệt trừ được chỗ dựa đó, Vân Thị vẫn sẽ mãi mãi là cái gai trong mắt triều đình.”

Hoàng suy nghĩ một chút, hỏi: “Dựa vào cái gì? Bạc sao?”

Dung Dận cực kỳ tán thưởng, “chục” một phát hôn lên đỉnh đầu của Hoàng nói: “Thông minh.”

Hoàng bất ngờ rụt cổ lại, cảm thấy trên đầu mình như vừa nở một đóa hoa.

Dung Dận tiếp tục nói: “Vân Thị là nơi sản xuất dâu tằm lớn nhất, đường thủy của bọn họ thông thoáng, đem tơ tằm đi bán khắp nơi, chuyện đóng thuế này ta không có cách nào dă động đến bọn họ. Hàng năm

bọn họ đã nộp rất nhiều bạc trắng, phải nộp thêm thuế thóc miễn nhiên không cam lòng.”

“Chỗ dựa của bọn họ như thế nào ta vẫn không nắm rõ. Ta muốn nâng đỡ một gia tộc khác, rồi để cho bọn họ đấu đá lẫn nhau. Đây chính là lý do tại sao trước khi gia chủ của ba gia tộc đến đây, ta muốn gom bạc để chi dùng. Hoàn châu cũng sản xuất tơ tằm, chẳng qua thương lộ không lớn mà thôi.”

Hoàng hiểu ra, nói: “Bệ hạ muốn mượn lực của Ly Nguyên Chu Thị sao?”

Dung Dân cực kỳ hài lòng, y rất muốn ôm người thương một cái, nhưng bây giờ bên ngoài nhiều người canh chừng như vậy, y sợ Hoàng sẽ chạy mất, không thể làm gì khác hơn là nhéo vào tay hắn một phát xem như câu trả lời.

Bọn họ nhanh chóng dùng bữa tối, mãi cho đến trước khi ngủ, Dung Dân mới truyền lệnh đuổi bề tôi đang quỳ ngoài ngự thư phòng đi, nhưng vẫn không giao phó điều gì. Việc Vân Thị trốn thuế mặc dù không trách bọn họ, nhưng thái độ hòa nhau che giấu quả thật quá đáng ghét. Y dứt khoát không biểu lộ thái độ, để cho bọn họ tự mình dọa mình, mất ngủ vài đêm.

Trong Noãn Ninh điện.

Dung Dân khoác một chiếc áo khoác mỏng, ngâm trong bồn nước bốc hơi nóng, lưỡi biếng thả lỏng thân thể.

Hoàng quỳ ngồi bên cạnh, mặt cứng đờ mất tự nhiên, cầm một cái khăn lông nhẹ nhàng lau nước trên người Hoàng đế. Mấy lần hầu hạ trước hắn đều tắm một mình xong rồi mới vào tắm điện, nhưng hôm nay theo hầu bệ hạ, hai người lại phải cùng tắm một bồn. Hắn mang theo tia hy vọng le lói rằng bệ hạ tắm xong thì hắn sẽ có thể được tắm một mình, như vậy không cần phải cởi sạch sẽ bước vào cùng y. Nhưng hiện giờ, càng lúc hắn càng cảm thấy tia hy vọng này quá mong manh.

Dung Dân nheo mắt, chậm chậm trở mình, nằm ở bên cạnh bồn nước liếc nhìn Hoàng.

Y vừa nhìn đã khiến Hoàng giật mình hoảng sợ, hắn đang sợ y sẽ kéo hắn vào trong bồn. Mà càng như vậy thì Dung Dân lại càng muốn kéo hắn vào, cực kỳ muốn. Y giả vờ như không có chuyện gì, đưa tay muốn lấy khăn lông trong tay Hoàng, sau đó thừa lúc Hoàng vươn tay đến chợt kéo hắn vào trong bồn nước.

Nước trong bồn sủi bọt thật lớn. Dung Dân nhin không được cười ha ha.

Hoàng bất ngờ không kịp trở tay, vừa xuống nước đã bị sặc ngay. Hắn vốn đang hồi hộp, giờ bất thành linh bị lôi vào trong nước, phút chốc thất kinh té lộn nhào. Dung Dân vội vàng kéo hắn lên, hắn vừa trồi ra khỏi mặt nước đã nằm trên cánh tay của Hoàng để ho khan dữ dội.

Dung Dân vô cùng hối hận, vội vàng đỡ hắn đến bên thành bồn. Chờ thật lâu hắn mới bình tĩnh lại, Hoàng ngẩng đầu lên, mặt đầy bọt nước, ho khan khiến cho hai mắt ửng đỏ, im lặng nhìn Dung Dân một cái.

Dung Dân giật mình, đột nhiên cảm thấy đau lòng. Y ôm lấy Hoàng, vịn bờ vai của hắn hỏi: “Làm sao thế? Hồi này té đau ở đâu?”

Hoàng lắc đầu, mở miệng khàn khàn nói: “Không sao đâu.”

Dung Dân kiềm lòng không đành đưa tay sờ mặt Hoàng. Mặt hắn ướt mềm, hai mắt hồng hồng, trông tựa như đã chịu đựng bao nỗi tủi thân mà khóc thầm. Quần áo ướt dính sát vào da thịt, bó chặt lộ ra đường cong trên thân thể, Dung Dân đã vuốt ve cơ thể này rất nhiều lần, biết nó mạnh mẽ dẻo dai đến chừng nào. Hắn vốn là người trầm tĩnh mà sắc bén, tựa như một thanh kiếm sắc nhọn ngấp sát khí nhưng chứa đầy ánh sáng rực rỡ bên trong, vậy mà ở trước mặt y lúc nào cũng bất lực không thể phản kháng, chỉ có thể giấu đi nét sắc bén đó, bị ăn hiếp đến mức đáng thương.

Dung Dân vừa đau lòng vừa hối hận, thấp giọng nói: “Sau này ta sẽ đối xử tốt với ngươi. Tốt hơn với bất kỳ ai hết.”

Hoàng hơi xấu hổ, rụt đầu xuống nước.

Dung Dân biết hắn muốn tắm một mình nên tự bước ra, đặt áo khoác bên cạnh cho Hoàng rồi trở về tắm điện trước.

Hoàng té lộn cổ một cái, đổi được cơ hội tắm một mình, hẳn cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Thế nhưng sau khi tắm xong, lúc bước vào tắm điện hẳn lại bắt đầu xoắn xuýt.

Lúc thì tắm nếu như không hiểu quy củ, sau này sẽ có nữ quan đến dạy lại cho hẳn.

Hai lần trước lên giường cũng... hầu không được tốt. Nếu còn tiếp tục như vậy, bệ hạ không hài lòng thì đến lần hầu hạ sau sẽ có cung nhân đứng bên cạnh nhắc nhở.

Hơn nữa hẳn có linh cảm là bệ hạ sẽ không ngại mà cởi sạch áo quần hẳn trước mắt tất cả mọi người.

Vừa nghĩ như vậy, hẳn đứng ngoài tắm điện đã sợ đến mức hồn bay phách lạc.

Hắn mờ mờ nhìn cung nhân đang hầu ở ngoài tắm điện, một hàng tám người im lặng không ai lên tiếng, yên tĩnh trông coi ngoài điện, không ai nhìn hẳn lấy một lần.

Nhưng nếu còn chần chờ thêm nữa, nhất định bọn họ sẽ đến thúc giục hẳn.

Hoàng hít một hơi thật sâu, không do dự nữa bước vào tắm điện.

Rảo bước đến bên tầng tầng lớp lớp màn che, hẳn kéo vạt áo chuẩn bị cởi ra. Dung Dận nhìn thấy vội vàng nói: “Không cần phải cởi. Lại đây.”

Hoàng tựa như vừa trút được gánh nặng, lật đặt leo lên giường.

Dung Dận đã đợi hẳn hồi lâu, thấy dáng vẻ hốt hoảng của hẳn, trong lòng bỗng dưng mềm nhũn ra. Chờ Hoàng ghé đến, y lấy chăn lông bọc hẳn lại, ôm hẳn nói: “Sau này không cần phải làm như vậy nữa. Mấy lần trước... là do ta đùa giỡn với ngươi thôi.”

Y vừa nói vừa đưa tay vào trong chăn cởi áo khoác của Hoàng. Hoàng lại bị cởi sạch sẽ, chỉ biết nắm chặt chăn không lên tiếng.

Dung Dận cất quần áo xong lại thổi tắt nến. Ánh trăng sáng ngời chiếu rọi vào trong phòng mờ mờ ảo ảo. Y thả hai lớp màn che ở ngoài cửa xuống, vừa bước về giường thì thấy Hoàng đã chui toàn thân vào trong chăn, nghiêm chỉnh bọc lấy mình, y vén chăn lên một chút xíu nhỏ giọng hỏi: “Ngay cả một đầu ngón tay cũng không thể lộ ra sao?”

Hoàng lập tức chìa một ngón tay ra từ trong khe hở.

Dung Dận nhin không được mỉm cười, cúi người hôn lên đó một cái.

Hoàng biết Hoàng để vừa hôn hẳn, cảm thấy đầu ngón tay bỗng nóng bỏng vô cùng, nóng cực kỳ, hẳn cuống quýt rút ngón tay về. Dung Dận lập tức nói: “Còn nữa không?”

Hoàng không thể làm gì khác hơn là chìa toàn bộ bàn tay ra ngoài.

Dung Dận nắm lấy bàn tay kia, sờ dần lên cổ tay. Y nằm ngang hàng với Hoàng, chỉ duỗi một tay chậm rãi thăm dò Hoàng đang nằm trong chăn, sờ mặt của hẳn, rồi xoa tóc hẳn. Chỉ qua một lúc Hoàng đã đưa mặt dính sát vào trên tay y, y biết Hoàng đã chuẩn bị xong, ôm lấy bả vai hẳn từ từ sờ xuống sống lưng. Hoàng cuống quýt nắm lấy ống tay áo của y, Dung Dận hỏi: “Ngươi muốn ta cũng cởi quần áo ra sao?”

Hoàng nói: “Đừng, đừng cởi.”

Dung Dận khẽ cười một tiếng: “Lá gan nhỏ thật.”

Bởi vì cảm nhận được hai cánh tay kia đang dần thu về, Hoàng bất an nhúc nhích trong chăn, định lùi ra xa một chút. Ý đồ nhỏ này của hẳn đã bị phát hiện, chỉ trong khoảnh khắc, hẳn đã bị lôi ra khỏi chăn lông ấm áp, nằm gọn gàng trong lòng của bệ hạ. Cánh tay mạnh mẽ của Hoàng để ôm chặt lấy hẳn, chân cũng gác lên, cả người hẳn vừa bị đè nặng vừa được bao bọc thật ấm, mọi nơi trên thân thể đều tiếp xúc sát rạt. Hẳn cảm giác toàn thân run rẩy, tiếp theo sau đó là từng đợt vuốt ve mãnh liệt. Hẳn vốn đang sợ hãi, bây giờ bỗng nhiên lại thấy đắm chìm, nhin không được rên lên. Hẳn mơ mơ hồ hồ ôm lấy cổ của bệ hạ, kiềm nén không được mà cong lưng nghênh đón bàn tay của Hoàng để, tha thiết mong được vỗ về và an ủi nhiều hơn.

Thân thể giờ tựa như đã biến thành chiến trường. Bệ hạ sờ đến đâu, nơi đó lập tức run rẩy đến vỡ vụn. Lúc bệ hạ cầm lấy mắt cá chân của hắn, bắp chân vốn đang co quắp bỗng nhờ được vuốt ve mà thả lỏng. Cho đến tận bây giờ hắn mới biết được thì ra vuốt ve và ôm ấp lại là hành động vội vã như thế, có hình có dạng, từng lớp từng lớp bao bọc lấy da thịt lạnh như băng. Cõi lòng cảm thấy lạnh lẽo chông chênh, đôi môi của Hoàng run rẩy, đột nhiên lẩm bẩm nói: “Ta lạnh.”

Dung Dận dùng một tay cởi hết quần áo của mình ra, kéo lấy chăn đắp lên thân thể trần truồng của hai người. Y dùng bàn chân cọ xát không ngừng lên bắp chân của Hoàng, lần nữa kéo hắn dính sát vào mình, vuốt ve hông hắn, hỏi: “Còn lạnh không?”

Hoàng mơ mơ hồ hồ nói: “Ta vẫn luôn thấy lạnh.”

Dung Dận ôm thật chặt lấy Hoàng đáp: “Ta ôm ngươi, mãi mãi ôm lấy ngươi. Sau này sẽ không còn thấy lạnh nữa.”

Hoàng yên lòng. Hắn đưa hai tay bắt lấy cánh tay của Hoàng để, dán mặt lên đó, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chú thích:(*) Bình Phù: là phù tiết dùng để trao cho người Tướng, khi người Tướng giơ lên thì toàn quân phải nghe theo lệnh.

9. Chương 9: Ngày Nghỉ

Ngày hôm sau, quả nhiên Dung Dận giữ lời hứa, cho Hoàng xuất cung nghỉ phép.

Hắn trở về Vô Hách Điện. Là nhất đẳng ngự tiền ảnh vệ trong cung, hắn có điện thất riêng cho mình, cũng có cung nhân đến quét dọn định kỳ. Nhiều ngày âu lo như vậy, rốt cuộc cũng có thể không cần ở bên cạnh bệ hạ hầu hạ, lẽ ra hắn nên có cảm giác trút được gánh nặng mới phải, vậy mà trong lòng hắn lúc này bỗng thấy mênh mang dạt dào. Hắn ngơ ngác đi lòng vòng ở trong phòng, lại vòng ra xem cây hồng ở bên ngoài cửa sổ, nắm mấy trái còn xanh nghịch một lát. Mọi thứ vẫn như xưa, nhưng có lẽ lòng hắn đã thay đổi rồi. Hắn suy nghĩ một chút, vẫn quyết định làm như mọi khi, thay quần áo xuất cung.

Mỗi lần hắn xuất cung chỉ thích đến ba phường phía Tây đi vòng vo một lúc. Ở đó quán rượu, nhà hát, cửa tiệm buôn bán không gì là không có, hàng năm còn có giang hồ tụ hội mãi võ, ngày đêm náo nhiệt cực kỳ. Hoàng đến đó, đầu tiên là đứng trong mấy đám đông xem này xem nọ, xem hết một màn xiếc khỉ nhảy qua vòng lửa, thấy đã đến giờ, lập tức theo dòng người đi vào trong võ quán.

Hàng năm ở võ quán đều dựng lôi đài, mượn võ sư về đấu võ lôi kéo khách. Võ sư tỉ thí ở trên đài, khách ngồi dưới đặt cược. Lúc Hoàng bước vào, võ sư phòng ngự Lôi đại tráng đã đứng ở trên lôi đài. Trong đại sảnh toàn khách lễ tề, hiện đang náo loạn ầm ĩ đặt tiền cược. Hoàng đi thẳng lên lầu hai, đi vào trong phòng.

Hắn vừa vào đã có bồi bàn tiến lại chào hỏi, bưng nước trà lên, sau đó lại đưa bằng tên tới, hỏi hắn đặt cược cho vị sư phụ nào. Hoàng nhìn bằng tên, phát hiện hôm nay Lôi đại tráng phải đối phó với một tên rất lợi hại, không khỏi lo lắng nhíu chặt đôi mày.

Chuyện võ sư giang hồ đánh nhau này không giống với trong điện hắn thường thấy. Võ giả tỷ thí qua mấy chiêu là có thể nhìn ra căn cơ, nếu cảnh giới kém xa đối phương thì thắng thua hoàn toàn là chuyện có thể đoán trước. Nhưng võ đài chốn giang hồ lại không như vậy, những người này học công phu quyền cước tứ phương, đôi lúc nhìn thấy rõ ràng là rất yếu, nhưng nhiều khi lại có thể chiến thắng cực đẹp mắt. Vị võ sư Lôi đại tráng này công phu bình thường, nhưng khi đánh lại cực kỳ kiên cường không chịu từ bỏ, nhiều lúc đang cận kề tình thế không lối thoát, vậy mà vẫn có thể dùng một kích đảo ngược tình thế, cũng có vài lần hắn thua nhưng là thua trong danh dự. Hoàng rất thích hắn, bất kể đối thủ có thực lực ra sao thì lần nào hắn cũng đặt cược Lôi đại tráng thắng.

Đã lâu rồi hần không đến đây, bây giờ nhìn thử thứ hạng, hần phát hiện Lôi đại trắng mặc dù vẫn đang dần dần nhưng phía sau lại bị đối thủ đuổi theo rất sát sao, chênh lệch với đối phương chỉ hai lần thắng thua. Hần đặt cược nhiều hơn mọi khi gấp mấy lần cho Lôi đại trắng. Tên bồi bàn rất lạnh lợi, thấy vậy cung kính cúi đầu nói: “Tốt rồi! Thay mặt Lôi võ sư xin cảm ơn ngài.”

Tiền cược quan khách đặt cũng được chia phần cho võ sư. Bồi bàn vừa nhắc nhở, Hoàng lại tặng thêm gấp vài lần tiền đặt cược nữa.

Một lát sau, trong võ quán đột nhiên chiêng trống ùng ùng. Đang lúc mọi người reo vang hoan hô thì một chiếc đèn lồng đỏ chậm chậm được kéo lên, treo ở giữa lôi đài.

Đây là dấu hiệu cuộc tỷ thí sắp bắt đầu.

Lôi đại trắng là võ sư phòng ngự, leo lên lôi đài trước tiên. Lúc này trong võ quán cực kỳ yên tĩnh, chỉ thấy hần đứng chính giữa lôi đài, đầu tiên ôm quyền vái chào tám hướng, sau đó lại đi đến bốn góc lôi đài quỳ gối hướng về phía lầu hai, tỏ lòng tôn kính tứ phương.

Hoàng nhin không được khẽ mỉm cười.

Lôi đại trắng làm như vậy là đang kính hần.

Đầu năm có một lần đánh lôi đài, Lôi đại trắng thua đến ba lần, mắt thấy không còn có thể bảo vệ được vị trí đài chủ. Đến trận cuối cùng, hết lần này đến lần khác lại gặp phải một võ sư rất có căn cơ, đánh toàn lực vẫn thua thê thảm. Hần sốt ruột, vì xúc động nhất thời mà đặt đèn lồng cho Lôi đại trắng.

Cái gọi là đặt đèn lồng tức là mua lại tất cả đặt cược của đối phương, sau đó đặt cho Lôi đại trắng. Như vậy dù cho Lôi đại trắng có thua thì vẫn được chia tiền như người thắng. Hơn nữa sau này đèn lồng cứ thế mà theo hần, chỉ cần lên lôi đài thì phần thắng sẽ cao hơn người khác nửa phần. Chi phí để đặt một chiếc đèn lồng không hề rẻ, hần móc rỗng toàn bộ tiền mang theo, ngay cả ngân phiếu để dành dùng cho lúc khẩn cấp cũng lôi ra.

Lúc đó chiếc đèn lồng màu đỏ vừa được ôm ra từ trong bao phòng của hần, trên dưới lôi đài tức khắc sôi trào, mọi người đều muốn chen lên xem thử là ai mà lại có thể chi một số tiền lớn như vậy. Hần tức thì hốt hoảng, để bạc lại trên bàn lặng yên không gây tiếng động nhảy ra ngoài cửa sổ chạy mất. Lôi đại trắng cảm kích đến rơi nước mắt, lại không biết ân nhân là ai, từ đó về sau mỗi lần lên võ đài lại có thêm một nghi lễ vái tứ phương để kính hần.

Đài chủ hành lễ xong, hai người trên lôi đài lập tức lao vào đánh. Đối phương hiển nhiên chỉ luyện qua nội công sơ sài, Lôi đại trắng so ra vững chắc hơn rất nhiều. Tuy nhiên hần luôn sử dụng vài mảnh khố nhỏ, vận khí đâm vào huyết vị của Lôi đại trắng khiến cho hần không còn sức đánh trả. Hoàng ngồi trong phòng nhìn thấy vô cùng tức giận, chỉ hận không thể bước xuống vạch mặt hần. Đánh xong trận này, Lôi đại trắng quả nhiên thua một ván. Nếu thua thêm hai lần nữa thì thứ hạng sẽ ngang bằng với đối thủ. Hoàng bước ra khỏi võ quán, nhíu chặt chân mày, suy nghĩ xem làm sao để có thể đặt thêm cho Lôi đại trắng một ngọn đèn lồng.

Đáng tiếc chi phí quá đắt, bây giờ hần vẫn tích cóp chưa đủ. Hần nghĩ tới nghĩ lui chẳng nghĩ được cách nào kiếm ra tiền, nản chí không nghĩ nữa, cất bước đi đến quán trà bên cạnh võ quán. Trong quán trà tiếng người ồn ào, hần là khách quen, tiểu nhị vừa thấy hần đã vội vã ân cần dẫn hần lên lầu hai, không cần sai bảo gì đã thấy pha một ấm trà ngon, dựa theo khẩu vị của hần bưng ra tám món bánh trái giòn tan, bày đầy tràn cả một bàn.

Hoàng vừa ngồi ăn bánh, vừa nghe người trong quán kể chuyện diễn nghĩa.

Gần đây đang lưu hành chuyện diễn nghĩa, phần lớn là lấy xưa khen nay, mượn tiếng của các lão thần đời trước. Người kể chuyện kia kể rằng, không biết là lúc nào, cũng không biết trong thời đại nào, có một vị ngự tiền ảnh vệ mang trên lưng thanh đại đao có chín vòng vàng, giết gian thần bảo vệ trung lương, vì Hoàng đế bảo vệ giang sơn tươi đẹp này. Hoàng vừa nghe đã biết là đang ám chỉ đến kiến mao chi loạn, nghe một hồi cảm thấy bần thần.

Kiến mao chi loạn, là ám chỉ ngày mồng bảy tháng hai ba năm về trước, chỉ trong vòng một đêm trời đất đảo lộn, bệ hạ niệm phong chín cửa, một tay giết nghịch đảng loạn thần.

Chuyện này về sau trên dưới triều đình không ai dám nhắc tới, dù là trong lúc đông người hay là không có ai cũng không dám tùy tiện thảo luận. Trên phố chỉ biết được kết quả, quá trình ra sao thì biến thành vô số câu chuyện truyền kỳ, thật ra thì ngự tiền ảnh vệ bọn họ cũng chẳng làm được gì cả, chẳng qua chỉ biết nghe lệnh mà thôi.

Cũng vì bọn họ không làm được gì, cho nên mới càng thấy sợ hãi. Bọn họ ngày đêm bảo hộ, lại không nhìn ra được chút đầu mối nào về chuyện này. Bệ hạ giấu kín hơn mười năm, tự tay sắp đặt, an bài tất cả mọi người vào trong cuộc. Ai cũng biết bản thân đã vào tròng, nhưng lại chẳng biết nên làm sao. Đợi cho chuyện ngày hôm đó xảy ra, sấm sét đột nhiên đánh ngang tai, vạn tiễn xuất kích, ngôi Hoàng đế của bệ hạ được giữ vững, chỉ trong chớp mắt cục diện đã đảo lộn hoàn toàn.

Trước thời điểm thanh toán quần thần, cả triều đình ai ai cũng sợ hãi, có triều thần dựa vào quan hệ, cầu xin ngự tiền ảnh vệ tiết lộ chút tin tức. Tuy nhiên bọn họ tuy ngày đêm bảo vệ, thế nhưng lại chẳng ai biết thiên tử vui giận thế nào, ngày thường bệ hạ cũng xem như hòa nhã, trong chính sự chưa từng thiên vị bất cứ kẻ nào. Chờ đến ngày bệ hạ ra tay với hai họ Đỗ – Lâm, bọn họ mới hiểu được thì ra bệ hạ đã chịu đựng nhiều năm đến thế.

Lúc y không nổi giận thì sóng yên biển lặng, một khi đã ra tay thì trăm vạn xác chết chồng chất, máu đổ ngàn dặm. Ai cũng không biết đằng sau vẻ mặt hòa nhã của bệ hạ đang che giấu sát ý ra sao, từ đó về sau, trong triều vừa nghe tiếng y đã sợ mất mật, người người e sợ.

Mà chính hần, cũng e sợ.

Trong cung có một cái hồ lớn, giữa hồ có một ngôi đình nhỏ, gọi là Nhất Độc đình.

Trong hồ không có gì cả. Muốn vào đến đình phải đi qua một chiếc cầu thật dài.

Bệ hạ từng rất thích nơi đó. Y luôn để ngự tiền ảnh vệ và cung nhân theo hầu đứng chờ ở ven hồ, sau đó dọc theo chiếc cầu dài đằng đằng kia đi đến giữa hồ, một mình đứng đó.

Có một ngày, hần đưa mắt nhìn bóng hình bệ hạ đang đứng xa xa ở giữa hồ, đột nhiên hiểu ra.

Bệ hạ đi xa như thế, là vì y muốn được ở một mình. Nỗi bi thương của y, niềm vui của y, y muốn được thoải mái bộc lộ ra dù chỉ trong chốc lát.

Từ đó về sau, hần mặc dù kính sợ bệ hạ, nhưng cũng rất thương y.

Cũng... muốn cố gắng sưởi ấm cho y.

Bình trà dần dần nguội lạnh. Tiểu nhị chạy đến đổi cho hần một bình trà nóng, thu dọn bánh trái hần vừa ăn, sau đó lại bày lên các loại mứt hoa quả, bốn chua bốn ngọt.

Người kể chuyện chấm dứt câu chuyện tại đây, phe phẩy quạt trong tay kể tiếp vài chuyện tiểu lâm khiến cho mọi người cười rộ lên.

Hoàng cũng bật cười theo.

Hàng năm hần đều tới đây, bàn dành riêng cho hần cũng luôn có sẵn. Lúc này thoáng nhìn bốn bề, thấy chung quanh quán trà đều là những vị khách cao tuổi, có người đến để gặp bạn cũ, có người đến để gặp người thương, lần đầu tiên trong đời hần nhận ra hần chỉ có một thân một mình.

Hần cũng muốn có người bầu bạn. Cùng nhau nghe kể chuyện. Cùng ngồi ăn bánh ngọt.

Cùng... ngủ nữa.

Hoàng rũ mắt, cảm giác khi bệ hạ động chạm cho đến giờ vẫn còn rõ ràng trên da thịt.

Vừa sợ hãi, lại vừa ngọt ngào.

Hần ngồi trong quán trà ngẩn ngơ hơn nửa buổi chiều, lúc sắp đi bỗng dừng nghĩ đến bệ hạ chưa từng được ăn bánh ngon thế này, do dự hồi lâu, hần mua một gói bánh ngọt thật đẹp mang về.

Bánh mang về điện của mình thì dễ, mang đến được cho bệ hạ mới khó.

Thiên tử tôn quý đến thế. Thị vệ trở về từ bên ngoài đi qua chín cửa sẽ bị kiểm tra chặt chẽ, đồ mang từ ngoài cung sẽ không được phép đưa vào bên trong. Đến lúc bệ hạ nghỉ ngơi ở Noãn Ninh điện, đừng nói là một gói bánh, ngay cả một cây kim cũng đừng nghĩ sẽ mang vào dễ dàng. Hoàng suy đi nghĩ lại, cuối cùng nhảy lên cây lấy xuống một cái tổ chim trống rỗng sạch sẽ, giấu gói bánh vào trong đó. Gặp phải cửa ải kiểm tra nghiêm khắc thì cứ giấu tổ chim trên cành cây, còn mình thì vờ đi trước.

Hắn là nhất đẳng ngự tiền ảnh vệ, trong cung không ai không biết. Nhưng mặc dù như thế, để mang được cái tổ chim này đến trước mặt Hoàng đế, hắn vẫn phải trắc trở trăm bề.

Canh giờ đã muộn, hắn mang tổ chim đến Noãn Ninh điện. Vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt của Hoàng đế, hắn lập tức hối hận. Trong lòng nửa lo nửa sợ, bưng tổ chim lớn giấu ở đằng sau lưng.

Dung Dận vừa ăn tối xong, đang tựa trên giường đọc sách. Thấy Hoàng tiến đến, y nhìn một chút rồi hỏi: “Người cầm cái gì vậy?”

Hoàng nhắm mắt, từ từ đi đến gần hơn, nói: “Tổ chim.”

Dung Dận đưa tay nhận lấy, nhìn vào lấy ra một gói bánh ngọt, không nhịn cười được hỏi: “Mang về cho ta sao?”

Hoàng nói: “Vâng.”

Dung Dận hiểu rõ để mang được thứ này vào đây, hắn đã phải vất vả đến thế nào, lập tức mở ra ăn một miếng, hỏi: “Tại sao lại mang thứ này về cho ta?”

Hoàng đáp: “Vì ở trong cung sẽ không ném được hương vị này.”

Dung Dận ngẩn ngơ, trong lòng không khỏi cảm động, lập tức kéo Hoàng đến ngồi bên cạnh mình, vừa ăn bánh vừa hỏi hắn hôm nay xuất cung đã làm những gì.

Hoàng kể chuyện đã xảy ra ngày hôm nay cho y nghe, đến đoạn hắn nói sợ rằng lần này Lôi đại tráng sĩ sẽ không bảo vệ được chức đài chủ, Dung Dận lập tức nói: “Nên đặt cho hắn một ngọn đèn lồng nữa mới phải.”

Hoàng đáp: “Quá đắt, không có nhiều tiền như vậy.”

Dung Dận há miệng muốn nói y có, nhưng nghĩ lại mới nhớ, thường ngày y đi loanh quanh trong thâm cung, trong tay làm gì có ngân lượng? Ngân lượng trong ngân khố tuy có thể tùy ý chi dùng, bạc trăm bạc triệu muốn điều động thì rất dễ, nhưng chỉ lấy ra có một trăm hai mươi lượng bạc thì không thể. Mà nén bạc được đúc trong triều đình vốn có khắc chữ, mang ra ngoài nào ai dám lấy?

Y không khỏi thở dài: “Ta cũng không có.”

Hoàng suy nghĩ một chút, nói: “Ta có thể mượn người khác một ít.”

Dung Dận nói: “Lấy thân phận của ngươi, chỉ cần mở miệng, lập tức sẽ có thật nhiều bạc dâng lên trước mặt, đến lúc muốn trả lại sẽ rất khó khăn.”

Hai người ủ ê mặt mày ngồi đối diện hết cả buổi trời, rốt cuộc Dung Dận cũng nghĩ ra biện pháp, y hạ chỉ ban cho Hoàng một chức danh hào. Chức danh này không có ích gì, chỗ lợi duy nhất là mỗi tháng được nhận tiền gấp bội. Hoàng tính toán bỗng lộc một chút rồi nói: “Vậy thì chờ đến tháng sau mới có thể gom đủ.”

Dung Dận nói: “Lôi đại tráng sĩ sẽ chịu đựng được.”

Bọn họ ngồi ăn chung gói bánh, Dung Dận kể lại chính sự cho Hoàng nghe. Đảo mắt đã đến giờ ngủ, Hoàng bỗng nhiên lại thấy hồi hộp.

Dung Dận giả vờ như không biết, để cho Hoàng đi tắm một mình.

Y chờ Hoàng tắm xong rồi mới tắm, đến lúc y quay về tắm điện đã thấy Hoàng khoác chắn, đang chờ y ở trên giường. Thấy y bước vào, hắn cực kỳ luống cuống cứng nhắc nhìn sang.

Dung Dận tắt đèn, thả tầng tầng lớp lớp màn xuống khiến cho tấm điện mờ tối. Y lên giường, ôm Hoàng đang nằm đối diện vào trong lòng, đưa tay thăm dò chần nhưng không vội cởi quần áo của hắn, chỉ xoa tới xoa lui trên lưng của Hoàng, từ từ kéo áo khoác của hắn xuống bả vai.

Y cứ chậm chậm mà hành hạ hắn như thế, dần khiến cho Hoàng khó có thể chịu đựng nổi. Hoàng hồi hộp căng cứng thân thể, cố bình tĩnh kiềm nén cả người đang run rẩy, rốt cuộc chịu hết nổi, soạt một phát ở trong chăn cởi sạch quần áo của mình. Hắn nhẹ giọng gọi một tiếng “bệ hạ”, rồi giang hai cánh tay, lấy chăn lông trùm lấy cả mình lẫn Hoàng để dính sát vào nhau.

Trăng treo lưng chừng trời.

Trong bóng đêm phẳng phất chút gió, nhẹ nhàng lướt qua lay động màn che cửa sổ.

Nửa đêm Hoàng tỉnh lại, phát hiện mình đang ôm chần lông lẫn đến sát mép giường, cả người rét cóng lạnh như băng. Hắn quay đầu nhìn Hoàng để đang ngủ say nhưng vẫn đưa cánh tay ra, lập tức nhích qua, cẩn thận rúc vào trong ngực bệ hạ.

Hoàng để bệ hạ độc tài tựa như cảm giác được gì đó trong giấc mộng, nghiêng người dùng cả tay lẫn chân ôm lấy hắn, ghì xuống dưới thân.

Một đêm này, hắn ngủ ấm áp an tâm vô cùng. Mãi cho đến sáng sớm lúc bệ hạ tỉnh lại đưa tay sờ mặt hắn, hắn cũng không cảm thấy e ngại, ngược lại còn đưa mặt dán sát vào.

Dung Dận lấy hai tay ôm mặt hắn, ấm áp sờ xuống bờ vai, rồi sờ ra sau lưng, mò đến vết sẹo do bị hổ cào của hắn, ngón tay khe khẽ động chạm hỏi: “Còn đau không?”

Hoàng nhớ đến ngày đó bệ hạ bằng bó vết thương cho hắn, cảm thấy trên lưng tựa như bị thiêu đốt, rũ mắt nói: “Không đau.”

Dung Dận tiếp tục sờ xuống dưới, thấy bên eo hắn có một vết thương cũ, mặc dù đã khép lại nhưng trông vẫn rất dữ tợn, lập tức hỏi: “Tại sao lại thành ra như vậy?”

Hoàng đáp: “Lúc mười mấy tuổi... Có một vị võ giả sinh bệnh nặng, phải về Cận châu chữa trị. Hắn có rất nhiều kẻ thù, dọc đường thần bảo vệ hắn nên đã bị thương một chút.”

Dung Dận tức giận nói: “Đây gọi là bị thương một chút sao? Vết thương này lưu lại từ lúc đó? Người nọ là ai? Tại sao có thể để cho người làm chuyện nguy hiểm như vậy?”

Hoàng thấp giọng đáp: “Hắn không biết. Thần giấu giếm tung tích suốt cả chặng đường, âm thầm bảo vệ, chờ hắn đến nơi an toàn thì thần đã lập tức rời đi. Trên đường hắn còn không ngừng kêu may mắn, ngay cả một kẻ thù cũng không xuất hiện.”

Nói xong lại nhớ đến bộ dạng dương dương đắc ý của lão đầu kia, nhin không được nở nụ cười.

Dung Dận cảm thấy đau lòng. Thấy hắn thâm lặng như thế, không xuất hiện cũng không nói tên, ở sau lưng người nọ âm thầm đổ máu, hao tổn công sức, không khỏi nói: “Vì sao phải làm như vậy?”

Hoàng nhìn Dung Dận một chút, nói khẽ: “Vị võ giả kia là Lục Hợp đại tướng quân đã từng thành tâm cống hiến, cả đời tận chức tận trách, không hãm hại ai. Vì hắn làm chút việc là chuyện nên làm.”

Dung Dận ngưng ngẩn, thấp giọng nói: “Người văn võ song toàn, tính cách cũng lương thiện. Vốn là người có thể làm nên đại sự, ở trong cung thế này thật đáng tiếc.”

Hoàng lần đầu tiên được Hoàng đế khen ngợi, cảm thấy rất thẹn thùng, lập tức cúi đầu không trả lời.

Hắn đã làm nên đại sự rồi.

Hắn bảo vệ Hoàng đế, là bảo vệ nền tảng của chín bang. Hắn dùng thân xác này để bảo hộ cho thiên tử thánh minh, cũng chính là bảo hộ thái bình thịnh thế cho đất nước.

Huống chi, hắn còn có một bí mật nữa.

Người mà hắn đang bảo vệ đây, cũng chính là người trong lòng hắn.

Hoàng lần nữa bị Hoàng đế kéo vào trong lồng ngực.

Hắn ngửa đầu ra sau, toàn thân run rẩy tiếp nhận những cái vuốt ve ấm nóng của bệ hạ. Thân thể khỏe mạnh giờ đây tựa như rắc một tiếng mà vỡ nát lớp vỏ bảo vệ, ở trong đó có dòng nước sáng lấp lánh đang chảy qua, ấm áp như nắng xuân. Ở trong lòng bàn tay của bệ hạ, hắn dường như quên đi tất cả, ôm chặt lấy cổ của Hoàng đế, hấp thu toàn bộ nhiệt độ và sức mạnh. Từ ngày đó trở đi mọi thứ đã thay đổi, lớp vỏ bảo vệ lạnh như băng của hắn đã bị bệ hạ đánh vỡ nát, sinh mạng mới ở bên trong vừa mềm mại lại sợ lạnh vô cùng, cần được vuốt ve và ôm ấp thật nhiều. Giờ đây ngay cả ban ngày hắn cũng thấy nhớ nhung cái ôm vào lòng của bệ hạ, nhìn bóng hình nghiêm khắc của Hoàng đế khiến cho quần thần sợ hãi run rẩy, hắn lại không thể không rũ mắt, nhẩn nhẩn nỗi khát khao muốn ý lại vào y.

10. Chương 10: Kháng Chi

Thoát một cái đã hai mươi ngày trôi qua. Hoàng lại có ngày nghỉ, vị võ sư Lôi đại tráng kia quả nhiên không phụ lòng người mong đợi, chống cự được đến khi Hoàng nhận được bổng lộc.

Quan Thượng thư và Đô úy của chín cửa hiện giờ đang cực kỳ bận rộn ở trong ngự thư phòng, chân không chạm đất sử dụng tốc độ nhanh nhất để sắp xếp xong xuôi ngự giá và hộ vệ cho chuyến hành trình. Cùng thời điểm, bộ Hộ gom bạc đã xong, một lượng bạc lớn đã về đến tay Hoàng đế. Các viện trong triều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ ý chỉ ban xuống, chư thần đều một lòng lao tới chiến cuộc.

Hôm nay Dung Dận lâm triều. Vừa bãi triều đã có quan tham chính đến thông báo rằng gia chủ của ba gia tộc đã đến ngoại thành, hiện đang chờ được tiếp kiến.

Dung Dận lập tức hạ chỉ, để quan Thượng thư mang theo Lý chánh sự, ngự giá ngày mai thân chinh đến ngoại thành.

Ngoại thành cách hoàng thành khoảng ba ngày đường, trong triều có lệ cũ, Lục Hợp tướng quân, gia chủ đại tộc, phong phiên thân vương không được phép vào trong hoàng thành, muốn yết kiến đế vương thì phải chờ ở ngoại thành. Những người này hoặc nắm trong tay thực quyền, hoặc có quyền thừa kế ngôi vị Hoàng đế, nếu để mặc cho bọn họ dẫn binh vào hoàng thành thì sẽ khó tránh khỏi khiến cho thần dân hiềm nghi. Nhưng nếu bắt bọn họ một mình một ngựa tiến vào thành thì bản thân bọn họ lại nghi ngờ Hoàng đế đang muốn gây ông đập lưng ông. Đã nghi ngờ lẫn nhau như vậy thì chi bằng mỗi bên lùi một bước, tìm nơi khác để gặp nhau. Đêm trước ngày xuất phát, trước khi hai người chuẩn bị đi ngủ, Dung Dận đột nhiên nhớ tới còn hai ngày nữa thì đến ngày nghỉ của Hoàng. Y không muốn chiếm dụng ngày nghỉ của hắn nên nói: “Ngày mai người cứ ở lại trong cung đi, không cần phải đi cùng ta.”

Hoàng rất kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn Dung Dận.

Dung Dận đề bả vai hắn xuống nói: “Hiện giờ là năm mới, tướng quân mang binh quay về báo cáo công việc, trong đó có không ít người từng là ngự tiền ảnh vệ, người sắp xếp lại lý lịch của bọn họ, chờ đến lúc về ta muốn xem thử.”

Hoàng đáp ứng. Do dự một lát rồi thử thăm dò: “Nhân số cũng không nhiều, thần có thể đi theo phụ giúp bệ hạ, đợi khi trở về làm cũng còn kịp.”

Dung Dận khẽ lắc đầu, Hoàng không lên tiếng nữa, đành phải ôm thật chặt cánh tay của bệ hạ, chôn mặt vào trong cổ của Hoàng đế.

Trong đầu Dung Dận bây giờ toàn là kế hoạch nghị sự cùng các gia chủ, không yên lòng vuốt ve thân thể trần truồng của Hoàng, thật lâu sau y lấy khăn bọc hắn thật chặt, ôm lấy người dưới thân ngủ thiếp đi.

Sang ngày hôm sau, Dung Dận dẫn theo tùy tùng oai phong ngự giá đến ngoại thành. Trong cung đã sớm bố trí thật tốt lộ trình, trên đường đi có thị vệ hộ tống, thuận lợi mà đến nơi.

Ngoại thành, dân gian thường quen gọi là tiểu hoàng thành, cũng hệt như ở trong cung, chấp chính ở ngoại điện, đế vương thì nghỉ ngơi trong điện. Tử cấm thành có bốn dãy cung điện, là nơi an trí cho quyền thần đi theo ngự giá. Lần này Dung Dận đi ngoại trừ mang theo tùy tùng thì gần như đã kéo toàn bộ tham chính

viện theo cùng, chờ sắp xếp đâu vào đấy thì lại mất thêm bảy tám ngày nữa. Nơi đây đã mười mấy năm không được nghênh giá, giờ có đại sự như vậy khó tránh khỏi luống cuống. Trước lúc gặp mặt lại còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người thử thức ăn trong lúc vô tình đã làm đổ chum nước trà, làm bẩn lễ phục.

Với những lần yết kiến chính thức như thế này, trong cung luôn chuẩn bị hai bộ lễ phục để thay đổi, một bộ bị bẩn cũng không xem như chuyện lớn. Nhưng để đề phòng chuyện không may xảy ra, Dung Dận vẫn phái người quay về hoàng thành lấy thêm một bộ nữa. Đợi đến lúc mọi thứ đã sẵn sàng, Hoàng đế đầu đội mũ miện nam ngọc, thân mang lễ phục tiếp đón ba vị gia chủ, ban thưởng yến tiệc, khen ngợi công lao của các gia chủ.

Chờ xong xuôi toàn bộ nghi thức, lại nghỉ thêm ba ngày mới triệu kiến thật sự. Trong ba ngày này, Dung Dận bố trí cho toàn bộ quan tham chính ở tại ngoại điện, chỉnh sửa điều lệ nghị sự thật dài. Đến ngày cuối cùng, y ngồi trong ngự thư phòng sai người đọc lại lần cuối cho y nghe, yên lặng ghi nhớ.

Trong nháy mắt, ánh tà dương đã dần tàn. Ánh nắng ảm áp chiếu xuyên qua tầng tầng lớp lớp ngói lưu ly trong thâm cung, lấp lánh ánh sáng li ti. Cây ngân hạnh đầy lá sừng sững đứng trong cung, một ngọn gió thổi qua khiến cho lá vàng rào rào rơi trên mặt đất. Cung nhân đang cầm chổi đứng ngủ gật, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân đạp trên lá vàng khô. Hẩn ngẩng đầu, nhìn thấy một vị nam tử trẻ tuổi đang đứng trước mặt, hẩn khoác áo choàng màu đỏ sẫm, chỉ bạc trên vai rũ xuống trước ngực.

Đây là trang phục của nhất đẳng ngự tiền ảnh vệ. Cung nhân giật mình, vội vàng quét lấy quét để bậc thang trên đại điện.

Hoảng đạp chân lên bậc thang, bước vào trong đại điện.

Trong lòng hẩn hồi hộp cực kỳ.

Ngoại thành cử người tới, nói muốn lấy lễ phục cho Hoàng thượng, hẩn lập tức tóm lấy cơ hội mang y phục đến cho bệ hạ.

Hẩn chẳng qua là... quá nhớ nhung bệ hạ. Dù chỉ được gặp mặt trong chốc lát thôi cũng tốt rồi.

Nhưng khi vừa vào cung, hẩn ngay lập tức cảm nhận được bầu không khí nặng nề quen thuộc, khí thế uy nghiêm của đế vương đang bao trùm lấy nơi đây, hẩn bỗng cảm thấy sợ hãi không thể kiềm chế.

Bởi vì hẩn dám kháng chỉ.

Rõ ràng bệ hạ muốn hẩn lưu lại hoàng thành, nhưng chỉ mới mười ngày trôi qua, hẩn lại tự tiện chạy đến đây.

Nhìn y một chút thôi rồi sẽ đi ngay, chỉ một chút thôi...

Nhưng khi nhìn thấy bóng dáng y ở xa xa, hẩn lại không kiềm chế được, chân không tài nào cất bước.

Nếu như bệ hạ nhìn thấy hẩn, y có tức giận hay không? Hẩn sẽ quay về ngay, chỉ cần được nói với bệ hạ một câu là đủ rồi.

Hoảng vừa hồi hộp vừa trông mong, chậm rãi bước vào trong điện.

Gian ngoại điện có rất nhiều thần tử đang đứng chờ. Bởi vì phải chờ lâu, cung nhân bánh trái và nước trà bày đầy một bàn. Có lẽ là chư thần không ai có tâm trạng ăn uống, ai ai cũng tâm thần không yên xì xào bàn tán. Cung nhân đứng bên ngoài nhìn thấy Hoàng, biết vị này không cần phụng chỉ, cứ trực tiếp dẫn hẩn đến ngồi chờ ở ngoài bình phong.

Chờ nghị sự bên trong chấm dứt, Hoàng hít một hơi thật sâu, từ từ đi vào.

Hẩn quá hồi hộp, vừa bước vào lập tức quỳ một gối xuống đất, hành đại lễ nói: “Bệ hạ.”

Dung Dận giật nảy mình, hỏi: “Sao ngươi lại đến đây?”

Hoảng ngẩng đầu lên, nhìn Dung Dận đáp: “Đưa lễ phục cho bệ hạ.”

Dung Dận bỗng thấy không vui. Đường từ hoàng thành đến đây vất vả, y phục lẽ ra phải để cho người của phủ Đô úy mang đến, chắc chắn là đã có kẻ lười biếng, bắt Hoàng phải chạy đến đây. Y lạnh mặt hỏi: “Ai sai người tới?”

Hoàng vừa nhìn thấy sắc mặt của Dung Dận không tốt, lập tức hoảng sợ, cả buổi không nói nên lời, chỉ biết ấp úng: “Thần...”

Dung Dận khoát tay cắt đứt lời nói của Hoàng. Lúc này y không có thời gian để quản những chuyện nhỏ nhặt như vậy, chỉ đơn giản nói: “Người về tắm diện nghỉ ngơi trước, chờ ta rảnh rồi rồi nói sau.”

Hoàng không dám nói thêm gì nữa, lập tức khom người lui ra ngoài, kể đến lại có bề tôi xin cầu kiến, Dung Dận vừa quay đầu đã quên sạch chuyện của Hoàng.

Y bận rộn đến tối khuya mới trở về tắm diện. Lần này triệu kiến gia chủ của ba gia tộc, y có vài giao dịch rất lớn, y dày công dụ dỗ, giảng bày âm hiểm chờ đối thủ cắn câu, ba người kia toàn là những kẻ lãnh đạo đa mưu túc trí của các gia tộc lớn, so sánh với bọn họ thì y vẫn còn non kém, cần phải cẩn thận, dù chỉ một lời nói hay một hành động cũng không được phép sai lầm. Cung nhân sửa sang lại áo mũ ngày mai cho y, y vừa xem xét lễ phục vừa đọc lại những hạng mục công việc ngày mai cần giải quyết thêm lần nữa.

Mặt y trầm như nước, không nói một lời, nhất cử nhất động nghiêm trang, đây là uy nghi của bậc đế vương mà hàng năm y vẫn dồn hết tâm trí để duy trì, đã thành thói quen nên y không cảm thấy gì, thế nhưng Hoàng lại bị y dọa sợ mất hồn mất vía.

Một mình đi về tắm diện, hắn đã ngồi chờ ở đây hết ba canh giờ.

Mong ngóng và vui sướng ngập tràn trong lòng trước đó đã sớm bay đi mất, giờ phút này trong hắn chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

Hắn kháng chỉ ra khỏi hoàng thành, từ đầu tới cuối bệ hạ lại chẳng nói một câu. Hắn cũng không biết được đằng sau biểu cảm lãnh đạm của bệ hạ đang che giấu bao nhiêu phần tức giận.

Ý chỉ của đế vương, không ai được phép làm trái. Hắn thân là ngự tiền ảnh vệ, một khi đã không tuân theo lệnh thì sẽ đánh mất đi lòng tín nhiệm của bệ hạ.

Lúc đó nhất thời hồ đồ, không suy nghĩ được nhiều như vậy, đứng trong ngự thư phòng bị bệ hạ tạt một gáo nước lạnh khiến cho cánh cửa trong lòng hắn lạnh lẽo vô cùng tận.

Chờ rất lâu mới thấy bệ hạ trở về tắm diện, hắn vội vàng đứng lên nghênh đón tạ tội, bệ hạ chỉ lạnh nhạt liếc hắn, không nói gì.

Hắn thật sự rất sợ sự lặng im của bệ hạ.

Mãi mãi không biết được lúc nào thì bệ hạ sẽ phán xử. Chỉ có thể chờ đợi, chỉ biết chờ đợi. Chờ tới khi từ đầu đến chân đều run rẩy cũng vẫn phải chờ.

Hoàng đứng ở mép giường, nơm nớp lo sợ, gần như tuyệt vọng nhìn chằm chằm bóng lưng của Hoàng đế, chờ bệ hạ quay đầu lại.

Chờ đến khi Hoàng đế xoay người, hắn nhìn thấy trong tay y có một bộ áo quần màu đen. Màu đen lạnh lẽo trang nghiêm kia kéo hắn trở lại mười mấy năm về trước, khi hắn đang đứng trước tam đường hội thẩm, cũng là trong đêm tối như vậy, nền gạch lúc đó cũng lạnh ngắt hết như bây giờ, hắn quỳ ở chính giữa đại điện, bị vô số người soi mói bằng ánh mắt rét căm, bị ép cởi sạch quần áo, thân thể trần trụi quỳ tạ ơn, tiếp nhận ngự tứ.

Từ nay về sau sẽ không còn ai quan tâm tới hắn nữa.

Bệ hạ cầm áo quần màu đen tiến đến gần. Đôi môi của hắn bỗng trắng bệch, trong nháy mắt sợ hãi tột độ, bịch một tiếng quỳ xuống, vừa mở miệng giọng nói đã vỡ tan, run rẩy nói: “Bệ hạ!”

Dung Dận cầm áo quần vốn đang định treo lên giá, bị Hoàng làm cho sợ hết hồn, vội vàng chạy đến đỡ hắn. Áo quần trong tay rũ ra trước mắt, Hoàng nhìn thấy một mảng đen đặc, tức khắc sợ đến vỡ mật, lộn nhào xuống tránh ở dưới giường.

Dung Dận cuống quýt cúi người ôm lấy Hoảng, thấy hắn né tránh cánh tay của mình, lập tức hiểu ra ngay, y vội vã che mắt hắn, kêu hai tiếng “Hoảng” rồi ôm thật chặt hắn vào trong lòng: “Suýt — Người sờ xem, sờ thử xem, đây là đồ ta mặc.”

Y nắm lấy tay Hoảng, để hắn sờ lên lớp vải màu đen kia. Chất vải trơn mềm quần lấy ngón tay co rút của Hoảng, qua cả buổi trời Hoảng mới nhận ra đây không phải là chất liệu bình thường mà hắn hay cảm nhận được. Hắn bỗng thở phào nhẹ nhõm, chậm chậm ngã xuống đất. Trái tim lúc này vẫn đang còn đập thình thịch, khiến cho mắt hắn mờ màng không thể nhìn rõ. Hắn hít thở dồn dập, nằm trong vòng tay Dung Dận lắc đầu lia lịa, muốn xua tan mồ hôi lạnh còn đang dính trên lông mi. Hắn trông tựa như một con vật nhỏ yếu ớt bị người khác ức hiếp, bị con người nắm chặt trong lòng bàn tay nhưng không dám giãy giụa thoát thân, chỉ có thể lên lút liếm láp vết thương của mình.

Dung Dận đau lòng tới mức ngực như vừa bị ai đâm vào, y nắm chặt bả vai hắn lay thật mạnh, ruột gan rối bời hỏi: “Đang yên đang lành tại sao lại sợ hãi đến mức này? Người đang nghĩ gì vậy?”

Y lay lay bả vai của Hoảng, không ngừng tra hỏi, hỏi đến mức Hoảng không cách nào tránh đi được, hắn ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt của Dung Dận nhẹ giọng nói: “Thần... Thần kháng chỉ tự ý ra khỏi hoàng thành, xin bệ hạ giáng tội.”

Dung Dận mù mờ một hồi mới hiểu ra, trong lòng run rẩy dữ dội, tim đập loạn nhịp cả buổi mới nói: “Người đã là người của ta, vậy mà người vẫn chưa hiểu ra sao? Người và ta là một, ta trách tội người khác nào tự trách tội chính mình, ta làm sao có thể để cho người chịu uất ức như thế?”

Y vừa nói xong, trong lòng cảm thấy nặng nề vô cùng.

Sao lại có thể sợ đến mức như vậy. So với ngay cả chó con mèo con nuôi trong nhà cũng không bằng.

Sợ y, không tin tưởng y. Đây lại chính là người đầu ấp tay gối của y.

Y biết tất cả mọi người ai cũng sợ y. Nhưng mà, đã ở bên cạnh nhau lâu như vậy.

Cũng sắp động lòng mất rồi.

Dung Dận luống cuống trong chốc lát, đột nhiên nhìn thấy đai lưng đang treo trên giá gỗ, trên đó có một chiếc ngọc bội làm bằng ngọc san hô rất đẹp, dưới ánh nến tỏa sáng rực rỡ. Y đứng dậy tháo ngọc bội ra khỏi đai lưng. Ngọc bội này chỉ lớn bằng ngón tay cái, năm đó lúc tổ tiên chinh phạt đã mang theo rồi truyền cho đến tận hôm nay, giờ nó là một phần trong mười đức độ treo trên lễ phục, mang trong mình ngụ ý “Chữ tín”. Y cân nhắc cầm miếng ngọc bội kia trở về ngồi bên cạnh Hoảng, cúi đầu nhìn hắn, cả buổi không nói một tiếng nào.

Hoảng nằm dưới chân Dung Dận, chậm chậm ngẩng đầu lên. Hắn vừa sợ hãi vừa yếu ớt, bóng ma quá khứ và sự bất lực đã hiển lộ rõ ràng trước mắt bệ hạ, so với lúc cởi sạch quần áo lại càng trần trụi hơn. Hắn gấp gáp muốn được ôm, muốn bệ hạ bảo vệ hắn, muốn được che chở trong hai cánh tay của bệ hạ. Hắn ngưỡng mặt lên nhìn vị đế vương kiêu ngạo, nuốt xuống tất cả những lời thỉnh cầu, cố gắng bình tĩnh nói: “Không tuân thủ lễ nghi quân thần, thần xin lui.”

Dung Dận nói: “Người có thể lui đến nơi nào chứ.”

Y đặt ngọc bội vào trong lòng bàn tay của Hoảng, nói: “Chữ tín của thiên tử, nặng hơn cả giang sơn. Người không tin ta, thì cũng phải tin vào thứ này. Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ khiến người phải tổn thương, đừng sợ.”

Hoảng yên lặng nhận lấy ngọc bội, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Dung Dận lập tức bế hắn lên. Thấy người hắn lạnh như băng, nhanh chóng ôm người đến bồn nước ở gian kế bên tắm điện, đặt vào trong nước ấm. Hoảng vừa chạm nước đã tức khắc lặn xuống, ngay cả mũi miệng cũng ẩn dưới nước, chỉ lộ mắt ra ngoài. Dung Dận nhin cười không được, dịu dàng nói: “Cởi quần áo ra.”

Y quay về tắm điện, phái người truyền chỉ lùi buổi triệu kiến ngày mai trễ một ngày rồi gọi cung nhân đến chỉnh sửa lễ phục. Nữ quan nhìn thấy trên đai lưng lễ phục thiếu mất ngọc bội chữ tín, hoảng sợ tới mức hoa dung thất sắc, Dung Dận lập tức lạnh lùng mắng: “Hoảng sợ cái gì? Không được truyền tin ra bên ngoài, đi tìm thứ gì gần giống như thế gắn vào.”

Hoàng nằm trong bồn nước nghe thấy, nắm chặt ngọc bội đưa lên ánh sáng nhìn một chút.

Dung Dận lo liệu mọi chuyện xong, tìm một sợi dây chuyền rồi quay về bồn nước xem Hoàng. Hoàng đã cởi bỏ quần áo, nằm trong nước vuốt ve miếng ngọc bội. Dung Dận nửa quỳ bên cạnh bồn, xâu dây rồi đeo ngọc bội lên cổ Hoàng, nhẹ giọng nói: “Đừng để cho ai nhìn thấy.”

Hoàng lại ngụp xuống nước, ở dưới nước sờ lên ngọc bội ở trên ngực. Hắn thấy bệ hạ đang ngồi bên thành bồn ngắm mình, từ từ tiến lại gần, hai tay vịn lên thành bồn, nhẹ nhàng lướt ra khỏi mặt nước, cơ thể ướt đầm như một chú cá, chui vào trong lồng ngực của Dung Dận.

Dung Dận mở hai cánh tay lập tức ôm lấy Hoàng, thấy hắn vừa xấu hổ vừa e sợ rũ rứt, lại hoàn toàn y lại mà chui rúc vào trong ngực mình, trong phúc chốc y thấy vừa đau lòng vừa xót xa khó có thể kiểm chế, tìm Dung Dận đập thành thịch, cúi thấp đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Hoàng.

Y khẽ khàng thăm dò đôi môi run run của Hoàng, sau đó chậm rãi làm cho nụ hôn sâu sắc hơn, đợi đến lúc Hoàng hiểu được, sợ sệt dùng đầu lưỡi mà đáp trả, Dung Dận lại hôn càng sâu, hoàn toàn chiếm đoạt môi lưỡi của hắn. Y ôm chặt Hoàng kéo dài nụ hôn, đột nhiên mất thăng bằng, Hoàng ôm y chống giữ nhưng cũng không đỡ được, hai người cùng té vào trong bồn nước.

Dung Dận trôi lên từ mặt nước, kéo Hoàng lên nhìn không được nở nụ cười. Hoàng cũng cười, cười rộ hai mi mắt cong cong. Dung Dận nhìn hắn, vẫn cảm thấy rung động, mười ngón tay giao nhau, ở trong nước hôn thêm một lúc lâu nữa.

Hai người tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường, vẫn cứ như mọi khi ôm chặt lấy nhau thật ấm áp. Dung Dận đè Hoàng xuống dưới người, hôn lấy hôn để lên bờ vai của hắn, cảm thấy trong lòng tựa như đang được lấp kín bằng lông tơ, cực kì mềm mại. Y vừa vuốt ve cánh tay của Hoàng, vừa hỏi: “Rốt cuộc là ai đã sai người đến đây? Người của phủ Đô úy ngay cả ảnh vệ của ta cũng dám sai bảo, quả thật càng ngày càng to gan.”

Hoàng bất an, nghiêng đầu nhìn Dung Dận, nhẹ giọng nói: “Là thần... Thần muốn gặp bệ hạ.”

Dung Dận ngẩn ngơ, chợt nhớ đến ngày hôm đó trước khi đi, Hoàng quả thật có thử thăm dò, ý muốn đi cùng nhưng lại gặp lúc lòng y không yên mà bác bỏ. Thiên tử nhất ngôn cửu đỉnh, y đã sớm có thói quen độc đoán chuyên quyền, Hoàng chuyện gì cũng đều nghe theo lời y, mà y cũng không cảm thấy như thế có gì là sai trái.

Không quan tâm đến ý muốn của Hoàng, cũng không cho phép hắn làm trái, thậm chí còn lạnh mặt không để ý đến hắn, Hoàng không sợ mới là lạ.

Từ lâu y đã là một người sắc bén khó gần, cứ thế mà quên luôn người này là người đầu ấp tay gối với mình. Hôm nay đối xử lạnh nhạt với Hoàng như vậy, không biết đã tổn thương hắn biết bao nhiêu rồi.

Dung Dận vừa thương yêu vừa xấu hổ day dứt, y cắn lỗ tai hắn nói: “Lần sau... Người muốn đến thì cứ đến. Nhìn thấy người, trong lòng ta đã rất vui. Lúc xế chiều trong thư phòng có quá nhiều người nên ta không thể biểu hiện ra.”

Hoàng nhẹ giọng hỏi: “Bệ hạ cũng có lúc cảm thấy vui sao?”

Dung Dận nói: “Ừ. Những lúc có người ở bên cạnh ta thấy rất vui.”

Hoàng cúi đầu xuống, hôn lên đầu ngón tay của Hoàng để.

Có thể được hầu hạ người, có tư cách được bệ hạ yêu thương, hắn cũng thấy rất vui.

Bọn họ ngủ một giấc đến tận hừng đông, rồi cùng nhau ngồi ăn bữa sáng. Bởi vì đã dời thời gian triệu kiến cho nên Dung Dận có được một ngày nhàn rỗi, y mang Hoàng đến lâm viên du ngoạn. Thời tiết đầu thu, mặc dù còn ấm áp nhưng cây phong lớn cũng đang dần chuyển đỏ. Bọn họ đến dòng suối nhỏ dưới chân núi, bắt được một con cá béo mập, mặc dù biết rõ là do trong cung nuôi nhưng vẫn nướng ăn sạch sẽ.

Hai người dọc theo con đường mòn chậm chậm lên núi, Dung Dận đi phía trước, Hoàng từng bước theo sau. Mặc dù phía sau có rất nhiều cung nhân theo hầu, nhưng nếu không ai nói một lời nào thì có cảm giác như nơi đây chỉ có mỗi hai người bọn họ. Trên đỉnh núi có một cái đình nhỏ, từ chỗ này có thể nhìn thấy toàn cảnh lâm viên, tầng tầng lớp lớp cây phong, cây ngân hạnh đứng thẳng tắp, che đi mái ngói lưu ly màu đỏ

trong cung. Dung Dận muốn Hoàng đến bên cạnh mình, đứng sau chiếc bàn đá khuất bóng nắm lấy tay Hoàng.

Hoàng không động đậy, Dung Dận cũng không nhúc nhích. Hai người cứ thế mà nắm tay, cùng nhau ngẩng nhìn lá đỏ bay rợp trời.

Đến gần tối, Dung Dận phải chuẩn bị cho buổi triệu kiến ngày mai, y lấy tấu sớ và điều trần của chúng thần ra xem lần nữa. Còn nhờ Hoàng đọc lại tình hình ba đại gia tộc một lần cho y nghe.

Hoàng lần đầu tiên được nhìn thấy Dung Dận xử lý chính sự gần đến thế, lúc này mới nhận ra Hoàng đế đang yên lặng học thuộc lòng, chờ đến lúc tạm nghỉ, hẳn nhin không được nói: “Thì ra... Bệ hạ phải chuẩn bị nhiều thứ như vậy.”

Dung Dận “Ừ” một tiếng nói: “Ba lão già đều là lão hồ ly, bây giờ còn chịu cúi đầu là do chưa nắm rõ về ta. Nếu không cẩn thận để lộ sơ hở, sau này muốn áp chế sẽ rất khó khăn. Thần tử vô lễ với vua thì có thể đuổi đi, nhưng nếu ta hồ đồ trước mặt thần tử thì hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn nhiều.”

Hoàng nhẹ giọng nói: “Bệ hạ quan tâm bề tôi, đức độ vô ngần, chưa khi nào hồ đồ.”

Dung Dận nói: “Làm việc nào có ai không phạm sai lầm? Chẳng qua là các người không nhận ra đấy thôi. Có một quãng thời gian tâm trạng ta không tốt, chẳng nhớ được chuyện gì, mỗi lần muốn triệu kiến ai cũng đều thật vất vả.”

Hoàng biết là y đang nhắc đến khoảng thời gian sau khi Tuệ Minh công chúa chết yếu, hẳn thận trọng dò xét: “Vậy bây giờ tâm trạng đã tốt hơn rồi sao?”

Dung Dận đáp: “Cũng tạm ổn. Quá nhiều công việc, ta không được phép phạm sai lầm.”

Hoàng chậm chậm đưa tay ra nắm lấy ngón tay của Dung Dận, thấp giọng nói: “Thần sẽ ở bên cạnh bệ hạ.”

Dung Dận nói: “Được. Ngày mai chúng ta sẽ ở bên cạnh nhau.”

11. Chương 11: Tỉnh Ngộ

Đến tận khuya bọn họ mới nghỉ ngơi, lúc bình minh đang dần ló dạng, trong cung yên tĩnh chỉ có vài chiếc lá đang khẽ rơi. Cung nhân giữ cửa trời chưa sáng hẳn đã thức dậy, quét dọn sạch sẽ hành lang và sân trước đại điện, chắt đồng lá vàng xen lẫn đỏ ở góc tường. Những chiếc lá vàng óng, xanh biếc, đỏ rực đều mang trên mình sắc trời mùa thu, lốm đốm những chấm nhỏ, lấp ló giữa hàng hàng lớp lớp cung điện khiến cho hoàng cung trở nên tươi sáng rực rỡ.

Dung Dận dùng đồ ăn sáng xong, lập tức cho triệu kiến ba vị gia chủ đến Tề Hiền điện. Thân phận gia chủ tôn kính, để bày tỏ lễ kính của đế vương, vào trong đại điện bọn họ sẽ chỉ cần ngồi. Dung Dận ngồi xếp bằng ở vị trí chủ vị, bố trí Hoàng quý ở đằng sau hầu, đợi đến lúc gặp mặt, ba vị gia chủ cúi đầu nhau theo vào, Dung Dận uy nghiêm ngồi nhận đại lễ của bọn họ.

Hai cánh cửa nặng nề ở sau lưng bọn họ từ từ khép lại.

Hành đại lễ xong, ba vị gia chủ ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngự tiền ảnh vệ đang vái chào ở đằng sau lưng đế vương, sắc mặt bọn họ lập tức thay đổi, lặng lẽ nhìn nhau.

Bên cạnh bọn họ dĩ nhiên cũng có võ giả đi theo bảo vệ. Chẳng qua hiện giờ đến gặp vua một nước, những người đó không thể đi theo vào trong điện. Mấy vị gia chủ có quyền lớn trong thiên hạ, từ trước đến nay đối với triều đình vẫn là mối quan hệ đấu tranh ngầm, lúc nào cũng đề phòng lẫn nhau. Bọn họ không mang thêm ai vào đây là muốn bày tỏ thành ý, đáng lẽ ra bên cạnh đế vương cũng không nên an bài ảnh vệ, đây cũng xem như là sự thành kính của Hoàng đế đối với thế gia.

Hôm nay ngồi trong cùng một phòng, Hoàng đế lại an bài võ giả bên cạnh, điều này đầu khác gì kẻ đao bên cổ bọn họ.

Ba vị gia chủ rất không vui, làm lễ xong vẫn đứng thẳng, không làm thêm động tác gì nữa.

Dung Dận bình tĩnh nói: “Hoàng, tháo kiếm.”

Hoàng lập tức đứng dậy, trở tay tháo đoản kiếm bên hông xuống. Trên chuôi kiếm có khảm gia huy màu vàng của hoàng gia, nằm trong tay hắn tựa như đang phát sáng. Hai tay hắn nâng kiếm, cúi người đặt xuống cách đó ba thước rồi lại trở về chỗ quỳ xuống.

Ba vị gia chủ thấy Hoàng đế đã có ý nhượng bộ, chỉ đành tạm nhin xuống cơn bất mãn ngồi vào chỗ của mình.

Trong ba người, Chu Nhạc Cẩm lớn tuổi nhất, chờ đến lúc mọi người đã ngồi vào chỗ, hắn hơi khom người mở miệng trước: “Hai mươi mấy năm trước, lão thần đã may mắn được gặp Tiên Hoàng ở chỗ này, khi đó bệ hạ vẫn còn đang quần tã. Vừa chớp mắt bệ hạ đã trưởng thành đến như vậy, oai hùng uy vũ, không thua gì Tiên Hoàng năm đó.”

Hắn nhắc đến Tiên Hoàng, ý muốn nói đến tuổi tác và sự từng trải của mình, Dung Dận không thể không ngồi thẳng người cung kính lắng nghe, gật đầu nói: “Trẫm lúc đó còn nhỏ, từng nhận được sự giáo huấn của phụ hoàng, người nói Ly Nguyên Chu Thị là cánh tay phải đắc lực của triều đình, muốn tài có tài muốn trí có trí. Hiện giờ con trai trưởng của Chu gia cũng đang ở trong triều hầu hạ hết mực chuyên cần, trẫm gặp được gia chủ Chu gia cũng cảm thấy thân thiết gần gũi.”

Mấy vị gia chủ khẽ mỉm cười, trong lòng đều có suy nghĩ riêng. Hoàng đế lên ngôi chưa lâu, trong triều căn cơ bất ổn, vẫn còn cần phải dựa vào sự ủng hộ của các vị gia chủ rất nhiều, hôm nay y lộ ra thái độ cao ngạo như vậy không biết là đang phô trương thanh thế hay là đã thật sự nắm quyền ở trong tay. Kinh Lăng cách Bắc Cương rất gần, tin tức truyền đi cũng nhanh, Long Dụ Đình từ sớm đã nghe loáng thoáng vài lời đồn, hiện giờ thẳng thắn hỏi: “Nghe nói chúng tướng dưới trướng của Tần Thị ở trong quân đã thành tâm ra sức vì bệ hạ rất nhiều, chuyện này có thật hay không?”

Dung Dận bưng chung trà lên ung dung uống một hớp, nói: “Phải.”

Mấy vị gia chủ lập tức rũ mắt, cũng cúi đầu uống trà. Trên mặt bọn họ không để lộ biểu cảm gì, nhưng trong lòng đều đã giật mình.

Tần Thị là quân ngũ thế gia, toàn quận có tám trăm ngàn đinh hộ, không cần nộp thuế, lúc rảnh rỗi lại làm ruộng cày cấy, thời chiến toàn dân đều trở thành binh. Bọn họ tự cung tự cấp, trên danh nghĩa mặc dù là quân đội triều đình, nhưng lại không hề bị triều đình kiểm chế. Từ xa xưa, kẻ làm vua phải nắm trong tay sức mạnh quân sự, Hoàng đế có chí lớn nuôi dưỡng trăm vạn hùng binh, hơn nữa nhờ tám trăm ngàn tráng binh của Tần Thị mà thiên hạ mới thêm vững vàng.

Long Dụ Đình rất kinh ngạc. Quân quyền thật sự rất trọng yếu, giao quân quyền ra khác nào tự tay phá hủy sản nghiệp gia tộc. Trước kia hắn cũng từng lui tới với Tần Thị, chẳng qua từ sau khi lão gia chủ qua đời thì mới cắt đứt liên lạc, không nhin được lại hỏi: “Nhưng... chuyện này làm sao có thể. Vì sao lại như vậy?”

Ba người đồng loạt nhìn sang Hoàng đế.

Dung Dận đặt chung trà xuống, đơn giản nói: “Trẫm giết con trai trưởng của hắn.”

Cả mấy người bỗng thấy mất tự nhiên. Sức khỏe của lão gia chủ Tần Thị không tốt, việc con trai trưởng và con trai thứ tranh quyền đoạt vị cũng không phải là chuyện bí mật gì. Sau khi con trai trưởng chết, con trai thứ lên chức, hắn đã gài bẫy giết từng người một để chấn chỉnh lại gia tộc. Tân gia chủ thủ đoạn tàn nhẫn khiến những lão già vốn thờ ơ lạnh nhạt như bọn hắn cũng phải kính nể. Lúc ấy còn cảm thán rằng tân gia chủ Tần Thị thật sự là kẻ có dã tâm lớn, hóa ra đằng sau lưng hắn đã có người sắp đặt hoàn hảo. Hoàng đế có năng lực giết chết con trai trưởng của Tần Thị thì hiển nhiên cũng có thể thủ tiêu cả con trai của bọn họ, sự uy hiếp này của Hoàng đế quá sức rõ ràng.

Ba người ngồi yên lặng, Vân An Bình này giờ chưa lên tiếng nhanh chóng ra mặt giảng hòa, hỏi Hoàng đế triệu kiến bọn hắn là vì chuyện gì. Dung Dận đã sớm cho người đưa tấu chương nghị sự đến cho bọn hắn, bảo rằng để ba người chuẩn bị, đồng thời cho bọn họ đầy đủ thời gian để bàn bạc, lúc này ngồi đây chủ yếu là y muốn ra uy, cũng là để ra điều kiện với bọn họ.

Lần triệu kiến này tập trung vào việc giải quyết chuyện ở sông Ly Giang. Hoàn châu cấp báo, đường núi bị phá hủy nên không đưa lương thực vào được. Y muốn nhờ Chu Thị mở đường thủy, hơn nữa đã mở thì phải mở trong năm này. Năm này, triều đình sẽ vận chuyển lương thực lẫn nguyên vật liệu theo thương đạo của Chu Thị. Điều kiện trao đổi là sau này triều đình sẽ chỉ dùng tơ tằm của Chu Thị. Chu Thị độc quyền sản xuất tơ tằm ở Hoàn châu, vụ mua bán này hoàn toàn có lợi, việc này tương đương với ôm chặt chén vàng trong tay, Chu Nhạc Cẩm đồng ý ngay, chẳng qua hắn còn đưa ra thêm rất nhiều điều kiện về giá cả và số lượng. Dung Dận đồng ý từng điều một, cho hắn thấy thành ý, thậm chí còn ngay trước mặt mọi người công khai sổ sách với Chu Thị.

Y ngoài muốn cứu nạn thiên tai ra thì còn muốn thay đổi bố trí ở vùng sông Ly Giang, yêu cầu Long Dụ Đình nói lỏng trạm kiểm soát trong quận, phải người khai thông chỗ ứ tắc ở dòng sông. Chuyện này đối với Long Dụ Đình cũng rất có lợi, chi phí khai thông dòng sông toàn bộ đều do triều đình lo, nhưng một khi đã khai thông thì về sau mỗi lần thương gia đi qua đây đều phải đóng thuế cho hắn. Huống hồ khai thông sông ngòi đương nhiên phải cần lao dịch, mà lao dịch dĩ nhiên sẽ được phái từ trong quận của hắn tới, như vậy chẳng khác gì triều đình thay hắn nuôi mấy trăm miệng ăn. Cho nên Long Dụ Đình cũng thoải mái đồng ý, chỉ cần Dung Dận cam kết sẽ ổn định việc thu thuế đường thủy.

Như vậy, trong việc này kẻ thua thiệt nhất chính là Vân Thị. Vân Thị cũng sản xuất tơ tằm, nếu như triều đình chỉ sử dụng tơ tằm của Chu Thị thì đồng nghĩa với việc sẽ cướp đoạt lợi nhuận của hắn. Dung Dận lập tức làm yên lòng Vân An Bình, Hoàn châu sản xuất tơ tằm vừa to vừa bền, y mua là để phục vụ cho quân đội, cho nên không hề ảnh hưởng đến lợi nhuận bên tơ tằm mềm mại của Vân Thị. Điều quan trọng hơn chính là nếu hắn chịu mở cấm vận đường thủy, bến cảng sẽ được đặt tại Nguyên Giang. Vân An Bình nghe thấy điều kiện hấp dẫn như thế, không khỏi dao động. Lệnh cấm vận đã có hơn trăm năm, một khi xóa bỏ lệnh, nhất định sẽ có hàng tá thương nhân tràn vào, Hiện giờ từ Nam chí Bắc toàn là đường bộ, ai cũng muốn có một bến cảng, sau này nếu đã có đường thủy Nam Bắc thì Vân Thị của hắn chỉ cần ngồi yên thu bạc, bảo toàn mấy đời gia tộc sống sung túc.

Dung Dận thấy hắn vẫn còn do dự, lập tức bồi thêm một câu: “Nếu Vân gia chủ cảm thấy không tiện thì thôi không cần phải miễn cưỡng. Triều đình sẽ thương lượng với châu khác để xây dựng bến tàu.”

Liên châu tiếp giáp với Vân Thị. Từ thuở sơ khai lúc chưa cấm vận, ở phương Bắc chỉ mới xây dựng một bến cảng thử nghiệm nho nhỏ. Nếu Liên châu chiếm lấy thời cơ này, sau này Vân Thị sẽ không còn cơ hội nữa. Vân An Bình lập tức ngừng đắn đo, gật đầu đồng ý. Dung Dận nói điều kiện cho hắn nghe, quy định về thuế má mà hàng năm bến cảng phải nộp trực tiếp lên bộ Hộ, so với thương thuế bình thường thì cao hơn hai phần.

Vân An Bình đồng ý, nhưng lại đưa ra yêu cầu rằng muốn để cháu đích tôn là Vân Hàng Chi được vào trong quân để rèn luyện. Hắn đây cũng là đang tranh thủ sau khi Hoàng đế thu hồi quân quyền của Tần Thị thì muốn hợp được chén canh. Dung Dận chỉ trầm ngâm chốc lát rồi cũng gật đầu đồng ý, Vân An Bình vậy nhưng vẫn tiếp tục nói: “Lão thần còn có một cháu gái đã trưởng thành, hiền thực dịu dàng, đáng vẻ hoa nhường nguyệt thẹn, nguyện vào cung để hầu hạ bệ hạ.”

Hoàng thất kết thông gia với Vân Thị từ lâu đã là chuyện không thể tránh khỏi. Chẳng qua Dung Dận vẫn cảm thấy bất an, sợ Vân Thị vào hậu cung rồi sẽ khiến cho thế cục có biến, cho nên cứ thế mà trì hoãn. Vân An Bình thừa dịp này nhắc đến, ít nhiều có ý muốn lợi dụng điểm yếu để uy hiếp người khác. Trong lòng Dung Dận không vui, trong lòng ngập tràn ác ý, nói: “Trẫm nghe nói Vân Thị vốn có hai tiểu nữ rất duyên dáng, nếu có thời gian rảnh, cứ vào hoàng thành vấn an Thái hậu.”

Trong lòng Vân An Bình vô cùng tức giận, nhưng chỉ đành biết cúi đầu đáp ứng.

Hắn có hai cháu gái, một là của con trai trưởng, một là của con trai thứ, được trong nhà cưng chiều hết mực. Nếu hai người vào cung cùng một lúc, Hoàng đế chắc chắn sẽ thiên vị một trong hai. Đến lúc đó người này giẫm đạp người kia, cháu gái hắn vì tranh sủng mà đấu đá lẫn nhau thì hai đứa con trai của hắn cũng đừng mong có thể sống hòa thuận. Nhưng Hoàng đế đã mở miệng, hắn lại không có cách nào để từ chối, chỉ đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chư vị gia chủ bàn bạc xong điều kiện, đợi mọi chuyện đã xong xuôi, Dung Dận lập tức cho cung nhân mở cửa điện, chư vị gia chủ làm lễ chuẩn bị cáo lui.

Cửa điện vừa mở ra, tùy tùng của đế vương và chư vị gia chủ đều đang chờ ở bên ngoài, yên lặng đứng trên bậc thềm. Đột nhiên Vân An Bình cười một tiếng, nói: “Bệ hạ, thần nghe nói võ giả của Vô Hách Điện ngay cả chương môn của võ lâm thiên hạ cũng không sánh bằng. Hôm nay lão thần cũng có mang theo vài tùy tùng đến đây, không bằng mời ngự tiền ảnh vệ của bệ hạ chỉ giáo một phen xem thế nào?”

Hắn vừa dứt lời, tức thì có một vị võ giả bước ra từ trong đám người, quỳ một gối xuống dưới thềm. Người này nhìn qua tuổi không lớn, thân hình đen gầy, nghiêm chỉnh quỳ ở đó, trông không giống người mà hết như một tảng đá, ngay cả chút sinh khí cũng chẳng có.

Dung Dận học võ bao lâu nay cũng có chút công phu đơn giản, vừa liếc một cái đã biết người này võ công cao cường, mang đến cho y cảm giác ngang ngửa với đại giáo tập của Vô Hách Điện. Y từ từ nâng chung trà lên, rũ mắt uống một hớp, không nói gì cả.

Vừa rồi y ra uy với các vị gia chủ, ý nói bản thân có thể giết chết con trai trưởng của bọn họ, bây giờ chính là thời điểm để bọn họ thăm dò thực lực của y.

Người thừa kế của gia tộc cực kỳ tôn quý, bên cạnh đương nhiên có vô số tử sĩ võ giả vây quanh bảo vệ, đế vương rốt cuộc có bản lĩnh lấy đầu của hắn giữa vạn người như vậy hay không chính là dựa vào năng lực của ngự tiền ảnh vệ.

Nếu Hoàng thua, nói lên năng lực của đế vương cũng chỉ đến vậy, còn dám đe dọa thiên hạ thế gia. Đây cũng chính là cái bặt tai mà các vị gia chủ dành cho y.

Còn nếu Hoàng thắng, các gia chủ chắc chắn sẽ nảy sinh lòng sợ hãi, sau này mỗi ý chỉ y ban xuống sẽ bớt đi một phần ngăn trở từ các thế gia.

Nhưng mà ——

Thế loại tỷ thí trước điện này, chắc chắn sẽ chết người.

Nếu thua, hắn sẽ chết, không còn đường sống.

Dung Dận rũ mắt, từ từ mở nắp trà. Nước trà trong suốt phản chiếu rõ ràng ánh mắt tỉnh táo của y. Trong nháy mắt y nhanh chóng suy nghĩ lý do, mở miệng muốn từ chối. Nhưng mắt vừa ngẩng lên, còn chưa kịp nói một lời thì đã nhìn thấy bóng dáng của Hoàng.

Hoàng đã đứng thẳng người, ngay ngắn đứng đó có ý muốn ứng chiến.

Y mở miệng, thay đổi ý định chối từ, chỉ nói: “Đi đi.”

Hoàng đáp: “Vâng.”

Hắn là võ giả, trong tình huống này không cần khom người làm lễ, chỉ cầm kiếm cúi đầu một chút rồi đứng dậy đi ra ngoài điện. Dung Dận nhìn theo bóng lưng của hắn, trong khoảnh khắc đó đột nhiên thấy hối hận.

Vô cùng hối hận, vô cùng sợ hãi.

Y hơi ngồi thẳng lưng, muốn gọi người trở về. Khóe mắt vừa liếc qua đã thấy ba vị gia chủ đều đang nhìn y. Trên bậc dưới thềm, trước điện trong điện, y bị vô số người nhìn chăm chú. Mỗi lời nói, mỗi hành động của y vừa ra khỏi điện này sẽ nhanh chóng phát tán đi khắp chín bang.

Y không thể lùi, không thể động. Không thể hối hận.

Không thể bởi vì chợt nhận ra đây là người quan trọng nhất trong lòng mình mà bảo vệ hắn.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng bước ra khỏi đại điện, đứng ở dưới thềm.

Hắn và người võ giả kia chào nhau, sau đó song phương đi ngược hướng mười bước, “choang” một tiếng rút đoản kiếm ra khỏi vỏ.

Thanh âm kia cực kỳ mạnh mẽ khiến cho trái tim Dung Dận bỗng dưng thắt chặt, trước mắt tối sầm, sau lưng thấm ướt mồ hôi lạnh.

Đây là phương thức tỷ thí đơn giản. Hai người mặt đối mặt xuất kích cùng một lúc, trong nháy mắt đó, hai người ra sức vận khí so cao thấp. Chỉ cần kém người kia một chút thôi thì ngay lập tức sẽ bị lưỡi kiếm sắc

bén xuyên thẳng qua cổ họng. Võ giả có kinh nghiệm chỉ cần khi hai người vừa bước lên là đã nhận ra ai thắng ai thua, nhưng với y, y lại không thể nhìn ra được điều gì.

Y thả Hoàng ra ngoài, nhưng không biết hẳn còn có thể quay lại được hay không.

Không biết.

Không biết nếu như Hoàng không thể quay về nữa, thì y nên làm gì.

Dung Dận cũng chỉ biết cúi nửa đầu, nhìn chăm chăm nửa chén trà trước mặt.

Y cảm thấy y vẫn nên nhìn kỹ. Nếu như đây là lần cuối cùng, chỉ ít y có thể ghi nhớ hình bóng Hoàng vào trong đáy mắt. Thế nhưng y lại không thể ngẩng đầu lên được. Cổ và lưng y cứng đờ, trước mắt mờ ảo không nhìn thấy gì nữa.

Nếu như Hoàng chết, y sẽ an táng thật long trọng.

Dùng cả quãng đời còn lại của y để an táng hẳn.

Y nghe thấy tiếng chân chạy thật nhanh trên bậc thềm. Rất nhanh. Sau đó “choang” một tiếng, tiếng lưỡi kiếm sắc bén va vào nhau, xếp chồng lên lưỡi kiếm của đối phương. Trong thoáng chốc dạ dày của Dung Dận co giật mãnh liệt, tựa như thanh kiếm kia vừa đâm xuyên qua cõi lòng y.

Tiếng tim đập dữ dội vang lên nơi màng nhĩ. Y nín thở, trong thời khắc yên tĩnh đáng sợ kia mồ hôi chợt tuôn như tắm.

Y nghe thấy tiếng bước chân. Tiếp đó, một bàn chân bước đến bên y. Hoàng lướt qua người y, một lần nữa quỳ gối sau lưng y.

Dung Dận vẫn chưa thả lỏng. Y cắn răng ngẩng cao đầu, đầu đón đầu tranh, thu lấy toàn bộ sức lực để không chế bản thân không thất lễ. Y đẩy chung trà một cái, không nói gì, đứng dậy rời khỏi đại điện.

Tâm trạng của y đang cực kỳ tồi tệ.

Y cảm thấy bản thân quá ngu xuẩn.

Y để cho người quan trọng nhất trong lòng mình phải bất chấp nguy hiểm, dù thua hay thắng thì cũng đều phải chịu thiệt thòi.

Y bước ra khỏi đại điện, bước xuống bậc thềm, bước ngang qua thi thể của võ giả.

Y bước dưới tầng tầng lớp lớp ngói đỏ trong cung điện, đi qua từng dãy hành lang quanh co màu đỏ thẫm, lướt qua hồ nước phủ đầy lá vàng khô.

Đi qua ánh sáng, đi qua mùa thu, đi qua cõi lòng đang vỡ vụn thành từng mảnh của mình.

Bên trong long bào đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm, gió thổi ngang qua khiến cho y thấy lạnh thấu xương.

Y đi rất lâu, biết Hoàng vẫn luôn ở đằng sau lưng mình. Bọn họ đi thẳng đến hậu viện ở lâm viên, Dung Dận bỗng dừng lại.

Ngày hôm qua bọn họ còn cùng nhau ở đây đi dạo, bắt cá, tay trong tay ngắm nhìn phong cảnh mùa thu xinh đẹp, vậy mà hôm nay, hết thảy mọi thứ đều đã đổi thay.

Người này không còn là người khiến cho hẳn cảm thấy vui trong chốn thâm cung này nữa.

Dung Dận chậm chậm mở miệng, giọng khô khan, nói: “Không được phép có lần sau.”

Hoàng hỏi: “Bệ hạ lo lắng cho thân sao?”

Dung Dận không quay đầu lại, nói: “Ta biết người sẽ thắng.”

Hoàng nhìn bóng lưng của Dung Dận, khẽ mỉm cười.

Bọn họ trở về ngự thư phòng, lễ ra nên giao kết quả nghị sự xuống cho chúng thần để bọn họ dựa theo đó mà làm, còn phải phân phó người đến chỗ của ba vị gia chủ trao đổi cụ thể. Trong triều cũng nên dành ra vị trí chuẩn bị cho người phụ trách công trình sắp đến. Tối ngoại thành sớm cũng là vì muốn thỏa thuận

chi tiết với ba vị gia chủ, những chuyện này vốn một ngày cũng không thể trì hoãn, nhưng hiện giờ Dung Dận chẳng còn chút tinh thần nào, chỉ đi vài vòng trong ngự thư phòng rồi trở về tắm điện nghỉ ngơi.

Ở Tề Hiền điện, lúc y nhìn thấy võ giả kia chết đi trong vũng máu, không hiểu tại sao lần này lại vô cùng kích thích y. Lúc ở đó chưa thấy gì, giờ quay về cảm thấy dạ dày như thắt lại, lực phủ ngũ tạng cũng như muốn trào ra ngoài, cả người khó chịu toát mồ hôi lạnh. Dung Dận tùy tiện tìm vài chuyện để đẩy Hoàng đi, đuổi hết cung nhân ra ngoài, một mình nửa nằm nửa dựa trên giường, phiền lòng lật một cuốn sách.

Y khổ sở chịu đựng nửa canh giờ, dạ dày một chút cũng chẳng bớt đau, ngược lại còn tệ hại hơn. Tật xấu này là do lúc vừa chuyển kiếp đã bị Thái hậu dần mặt, năm đó không biết đã mời bao nhiêu thầy thuốc nhưng một chút hiệu quả cũng chẳng có. Bản thân y cũng biết tâm bệnh khó trị, có uống thuốc cũng không hữu ích, thiên tử thánh minh uy nghi chấn động tám phương, cũng không thể vừa thấy máu đã sợ, về sau y quyết định cứ thuận theo tự nhiên, chịu đựng một chút rồi cũng qua.

Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một lần như thế này, đau đến mức y không thể chịu nổi.

Dung Dận bực bội như muốn giết người, lật lia lật cuốn sách trong tay. Chờ đến khi nhìn thấy Hoàng lặng yên bước đến, y lại càng buồn bực hơn, lạnh mặt không để ý đến hần.

Hoàng đã sớm nghe cung nhân ở bên ngoài ám chỉ, bảo rằng hôm nay tâm trạng bệ hạ không tốt. Hần đi vào căn phòng ấm áp, thấy Hoàng để chẳng qua chỉ là đang lật sách, không có ý giận đoạn, chỉ nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường, lúc đến gần sát Hoàng để thì dừng lại, không nhúc nhích lặng im lắng nghe.

Dung Dận cau mày, nhìn Hoàng không hề lên tiếng.

Hoàng khẳng định phán đoán của mình, dè dặt hỏi: “Hơi thở của bệ hạ không ổn định, có phải là đang khó chịu ở đâu hay không?”

Y tìm kiếm trên thân thể Dung Dận một hồi, căn cứ vào độ căng cứng của bắp thịt, nhanh chóng xác định được vị trí, đề lên ngực hỏi: “Là chỗ này sao?”

Dung Dận bị hần bắt quả tang, đành phải “ừ” một tiếng, nói: “Bệnh cũ thôi, chốc nữa sẽ hết.”

Thuở thiếu thời, bệ hạ từng rất sợ hãi khi nhìn thấy máu. Hoàng lập tức nhớ ra, không khỏi lo lắng hỏi: “Tại sao đột nhiên lại tái phát chứ?”

Vừa nói, hần vừa thăm dò y phục của Dung Dận, nắm tay lại đề lên giữa ngực y.

Dung Dận chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng chậm chậm dâng lên, nhiệt độ không chỉ bao trùm bên ngoài thân thể mà còn khiến cho trong bụng cũng thấy ấm áp, nhanh chóng tản ra khắp lực phủ ngũ tạng. Y hoài nghi nắm lấy tay Hoàng không buông, Hoàng lại dùng một tay khác đặt ở sau lưng y, chậm chậm truyền nhiệt độ không dứt.

Dạ dày đang co thắt đau đớn bỗng được vuốt ve. Hoàng dẫn dắt nội lực đi khắp kinh mạch của Dung Dận, tựa như có một bàn tay vừa nóng bỏng vừa mạnh mẽ đang nhanh chóng thư giãn cho gân cốt lạnh ngắt cứng đờ của Dung Dận. Dung Dận kiểm lòng không động, thả lỏng thân thể, nằm trên đùi của Hoàng thoải mái cọ sát lưng tung, y nắm lấy một bàn tay của hần hỏi: “Đây là gì?”

Hoàng đáp: “Là công phu trong nhà dạy.”

Dung Dận lẩm bẩm: “Trước đây sao ta không biết.”

Hoàng rũ mi nói: “Cái này, dùng để thiếp thân.”

Hần nói xong, đưa tay mò xuống phía dưới y phục, sờ hết mọi nơi trên người Dung Dận để chắc chắn không còn chỗ nào bất ổn nữa. Đang sờ thì đột nhiên trong lòng run lên, bàn tay không khỏi dừng lại, hỏi Dung Dận: “Tật xấu thấy máu thì sợ hãi của bệ hạ có phải vẫn luôn tồn tại hay không?”

Dung Dận đã mơ màng buồn ngủ, híp mắt nói: “Cũng tạm ổn. Chỉ cần đừng quá nhiều máu thì vẫn có thể chịu đựng được.”

Mặc dù đã biết là như vậy, nhưng khi nghe chính miệng bệ hạ thừa nhận, Hoàng vẫn nén không được mà run lên, đau lòng tới mức lực phủ ngũ tạng như xoắn cùng một chỗ.

Tai ương giáng xuống lúc bệ hạ còn quá nhỏ, y đã từng sợ hãi đến mức một chút màu đỏ cũng không dám nhìn. Dần vật rất lâu vẫn không đỡ, có một lần Tĩnh Di thái phi đuổi hết cung nhân ra ngoài, lén lút tàn nhẫn trách mắng y, nói rằng y không có phong thái của kẻ làm đế vương.

Sau đó bệ hạ nhanh chóng khởi hân. Đế vương lập thân lập nghiệp, sát phạt tàn ác, sai khiến đao binh, chỉ trong nháy mắt đã khiến trời đất chao đảo, qua tay há chỉ một chút máu cón con? Chẳng qua chỉ là thói hư tật xấu thời niên thiếu, nhắc lại cũng chỉ để cười cho vui.

Nhưng thì ra trong lòng y vẫn luôn sợ hãi đến vậy.

Cứ âm thầm chịu đựng một mình như thế.

Chịu đựng suốt mười mấy năm, cũng... không có ai quan tâm.

Hoàng rũ mắt, lẳng lặng nhìn lướt qua gò má của Dung Dận, trong lòng ngập tràn quý trọng và xót xa không cách nào giải bày, hân chỉ biết ôm lấy Hoàng đế, dề lên lồng ngực y, lần nữa truyền nhiệt độ sang.

Dung Dận cảm thấy thân thể nhanh chóng ấm áp, khối băng rét lạnh cứng đờ trong dạ dày dần biến thành những giọt nước ấm, lan tỏa toàn thân. Y vừa dễ chịu vừa ấm áp, vui vẻ nằm trong ngực Hoàng sờ soạng, dùng sức kéo Hoàng đến trước người, chợt nói: “Nếu như ngươi là phi tử của ta thì tốt rồi.”

Hoàng chưa bao giờ nghĩ Hoàng đế lại nói ra những lời này, hân vừa thẹn thùng vừa lúng túng, từ cổ đến mặt đỏ bừng bừng, lắp ba lắp bắp hỏi: “Tại... tại sao?”

Dung Dận đáp: “Có thể ở bên ta đến bạc đầu giai lão.”

Hoàng tức khắc ngậy người, trong lòng thoáng chốc lạnh như băng. Hai tay hân run rẩy, nắm thật chặt bàn tay Hoàng đế ôm vào lồng ngực.

Hiện tại thì không thể được sao?

Vậy... trước khi cưới tân nương Vân Thị, trước khi Tần phi thừa ân, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn này, chỉ cần từng có một lần, y đã muốn hân là người bên y đến bạc đầu giai lão, là đủ rồi.

Vĩnh viễn, vĩnh viễn là người của y.

Hân ôm Hoàng đế thật chặt, dần xuống bị thương lớn lao và nỗi lòng khó nén, đôi môi in lên từng ngón tay của Dung Dận.

Dung Dận đã ngủ.

Mà trong giấc mộng, y vẫn còn đang suy nghĩ làm sao để Hoàng không cần phải ra mặt tỷ thí nữa, muốn hân an an toàn toàn mà sống sót, ở bên y đến bạc đầu giai lão.

12. Chương 12: Cải Trang

Hoàng đế ngự giá đến ngoại thành chừng mười mấy ngày, đợi đến lúc mọi chuyện đã ổn thỏa thì lập tức quay về hoàng thành. Đường về đã sớm được Đô úy phủ phái binh bảo vệ chặt chẽ, trước ngày xuất phát một hôm, Hoàng phái ra ba nhóm đi tiền trạm, theo thứ tự cách ngự giá hai mươi dặm để tiếp ứng.

Dung Dận ở trong phòng, nghe Hoàng sắp xếp từng việc một, trong đầu bắt chợt bật ra ý tưởng kỳ lạ, chờ đến lúc Hoàng quay lại y lập tức thương lượng, muốn ngày mai hai người cưới ngựa đi trước, để mọi người đi theo xe ngự giá rỗng sau. Như vậy về đến hoàng thành vừa sớm một ngày, thần không biết quỷ không hay cải trang vi hành, hai người có thể đến ba phương phía Tây đặt đèn lồng cho Lôi đại trướng, tiện đường vui chơi một hôm.

Hoàng giật mình, lập tức nói: “Không được không được không được.”

Dung Dận nhanh chóng uy hiếp hân: “Chờ về đến hoàng cung sẽ không bao giờ còn cơ hội như vậy nữa.”

Hoàng vô cùng khó xử, nói: “Bệ hạ mỗi lần ra ngoài tuần tra, phạm là chạm vào đồ vật gì, ăn thức ăn gì, đi đến những nơi nào, ngự tiền ảnh vệ không biết đã tra xét bao nhiêu lần, sờ sờ sờ rồi mới dám đưa đến tay bệ hạ. Ba phường phía Tây là nơi hỗn tạp có đủ hạng người, loại người gì cũng có, làm sao có thể để cho bệ hạ mạo hiểm được?”

Dung Dận giận dữ nói: “Người rốt cuộc có muốn đi cùng ta hay không?”

Hoàng đáp: “Muốn.”

Dung Dận nói: “Vậy thì nhanh nhanh nghĩ cách đi!”

Hoàng im lặng không lên tiếng, suy nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra cách gì, khổ sở đáp: “Bệ hạ dùng nước trà, bánh trái ở ba phường phía Tây sẽ tạo cơ hội cho rất nhiều người ra tay. Còn nếu mang từ trong cung ra thì phải thu xếp mang theo người của ngự thiện phòng, mà như vậy... thì không gọi là cải trang.”

Dung Dận lập tức nói: “Ta không ăn gì là được. Gì cũng không chạm vào. Chúng ta sớm sắp đặt thật tốt tuyến đường, chỉ cần để ảnh vệ điều tra thêm vài nơi ven đường là được.”

Hoàng suy nghĩ một lát, cảm thấy chuyện này đúng là rất nguy hiểm, nhưng cũng coi như ổn thỏa, lập tức vui vẻ trở lại, khẽ cười đáp: “Nếu như vậy thì được.”

Dung Dận vô cùng phấn khởi, vội vàng bảo Hoàng đi sắp xếp, còn sai cung nhân mang thường phục đến. Hai người vừa vui sướng vừa phấn khởi, bàn bạc đến hơn nửa đêm mới ngủ.

Bọn họ mang theo mười mấy ngự tiền ảnh vệ an toàn quay về hoàng thành, quả nhiên so với loan giá của đế vương thì nhanh hơn một ngày. Hai người vừa vào thành đã chạy thẳng tới ba phường phía Tây, hiện giờ sắp đến Trung thu, càng gần ngày hội, trong phường càng người đến người đi không dứt, cửa hàng phía đối diện còn để người đứng ngoài cửa gào thét chào mời quan khách, cực kỳ ồn ào náo nhiệt.

Dung Dận và Hoàng mặc thường phục, xuôi theo dòng người đi vào trong phường. Hoàng sợ đám đông chen chúc, bất đắc dĩ phải dính sát vào Dung Dận, thấp giọng nói: “Bên cạnh chủ nhân có an bài tám vị ảnh vệ bảo hộ, Đô úy phủ cũng sắp đặt một đội binh mã, dùng pháo lửa làm tín hiệu. Nếu có bất trắc, có thể điều binh ngay lập tức.”

Dung Dận thấy hẳn thay đổi cách xưng hô, trong lòng không khỏi rung động, nhẹ giọng nói: “Ở bên ngoài không cần phải giữ lễ, cứ gọi ta là...”

Y vốn muốn để Hoàng gọi tên mình, nhưng lời vừa đến khóe miệng đã bực bội nuốt ngược vào trong.

Y chỉ là một kẻ vô danh.

Tên cũ lúc trước từ sau khi chuyển kiếp thì đã không còn dùng nữa. Mặc dù vẫn nhớ, nhưng đọc lên lại rất xa lạ, hiện giờ đã không còn quan hệ gì với y.

Thân thể này tên là Dung Dận. Nhưng hai chữ này là điều kiêng kỵ của quốc gia, chỉ xuất hiện trên ấn triện của y, còn chưa từng nghe thấy ai dám gọi ra hai chữ này. Không ai gọi, tức là cũng không có quan hệ, cái tên này cũng chẳng có quan hệ gì với y.

Nói chung y có một cái tên, gọi là “Bệ Hạ”. Danh tự này không thuộc về y, nhưng y lại thuộc về danh tự này.

Những người ngự tiền ảnh vệ, đô thành rực rỡ, cuộc sống giàu sang và sự bảo hộ nghiêm ngặt, tất cả đều thuộc về danh tự này.

Có lẽ, còn có... cả Hoàng nữa.

Dung Dận thoáng chốc ném ý nghĩ không vui này ra sau đầu.

Bọn họ dựa vào kế hoạch đã định, đi đến quán trà trước. Trên đường còn cùng nhau xem giang hồ mãi võ, tạp kỹ bên cầu, xiếc khỉ. Dung Dận ngập tràn hứng thú, ngay cả áo quần mặt mũi của người đi đường cũng chăm chú nhìn, đi ngang qua cửa hàng nào cũng đứng ở cửa nghiên cứu cửa nẻo và bảng hiệu của người ta. Y chỉ cần dừng lại là sẽ có thương gia tiến đến mời chào, y chăm chú lắng nghe tất cả những gì người ta nói khiến cho Hoàng đứng bên cạnh cực kỳ luống cuống, rất sợ có khách cải trang.

Bọn họ đến quán trà, tiểu nhị nhận ra Hoàng là khách quen, tiến đến ân cần chào hỏi rồi mời bọn họ lên lầu hai.

Lầu hai ở quán trà rất thoải mái, dọc theo lan can xếp một hàng ghế ngồi để cho khách nhân có thể nhìn từ trên cao xuống, vừa uống trà vừa nghe kể chuyện. Hoàng dẫn Dung Dận đến ngồi, vị trí này hiển nhiên đã được sắp đặt trước, cách xa lan can một chút để phòng có người leo lên tập kích từ lan can. Dung Dận ngồi xuống quan sát tứ phía, thấy mấy bàn ở trước sau trái phải đều là ngự tiền ảnh vệ cũng đang mặc thường phục, giả làm khách uống trà, ngồi ngăn cách y ra khỏi những người xung quanh. Chỉ trong thời gian ngắn mà từ việc điều binh phòng vệ đến ảnh vệ tiền trạm, Hoàng lại có thể sắp xếp chu đáo đến vậy, thật sự không hề tầm thường. Dung Dận nhìn không được, ở chỗ khuất dưới bàn trà lặng lẽ nắm lấy tay Hoàng, khẽ bóp lấy từng ngón tay của hắn.

Hoàng thận trọng rũ mắt, giật mình không biết nên làm sao mới phải. Dung Dận lập tức nhẹ giọng hỏi: “Không được sao?”

Hoàng đáp: “Được.”

Bọn họ tay trong tay, ngồi nghe người ta kể chuyện xưa của đế vương. Câu chuyện vừa dứt đã được người người khen ngợi, người kể chuyện kéo đàn hát ca, rồi kể thêm vài câu chuyện cười nữa, sau đó lại mời ca nữ lên biểu diễn. Trong quán trà cực kỳ náo nhiệt, trên dưới ồn ào người đến kẻ đi, chỉ có mấy người bọn họ đang thẳng lưng ngồi ở đây là vô cùng yên lặng, không khí lạnh lẽo buồn tẻ. Tiểu nhị vốn định chạy đến châm trà, lại thấy mấy vị quan khách ngồi đó tựa như đang ở trên chiến trường, không giống đến đây để tìm vui mà trái lại là đến để tìm kẻ thù, không khỏi chùn chân, mười hai vạn lần nghĩ không ra.

Đợi đến khi người kể chuyện tạm dừng, trong đại sảnh vang lên tiếng đàn tiếng trống, đội văn nghệ tập kỹ bắt đầu lên sân khấu biểu diễn. Rất nhiều người đập nhau vào đây là bởi vì tiết mục này, hiện tại người đông không tả, chen lấn đến mức nước chảy không lọt. Mắt thấy khách vào uống trà càng lúc càng đông, Hoàng khẽ nói với Dung Dận: “Quá đông người, mời chủ nhân rời đi.”

Dung Dận khẽ gật đầu, chúng ảnh vệ đi xuống lầu trước, chia nhau xem xét khắp nơi, chắc chắn là không có gì bất ổn rồi mới để Hoàng che chắn cho Dung Dận bước ra ngoài. Quán trà này là nơi náo nhiệt nhất ở ba phường phía Tây, bánh trái nơi này được xem là ngon nhất, các tiết mục văn nghệ cũng là tuyệt vời nhất. Nghĩ tới bụng dạ thật vất vả mới đến được đây một lần nhưng món gì cũng chưa ăn, lại còn bị ảnh vệ vây quanh bảo hộ, đến lúc đông người lại phải rời đi. Trong lòng Hoàng ngập tràn tiếc nuối, thấp giọng nói: “Không thể để cho chủ nhân thoải mái, là thuộc hạ bất tài.”

Dung Dận nói: “Thế gian này không có gì là trọn vẹn, ta không có lòng tham. Người thay ta thường xuyên đến đây là được rồi.”

Bọn họ ra khỏi quán trà, tiến vào võ quán. Phòng đã được đặt trước, bàn ghế bên trong cũng đã được sắp đặt xong. Bồi bàn đem bằng tên đến để cho khách quan đặt cược, vừa mới vào phòng đã bị ngăn cản, bằng tên trong tay bị người khác giật lấy, cầm đặt xa xa cho Dung Dận nhìn. Bồi bàn kia bị chắn tầm mắt, chỉ nhìn thấy trong phòng có khoảng sáu, bảy người, bằng tên được chuyển một vòng khắp phòng rồi mang ra, tất cả đều chọn Lô đại trắng, tiền đặt cược không ít không nhiều. Võ quán cũng từng tiếp đãi không ít quý nhân, nhưng đây là lần đầu tiên căng thẳng và yên lặng đến vậy, bồi bàn đứng ở cửa, bỗng dưng cảm thấy tựa như có một bức tường đang chậm chậm đè lên đầu hắn, đè tới mức làm hắn lún đi một khúc. Hắn nhận lấy bằng tên, cũng không dám nói gì thêm, quay lưng chuẩn mất, còn không quên nhắc nhở mấy tên bồi bàn khác đừng vào đó quấy rầy.

Bọn họ đến hơi muộn nên phần mở màn đã qua. Lô đại trắng hiện đang làm lễ kính bốn phương. Hoàng hay đến đây đã nắm rõ quy tắc, lập tức thấp giọng giảng giải cho Dung Dận: “Hôm nay đánh khai đài, ai muốn lên võ đài đánh với Lô đại trắng cũng được cả, người chiến thắng ngày hôm nay sẽ được nhận toàn bộ tiền đặt cược.”

Lúc hai người đang nói dở thì đã thấy có người lên đài so chiêu với Lô đại trắng. Người nọ nhìn qua đã biết kém xa, Lô đại trắng ra tay nhẹ nhàng, đánh với hắn vài chục chiêu rồi mới hạ màn, không thể cho người ta thua khó coi.

Hoàng khê nói với Dung Dận: “Thần thích nhất điểm này ở hắc, thắng mà không kiêu, biết chừa đường sống cho người khác.”

Trong nháy mắt Lôi đại trắng đã đánh xong hai người, đến khi người thứ ba ra sân, Hoàng đột nhiên “Ồ” một tiếng nhìn người trên võ đài rồi nhíu mày thật chặt.

Dung Dận cũng cúi đầu nhìn xuống, thấy người kia tướng mạo xấu xí, mặt mày lạnh lùng, lúc Lôi đại trắng hỏi tên cũng kiên quyết không trả lời, chỉ chấp tay làm lễ ra về muốn mở màn ngay. Dung Dận thấy người nọ kiêu ngạo ngất trời, mang bộ dạng quen thuộc của người ảnh vệ, lập tức hỏi: “Người này có phải là có võ công hay không?”

Hoàng “Vâng” một tiếng, hơi tức giận nói: “Võ giả không dính dáng đến giang hồ, vốn dĩ muốn chừa lại đường kiếm cơm cho người ta, đây là quy tắc. Kẻ này là người của ai vậy?”

Hắn ngẩng đầu hỏi chúng ảnh vệ, mọi người đang nhìn nhưng cũng không ai nhận ra. Hoàng bóp vụn mấy viên đậu phộng trong tay, mắt lạnh nhìn người kia so chiêu với Lôi đại trắng.

Lôi đại trắng quả nhiên không phải là đối thủ của người nọ, mới năm ba chiêu đã bị hắn chop tới chop lui đùa giỡn như trẻ con. Dẫu vậy, Lôi đại trắng vẫn vô cùng nghiêm túc, hắn đã biết rõ rằng mình không phải là đối thủ của người này, chỉ có thể kéo dài khoảng cách toàn lực nghênh chiến. Người nọ dù đang đánh vẫn nhàn rãi, vận khí đánh vào huyết khiến cho Lôi đại trắng ngã nhào, làm cho mọi người đang xem cười rộ.

Hoàng không thể tiếp tục xem được nữa, vươn người ra muốn dạy dỗ tên võ giả kia một trận. Dung Dận lập tức giơ tay lên ngăn cản, nhẹ giọng nói: “Đây là lỗi đài của hắn, không nên can thiệp. Chờ lát nữa chúng ta đặt đèn lồng cho hắn.”

Hoàng đành phải kiềm chế cơn giận dữ.

Hai người đang xem, bỗng nhiên cách vách vang lên tiếng cười, nói: “Thật thú vị. Đúng là người có căn cơ, đài chủ thì phải nên mạnh mẽ như vậy.”

Một người khác khuyên nhủ: “Chỗ này có cái gì đâu mà náo nhiệt? Nếu muốn nhìn cao thủ đích thực so chiêu, chúng ta đến ba phường phía Tây đi. Bên kia thanh tịnh, đồ ăn cũng ngon. Người tới lui cũng toàn là triều thần cao quý, thiếu gia người vừa mới đến hoàng thành, đừng nên lộ mặt quá nhiều, tương lai sẽ dễ bề hành động hơn. Bảo A Tùng đừng đánh nữa, chúng ta đi thôi.”

Các phòng trong võ quán ngăn cách, nhưng hành lang lại thông nhau, chỉ dùng mấy chậu hoa để ngăn cản, đây là vì muốn để lúc khách ra lan can đứng xem có thể bàn bạc với nhau, tạo bầu không khí náo nhiệt. Có lẽ quan khách cách vách ra trước lan can nói chuyện cho nên tiếng nói mới truyền sang đây. Chúng ảnh vệ lập tức căng thẳng, phân ra hai người tiến đến đứng sát hành lang. Bỗng nghe cách vách có tiếng mở cửa, có người đến gần thấp giọng nói: “Dưới lầu có mấy vị võ giả đang canh giữ. Trong võ quán hẳn là có quý nhân ghé đến. Hôm nay đi vội nên chúng ta không mang theo nhiều người, tốt hơn là cứ rời đi trước.”

Vị thiếu gia kia giận dữ nói: “Quý nhân cái gì? Dưới gầm trời này còn có người quý hơn cả ta sao? Tại sao muốn gia phải nhường đường? Người cầm lệnh bài của ta tới Đô úy phủ điều binh đến đây, niêm phong cái võ quán này lại, gia cũng không tin có người dám ngăn cản gia xem đấu võ đài!”

Đô úy phủ là thân binh của Hoàng đế. Quân đội này đóng ở chín cửa hoàng thành, ngoại trừ bảo vệ an toàn ngoại thành thì còn phụ trách bảo vệ trật tự của hoàng thành. Trong hoàng thành này, có thể tùy ý điều dụng binh mã của Đô úy phủ cũng chỉ có vài người, Hoàng suy đi nghĩ lại vẫn không nhận ra vị đang ngồi ở cách vách này là ai, không khỏi cảm thấy bất an nhìn Dung Dận.

Dung Dận nhéo tay hắn, thấp giọng nói: “Không cần phải để ý những chuyện nhỏ nhặt này. Ta chỉ có thể đến đây một lần, sau này thì chỉ còn mỗi mình người tới.”

Hoàng cảm thấy ấm áp trong lòng, rũ mắt cảm thật chặt tay của Hoàng đế. Bỗng nghe từ bên cách vách người kia ra vẻ khó xử nói: “Thiếu gia vừa đến hoàng thành được mười mấy ngày đã khiến cho nơi nơi náo loạn gà bay chó chạy, bây giờ ngay cả võ quán của người ta cũng muốn niêm phong, như vậy thật quá đáng. Mấy người chúng ta là kẻ hầu người hạ thì sao cũng được, nhưng liên lụy đến cả Khổ tiên sinh cũng phải chạy đôn chạy đáo, thật sự không thể tưởng tượng nổi.”

Vị thiếu gia kia cười ha hả, nói: “Khổ tiên sinh suốt ngày ngồi ở nhà luyện công, không phải quá vất vả sao. Ra ngoài cùng chúng ta thưởng thức thế gian phồn hoa chẳng phải tốt hơn à? Đợi lát nữa đến Nghi Hương lâu, chúng ta hãy tìm cho Khổ tiên sinh một cô nương thật xinh đẹp!”

Hắn vừa dứt lời, bỗng nghe thấy tiếng cười nhạt vang lên.

Vị thiếu gia kia dường như rất tôn trọng vị Khổ tiên sinh này, thấy hắn không hài lòng chỉ đành biết nhượng bộ nói: “Được rồi, bảo A Tùng đánh bại vị đài chủ kia, rồi chúng ta đi.”

Tên tùy tùng lập tức huyết sáo, phát tín hiệu cho người võ giả trên lôi đài.

Võ giả nhận được chỉ thị, thay đổi thái độ hời hợt trên tức, đánh thẳng một quyền vào dưới bụng Lôi đại tráng. Mọi người trong võ quán đồng loạt hét “A” một tiếng, ngay cả Hoàng cũng nhin không được mà kêu “Ôi chao”, nói: “Một quyền này không nhẹ chút nào.”

Dung Dận cũng nhíu mày. Chỉ thấy Lôi đại tráng bị một quyền này đánh cho lộn hai vòng trên lôi đài, cả buổi không đứng dậy nổi. Vị võ giả kia chấp tay đi xuống đài, mọi người lập tức bắt mắt làm ồ. Ai ai cũng xài hết bạc, vốn muốn xem một trận so tài đặc sắc, nào ngờ kết thúc lại đơn giản như vậy, trên đài dưới đài ngập tiếng chửi rủa, tất cả đều mắng Lôi đại tráng là đồ ngu ngốc.

Trong lúc khắp võ quán ngập tiếng la hét căm phẫn, bất thành thành tiếng công vang lên, thì ra nhà cái đang bắt đầu đếm số, đếm đến mười nếu như Lôi đại tráng vẫn không đứng dậy được thì mới xem như thua. Tiếng “một” vừa vang lên, thân thể to lớn mạnh mẽ của Lôi đại tráng lập tức gãy giữa, giữa tiếng chửi rủa ồn ào của mọi người vô cùng khó khăn và đau đớn mà đứng lên.

Mọi người nhanh chóng reo vang vui mừng. A Tùng sững sờ, lập tức vén một bên tay áo, đi thẳng đến trước mặt Lôi đại tráng đánh một quyền vào chỗ đau vừa nãy. Thân thể to lớn của Lôi đại tráng cong xuống, A Tùng vừa buông tay, hắn không kịp kêu một tiếng, thân thể tựa như chiếc túi vải rách ầm ầm ngã xuống đất.

Đám người đứng xem nhao nhao chửi rủa. Một tiếng công lại vang lên, nhà cái lần nữa đếm số. Lôi đại tráng nằm co quắp trên lôi đài, gắng chống tay nhưng không dậy nổi, ói ra một vũng máu. Dung Dận cảm thấy sốt ruột, nhin không được đứng dậy tiến đến gần lan can xem xét. Hoàng che chắn cho Dung Dận, cùng nhau đứng ở lan can. Thấy Lôi đại tráng quả nhiên bị thương không nhẹ, trên người đầm đìa mồ hôi và máu, bắp thịt căng phồng run rẩy, dốc hết trăm cay nghìn đắng mới bò dậy được.

Lần này trong võ quán không còn ồn ào nữa. Đứng dưới thềm, mấy ngàn người ai ai cũng đang đặt nỗi đau của Lôi đại tráng vào trong đáy mắt. A Tùng quả thật bất ngờ, lần nữa bước đến trước người Lôi đại tráng nhưng do dự không động thủ. Hắn nhìn thấy vẻ mặt thành khẩn của Lôi đại tráng, hình như là đang cầu xin hắn điều gì đó, A Tùng gật đầu đồng ý, tức thì ra quyền thêm lần nữa.

Lần này hắn đổi vị trí, đánh cũng không nặng, chừa lại cho Lôi đại tráng một đường phản kích, Lôi đại tráng lập tức bổ nhào về trước, A Tùng lại nhẹ nhàng né tránh. Hắn đánh vài quyền lên ngực Lôi đại tráng, mỗi quyền cũng không quá nặng, Lôi đại tráng cố gắng chống đỡ, luôn cố hết sức phản kích. Mọi người xem một hồi lập tức hiểu ra, nhất định là Lôi đại tráng đã cầu xin đối phương không nên kết thúc quá nhanh, dù là bị đánh thì cũng phải để mọi người dưới đài xem cho đã mắt. Bất thành linh giữa những tiếng khen ngợi pha lẫn chửi rủa của mọi người trong võ quán, có một người hô to lên: “Được rồi lão Lôi! Chúng huynh đệ đã xem hòa vốn rồi!”

Dưới đài đồng loạt phụ họa, một lát sau, lại có người bắt mắt phản đối. A Tùng thấy đã đủ, chỉ đơn giản dùng một ngón tay điểm lên ngực của Lôi đại tráng, Lôi đại tráng hét lên rồi ngã gục.

Tiếng công lần nữa vang lên, mọi người cùng đếm với nhà cái, Lôi đại tráng khoe miệng phun máu, nằm giãy giụa trên đài vẫn muốn đứng lên. Đám người lập tức tăng nhanh tốc độ đếm, không muốn hắn phải đánh tiếp nữa. Chợt nghe “coong” một tiếng, nhà cái xử thua, quan khách đồng loạt than thở. Hoàng nhin vừa tức giận vừa đau lòng, khe khẽ thở dài.

Dung Dận vỗ lên mu bàn tay của hắn một cái, thấp giọng an ủi: “Hắn đã hoàn thành trách nhiệm, làm rất tốt.”

Đang lúc nói chuyện, Lôi đại tráng được người khác đỡ dậy. Ván này bại một lần, tính tổng lại hẳn chênh lệch hai điểm, cho nên đành phải nhường chức đài chủ cho người theo sát điểm hần. Hần không muốn lặng im nhếch nhác rời khỏi lôi đài cho nên đành phải nhờ người đỡ, đứng trên đài làm lễ bốn bề, chào tạm biệt và cảm ơn mọi người. Quan khách hài lòng, lập tức vỗ tay động viên, Hoàng và Dung Dận cũng vỗ tay mấy cái, bất thành linh vị thiếu gia cách vách hừ lạnh một tiếng, nói: “Bị A Tùng đánh cho rằng rơi đầy đất, còn không biết xấu hổ mà làm lễ. Lúc này còn mặt mũi đâu mà làm đài chủ nữa.”

Nghe xong mấy câu nói này, ngay cả Dung Dận cũng không khỏi hơi tức giận, lập tức nói Hoàng nhanh chóng đặt đèn lồng. Hoàng giơ tay lên tỏ ý, ảnh vệ đã sớm chờ lệnh, bất chợt tiếng tấu nhạc vang lên, võ quán kinh hãi, năm chiếc đèn lồng đỏ rực xuôi theo dây trượt ra từ căn phòng bên cạnh.

Đèn lồng vừa treo, võ quán lập tức như ong vỡ tổ. Năm chiếc đèn lồng tức là gấp năm lần lên, Lôi đại tráng ngay lập tức phục chức, lại trở thành đài chủ. Từ lúc võ quán mới thành lập đến giờ, đây là lần đầu tiên có người đặt cược nhiều tiền như vậy, mọi người hoan hô như sấm dậy, tiếng ủng hộ và tiếng vỗ tay gần như muốn lật bay nóc nhà. Quản lý võ quán hoảng sợ, vội vàng mang các vị võ sư lên lôi đài, cùng Lôi đại tráng bái tạ, mười mấy người bồi bàn nối đuôi nhau bước ra, dâng lên đủ loại bánh trái đặt trên tất cả các bàn lầu trên lầu dưới. Cái này được gọi là “Phản đài”, thay mặt Lôi đại tráng bày tỏ lòng biết ơn.

Hoàng vừa mừng vừa sợ, nắm chặt tay Dung Dận hỏi: “Không phải chỉ chuẩn bị một cái thôi sao?”

Dung Dận cười một tiếng, đáp: “Hoàng ân mệnh mòng, một cái sao đủ?”

Hoàng cực kỳ kích động, quay đầu nhìn xuống dưới lầu nói: “Lát nữa Lôi đại tráng sẽ lên lầu. Đến lúc đó bước vào căn phòng bên cạnh không có lấy một bóng người, hẳn sẽ thất vọng lắm đây.”

Dung Dận đùa hần: “Vậy người qua đó gặp hần đi.”

Hoàng vừa căng thẳng vừa xúc động, xoắn xuýt thật lâu mới nói: “Không được đâu, thôi chúng ta cứ đứng bên này nhìn qua vậy.”

Đang lúc nói chuyện thì Lôi đại tráng đã thay quần áo xong, cùng quản lý võ quán bước lên lầu hai. Đám người chen chúc ở đằng sau, tựa như bầy ong vỡ tổ tràn vào căn phòng bên cạnh, muốn xem thử là ai mà lại rộng rãi đến thế. Từ căn phòng cách vách truyền sang âm thanh ồn ào hỗn loạn xen lẫn tiếng bước chân dồn dập, cửa phòng của bọn họ bỗng bị đá văng, dẫn đầu là một ông già khô gầy đen đúa, công phu không hề tầm thường, hai người ảnh vệ canh cửa không kịp chuẩn bị, cứ thế mà bị hần công phá phòng tuyến, có mấy người bất thành linh vọt vào rồi đóng cửa thật chặt.

Bọn họ vừa bước vào, nhìn thấy một phòng đầy người bất chợt sợ hết hồn. Thì ra dây treo đèn lồng kia là hai phòng dùng chung một cái, đám người đi lên gấp phòng trống nên cho rằng phòng sát vách mới là phòng đặt đèn, đồng loạt chen tới. Thiếu gia sát vách và mấy người tùy tùng thấy không ổn nên mới hỗn loạn chạy sang bên này. Nãy giờ thấy bên này yên tĩnh, bọn họ còn tưởng là không có ai, nào ngờ vừa bước vào đã thấy một phòng đầy võ giả cao cấp, bất chợt căng thẳng.

Chúng ảnh vệ cũng vô cùng cảnh giác, bày ra trận thế, ngăn cản tầm mắt của những kẻ vừa xâm nhập. Hai bên trở mặt nhìn nhau, vị thiếu gia kia chủ động bước ra, khom người thi lễ nói: “Tại hạ cũng không có ác ý, chỉ mượn chỗ tránh mấy người ngoài kia một chút. Không biết ai là chủ nhân ở đây?”

Dung Dận và Hoàng đều đang đứng ở lan can, nhìn Lôi đại tráng đang lên lầu hai ở đằng xa xa, không để ý. Ảnh vệ bên trong có một người bước ra nói: “Nơi này không tiện, mời quý vị đi nơi khác cho.”

Vị thiếu gia kia mỉm cười, giũ tay áo mười phần phong độ nho nhã, gật gù đắc ý đáp: “Tên họ của tại hạ không tiện nói ra. Đến nơi này cũng chỉ để xem xét dân tình, quan sát nỗi khổ trăm họ. Giờ gấp chút phiên phúc, chỉ tránh một lát rồi sẽ đi ngay.”

Hần cố làm ra vẻ, cư xử cường điệu, vốn thấy cả phòng toàn là võ giả nên thuận miệng muốn đùa một chút. Nào ngờ ảnh vệ hiện giờ đang căng thẳng phòng bị, chỉ hận không thể một kiếm đâm chết hần, còn lòng dạ đâu nữa mà đứng đây giỡn chơi với hần? Ảnh vệ đứng đầu ngay cả chút lấy lệ sài cũng chẳng có, mặt vô cảm lặp lại lần nữa: “Nơi này không tiện, xin mời đi nơi khác dừng cho.”

Vị thiếu gia kia động phải cây đinh, cảm thấy bị bề mặt cực kỳ khó chịu. Mắt thấy có hai người đang đứng ở lan can xem náo nhiệt không thèm để ý tới hần, không khỏi hơi tức giận. Tùy tùng sau lưng hần lúc này

mới tiến lên, từ trong tay áo hoa văn mây trời lấy ra một cái ngọc bội sáng chói, thấp giọng nói: “Làm phiền thông báo với chủ nhân nhà người một tiếng.”

Ảnh vệ đứng đầu lướt mắt qua, nhìn thấy kí hiệu của Vân Thị lập tức hiểu ra người này là cháu đích tôn Vân Hàng Chi, cùng Vân An Bình phụng chỉ tới đây, hẩn gật đầu đáp: “Đã biết. Mời đi ra ngoài.”

Nguyên Giang Vân Thị là gia tộc lớn nhất triều Lưu, tên tuổi vừa nói ra, khắp hoàng thành có ai là dám không nghênh đón? Vân Hàng Chi vẻ mặt thận trọng, vốn đang chuẩn bị tư thế được người ta sợ hãi nghênh tiếp, không ngờ người ảnh vệ này rõ ràng đã nhận ra kí hiệu, vậy mà vẫn dám đuổi bọn họ ra ngoài, cũng không gọi chủ nhân đến đón tiếp, không khỏi sững sờ, ngơ ngác hỏi: “Không biết ta sao?”

Ảnh vệ đứng đầu trong lòng tràn đầy suốt ruột và căng thẳng, thấy bọn họ vẫn không chịu đi, lặng yên rút kiếm ra, uy hiếp nói: “Thiếu gia tôn quý đến bậc này, cần gì phải tự đặt mình vào thế nguy hiểm?”

Hẩn toát lên sát ý, lão già đứng sau lưng Vân Hàng Chi lập tức bước ra ngăn trước mặt hẩn, mở miệng khàn khàn nói: “Thiếu gia quay về đi.”

Vị này là Khổ tiên sinh, do người nhà biệt phái đến để bảo vệ Vân Hàng Chi. Lúc này ngay cả hẩn cũng có ý rút lui, Vân Hàng Chi lập tức hiểu ra những ảnh vệ này không dễ trêu vào. Nhưng từ trước đến nay hẩn vốn quen với cảnh người gặp người kính, đã lúc nào bị làm nhục đến như vậy? Căn phòng này không lớn, nói mấy câu ai cũng có thể nghe rõ ràng, đã biết rõ hẩn là ai mà còn dám để yên cho hạ nhân vô lễ với hẩn, Vân Hàng Chi luống cuống, vừa tức vừa vội, liếc nhìn tùy tùng bên cạnh. Tên tùy tùng kia tức giận nói: “Bên trong rốt cuộc là người từ đâu tới? Dưới chân thiên tử, một chút phép tắc cũng không biết hay sao?”

Vân Hàng Chi vội nói: “Đúng!”

Hoàng đang đứng cùng Hoàng đế nhìn Lôi đại tráng tìm không ra ân nhân, đành quay lại lôi đài hành lễ bốn phương, nghe Vân Hàng Chi còn đứng ở cửa làm loạn, không khỏi cười một tiếng, xoay người vòng ra, hơi khom người nói với Vân Hàng Chi: “Chủ nhân nhà ta không gặp người lạ, hôm nay đúng là không tiện thật.”

Vân Hàng Chi rốt cuộc cũng thấy có người từ bên trong đi ra, quan sát Hoàng từ trên xuống dưới rồi khách khí hỏi: “Không biết quý danh của tiểu ca là gì?”

Hoàng cũng không đáp, chỉ ép về phía trước một bước. Vẻ mặt hẩn ôn hòa nhưng lại toát lên sự nghiêm nghị sắc bén, Khổ tiên sinh đứng đấy bất động, nhấn mạnh lần nữa: “Thiếu gia quay về đi.”

Vân Hàng Chi biết Khổ tiên sinh chưa bao giờ nói dối, hẩn nói quay về đồng nghĩa với việc hẩn không nắm chắc sẽ bảo vệ được mình. Vừa tò mò lại vừa không cam lòng, hẩn chỉ đành phải nói: “Nếu cùng sống trong hoàng thành, cơ hội gặp nhau sẽ còn nhiều. Lần sau gặp mặt, ta chờ huynh đài xưng tên cho ta biết.”

Hoàng khẽ mỉm cười, nói: “Lần sau nhất định sẽ.”

Vân Hàng Chi dưới sự bảo hộ của mấy người tùy tùng bước ra khỏi phòng, mới vừa đi ra đã gặp phải mấy vị võ giả, từ sớm đã cùng với võ giả ở trong phòng bao vây bọn hẩn. Hẩn giật mình sợ hãi, ý thức được nếu như vừa rồi đánh nhau thật thì bản thân đã có chuyện rồi, không khỏi hoảng sợ nhìn căn phòng sau lưng. Hẩn chỉ nhìn thấy giữa khe hở mờ mờ ảo ảo, vị chủ nhân kia vẫn đứng ở lan can, không hề quay đầu lại.

Trong khoảnh khắc cánh cửa lập tức khép lại. Lôi đại tráng thấy trong căn phòng đặt đèn kia không có một bóng người, biết ngay lại là vị lần trước đã âm thầm đến ủng hộ hẩn, cảm kích rơi nước mắt vì không thể báo đáp, đứng trên lôi đài vãi lạng tứ phương. Dung Dận và Hoàng đứng trên lầu hai nhìn hẩn làm lễ dâng xa xa, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Đến khi mọi người trong võ quán dần ra về, bọn họ cũng quay về cung dưới sự bảo hộ của ảnh vệ. Đây là lần đầu tiên từ sau khi chuyển kiếp Dung Dận được ra ngoài du ngoạn, mặc dù chưa thật sự thỏa mãn nhưng y vẫn thấy rất vui. Đến tối tâm trạng y vui vẻ, kéo Hoàng đến bên cạnh hôn lấy hôn để, nói: “Chờ đến kỳ săn bắn mùa thu lần sau, chúng ta sẽ có thể ra ngoài như vậy thêm một lần nữa.”

Lần săn bắn kế tiếp, là vào ba năm sau.

Ba năm sau vẫn còn có thể sao?

Hoàng cũng không trả lời, vùi mặt vào trong ngực của Hoàng đế, thấp giọng đáp: “Một lần là đủ rồi.”

Dung Dận kéo chăn lên bọc lấy thân thể của hai người, nói: “Lần này đã làm khó ngươi rồi. Lần tới sẽ chuẩn bị sớm hơn, không để ngươi phải vất vả nữa.”

Hoàng biết bệ hạ hiểu sai ý hẩn, cũng không giải thích, chỉ thả lỏng hông, mặc cho Hoàng đế vuốt ve thân thể của hẩn.

13. Chương 13: Khuyên Nhủ

Ngoài cửa sổ, cơn mưa rào đang trút xuống. Chỉ qua một đêm, dưới cây ngân hạnh và cây chi dương trong cung đã rơi một lớp lá thật dày. Một cơn mưa thu kéo theo cơn lạnh tràn về, chưa đến vài ngày cung điện đã rét buốt, tất cả giun đất phơi khô đều được đốt lên.

Chuyến đi ra ngoại thành lần này của Dung Dận đã rất nhanh đã có hiệu quả. Chu Thị vừa mở đường thủy, lương thực thuốc men ngay lập tức xuôi theo sông Ly Giang vận chuyển đến vùng gặp nạn, nhanh chóng bình ổn tình hình. Tin tức triều đình muốn mượn nhân công nạo vét lòng sông vừa lan ra, dân chúng gặp nạn đang sống thang lang chưa kịp đợi phủ nha kêu gọi đã tự mình tụ tập lại nạp danh sách lên. Từ mấy năm trước Dung Dận đã ra chỉ dụ xuống các bang, quy định về việc an trí nạn dân trong lũ lụt, xử lý xác chết, cộng thêm bây giờ có Lục Đức Hải đang ở đó khống chế tình hình, nạn lũ lụt lần này hiện đã có thể thuận lợi vượt qua giai đoạn gian nan nhất, không bùng nổ ôn dịch trên quy mô lớn.

Lại qua thêm mấy ngày, tấu sớ của Lục Đức Hải được trình lên trên bàn của Hoàng đế. Hẩn lần này quả thật đã làm không tệ, Hoàn châu Tương bang cấp báo hai đầu, hẩn bên này mở kho lương khẩn cấp, bên kia lại nâng cao giá thị trường lương thực mua vào. Trong thành, phú thương rất biết nắm bắt cơ hội, bán đồ bán tháo lương thực đang tích trữ để kiếm lời, sau đó lại tìm đủ mọi cách để tiếp cận kho lương ở Hoàn châu. Hẩn chờ đến phút mấu chốt, lúc lương thực trong thành phố đã đủ để chi dùng, nhanh chóng ban sắc lệnh hạ giá lương thực xuống, buộc thương gia phải bán ra lỗ vốn, lợi nhuận lúc trước nuốt vào giờ lại phải nhả ra. Hai đầu giằng co như thế, trong lúc triều đình chưa kịp vận chuyển lương thực tới thì người dân đã có thể tự cứu lấy mình, thật vất vả mới giúp được trăm vạn cơ dân ăn no.

Trong tấu sớ chỉ nói sơ qua tình hình, nhưng vẫn rất chu đáo báo cáo thêm tình huống cứu giúp nạn dân ở ven bờ sông Ly Giang. Dung Dận đọc lướt qua đã hiểu, Lục Đức Hải nói trên đây thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng sau lưng không biết đã phải chịu đựng biết bao áp lực và uy hiếp. Nâng lên hạ xuống giá cả lương thực như vậy, nếu trong tay hẩn không có Bình Phù thì cả quan lớn lẫn phú thương thiếu điều điều kiện không thể ăn tươi nuốt sống hẩn. Đe dọa dụ dỗ, ngăn cản trì hoãn khẳng định không thiếu, quay đầu lại không tham công, đúng là một hạt giống tốt đáng để bồi dưỡng.

Mọi việc trước mắt hiện đã được sắp xếp ổn thỏa, chỉ chờ nước lui, Dung Dận sẽ sắp xếp cho Lục Đức Hải một vị trí thích hợp. Lấy lý lịch của hẩn thì làm một Bố chính sử tam phẩm là thích hợp nhất, nhưng Dung Dận sợ hẩn trở lại bang sẽ bị trả thù cho nên chỉ ban cho hẩn chức Đô đốc tứ phẩm. Chức quan này mặc dù không lớn nhưng lại là vị trí then chốt, bên trên là quan thượng thư, bên dưới quản lý chính trị quân sự, chính sự phức tạp, lúc nào cũng làm việc kề cận với các bộ, đây là một vị trí rèn người rất tốt, lại ở ngay dưới mắt quan sát của đế vương, có động tĩnh gì cũng có thể chú ý ngay.

Bố trí cho Lục Đức Hải xong, y lại lật tấu chương ra xem. Hoàng đã theo hầu ở ngự thư phòng được mấy tháng, tiếp thu bao nhiêu giáo dục và rèn luyện. Dung Dận vì muốn để hẩn sớm thông hiểu chính sự cho nên đã an bài hẩn đi theo quan tham chính hầu mực làm phiếu nhận xét. Phân loại tấu chương được trình lên, căn cứ vào nội dung mà đưa ra đề xuất. Có những tám phiếu nhận xét tấu chương vừa nhìn đã biết là do Hoàng nghĩ ra, suy nghĩ chưa hẩn là thấu đáo, lời văn cũng không trau chuốt, Dung Dận lập tức lấy bút viết vài câu gợi ý rồi trả về cho hẩn viết lại lần nữa.

Chờ đến khi bên ngoài vang lên tiếng keng, Dung Dận lập tức ngừng chính vụ, cùng Hoàng đi luyện kiếm.

Người hầu kiếm hiện đã đổi về vị đại giáo tập lúc trước, Dung Dận so chiêu với hắn hơn một giờ, khắp người ra đầy mồ hôi nóng hổi. Y vừa học được quyền pháp mới, sử dụng còn chưa thuần thục, lúc đối chiêu lộ ra trăm chỗ sơ hở, bị đại giáo tập chỉ điểm rất nhiều chỗ trên người. Đại giáo tập vẫn như cũ hạ thủ không hề lưu tình, chẳng giống như Hoàng vừa dịu dàng vừa điềm tĩnh. Hết giờ học, Dung Dận ngồi trong Noãn Ninh điện than phiền với Hoàng việc luyện tập quá mức nặng nề. Hoàng nhẹ giọng giải thích với y rằng: “Đại giáo tập từ thời điểm ban đầu đã đi theo con đường võ thuật, lúc tập trung tinh thần khó tránh khỏi vận lực có hơi mạnh. Nhưng hắn là người giỏi nhất ở đây, tuyệt đối sẽ không có sai sót.”

Dung Dận nói: “Ta thích người dạy ta.”

Hoàng cúi đầu đáp: “Hiện tại thì không thể được.”

Dung Dận hỏi: “Tại sao?”

Hoàng nói: “Trong lòng nghĩ bậy, khí tức không thuần.”

Dung Dận giật mình, tim đập thành thịch, rất muốn hỏi nghĩ bậy là nghĩ về chuyện gì, nhưng dù thế nào lời cũng không thể ra khỏi cửa miệng, chỉ đành phải đá sang chuyện khác, nói: “Đại giáo tập không phải là cha nuôi của ngươi à? Thế nhưng tại sao mỗi lần luyện tập đều thấy chia thành hai nhóm, cũng chẳng hề nói với nhau một lời nào.”

Hoàng thấp giọng đáp: “Vâng. Đã rất lâu rồi chưa nói chuyện với nhau.”

Dung Dận sững sờ, hỏi: “Tại sao?”

Hoàng nói: “Đại giáo tập giận thần.”

Dung Dận truy đến cùng: “Vì chuyện gì mà lại giận lâu như vậy?”

Hoàng lâm vào tình thế khó xử, cả buổi vẫn không nói một chữ, bị Hoàng để tra hỏi liên tục như vậy chỉ đành phải lựa lời khéo léo giải thích: “Đại giáo tập nói thần mê hoặc chủ nhân.”

Trong lòng Dung Dận bất chợt co thắt, bỗng chốc ghen hờn không nói nên lời.

Y tự mình cho đòi người đến bên cạnh, lúc đó đã phái người đi thăm dò thân thể của Hoàng, kết quả lại vô cùng trong sạch. Hoàng là do đại giáo tập nhặt được ở bờ sông, vì không biết chăm sóc trẻ sơ sinh cho nên hắn đã đưa Hoàng vào Vô Hách Điện để tìm người hỗ trợ nuôi dưỡng, bản thân thì chỉ định kỳ đến để hỏi thăm sức khỏe. Chờ năm Hoàng lên ba, bất ngờ phát hiện ra hắn có căn cốt cực tốt, là một thiên tài võ học. Đại giáo tập sợ rằng người trong Vô Hách Điện dạy võ không tốt, dứt khoát tự mình nhập cung làm giáo tập để dạy dỗ hắn. Cứ như vậy vừa là nghiêm phụ vừa là từ mẫu, hắn nuôi dưỡng Hoàng không buồn không lo mà lớn lên, thuận thuận lợi lợi làm ngự tiền ảnh vệ, tiền đồ trước mắt vô cùng rực rỡ.

Thế nhưng mọi ước mơ lại gây cánh, bị y phá hủy.

Đại giáo tập đương nhiên vô cùng tức giận. Nhưng thiên tử vĩnh viễn thánh minh, hắn chỉ đành biết trút cơn thịnh nộ lên trên người Hoàng. Nhiều năm như vậy, một mình Hoàng không biết đã phải chịu đựng biết bao nhiêu oan ức.

Dung Dận vừa đau lòng vừa áy náy hỏi: “Đại giáo tập có đánh ngươi không?”

Hoàng vội đáp: “Không có. Hàng năm vào ngày lễ sinh nhật hắn, thần đều quỳ ở ngoài phòng của đại giáo tập thỉnh tội, hắn chỉ không để ý đến thần mà thôi.”

Dung Dận vô cùng đau lòng, sờ mặt Hoàng nói: “Oan ức cho ngươi rồi.”

Hoàng lắc đầu đáp: “Thần được phong làm ngự tiền ảnh vệ, bản thân tận tâm tận lực hầu hạ bệ hạ, cắt đứt tình riêng, làm sao oan ức cho được?”

Những lời lẽ nhạt nhẽo quen thuộc này Dung Dận đã được nghe bề tôi nói không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa có ai lại khiến cho y vừa nghe đã thấy đau lòng như vậy. Y đưa tay che lấy mắt Hoàng, chồm người qua ngậm lấy đôi môi Hoàng hôn rồi lại hôn, y thả tay xuống chạm hai chóp mũi vào nhau nói: “Ngoài miệng nói như vậy, trong mắt lại chẳng hề có ý đó. Đại giáo tập vẫn còn chịu ở lại trong Vô Hách Điện

chúng tỏ hấn vẫn luôn nhớ đến người. Người hấn giận là ta. Chúng ta cùng nhau nghĩ cách, cố gắng làm cho hấn hồi tâm chuyển ý.”

Hoàng rất phấn chấn, đáp: “Được.”

Dung Dận suy nghĩ hồi lâu, cho gọi vài cung nhân đến cẩn thận dọn dẹp một lúc.

Đêm đã về khuya.

Dưới mái hiên, từng dãy đèn nối nhau tạo nên những ánh lửa ấm áp, không ngừng lay động giữa gió lạnh đêm khuya. Một vài lời xì xào bàn tán chậm rãi luồn lách qua khắp các ngõ ngách của cung điện. Là truyền kỳ, là diễn nghĩa, là những truyền thuyết đầy màu sắc rực rỡ, chuyện nhằm chán, vật vãnh, tầm thường của ban ngày lại trở thành những vàng sáng thần bí đẹp đẽ lạ thường vào ban đêm thông qua lời kể của các cung nhân. Những chuyện đồn đãi này mãi vẫn chỉ xoay quanh vị Hoàng đế ở xa không với tới kia, mang thói quen cứng chiều của y, những thứ y chán ghét mà vất bỏ, sở thích của y và cả những hình phạt tàn khốc phóng đại lên đến tận mây xanh, vắn vẹo cải biên thành những câu chuyện đáng sợ không tài nào tưởng tượng ra được, từ miệng truyền đến tai, rồi lại tam sao thất bản đồn đại ra bên ngoài.

Hai cung nhân đang làm nhiệm vụ trong Vô Hách Điện tuần tra khắp các cung thất một vòng, sau đó tìm một góc lặng gió ngồi xuống nghỉ ngơi. Tối nay bọn họ muốn bàn luận về người mà gần đây để vương say mê như điên đảo. Nghe nói người kia là ngự tiền ảnh vệ xuất thân từ cung điện của bọn họ, hiện giờ đang được sủng ái nhất, để vương ban cho hấn đủ loại châu báu, nhiều đến mức có thể chôn thầy luôn ở trong đó. Ảnh vệ đó lúc ban đêm đi tuần, tay cầm theo một viên dạ minh châu lớn bằng quả trứng gà, ngay cả đèn lồng cũng thua xa. Các nữ quan thừa ân ngưỡng mộ vô cùng, nghe đâu có người từng lén trộm đi viên đá quý yêu thích của ảnh vệ đó, về sau bị đánh chết tươi trên ngay bậc thềm cung điện.

Hai người bọn họ đang chuyện trò hớn hởi, đột nhiên nghe thấy tiếng đàng hắng, cánh cửa sổ nhỏ trên đỉnh đầu bỗng dưng mở ra. Giọng nói già nua vừa uy nghiêm vừa lạnh lùng vang lên: “Đã khuya rồi, hãy tìm nơi khác để trò chuyện.”

Vị này chính là đại giáo tập trong Vô Hách Điện, xưa nay ăn nói nghiêm túc người người kính sợ. Hai người kia không dám nói năng gì nữa, lặng lẽ rời đi.

Có thể là do chỗ này của hấn quả thật rất thư giãn, cũng có thể vì hoàn cảnh của vị ảnh vệ kia rất đáng để cho người ta ngưỡng mộ, đã liên tiếp mấy ngày, những cung nhân đi làm nhiệm vụ không hẹn mà đều ngồi dưới cánh cửa sổ này nhắc đến những tin đồn gần đây trong cung, nói rằng vị ảnh vệ kia được cưng chiều đến mức nào, địa vị tôn quý ra sao, để vương vì hấn mà từng dầm mưa trong đêm, đồng thời mang toàn bộ bảo bối quý giá nhất ở trong cung tặng cho hấn. Bọn họ sợ quấy rầy đại giáo tập nên chỉ tùm lại với nhau xì xào bàn tán, đợi đến khi có ánh đèn sáng lên hắt ra từ trong cánh cửa sổ nhỏ mới vội vàng thức thời ngậm miệng lại. Nhưng chỉ chốc lát sau, bọn họ không nhịn được lại bàn ra tán vào.

Hậu cung tranh sủng từ trước đến nay luôn là đề tài được cung nhân yêu thích nhất. Những loại truyền thuyết nửa thật nửa giả này được lăng lẽ lưu truyền trong cung rất nhanh chóng. Lúc đại giáo tập đi nhận y phục mùa thu, tình cờ nghe thấy hai bà mụ chuyện về may vá đang ngồi phơi nắng tám chuyện, kể chuyện như thật, rằng nữ quan thừa ân vì tranh sủng mà đã hãm hại ảnh vệ như thế nào. Hấn dừng chân, nén xuống lửa giận ngút trời, sắc mặt xanh mét xoay gót về điện.

Tin đồn thất thiệt về ảnh vệ được cực kỳ sủng ái kia cũng không lưu truyền quá lâu. Gần vua như gần cọp, ước chừng qua mấy ngày, ngọn gió đổi chiều, để vương giận cá chém thớt lên đầu ảnh vệ, tin đồn bị phạt đánh trượng lại được truyền ra bên ngoài. Trí tưởng tượng của cung nhân được đà bay xa, kể lại những hình phạt tàn khốc sắc mùi máu tanh của đế vương sống động như thật. Mọi người ai ai cũng xót thương thở dài, một vài cung nhân biết rõ nội tình còn lén lút truyền ra tin mật, kể chuyện các thừa ân nữ quan bỏ đá xuống giếng như thế nào, thừa cơ hạ nhục ảnh vệ ra sao, làm nhiều điều ác độc đến mức không thể nào chịu nổi. Nhưng nói cho cùng vị ngự tiền ảnh vệ này dù sao cũng là người đầy thủ đoạn, chưa được mấy ngày đã khiến Hoàng đế hồi tâm chuyển ý, lần nữa cho đòi ảnh vệ quay về hầu hạ, còn ban tặng rất nhiều châu báu để bồi tội. Các thể loại đồn đại như vậy cứ mượn gió mà lên, nội dung biến hóa khôn lường, đại giáo tập nghe xong lửa giận bốc lên nghi ngút.

Đến tối hôm đó, có vài cung nhân rảnh rang ngồi ở hành lang uống rượu, bỗng có người thở dài một tiếng,

nói rằng dù sao thì vị ngự tiền ảnh vệ kia cũng là người của Vô Hách Điện, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, nhìn thấy cảnh ngộ của hần thê thảm đến vậy, trong lòng cũng không khỏi thấy khó chịu. Thì ra hôm qua ở trong cung có đại biến, Hoàng đế long nhan giận dữ xuống tay độc ác, áp dụng tất cả các hình phạt tàn khốc ở trong cung lên người hần. Người ảnh vệ kia tuy có xuất thân là võ giả nhưng lại chẳng thể thốt lên một lời nào, hiện giờ sống chết chưa rõ. Ảnh vệ vốn là cô nhi được gửi nuôi nhờ ở trong cung, bây giờ bên cạnh hần đến một người thân cũng không có, chẳng được ai quan tâm chăm sóc như vậy quả thật vô cùng đáng thương. Đáng tiếc thân phận của bọn họ cũng chỉ là những cung nhân hèn mọn, ngay cả nội điện cũng không được phép đặt chân vào, chỉ có thể ngồi đây thương hại, không cách nào giúp đỡ dù chỉ chút ít. Ngay sau đó lại có người sấp vào nói rằng một mình hần phải chịu đựng biết bao nhiêu lần trút giận của đức vua, ngày ngày căng thẳng, lạnh lẽo biết bao.

Đại giáo tập ngồi ở trong phòng nghe, vừa tự an ủi bản thân rằng tin đồn ở trong cung tuyệt đối không thể tin, lại vừa suy nghĩ chuyện gì đồn ra cũng phải có nguyên nhân của nó, tin đồn cũng chưa chắc đã hoàn toàn là vô căn cứ. Trăm suy ngàn nghĩ quay cuồng cả một đêm không ngủ được.

Đến ngày hôm sau, lại có giờ luyện võ. Đại giáo tập đến phòng luyện công thật sớm ngồi chờ, kết quả lúc Hoàng đế bước vào lại không thấy có Hoàng đế đi theo. Trong lòng hần cực kỳ sốt ruột, nào có tâm tư dạy dỗ gì nữa? Cuối cùng chỉ đánh vài chiêu qua loa lấy lệ.

Liên tiếp hai lần Hoàng đế không đến lớp luyện võ, đại giáo tập bắt đầu nghi ngờ tin đồn kia là đúng sự thật. Hoàng đế thâm trầm tàn bạo đến mức nào, Hoàng đế rơi vào trong tay y chẳng phải là muốn gieo tai họa lập tức có tai họa hay sao? Hoàng đế lại là một người ngây thơ, dễ xấu hổ, ngốc nghếch như thế làm sao có thể nghĩ ra thủ đoạn để tự bảo vệ mình? Càng nghĩ càng lo âu đến mức tức giận, đến giờ học võ kế tiếp, thật hiếm hoi mới lại thấy Hoàng đế xuất hiện, nhìn thế nào cũng thấy đứa trẻ này thật sự quá tiêu tụy, hần rốt cuộc không nhịn được nữa, đợi đến lúc Hoàng đế đi thay quần áo lập tức mở miệng hỏi: “Bệ hạ đối xử với người thế nào?”

Đây là lần đầu tiên trong suốt mấy năm qua đại giáo tập chủ động nói chuyện với Hoàng đế. Hoàng đế chợt giương mắt về phía hần, đôi môi run run, ngàn câu vạn chữ không cách nào nói lên lời. Thật lâu sau mới nhìn xuống được bao nhiêu tui thân và khổ sở, rơm rớm mắt nhẹ giọng nói: “Ân huệ hay trách phạt cũng đều là ơn vua.”

Đại giáo tập bất chợt sụp đổ. Tiến lên một bước muốn hỏi hần thêm vài câu thì Hoàng đế đột nhiên lại bước ra. Hần chỉ đành phải nén xuống, trở mắt nhìn Hoàng đế cẩn thận quay đầu đi theo Hoàng đế, giận đến mức đầu óc rối loạn.

Hoàng đế cực kỳ vui mừng, vừa ra khỏi Vô Hách Điện đã không nhịn được, quay sang nói với Dung Dận: “Đại giáo tập quan tâm đến thân.”

Dung Dận đáp: “Hãy cố chịu đựng. Dựa theo sự sắp xếp của ta, bảo đảm sau này hần sẽ không có cách nào bỏ rơi người được nữa.”

Chớp mắt đã đến giờ học võ tiếp theo, lúc Dung Dận đi thay quần áo, Hoàng đế cùng đại giáo tập dẫn theo cung nhân chia nhóm đứng hai bên chờ. Đại giáo tập tỏ vẻ vô như không có chuyện gì xảy ra nói: “Nếu người rảnh rồi, hãy đến chỗ của ta ngồi một chút.”

Hoàng đế vô cùng cảm kích, lại thấy tui thân, ngẩng đầu lên đáng thương trông mong nhìn hần, hết như lúc còn bé vậy. Trong nháy mắt đại giáo tập tan nát cõi lòng, ném hết tức giận hay mặt mũi gì đó sang một bên, khàn giọng nói: “Không giận người.”

Hoàng đế còn đang muốn nói gì đó, mắt thấy Hoàng đế đi ra lập tức cảm như hén, cúi thấp đầu theo sát y, để lại đại giáo tập đằng sau lưng khó chịu ầm ứ.

Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, Dung Dận cho cung nhân ngưng việc đồn đại, cũng không nhắc lại chuyện của Hoàng đế, giờ luyện võ cũng không mang hần theo nữa. Đại giáo tập trong phút chốc mất tin tức của Hoàng đế, ngay cả bóng người cũng không thấy được, bỗng nhiên lo lắng vô cùng. Hần cũng không đoán hoài ra về nữa, tự mình chạy đến cung thất của ngự tiền ảnh vệ để tìm hiểu tin tức, mọi người ở đây sớm biết đại giáo tập đã không nhìn mặt Hoàng đế từ lâu, lúc này thấy hần về mặt tràn đầy lo lắng chạy đến không khỏi kinh ngạc. Mấy ngày trước, hết lần này đến lần khác Hoàng đế nhân đã từng căn dặn, bảo là phải bí

mặt phụng chỉ hành sự, muốn mọi người không ai được phép tiết lộ hành tung của hắn. Chúng ảnh vệ liếc mắt ra dáo lãn nhau, muốn nói lại thôi, ắp a ắp úng bảo rằng không nhìn thấy hắn. Một chiêu này thật sự đã khiến cho đại giáo tập đứt từng khúc ruột, lực phủ ngũ tạng đua nhau dần xé, một bụng tức giận hướng về Hoàng đế nhưng không cách nào trút ra, chỉ đành ở trong giờ học võ xuống tay thật ác, ra sức dày vò Dung Dận.

Hiện giờ Dung Dận đối với giờ luyện võ cũng chẳng còn cảm giác gì nữa, đến buổi tối thân thể nặng nề, khắp nơi đau nhức rất bức bối. Hoàng xem qua cho y, biết rõ đại giáo tập sử dụng lực mạnh, đau lòng không chịu được, đến ngày hôm sau lập tức trở về Vô Hách Điện tìm đại giáo tập.

Hắn bước đến cửa phòng nhưng lại rụt rè e sợ đứng bên ngoài không dám đi vào, nấp ở đằng sau chậu hoa, lòng tràn ngập do dự lo sợ không yên.

Đại giáo tập hận hắn mê hoặc chủ nhân, đã nhiều năm rồi không cho hắn bước vào nơi này nữa.

Mỗi năm đến dịp sinh nhật người, hắn thường quỳ ở bên ngoài xin tạ tội, nhưng cho đến tận bây giờ đại giáo tập vẫn chưa từng để ý đến hắn.

Đại giáo tập muốn hắn phải là tướng quân. Vì thế đã tiêu hao không biết bao nhiêu tâm huyết công sức cho riêng hắn. Lúc hắn thông qua tuyển chọn mà trở thành ngự tiền ảnh vệ, đại giáo tập đã vui mừng đến mức uống hết hai chén rượu, nói mười năm sau sẽ cùng hắn đến Bắc Cương dẫn binh đánh trận. Lại còn mặt mày hơn hớn kể cho hắn nghe không biết bao nhiêu là sự tích của các vị tướng quân anh hùng.

Thế nhưng mình lại khiến cho hắn phải thất vọng.

Trên cõi đời này nào có vị võ giả nào lại đi thừa ân? Mình đã ném đi mặt mũi của hắn, còn để cho hắn không tài nào ngóc nổi đầu trước mặt một đám lão hữu.

Cũng không thể rời cung đi đến Bắc Cương được nữa.

Đại giáo tập tàn nhẫn trách mắng hắn, từ đó ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn để ý đến hắn nữa. Hắn đã rất nhiều lần trở về cầu xin, nhưng càng cầu xin thì đại giáo tập lại càng tức giận, có một lần tức giận đến mức sinh bệnh khiến hắn sợ hãi không dám miễn cưỡng nữa.

Nhưng hắn biết rõ trong lòng đại giáo tập vẫn còn nhớ đến hắn. Mặc dù không để ý tới hắn nhưng vẫn lưu lại trong cung để giúp đỡ hắn.

Lúc đại giáo tập rút cuộc cũng mở miệng nói chuyện, hắn vui mừng đến mức không thể nhịn nổi. Nhưng hiện giờ đứng trước cửa phòng của đại giáo tập, hắn lại cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Hắn đứng ở ngoài phòng dày xéo cả buổi, đại giáo tập ngồi xếp bằng trên giường bên trong, từ sớm đã biết là hắn tới, đợi mãi rút cuộc cũng không nhin được nữa, thở dài nói: “Vào đi.”

Hoàng vội vàng tiến vào trong phòng, vừa nhìn thấy đại giáo tập đã lập tức quỳ xuống hành lễ. Hắn đã học được tinh túy từ Dung Dận, lúc này trong lòng có tính toán, nhin xuống nổi vui mừng, thi lễ xong cũng không chịu đứng dậy, chỉ quỳ ở mép giường mặt mày vừa sợ hãi vừa bất lực, tay khoác lên mép giường nhẹ giọng nói: “Đại giáo tập.”

Đã từng nói ân đoạn nghĩa tuyệt, bây giờ lại nuốt lời tự mình gọi người vào phòng, về mặt của đại giáo tập mười phần không thể nén giận nổi, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ trông chờ đáng thương của Hoàng, hắn ngay lập tức quên sạch chút xấu hổ của mình. Nhìn đứa trẻ này vừa nhợt nhạt vừa tiêu tụy, trong lòng hắn tựa như tan vỡ, giọng khàn khàn nói: “Người nên gọi ta là gì?”

Vành mắt Hoàng bỗng chốc đỏ hồng, sửa lời nói: “Phụ thân.”

Hai chữ vừa nói ra, bao nhiêu tủ thân khổ sở hắn kiềm nén lâu nay cũng không thể nhin được nữa, trong mắt thoáng chốc ngập tràn ánh nước, vội vàng cúi đầu lau đi. Đại giáo tập nói không có mặt mũi để làm phụ thân của hắn, từ lâu đã không còn cho phép hắn được gọi như vậy nữa rồi. Vốn cho rằng mình giờ là một người không có phụ thân, không nghĩ tới lại chờ được đến ngày đại giáo tập hồi tâm chuyển ý. Hắn dụi mắt cả buổi, đỏ mắt kêu lại một tiếng: “Phụ thân.”

Đại giáo tập thở dài, sờ đầu Hoàng một cái, tựa như trước kia kéo Hoàng lên ngồi trên giường cùng với mình. Ngày xưa lúc Hoàng gặp chuyện, hắn vừa thấy đã nghĩ đứa trẻ này chỉ là đồ bỏ đi, cảm thấy tức giận và sỉ nhục vô cùng. Nhưng bây giờ nghe nói Hoàng phải chịu khổ, hắn ngày ngày đêm đêm chỉ biết cầu bình an, làm sao tiếp tục để ý chuyện đến Hoàng còn có thể kiến công lập nghiệp hay không? Hắn cẩn thận quan sát cả buổi cũng không nhìn thấy Hoàng bị thương ở chỗ nào, lập tức khàn giọng hỏi: “Vẫn khỏe chứ?”

Hoàng buồn buồn “Vâng” một tiếng.

Đại giáo tập kinh ngạc nhìn hắn, bỗng chốc lại cảm thấy xót thương. Trong cung cách thức hành hạ người nhiều vô số kể, chuyện có thể tâm sự với người khác chẳng quá một hai chuyện. Sự tình trong cung vua hắn không có cách hỏi, Hoàng cũng chẳng thể nào nói ra. Hỏi một câu có khỏe hay không, ngoại trừ vâng thì còn có thể đáp ra sao được nữa? Hắn yên lặng ngồi một hồi, thấy Hoàng lại bắt đầu dụi mắt, lập tức đi đến mở cửa sổ, thò người ra phía cây hồng ở bên ngoài, hái một quả lớn nhất đỏ nhất xuống thả vào trong lòng bàn tay Hoàng, nói: “Ăn đi, ngọt.”

Hoàng được thương mà sợ, hai tay nâng trái hồng, cảm động không nói nên lời. Cây hồng bên ngoài cửa sổ hàng năm chỉ kết được mười mấy trái, nhưng trái nào cũng mong nước lã bóng, vừa lớn vừa ngọt. Đại giáo tập ngày ngày trông coi, năm nào cũng đếm xem hồng kết được bao nhiêu quả, trời mưa còn lấy giấy thấm dầu ra bọc lại. Chờ hồng chín rồi sẽ hái xuống làm bánh hồng nướng, giữ lại đến tết để mang đi tặng người khác. Từ nhỏ đến lớn mỗi lần Hoàng muốn ăn đều là nhờ vào trộm lén, cũng vì vậy mà không biết đã bị ăn đánh bao nhiêu lần, đây chính là lần đầu tiên đại giáo tập tự tay hái cho hắn.

Đại giáo tập thấy Hoàng ôm trái hồng không nói lời nào, trong lòng lại càng khó chịu hơn, nói: “Ăn đi, đây là trái đầu tiên chín đỏ. Trên cây vẫn còn nhiều, chờ đến lúc chín rồi sẽ hái cho người ăn hết.”

Hoàng vô cùng cảm động, hốc mắt lại đỏ bừng, thấp giọng đáp: “Phụ thân vẫn còn quan tâm ta.”

Đại giáo tập nói: “Chẳng có gì tốt hơn việc người vẫn bình an cả.”

Đại giáo tập cả đời kiêu ngạo quật cường, chưa bao giờ chịu nhượng bộ nhận sai, là một nhân vật đồng phân cứng ngắc cũng có thể rửa ba năm, hôm nay để lộ ra chân tình, lại nuốt xuống toàn bộ những lời cay nghiệt mà mình đã nói ra năm đó, Hoàng vô cùng cảm động và áy náy, hận không thể nói thật chuyện mình bắt tay với Hoàng để lừa gạt hắn, để phụ thân không cần phải thương tâm nữa. Hắn ôm trái hồng, ngược mắt nhìn đại giáo tập, thận trọng nói: “Bệ hạ đối với ta rất tốt, phụ thân không cần phải lo lắng.”

Đại giáo tập bỗng chốc bực mình, vỗ vạt giường gào lên: “Tốt cái gì! Nếu hắn thật sự đối tốt với người thì phải nên thay người suy nghĩ đến tiền đồ, cho người rời cung chứ!”

Hoàng hoảng sợ rút người lại, không dám nói thêm gì nữa. Thấy phụ thân lại bắt đầu nổi giận, vội vàng tìm một lý do để cáo từ, xách móng chạy thẳng.

Hắn rời khỏi Vô Hách Điện, trong lòng tràn ngập vui mừng, mang trái hồng đi rửa sạch sẽ rồi mang đến ngự thư phòng cho Dung Dận ăn, nói: “Phụ thân cho thần.”

Dung Dận thấy hắn đã sửa lại xưng hô, biết rằng có tiến triển thuận lợi, cười hỏi: “Người đã nói như thế nào?”

Hoàng đáp: “Thần nói bệ hạ đối xử với thần rất tốt.”

Dung Dận tiếc nuối nói: “Người nên khẳng định lại câu ân huệ hay trách phạt cũng đều là ơn vua, khiến cho hắn ngày đêm lo lắng, không nở lòng nào trút giận lên đầu người nữa.”

Hoàng nhẹ giọng đáp: “Không đành lòng làm khó hắn thêm nữa.”

Dung Dận cả giận: “Hắn đã làm cho người khổ sở đau lòng biết bao nhiêu? Phải khiến hắn trả lại cả vốn lẫn lời.”

Hoàng vừa nhìn đã nhận ra Hoàng đang tức giận, vội vàng mang trái hồng ra để lấy lòng y, đặt lên một chiếc mâm nho nhỏ đẩy tới trước mặt Dung Dận nói: “Quả này cực kỳ ngọt.”

Trái hồng đã chín mềm, nước đậm đà đỏ thắm khiến cho lớp vỏ mỏng trong suốt trở nên căng bóng. Dung Dận cắn rách một phần vỏ, hút một hơi rồi cười nói: “Quả thật rất ngọt.”

Y kéo Hoàng đến ngồi đối diện mình, hai người cách nhau một chiếc bàn nhỏ, mỗi người một bên cùng hút trái hồng mong nước ngọt lịm. Chờ trái hồng lớn dần dần xẹp xuống, chớp mũi của hai người bọn họ bất chợt chạm vào nhau, thuận thế trao nhau chiếc hôn ngọt ngào.

14. Chương 14: Rối Bời

Bọn họ cùng nhau dùng cơm trưa, đến buổi chiều, Lục Đức Hải được phái ra bên ngoài cứu giúp thiên tai đã trở về, muốn đến xin gặp để tạ ơn. Chuyến này đi làm khâm sai quả thật rất khổ cực, mấy tháng vừa qua hắn dọc theo sông Ly Giang đi hết mười bảy châu quận, gặp mất mùa thì mở kho lương, gặp lưu dân thì khuyên bảo thu xếp, nhìn thấy lũ lụt trắng xóa cả một vùng mà nơi đó vốn nên là ruộng lương thực rộng lớn, lúa chín vàng rực rỡ đứng thẳng tắp. Mỗi lần trước khi mưa trời đều mang sắc đỏ như máu, mây đen ùn ùn kéo đến lấp kín bầu trời, rồi sau đó chỉ trong nháy mắt đã mưa như thác đổ. Mỗi ngày hắn đều lo lắng sợ hãi, sợ vỡ đê, sợ lưu dân bạo loạn, sợ lương thực không đủ, cũng sợ bị người ta ám hại. Nhưng hắn có lần cầm một chén cháo loãng, cứu sống một cô bé hơi thở yếu ớt, tiểu cô nương sau khi tỉnh lại đã nắm chặt ngón tay hắn mà mỉm cười, giây phút đó khiến cho cho hắn vừa yên lòng vui sướng lại vừa kích động khó nói nên lời, so với lúc thi trúng khoa cử cao trung đệ nhị cấp càng làm cho hắn thấy kiêu ngạo hơn. Hắn hợp tác với hai vị ngự tiền ảnh vệ, giết ba vị quan có chức cao, lại điều động quan binh áp chế phủ thượng gây chuyện nâng giá cất cổ, kiên quyết vét lương thực từ trong miệng các vị thế gia giàu có kia để cứu tế cho vạn chúng dân đang gặp nạn. Ngày đó hắn đưa tiền bách tính, người đứng trải dài hết cả con đê, hắn nhìn biển người đang quỳ lạy mình, nhìn những hương thân phụ lão xanh xao vàng vọt đã được từng chén cháo của hắn cứu lấy tánh mạng, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ cái gì gọi là thiên hạ chúng sinh, cái gì gọi là vì dân quên mình.

Hắn đứng ở bên ngoài đại điện, nhìn cỏ cây sum suê tươi tốt, không khác gì so với mấy tháng trước đây. Nhưng trong lòng hắn hiện giờ đã hoàn toàn thay đổi. Chờ cung nhân xưng tên, hắn theo người vào trong ngự thư phòng hành đại lễ, thấy Thánh thượng vẻ ngoài cao lớn, lạnh lùng uy nghiêm, trong giây lát bỗng chốc hốt mất hết ảm ướt, trào dâng cảm giác biết ơn. Hắn rất cung kính quỳ mọp xuống tạ ơn, bầm tấu mọi chuyện từ đầu, lại trình bày việc đổi đường thủy ở Ly Giang như thế nào, chỗ nào bị ách tắc, chỗ nào đã khai thông.

Dung Dận thấy hắn mặt mày đầy vẻ phong sương, cử chỉ đi đứng đã cứng chặc hơn rất nhiều, y cực kỳ hài lòng, nhẹ nhàng khen thưởng hắn mấy câu. Ngay sau đó là một thánh chỉ ban cho hắn thẻ bài lần áo bào, thụ quan vào kinh lược đốc sự, cùng phụ trách việc trị thủy.

Lục Đức Hải được ưu ái vừa mừng vừa sợ, quỳ mọp xuống dập đầu liên tiếp mấy cái. Trong ngự thư phòng có hơn mười vị quan tham chính đang đứng chờ, người được Thánh thượng xem trọng, cho trực tiếp vào làm quan trong triều cũng chưa tới mấy vị. Hắn xuất thân khoa cử, không có tay trong tay ngoài, cũng không đứt lốt tiền của, vốn tưởng rằng sẽ phải chịu khổ trong ngự thư phòng chừng mười năm mới có cơ hội đổi vận, ai ngờ đâu vừa ra ngoài một chuyến đất trời đã đổi thay, trong chớp mắt đã nắm trong tay thực quyền.

Hắn bước ra khỏi ngự thư phòng, chóng mặt bước đi không vững, vẫn hoài nghi rằng mình đang nằm mơ. Mà dầu cho hắn có đang nằm mơ thật thì giấc mộng này cũng quá đẹp để để trở thành hiện thực. Hắn đi cùng với quan tham chính nhị phẩm, hai người vốn là đồng liêu cùng cấp bậc, gặp mặt cùng lắm chỉ gật đầu chào nhau một cái, bây giờ đối phương thế mà lại một tiếng đại nhân hai tiếng đại nhân, lễ phép chu đáo ân cần, dẫn hắn tới Đô sát viện đề tên. Chư vị thị trung thị lang ở Đô sát viện cũng từng người một chạy tới chúc mừng, có người còn sai cả tùy tùng mang lễ vật đến tặng. Quan tham chính trong ngự thư phòng không có thực quyền gì, hắn dựa vào bổng lộc mới có thể gắng gượng chi tiêu, lúc nào cũng nghèo rớt mồng tơi, lần này chẳng qua liêu một mạng lại có thể nắm trăm lượng bạc trong tay, quả thật khác nhau một trời một vực.

Lại thêm vài ngày trôi qua, chờ đến lúc kinh lược đốc sự phát bổng lộc, hắn chuyển mình trở thành triều thần mặc áo đỏ. Xe ngựa, phục trang, tùy tùng, nhà cao cửa rộng lần lượt bày ra trước mắt, những quan viên mắt cao hơn đầu ngày xưa giờ đây mặt mày vui vẻ chào đón, chạy theo chào đón chăm sóc. Ngày đầu

tiên đến kinh lược đốc sự làm nhiệm vụ, ngay cả quan lớn cũng tự đến chào hỏi hân, phái thủ hạ chỉ dẫn cho hân, mọi người ai ai cũng thân thiết, tận tâm tận lực giúp đỡ hân làm quen với chính sự, đến tối còn tổ chức tiệc rượu để ăn mừng hân lên chức. Sổ sách nặng trĩu trong tay hân giờ đây chỉ cần đặt xuống thì toàn là triển khai ngân sách, chờ hân phân phó. Từng khoản tiền phát sinh đều liên quan đến lợi ích của trăm vạn bách tính. Hân hoa mắt choáng váng, ngập tràn nhiệt huyết không thể diễn tả bằng lời, lúc chấp chính công việc lặng lẽ đứng ở cửa hướng về phía Lan Đài Cung xa xa hành lễ, tạ ơn hoàng ân mênh mông, lại âm thầm thề với lòng nhất định phải nỗ lực hết sức, vì thiên hạ chúng sinh mưu cầu hạnh phúc.

Trong chớp mắt lại mấy tháng nữa trôi qua.

Đường thủy của Chu Thị đã mở, triều đình xuất tiền thu mua tơ tằm tồn đọng đã lâu của Chu Thị, lại đặt trước cả số lượng cho năm sau. Cứ như thế mà cứu sống nghề tơ tằm ở Hoàn châu, dân chúng vừa gặp nạn nơi đây hiện giờ cần nhất chính là cơm ăn áo mặc, khí thế ngút trời bắt tay nuôi tằm, chuẩn bị cho vụ mùa tơ tằm vào sang năm. Lũ mùa thu định kỳ vừa qua đi, nước sông Ly Giang đã bắt đầu hạ xuống, quan giám sát cùng với Tuần sát sứ lập tức đến Chu Thị, dọc theo bờ sông dựng lều, bắt đầu muốn thợ nạo vét lòng sông. Lần này triều đình ban ân, phát tiền công rất cao, dân chúng gặp nạn phải rời xa quê hương, không nhà để về nghe tin đều tập trung về đây cả.

Đến gần mùa xuân, Hoàng đế lại ban ngự chỉ tuyên bố khai thông đường thủy vốn đã bị cấm hàng trăm năm nay. Từ Nam chí Bắc xây dựng bến tàu cho phép thông thương vận tải biển. Trong phút chốc vận tải đường thủy Nam Bắc thông suốt, đời sống của cả chín bang cũng dần sung túc hơn.

Chớp mắt đã đến thời gian chúng thần từ bên ngoài trở về hoàng thành báo cáo công việc.

Chuyện báo cáo này cứ ba năm một lần lại diễn ra, tất cả các Bộ chính sử được phái ra ngoài, quan lớn ở các địa phương, tướng quân tướng lĩnh đóng quân ở biên giới đều phải về hoàng thành gặp vua, tấu báo tình hình công việc, nghe vua khuyên răn. Lễ nghi khen thưởng, yến tiệc ăn mừng cũng sẽ diễn ra liên tiếp, kéo dài mãi cho đến lễ mừng năm mới, mấy tháng liên tiếp như vậy ngay cả chuyện ngủ cũng dừng hòng nghỉ tới. Triều thần đùa với nhau rằng những ngày này không dành cho các vị cao tuổi, ám chỉ rằng đây là Quỷ Môn Quan, những người lớn tuổi thể lực không tốt liên tục bị dày vò như vậy thể nào cũng mệt tới chết.

Năm mới cũng là khoảng thời gian khiến Dung Dận mệt mỏi nhất. Mỗi ngày phải mặc lễ phục nặng nề, triệu kiến quần thần hay lễ mừng gì cũng đều phải sẵn sàng tinh thần chủ trì. Có những lần điển lễ diễn ra từ sáng đến chiều, y phải thức suốt đêm để chuẩn bị. Hơn mười vị quan tham chính ở trong ngự thư phòng cũng ngày đêm không nghỉ, như ngựa không dừng vó bận rộn vô cùng. May sao có Hoàng đế ở trong ngự thư phòng lâu như vậy cho nên cũng thông hiểu nhiều chuyện, mọi việc có hân chu toàn nhắc nhở giúp cho Dung Dận tiết kiệm được nhiều phần tâm tư sức lực.

Ai trải qua khoảng thời gian này cũng hoảng loạn, đón năm mới thật sự vất vả, đến lúc kết thúc các thể loại yến kiến thì lại còn phải mở tiệc chiêu đãi triều thần và chúng gia chủ, ngày ngày lên điện dự yến. Cũng may những trường hợp như thế này đều đã có sẵn văn từ chiếu thư, bề tôi yến kiến cũng lấy làm quen thuộc, bớt đi một phần gánh nặng cho Dung Dận. Đến lúc phải phong thưởng cho tướng lĩnh năm quân, y gọi Hoàng đế đi lấy lý lịch của các tướng lĩnh đến để xem thật kỹ.

Lần phong thưởng này chủ yếu là muốn khen ngợi những tướng lĩnh mới đã bộc lộ tài năng ở trong quân, lập được chiến công hiển hách. Những người này phần lớn xuất thân từ ngự tiền ảnh vệ, sau khi rời cung thì nhập ngũ, có xuất thân tốt, năng lực lại mạnh, bộc lộ tài năng suốt mấy năm liền thì được lên cầm quyền. Nhìn lại những người sau khi rời cung lựa chọn con đường làm quan tham chính hay dẫn thân vào các đại thế gia, chưa phần đầu được hai ba mươi năm thì dừng mong nhắc đến chuyện tiến thân. Bọn họ không giống như con cháu của các thế gia vốn có sẵn tài lực hùng hậu lẫn nhân lực chống lưng, thế nên dù cho năng lực có cao đến mấy thì cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình, từ từ dựng xây căn cơ ổn định mới có thể tự đứng lên được, tuy nhiên một khi gót chân đã vững vàng rồi thì cơ hội so với việc nhập ngũ còn nhiều hơn.

Hoàng đế và các vị tướng lĩnh này năm đó đều là cộng sự của nhau, đã thông hiểu đối phương là người như thế nào, cho nên ưu điểm sở trường gì hân đều có thể viết rõ ràng. Dung Dận xem qua từng mục một, rồi lại lật xem ghi chép của bọn họ ở Vô Hách Điện, năm mấy tuổi vào cung, được dạy dỗ như thế nào, tiếp thu hình thức giáo dục gì, thành tích biểu hiện ra sao, từ khi nào thì được thông qua tuyển chọn để trở thành

ngự tiền ảnh vệ, tất cả đều được ghi chép cực rõ ràng và cụ thể. Lúc ở trong cung bọn họ đã làm gì, bằng cách nào mà được khen thưởng lên chức cũng ghi chép rất rõ, cuối cùng là nói về hướng đi sau khi rời cung, còn có lời bình thật dài của những người từng dạy dỗ, nhớ lại từng chút chuyện nhỏ của bọn họ, bày tỏ sự tự hào lẫn kỳ vọng tha thiết đối với đệ tử.

Dung Dận xem một lúc, đột nhiên tim đập mạnh, y muốn xem thử lý lịch của Hoảng. Y cho người gọi nữ quan hầu sách mang danh sách của những ngự tiền ảnh vệ hiện đang thi hành nhiệm vụ trong cung đến đây, hai chồng sổ thật dày, y lật qua hai lần nhưng vẫn không tìm được lý lịch của Hoảng. Mãi cho đến một trang cuối cùng mới tìm thấy, nhưng cũng chỉ có một tờ giấy viết mấy dòng ngắn ngủi, kẹp giữa một cuốn lý lịch thật dày của người khác. Dung Dận tính năm mới biết cuốn này hóa ra cũng chính là của Hoảng, mở ra xem thử nhưng rồi lại ngăn người, bên trong cuốn lý lịch kia hề nơi nào có tên họ cũng đều bị bôi mực đen, bôi thật vuông vức, che khuất tên họ.

Đây chính là vì hần đã được đề vương ban tên cho, vậy nên tên cũ không được phép dùng nữa.

Dung Dận đau lòng, nhẹ nhàng sờ lên những vết mực đen nho nhỏ, mười mấy năm trôi qua, mực cũng đã sớm khô rồi.

Y đọc từ đầu chí cuối, thấy Hoảng từ nhỏ đã triển lộ thiên phú, luyện võ võ lòng cũng sớm hơn so với những người khác, không khỏi khẽ mỉm cười. Đến năm đủ tuổi để nghe giảng bài, từ năm thứ nhất, bất kể văn hay võ hần cũng đều đứng đầu, thỉnh thoảng có vài môn học hơi kém, đến năm thứ hai hần cũng đều theo kịp. Mấy năm về sau, hần đứng đầu trên tất cả các phương diện, ngay cả nghi lễ khô khan nhất, nội quy cung cấm cũng đều học hành rất xuất sắc. Thêm một khoảng thời gian nữa, đại giáo tập tăng thêm khóa học cho hần, giờ học võ so với người khác nặng nhọc hơn nhiều. Lúc rời điện, không một ai nghi ngờ, hần khẳng định chính là người ưu tú nhất trong đợt tuyển chọn đó, bước khởi đầu cao hơn bất kỳ ai hết, trực tiếp được phong tước tam đẳng ngự tiền ảnh vệ.

Dung Dận lại lật sang một trang khác, ở trong này ghi chép chức trách và nhiệm vụ của Hoảng lúc làm ngự tiền ảnh vệ, bao gồm cả việc tiếp nhận huấn luyện lúc ban đầu lẫn thành tích học tập về sau. Đến lúc thành thạo rồi thì tiếp xúc với công việc, người phụ trách nhận ra ưu điểm của hần, trực tiếp phân hần đến hầu vua. Xuống một đoạn nữa, nội dung trong cuốn sổ bỗng ngừng lại, chỉ viết một hàng chữ nhỏ, ghi lại tháng đó năm đó, hần thừa ân ở điện nào đó.

Không có chức quyền công trạng, cũng không có lời bình của người hướng dẫn, đến đây chấm dứt, phần sau hoàn toàn trống rỗng.

Dung Dận nhìn nửa tờ giấy trắng, ngồi thẫn thờ cả buổi trời.

Người khác ai ai cũng có sổ ghi ghép thật dày suốt mười năm, đến lúc sắp rời cung còn được người dạy dỗ tiến cử, kỳ vọng tha thiết. Sau khi rời khỏi nơi đây thì ngoài kia chính là đất trời bao la đang chờ đợi, huy hoàng hơn cả thi ca.

Nhưng đường đời của Hoảng, vào sáng sớm của mười mấy năm về trước đã chấm dứt mất rồi.

Hần ưu tú như thế, lý tưởng cao rộng như thế, tài năng võ nghệ tuyệt diệu đến vậy, khổ cực trả giá bao nhiêu năm, tất cả giờ đã trôi theo dòng nước, không còn ai quan tâm, không còn ai cần đến. Hần bị hần in ký hiệu thành vật thuộc sở hữu của đế vương, giá trị cuộc sống đánh cược lên việc có thể lấy lòng Hoảng để hay không, hần muốn điều gì, muốn làm gì cũng chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa, chỉ là thứ nhỏ nhặt không đáng kể.

Hần là người trầm lắng dễ xấu hổ biết bao, gan lại nhỏ như vậy, đột nhiên gặp phải kinh biến, bạn bè xa lánh, không biết đã sợ hãi tuyệt vọng đến nhường nào.

Nhất định là hần cũng đã từng có hùng tâm cao rộng và ước mơ huy hoàng, mai kia thành tướng, tiền đồ rực rỡ. Đáng tiếc con đường tương lai sáng ngời chỉ vừa mới mở ra trước mắt đã lập tức bị vùi lấp hoàn toàn.

Ngọc quý phủ bụi. Chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua.

Mà đời người thì có được bao nhiêu lần mười năm!

Dung Dận lòng đau như cắt, tràn đầy áy náy lẫn khổ sở, y cầm lý lịch của Hoằng xem thêm một lần nữa rồi mới gấp lại đặt vào trong rương.

Ngày hôm sau chính là ngày khen thưởng cho tướng lĩnh năm quân, thiên tử ban yến tiệc. Dung Dận ung dung ngồi trên cao, nhìn lễ quan đọc sắc dụ phong thưởng. Y nhìn thấy những vị tướng lĩnh trẻ tuổi kia gương mặt sáng ngời, lòng ngập tràn ước ao đối với tương lai, hùng tâm dạt dào. Bọn họ đồng sanh cộng tử, nắm lấy sinh mạng lẫn nhau, dốc toàn lực tin cậy và ủng hộ bề trên, hiến thân hết mình cho lý tưởng, mang trong mình vinh dự của người võ giả kiêu ngạo.

Nhưng Hoằng của y thì lại không có gì cả.

Phong thưởng xong, tiếp đến là phần chúng tướng tạ ơn. Vào lúc này, lẽ ra y phải nên hiến hòa động viên vài câu, thuận tiện nhận mặt những người này, tương lai có thể trở thành rường cột của nước nhà. Sau đó kể một vài chuyện xưa, lôi kéo người mới, đồng thời vẽ ra tương lai sáng ngời cho bọn họ, giúp cho căn cơ thống trị của y thêm vững chắc.

Nhưng bây giờ y chẳng còn chút tâm trạng nào nữa rồi.

Y cho người dâng rượu lên, cùng chúng tướng thưởng thức lễ nhạc trong cung. Nhìn những vị tướng lĩnh tiền đồ rực rỡ đang ngồi ở đó, trong lòng chỉ muốn Hoằng của y.

Thì ra chính y là kẻ đã khiến cho hấn lỗ cả một đời!

Trong lòng Dung Dận khổ sở, ban thưởng thật sớm rồi rời khỏi, trên đường về gặp được ngự tiền ảnh vệ đang đổi ca, thấy đêm nay toàn là những người mới trẻ tuổi đang làm nhiệm vụ. Các vị tướng lĩnh trở về từ biên cương hiện vẫn còn đang ở trong Vô Hách Điện mở tiệc tưng bừng, những ngự tiền ảnh vệ cũ vốn đều là người quen của họ cho nên đã đổi ca cùng với người mới, chuẩn bị cho một đêm không say không về.

Dung Dận trở về Noãn Ninh điện, lại thấy Hoằng đang ngồi ở trong điện chờ mình. Hấn vốn chịu trách nhiệm những chuyện bên ngoài Vô Hách Điện, hôm nay hai điện đều có lễ mừng cho nên có rất nhiều việc, hơn nữa hiện giờ lại còn có tiệc đêm, Dung Dận tưởng rằng hấn hôm nay sẽ không trở về, cho nên lúc này thấy hấn ngồi đây có chút bất ngờ, hỏi: “Không phải Vô Hách Điện có tiệc đêm hay sao? Tại sao ngươi đã trở về rồi?”

Hoằng vừa giúp Dung Dận cởi lễ phục nặng nề xuống, vừa đáp: “Mọi chuyện đã ổn thỏa rồi, không cần thần lo nữa.”

Dung Dận nói: “Hôm nay ở đó toàn là người quen cũ của ngươi, ta cứ nghĩ là ngươi sẽ ở lại hàn huyên.”

Hoằng khẽ lắc đầu, nhẹ giọng đáp: “Là người quen cũ... Cũng không thân thiết.”

Dung Dận nói: “Bạn đồng môn gặp lại hấn cũng nên tụ tập chứ.”

Hoằng vốn cũng đang do dự, thấy bệ hạ nói như vậy, đồng ý một tiếng, đáp: “Được, vậy thần đi ngay.”

Thấy hấn vô tư đồng ý, Dung Dận bất ngờ đứng sững sờ. Nhìn Hoằng đang thay quần áo muốn đi, vội vàng đưa tay ngăn lại nói: “Ta cũng chỉ tùy ý nói một câu...”

Y đứng đối mặt với Hoằng, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh buốt, thấp giọng hỏi: “Ta bảo ngươi đi thì ngươi sẽ đi sao?”

Y vừa hỏi xong đã hiểu rõ, không thân thiết chẳng qua chỉ là kiếm cớ, Hoằng không đi chính là vì phải lưu lại trong điện hầu hạ y. Dù cho muốn đi cũng không dám nói.

Dung Dận phút chốc không nói nên lời. Những khoảnh khắc nhỏ lúc hai người ở bên nhau bỗng ngập tràn trong đầu y, từng chuyện từng chuyện đều vô cùng hợp ý. Y suy đi nghĩ lại, vậy mà lại không thấy có lần nào Hoằng làm trái ý mình, cũng chưa từng thấy hấn bộc lộ ý kiến của bản thân.

Lúc nào cũng luôn thuận theo ý của y.

Mà y, ngay cả Hoằng thích cái gì cũng không biết!

Không biết hấn thích ăn món gì, không biết hấn thích làm gì, không biết hấn có biết bao hoài bão và lý tưởng, cũng không biết hấn... có thích mình hay không.

Trong thoáng chốc, Dung Dận cảm thấy cả người mệt mỏi không nói nên lời, cũng không chờ Hoàng đáp lại, xoay người đi vào trong phòng tắm.

Hoàng không hiểu lắm, đứng ở sau lưng Dung Dận hỏi: “Bệ hạ rốt cuộc có muốn thân đi hay không?”

Dung Dận lạnh lùng nói: “Tùy người.”

Y vào phòng tắm, chỉ khoác áo trong chìm vào làn nước, nước trong bồn rung động, hơi nóng dần bốc lên chung quanh cơ thể, âm ẩm tản mát mùi thơm của gỗ tùng. Dung Dận lòng không yên vẩy nước, bất tri bất giác mà nhớ tới lần đầu tiên Hoàng đặt chân vào nơi này, rõ ràng trong lòng không thích nhưng lại bị y mạnh mẽ lôi xuống nước, còn bị té lộn nhào.

Khi đó, Hoàng không hề muốn như thế.

Bộ dạng sợ hãi như vậy. Chỉ cần vừa đến gần đã khiến hấn lộ vẻ muốn chạy trốn nhưng lại không dám. Lúc ấy y chỉ cảm thấy vui, hoàn toàn không đặt ở trong lòng.

Ép buộc hấn. Bắt hấn phải tiếp nhận. Biết rõ hấn không thích để lộ thân thể, thế mà lại không cho hấn mặc quần áo.

Hoàng vẫn luôn chịu đựng, chưa từng nói một câu oán hận nào. Y chỉ đứng từ một phía mà nhìn nhận, cảm thấy Hoàng cũng vui vẻ. Y khiến Hoàng lộ cả một đời người, chôn vùi tiền đồ của hấn, hại hấn bị đại giáo tập ghét bỏ, cô đơn một mình sống suốt mười mấy năm qua.

Vậy mà một chút bất mãn cũng không thấy Hoàng để lộ ra.

Vĩnh viễn vâng lời. Vĩnh viễn giữ nét mặt tươi cười. Vĩnh viễn cũng không thật lòng.

Tất cả mọi người đều hầu hạ y theo cách như vậy. Cung kính. Vâng lời. Dò xét tâm tư, chiều theo sở thích của y, trong mọi chuyện đều đặt việc lấy lòng y lên hàng đầu. Từ lâu y đã có thói quen thích gì làm đấy, muốn gì được nấy, cũng lười để ý xem trong lòng người khác đang nghĩ cái gì.

Thế nhưng bây giờ nhìn Hoàng cũng như vậy... Y lại trở nên vô cùng, vô cùng lưu tâm.

Dung Dận nhìn không được thở dài. Y nghe đằng sau lưng vang lên tiếng bước chân, biết là Hoàng đang tiến vào, nhưng cũng không quay đầu lại.

Hoàng đứng bên cạnh bồn tắm, bởi vì đã tắm rồi cho nên cũng không muốn thân thể bị ướt nữa. Hấn thận trọng vòng qua chỗ nước động, ngồi chồm hổm xuống bên cạnh Hoàng để.

Dung Dận rõ ràng đã biết tổng hấn không muốn xuống nước, vậy mà vẫn nhúc nhích ngón tay, cố ý nói: “Xuống.”

Hoàng chỉ đành biết trượt vào bồn tắm, dựa sát vào thân thể Hoàng để mà ngồi xuống.

Dung Dận nhếch khóe miệng, nhàn nhạt cười một tiếng.

Nghe lời đến thế. Dù có ra sao cũng sẽ không tức giận. Không để lộ suy nghĩ cũng không nhắc đến sở thích, lúc đối mặt với y, mãi mãi là một khuôn mặt bình thản khôn khéo.

Rất muốn hỏi hấn, có phần nào là thật lòng không.

Muốn biết hấn có nguyện ý ở bên cạnh mình hay không. Không cầu mong hấn thích. Chỉ hy vọng hấn không ghét bỏ.

Rõ ràng đã biết câu trả lời, thế nhưng Dung Dận vẫn mang theo đôi chút hi vọng, nghiêng đầu nhìn lọn tóc rủ xuống trên chóp mũi của Hoàng, nhẹ giọng hỏi: “Đã lâu như vậy... Người vẫn nguyện ý ở bên cạnh ta sao?”

Hai người bọn họ áo quần ướt đầm, lại ngồi dính sát vào nhau, lúc này Hoàng để dịu dàng hỏi, Hoàng ngay lập tức hiểu sai ý, trong lòng giật bắn, bất chợt từ đỉnh đầu đến gót chân đỏ bừng bừng, lúng túng không thể ngẩng đầu lên được, nhìn mặt nước nói: “Nguyện ý.”

Dung Dận khẽ cười, hỏi: “Lúc ban đầu có nguyện ý hay không?”

Hoàng thành thật đáp: “Thần không được phép lựa chọn.”

Đây cũng là câu trả lời thật lòng.

Dung Dận cũng không biết rõ mình là đang thất vọng hay hài lòng, y đứng dậy khoác trường bào lên người, không nói một lời quay về tấm điện.

Dung Dận nửa tựa vào đầu giường, đợi một lúc thì thấy Hoàng bước vào. Hắn mặc một chiếc áo khoác tơ tằm mỏng tang, nhẹ nhàng nhảy lên giường, lập tức chui vào trong chăn lông, giấu cả đầu lẫn mặt mũi. Hắn nằm trong chăn tựa quây hồi lâu rồi từ từ vươn cánh tay, nắm lấy áo khoác tơ tằm, thả lỏng tay ném xuống đất, sau đó vội vàng rút tay về, cẩn thận dùng chăn bọc mình lại hết như một con thú nhỏ, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn vào Dung Dận.

Lòng ngực Dung Dận bỗng chốc sôi trào tình cảm nóng bỏng, lập tức nhào đến kéo Hoàng vào trong ngực mình. Y cảm thấy trong lòng cực kỳ nóng, nóng đến căm ghét, căm ghét cái người đang ở trong lòng ngực mình không chịu để lộ một chút thật lòng nào, nhưng cũng yêu hắn, yêu đến mức máu thịt cũng mãnh liệt rung động, so với lúc đói bụng còn gấp gáp vội vã hơn. Y luồn tay vào trong thẳm, ra sức xoa nắn vuốt ve da thịt trần trụi của Hoàng, ngoan cố đến mức khiến Hoàng cuộn tròn người lại, chống cự kêu lên thành tiếng vẫn chưa chịu buông tha, dứt khoát lôi Hoàng từ trong chăn ra ngoài, đè lên xương bả vai và sống lưng hắn không nặng không nhẹ cần loạn xạ.

Hoàng “Á” một tiếng, sau lưng tựa như đang bị một đóm lửa nhỏ thiêu đốt. Chỗ bị Hoàng đè cần bỗng chốc có cảm giác tê dại lẫn run rẩy kịch liệt, trong phút chốc càn quét hắn. Hắn thất kinh hoảng hốt giãy giụa, thật khó khăn mới có thể thoát ra khỏi lòng ngực của bệ hạ, tức khắc vùi mình vào trong chăn lông. Hắn nằm trong chăn che giấu thân thể đang run rẩy, co quắp cả người, bên dưới cũng nổi lên phản ứng, thật lâu vẫn không thể lắng xuống.

Thật lâu sau, Hoàng mới chậm rãi trở mình, gỡ chăn ra ngượng ngùng nhìn Hoàng đế.

Dung Dận đã quay lưng lại, kéo chăn che quá đầu mình.

15. Chương 15: Từng Trãi

Sang ngày hôm sau, những thương tâm kia đã bị y chôn vùi vào trong đáy lòng. Y tựa như không có chuyện gì xảy ra, lên triều nói về chuyện điều động vay vốn, ung dung bố trí mọi việc. Chúng thần tử đã chứng kiến nhiều biến cố, biết được vào đầu năm Thánh thượng thường hay có hành động lớn, trong triều trên dưới ai ai cũng cảm thấy rét lạnh, người người cảnh tỉnh, chần chừ lại tinh thần.

Chớp mắt đã ra Giêng. Đầu xuân ngự giá đến lễ tịch điền khuyến nông, bộ Hộ kết thúc đối chiếu sổ sách quốc khố, bắt đầu một năm thu thuế mới. Đầu năm cứu trợ thiên tai lũ lụt, kho lương toàn quốc rỗng đến ba tòa, việc xoay sở lương thực ở các châu quận gặp nạn cũng rất khó khăn, mắt thấy Vân Thị ở Tương bang cũng đang mắc nợ không tài nào bổ sung. Chuyện này không ai dám báo, mà cũng không dám không báo, chúng thần bộ Hộ căng thẳng, để cho quan đứng đầu ra mặt, trần trở chạy đi tìm hữu thượng thư Vân Bạch Lâm, nhân lúc không có ai bàn chuyện này.

Vân Bạch Lâm là con trai trưởng của Vân An Bình, mặc dù sở hữu chức vị cao nhưng cũng đã không thêm để ý đến chính sự suốt mấy năm rồi, chỉ chờ đợi đất tiểu bối lên làm quan sau đó đưa về Nguyên Giang tiếp quản gia tộc. Chuyện trong nhà thiếu nợ lương thực hắn cũng biết, nhưng không hề biết rằng thiếu không ít, sau khi đáp ứng giúp bộ Hộ xoay sở thì lập tức đi tìm cha hỏi chuyện.

Vân An Bình gặp vua xong vẫn còn đang tự phụ, bận rộn chuẩn bị đưa hai đứa cháu gái vào cung và lo liệu đường làm quan cho cháu đích tôn Vân Hàng Chi, cho nên vẫn ở lại biệt viện của Vân Bạch Lâm suốt chưa trở về. Nghe Vân Bạch Lâm hỏi tới chuyện thiếu nợ lương thực, hắn gật đầu một cái nói: “Đúng là có chuyện như vậy.”

Vân Bạch Lâm sốt ruột, đáp: “Mỗi năm thiếu một ít còn được, chứ tại sao năm này so với năm trước cứ tệ dần đều như vậy? Lần này năm bang gặp phải tai ương cha còn không chịu giao nộp lương thực, khiến cho mấy trăm ngàn người chết đói!”

Vân An Bình rất bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó. Nói trắng ra là đầu năm thiếu thì đầu kia bổ sung thôi. Nợ lương thực này kể từ khi Thái hậu buông rèm chấp chính đã thiếu rồi, trên thực tế đây chính là tiền đền bù cho Vân Thị năm ấy đã bỏ bạc ra để phủ đầu quân đội. Khoản tiền này không có cách nào để có thể quang minh chính đại rút ra từ quốc khố cho nên mới dựa vào lương thực mà bù đắp dần.”

Vân Bạch Lâm vừa nghe nguyên nhân, ngay lập tức bật người dậy, thấp giọng nói: “Cha quá hồ đồ! Năm đó Thái hậu muốn lấy bạc phủ đầu quân đội, mục đích chính là để đề phòng Thánh thượng. Quan hệ giữa hai bên không phải cha không biết, bây giờ còn dám bổ sung này bổ sung nọ, cha đây không phải là đang cho thách thức Thánh thượng hay sao?”

Vân An Bình khe khẽ thở dài, đáp: “Ta vốn định thừa dịp Hoàng đế căn cơ bất ổn, phải dựa vào thế lực của Vân thị, ép buộc y hạ một nửa thương thuế. Chuyện thiếu nợ lương thực này chẳng qua chỉ là ném đá dò đường. Đợt vừa rồi lúc gặp y ở ngoại thành ta đã nhận ra cách này hoàn toàn không ổn. Phe cánh của y chưa lớn nhưng tài hoa đã hiển lộ, Vân Thị hiện giờ chỉ là kẻ bề tôi cúi thấp đầu.”

Vân Bạch Lâm thấp giọng nói: “Đúng là như thế! Kể từ năm đó khi chứng kiến năm quân hợp lực ép buộc Lục Hợp đại tướng quân quay sang ủng hộ Thánh thượng, ta đã không còn dám lên lút hành động thêm gì nữa! Trong triều nhìn qua tưởng như các vị tướng quân và mấy đại thế gia chúng ta có vẻ oai phong lẫm, thực ra tất cả chỉ là giả tạo. Thánh thượng âm thầm lôi kéo một bộ phận từ trong các nhóm tướng lãnh, tạo dựng không ít tai mắt, căn cơ ngấm ngầm lớn dần lên! Chỉ cần y chuyển mình, chúng ta chắc chắn sẽ đứng không vững tựa như đất rung núi chuyển! Ta nói người nghe, Vân Thị phải tránh gió đi đầu, nhanh chóng đưa Uyển Nương vào làm chủ hậu cung, bên ngoài thì nâng đỡ Hàng Chi, xây dựng căn cơ thật vững chắc từ những đứa trẻ này, nắm thật chặt Đông Cung vào tay thì tương lai của gia tộc mới phồn thịnh được!”

Vân An Bình gật đầu nói phải, hai người thương lượng thêm hồi lâu, cảm thấy nếu Vân Thị chủ động trả hết nợ lương thực thì phải khai ra chuyện năm đó Thái hậu phủ đầu quân đội, như vậy sẽ không khỏi rơi xuống thế hạ phong trước mặt Hoàng đế. Vân Bạch Lâm đành phải bàn bạc với bộ Hộ, chỉ nhắc đến nợ lương thực trong năm nay Vân Thị sẽ nhanh chóng điều động. Nếu Hoàng đế không truy xét thì chuyện này xem như bỏ qua, nhưng ngân lương năm sau nhất định phải đóng đủ. Mặt khác nhanh chóng đưa Vân Hàng Chi tòng quân, tốt nhất là vào cung cùng một lúc với Uyển Nương và Nhu Nương để nắm chắc thực quyền, như thế bọn chúng sẽ có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Hai người bàn bạc vừa xong, Vân Bạch Lâm lập tức viết tấu chương trình lên ngự thư phòng. Hắn vừa đi vào thì bộ Hộ đã nối đuôi theo sau, dâng lên báo cáo về tình hình quốc khố hàng năm. Các sở vụ trong triều cũng theo đó mà hưởng ứng, hoặc bênh vực Vân Thị đã chi bạc cứu giúp nạn thiên tai, hoặc nói bọn họ đã ra ngân sách giúp đỡ việc trị thủy, ngụ ý rằng Vân Thị và bộ Hộ tuy có sai nhưng cũng đã gắng hết sức để bù đắp, việc trị thủy cũng không thể ngừng lại, cầu mong thiên tử ngừng truy cứu. Chúng thần trong triều đều có xuất thân từ thế gia, trước giờ đồng bệnh tương lân, ra sức hỗ trợ lẫn nhau, trong phút chốc đoàn kết thành một khối sắt, hết lòng bảo vệ Vân An Bình.

Dung Dận phê duyệt từng tấu chương một, không sợ hãi cũng chẳng lộ vẻ vui giận, giải quyết từng chuyện, phê chuẩn trong bang và Vân Thị năm nay không cần nộp thuế lương thực, cứ dốc tiền vào việc tu sửa kho lương toàn quốc. Y xoay sở bốn phương, liên hệ với những gia tộc sung túc và giàu có, mượn bọn họ lương thực để chuyển đến Tương bang, trước tiên phải phân phối các loại lương thực trông trọt vào mùa xuân. Mặt khác lại hạ mật lệnh đến các vị tướng lĩnh ở biên cương phải thận trọng, cần thì nên nhượng bộ để tránh cho chiến sự nổ ra trong năm nay. Y một tay ngoài sáng, một tay trong tối, bề ngoài thì có vẻ đứng đưng không truy cứu gì nhưng bên trong lại ngấm ngầm phái ngự tiền ảnh vệ và Án sát sứ đến xem xét ở Tương bang, mua chuộc các vị thân sĩ quý tộc ở địa phương, giấy trắng mực đen viết rõ thảm trạng của bách tính và sự nhếch nhác của quan phủ, kêu gọi dân chúng in dấu tay xác nhận.

Thấy y không truy cứu, chúng thần nói với Vân Thị rằng vua vẫn còn thương. Cha con Vân Thị cũng yên lòng. Chờ đợt sóng gió này tạm lắng xuống, Vân Bạch Lâm lại dâng tấu, muốn đưa con trai trưởng là Vân Hàng Chi vào tham gia quân ngũ. Chút chuyện nhỏ này vốn không cần hỏi ý kiến Dung Dận, nhưng gia

chủ tương lai do một tay hắc nuôi nấng, đây cũng coi như là thành ý của Vân Thị. Dung Dận hạ chỉ bảo Vân Bạch Lâm đưa con trai trưởng vào cung để cho y tự mình an bài.

Hôm nay lâm triều, Vân Hàng Chi áo gấm mào ngọc, nghiêm túc đi theo cha vào cung. Hắc đi vào ngự thư phòng, khép hai tay áo lại quỳ xuống hành đại lễ. Dung Dận thấy hắc mặc dù trông chín chắn khoan thai, có vẻ được người trong gia tộc rất chú tâm dạy dỗ lễ giáo, nhưng mi mắt hàm chứa ý cười của hắc lại rất quen thuộc, lập tức nhận ra đây chính là cậu ấm đã ức hiếp Lôi đại tráng trong võ quán hôm ấy. Y thần nhiên khen ngợi vài câu, Vân Bạch Lâm đứng một bên giải thích, nói rằng đứa trẻ này mặc dù thông minh nhưng trời sinh tính tình hướng nội, không biết cách ăn nói, cũng không thông thạo việc đối nhân xử thế, vì vậy mãi cho đến bây giờ mới tòng quân, mong Thánh thượng điều dưỡng, tạo cơ hội cho hắc rèn luyện.

Dung Dận lập tức đặt bút phê duyệt, phân Vân Hàng Chi đến rèn luyện với năm quân, còn chuyên biệt gọi Hoàng đến, bảo hắc đi cùng làm ảnh vệ thiếp thân. Đạo binh của thiên tử chưa bao giờ làm bữa, có thể được vua che chở dĩ nhiên là ân điển cực lớn, cũng là sự trấn an của Hoàng đế đối với Vân Thị. Vân Hàng Chi vội vàng quỳ mọp xuống tạ ơn, rất cung kính cùng Hoàng khom người lui ra. Đây là lần đầu tiên hắc vào cung, cũng biết nơi đây tình hình bất ổn, thánh ý khó dò, vì vậy rất cẩn thận không dám thất lễ, vừa vào trong ngự thư phòng đã liếc phụ thân mà hành động, chờ đến lúc tạ ơn xong lui ra ngoài vẫn rũ thấp mặt mũi đi bên cạnh vị ngự tiền ảnh vệ này. Đến khi ra khỏi Lan Đài Cung mới dám len lén nhìn hắc, nhướn một bên lông mày cười như nắng ấm, nói: “Xin hỏi vị tiểu ca này ——”

Hắc còn chưa nói hết câu đã thấy rõ ràng khuôn mặt của Hoàng, bỗng chốc quát to một tiếng “Á”, nhảy cõn lên nói: “Tại sao lại là người!”

Hoàng đã sớm nhận ra hắc, cười như không cười nhẹ giọng hỏi ngược lại: “Vì sao lại không thể là ta?”

Vân Hàng Chi có cảm giác như vừa bị ai đó đánh cho một gậy, đứng cả buổi không nói nên lời. Kể từ sau hôm rời khỏi võ quán, bọn họ cũng đã từng bàn bạc suy nghĩ xem người ngồi ở gian bên kia là ai mà lại phô trương như vậy. Sau đó cứ cho là có lẽ chương diện của Vô Hách Điện mang chúng võ giả ra ngoài du ngoạn, cho nên chẳng cảm thấy kỳ lạ nữa. Nhưng mà người này ngược lại lại là ngự tiền ảnh vệ đương nhiệm?

Ngự tiền ảnh vệ thì hắc là lúc nào cũng theo hầu thánh giá rồi, Vân Hàng Chi càng nghĩ càng sợ, quay đầu lại nhìn về hướng Lan Đài Cung, mặt mày tuyệt vọng, nhìn Hoàng không nói nên lời.

Hoàng lại có vẻ rất hả hê, khe khẽ mỉm cười.

Vân Hàng Chi bỗng nhiên sụp đổ, bị ai thở dài một tiếng: “Xong đời.”

Hắc càng nghĩ lại càng hoảng hốt, quay đầu kéo ống tay áo của Hoàng, vừa vô tội vừa đáng thương nói: “Tiểu ca cứu ta.”

Hoàng đáp: “Không cứu. Người ý thể hiếp người.”

Hắc nói không cứu, tức là vẫn có thể cứu. Vân Hàng Chi lập tức ân hận, ra vẻ đáng thương nói: “Ta sai rồi. Người không biết đâu, trong nhà ta quản lý rất nghiêm khắc, suốt ngày giảng giải không được phép phạm sai lầm dù chỉ là một điều nhỏ nhất, khiến cho ta cảm giận khôn nguôi. Thật khó khăn mới có thể rời khỏi Nguyên Giang, cho nên mới chơi đùa bất cần như vậy. Lúc về nhà bị cha phát hiện, hắc đã mắng ta một trận, cấm túc mãi cho đến hôm nay mới thả ra. Sau này ta sẽ không dám nữa.”

Hắc vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Hoàng, không thấy đối phương tỏ vẻ giận dữ gì mới thoáng yên tâm. Nghĩ đến cả cha lẫn ông đã ra sức dặn dò hắc khi đến hoàng thành phải cẩn thận, trước mặt Thánh thượng phải tỏ ra mình là một gia chủ chín chắn, kết quả ngay từ lúc ban đầu đã chọc trúng chỗ hở, không khỏi rầu rĩ. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ đành biết lỗi kéo vị ngự tiền ảnh vệ đứng trước mặt này, tùy thời có thể nhờ hắc nói vài câu hay ho trước mặt Thánh thượng. Hắc biết rõ ảnh vệ có thể theo hầu vua đều không phải là những người tầm thường, cũng không dám dùng thủ đoạn gì để dụ dỗ, giờ đây lời nói trăm phần trăm đều là thật lòng, đi theo sau lưng Hoàng hết xin lỗi rồi lại tự trách.

Lúc hắc còn ở Nguyên Giang, ngày ngày trên hoa ghẹo nguyệt, là một đại nhân vật mạnh vì gạo, bạo vì tiền, giờ đây mọi hết tìm gan ra để lấy lòng Hoàng, chưa được bao lâu đã làm quen với hắc. Hai người cùng đi đến phủ Đô Ủy báo danh, sau đó nhân tiện đến cửa Chánh Dương tuần tra một vòng. Trong lòng Hoàng

tuy vẫn còn đề phòng hấn, nhưng cũng không cảm thấy ghét bỏ gì, vì rất thông thạo phủ Đô Ủy cho nên còn chỉ dạy cho hấn mấy thứ.

Vân Hàng Chi cảm động đến rơi nước mắt, đã biết rõ sở thích của hấn cho nên lập tức chạy đến võ quán thuê một phòng đơn, cách ngày đúng dịp Hoàng được nghỉ phép, nhiệt tình mời hấn cùng đi xem Lôi đại tráng đánh lôi đài. Hấn vô tư quan tâm chăm sóc Hoàng không hề giấu giếm, câu nào nói ra cũng hoàn toàn chân thành, chưa đến hai ngày Hoàng đã bị hấn mua chuộc, buổi tối lúc trở về Noãn Ninh điện nằm trên người của Dung Dận, hấn nghiêm túc nói: “Thần cảm thấy Vân Hàng Chi rất tốt.”

Dung Dận cười khanh khách: “Chỉ dùng vài thủ đoạn nhỏ mà đã mua chuộc được người rồi sao?”

Hoàng đáp: “Thần biết hấn đang ra sức lôi kéo thần.”

Dung Dận nói: “Bảo người đi chính là muốn để cho Vân Hàng Chi lôi kéo, trong lòng người hiểu được là tốt rồi. Vân Hàng Chi thông minh lanh lợi, có rất nhiều chuyện ta không tiện ra mặt, tự hấn cũng đã biết bản thân nên làm thế nào. Nhưng người chơi với hấn thì được, không nên dựa vào hấn. Ổn định mục tiêu lớn, còn lại chỉ là thứ vớ vẩn.”

Hoàng mê mê tỉnh tỉnh, hỏi: “Mục tiêu lớn gì vậy?”

Dung Dận cười, nói: “Ta làm sao biết người muốn làm gì? Tự người nhất định có lý tưởng của riêng mình. Nếu không tiện nói với ta thì nói với Vân Hàng Chi cũng được. Hấn thông minh lanh lợi, hết như cha hấn. Đây chẳng phải là giúp một tay kéo người lên sao? Ánh mắt rất chuẩn.”

Y cho rằng Hoàng vốn là đang lóe đường, nhưng Hoàng nghe vào lại chẳng hiểu câu nào, chỉ cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, nhòm người dậy nhìn Dung Dận, chớp mắt hết cả buổi trời. Dung Dận nhìn không được vừa cười vừa cầm chân đắp lên người hấn. Hoàng ngơ ngậy trong chăn hồi lâu rồi bỗng chốc hiểu ra, lập tức ló đầu nghiêm túc nói: “Không có chuyện gì là không tiện nói với bệ hạ cả. Thần dù có chấp chưởng mọi chuyện ở bên ngoài Vô Hách Điện thì cũng chỉ muốn hết lòng hầu hạ bệ hạ.”

Đây chính là câu trả lời tiêu chuẩn của kẻ bề tôi, Dung Dận không muốn Hoàng cũng nói với y như vậy, lập tức kéo chăn trùm lên người hấn, nhẹ giọng nói: “Ta không hỏi người, không cần phải nói với ta đâu.”

Hoàng đành phải giữ im lặng. Dung Dận hỏi: “Phủ Đô Ủy phân các người đến đâu?”

Hoàng buồn rầu nấp trong chăn không chịu chui ra, thấp giọng nói: “Cửu Môn.”

Dung Dận đáp: “Hoàng thành Cửu Môn chính là phòng tuyến cuối cùng của cấm cung, đây là nơi trọng yếu nhất trong vòng phòng thủ của phủ Đô Ủy, giờ người đến đó, tương lai nhất định sẽ nắm rõ, nếu muốn điều binh phối hợp phòng ngự cũng sẽ không đến nỗi chẳng hiểu biết gì.”

Hoàng cực kỳ không vui, nhưng lại không dám nói ra, chỉ buồn bực chọt vào một câu: “Thần là ảnh vệ cai quản cấm cung, còn Cửu Môn thuộc chức trách bảo vệ của phủ Đô Ủy.”

Dung Dận nhận ra Hoàng không vui, đành phải lôi hấn từ trong chăn ra dán sát mặt tới, dịu dàng dụ dỗ nói: “Về chuyện tính mạng, ta chỉ tin tưởng mỗi mình người. Người càng quen với bên ngoài thì ta lại càng an toàn hơn một ít.”

Hoàng nghe xong bỗng hết sức phấn khởi, nắm tay Dung Dận đáp: “Được.”

Dung Dận thấy hấn vui vẻ như vậy, không nhịn được cười cười.

Sang ngày hôm sau, Hoàng rất vui vẻ thay quần áo thị vệ, cùng với Vân Hàng Chi đi đến Cửu Môn tuần tra. Hai người hết như những thị vệ bình thường khác, được sắp xếp lịch trình tuần tra trong đội mỗi ngày, ban đầu là Chánh Dương, Quảng Đức, cùng với ba cửa khác nữa bên ngoài cung, nhàn hạ việc ít, thị vệ ở đây đều là con cháu nhà thế gia, lúc rảnh rỗi lại bày vài trò tiêu khiển. Vân Hàng Chi rất quen thuộc với mấy chuyện này, lúc ở Nguyên Giang, hấn chính là kẻ phong lưu hàng đầu, còn đang lo lắng ở hoàng thành riết sẽ buồn bực, giờ đây gặp được những người cùng chung lý tưởng nên hết như cá gặp nước, xưng huynh gọi đệ với đám thị vệ cùng chơi với nhau. Hấn hết mình vui chơi nhưng vẫn không quên lôi kéo Hoàng, có hấn đứng giữa làm cầu nối, tất cả mọi người đều cảm thấy Hoàng mặc dù thận trọng trầm tính nhưng thật sự là một người anh em tốt đáng để dựa dẫm. Hơn nữa Hoàng còn có xuất thân là ngự tiền ảnh vệ, rất

có tiếng nói trong phủ Đô Ủy, mọi người ai ai cũng nóng lòng muốn được kết giao, chỉ trong chớp mắt hai người đã hòa mình vào trong vòng xoáy của con cháu thế gia hoàng thành.

Tuần tra xong, hai người lại được điều đến làm nhiệm vụ ở Hộ thành gồm Chiêu Nghĩa, Triễn Dũng, Thụ Thành, là ba cửa quan trọng ở trong thành. Sang đến bên này lại là phố phường sầm uất, cả ngày lẫn đêm đều rất nhộn nhịp. Vân Hàng Chi mặc dù lảng tử phong lưu nhưng cũng biết chừng mực, không dám trêu ong ghẹo bướm ở nơi đây, chỉ kết bạn, chào hỏi mọi người rồi cùng họ đi uống trà xem hát. Hoàng đi theo cũng được mở rộng tầm mắt, nhìn thấy nơi nào vui cũng nhớ kỹ trong lòng, suy nghĩ xem lúc nào rảnh để có thể cùng bề hạ đến xem.

Hộ thành cách cấm cung khá xa, bọn họ tuần tra ở cửa thành tận cùng phía Bắc, càng ngày Hoàng hồi cung càng muộn. Hôm nay đến giờ khóa cửa cung hần mới trở về, ban đêm gió rét lạnh thấu xương, hần vừa vào Noãn Ninh điện đã bị hơi nóng xông cho hắt hơi mấy cái. Thấy Hoàng để đã lên giường, chỉ chừa một ngọn đèn nhỏ để chờ mình, hần vội vàng vàng tắm qua rồi vén chăn lên chui vào bên cạnh Dung Dận.

Hơi lạnh trong người hần vẫn chưa tản hết, toàn thân lạnh lẽo vừa dán lên người Dung Dận đã khiến cho Hoàng để phải giật mình. Hoàng biết rõ mình thô lỗ, vội vàng xoay người ra khỏi chăn, Dung Dận lập tức đưa tay ôm bên hông hần, xoay người đè lên nói: “Chạy đi đâu hả!”

Hoàng vừa kéo chăn đắp lên hai người, vừa nhẹ giọng đáp: “Không có chạy.”

Dung Dận cười, nằm trong chăn vuốt ve Hoàng từ trên xuống dưới một lượt, dùng nhiệt độ cơ thể ủ ấm cho hần, hỏi: “Còn không phải chạy ư? Muộn như vậy mới trở về, người còn lạnh cóng như băng.”

Hoàng nói: “Hôm nay được điều đến cửa Thụ Thành, cách hoàng cung rất xa.”

Dung Dận suy nghĩ rằng quả nhiên đoán không sai, lập tức nói: “Cách khá xa, buổi tối cũng đừng vất vả quay lại đây nữa. Ta sẽ tìm cho người một căn nhà tốt ở bên ngoài, lúc nào bất tiện có thể ngủ lại ở đó.”

Trong cung có quy định, ngự tiền ảnh vệ không được phép có tài sản riêng, nếu không có chuyện cấp bách thì không được ngủ ở bên ngoài hoàng cung. Hoàng vội nói: “Không cần đâu, cũng chỉ làm nhiệm vụ ở cửa Thụ Thành có vài ngày mà thôi.”

Dung Dận đáp: “Thêm ít lâu nữa không phải sẽ đến cửa Phúc Dương sao? Bên kia còn xa hơn nhiều. Người có nơi đặt chân, cũng không cần ngày ngày phải bôn ba chạy về cung nữa. Ngoài ra nếu muốn mở tiệc mời bạn đồng sự hay kết giao bạn mới cũng rất thuận tiện.”

Y nói là làm, lập tức gọi cung nhân bên ngoài phòng mang sổ quản lý đất đai của hoàng thất đến, chọn địa điểm tốt, có phủ đệ đẹp rồi chuyển giao cho Hoàng, còn bắt thuộc hạ bố trí sắp đặt cả đêm. Hoàng cực kỳ sợ hãi, khuyên can: “Không cần phải phiền toái như vậy, thần ở trên lầu quan sát vài ngày cũng đâu có sao.”

Dung Dận lật xem sổ sách quản lý ngân khố, đang lúc phân phó cung nhân nên chi tiền lo cho nhà riêng của Hoàng như thế nào thì nghe thấy Hoàng khuyên can, chỉ thuận miệng nói: “Không thể để người chịu thiệt thòi.”

Hoàng bỗng chốc đỏ mặt, trong lòng vừa khó xử lại vừa xấu hổ, chỉ biết yên lặng trở về phòng leo lên giường, ôm ấp ngọt ngào giấu mình vào trong chăn.

Chính miệng đế vương phân phó, trong cung đương nhiên hành động mau lẹ, chỉ trong vài ngày nhà đã có thể ở được. Bình thường Hoàng và Vân Hàng Chi một người trở về cung một người trở về phủ hữu thượng thư là cùng chung một đường, ngày hôm đó sau khi trở về từ cửa Phúc Dương, Hoàng quay về nhà mới cho nên không đi cùng với Vân Hàng Chi nữa. Vân Hàng Chi nghe nói Hoàng đã có nhà riêng, lập tức ồn ào muốn báo cho mọi người biết, kéo bè kéo phái đến ăn mừng tân gia. Hần có ý đồ muốn cho chúng con cháu thế gia cơ hội để “nịnh hót”, cũng biết Hoàng mới rời cung trong túi trống tuếch, thay hần tài trợ tiền của. Hoàng cũng không hiểu những chuyện này, vội vàng ngăn cản, giải thích: “Đây không phải là nhà mới, trong cung ban cho chẳng qua là để cho ta có chỗ đặt chân trong mấy ngày này.”

Vân Hàng Chi thấy hần còn đang băn khoăn, biết rằng truyền ra ngoài chuyện ngự tiền ảnh vệ có tài sản riêng trước khi rời cung cũng không tốt lắm, tức thì không nói thêm nữa, chỉ đòi Hoàng dẫn hần đến tham quan. Hai người cùng trở về nhà mới, thấy có người hầu mở cửa đón tiếp, cung kính ân cần dẫn hai người vào. Đây là một căn nhà lớn ba gian hai chái, sân trước sân sau cây lá sum suê, có ao nước xanh biếc, bố

trí cực kỳ thanh nhã khéo léo. Đi vào nhà chính, vật trang trí bên trong cũng tương thích với cảnh quan bên ngoài, phối hợp vô cùng hài hòa tao nhã. Trong hoàng thành, căn nhà như thế này cũng chưa tính là xa hoa, nhưng bên trong bài trí thật sự rất dễ chịu, Vân Hàng Chi đi một vòng đã thấy hâm mộ, bày trò chơi xầu không chịu đi, cầu xin Hoàng cho ở lại. Chờ chủ nhà đồng ý rồi, hần lập tức kêu người trở về phủ hữu thượng thư, chở toàn bộ tài sản đồ đạc của mình đến đây, thậm chí còn mang theo cả hai đầu bếp và thức ăn tươi sống tới, khai bếp nấu vài món ngon mang hương vị quê nhà.

Hoàng thấy buồn cười nhưng cũng không ngăn cản hần. Chờ đến lúc hai người dùng xong cơm tối, Vân Hàng Chi lần lượt đi thị sát từng phòng, chọn cho mình một căn phòng “tốt nhất”. Hần chiếm phòng tốt cũng không khỏi cảm thấy chột dạ, lập tức chọn cho Hoàng một căn phòng “so với tốt nhất chỉ thua chút ít”. Hoàng cũng không để ý những chuyện này, chỉ cảm nhận sau khi tắt đèn chuẩn bị ngủ, cảnh lá ngoài cửa sổ vẫn đang đong đưa, hắt bóng vào trên nền đất ở trong phòng. Vân Hàng Chi nói căn nhà này rất tốt, nhưng hần lại chẳng cảm thấy tốt chút nào, nơi đâu cũng khác lạ, không thoải mái bằng lúc được ngủ ở Noãn Ninh điện.

Hoàng trấn trở mãi vẫn không ngủ được, gối lạnh như băng, chăn cũng khó đắp. Bệ hạ ngủ rất độc tài, không phải đè thì cũng là ôm, hần đã từng mất ngủ rất lâu, từ từ mới tập được thành thói quen mới. Thế nhưng không nghĩ tới hiện giờ từ bỏ thói quen để quay về như trước kia thì lại không thể ngủ được. Vân Hàng Chi nói phòng nhỏ thì ấm áp, phòng lớn quá có thể khiến cho lòng lạnh như băng, cho nên đã ưu tiên chọn cho hần một căn phòng ngủ nhỏ vừa, giúp cho hần cảm thấy căn nhà này không quá rộng lớn điều hiu. Noãn Ninh điện cũng khá lớn, nhưng đến bây giờ nhớ lại chỉ cảm thấy nơi đó thật sự ấm áp vô cùng.

Hần nằm suy nghĩ về việc lúc nào mới có thể hồi cung, một lúc sau lại suy nghĩ xem giờ này bệ hạ đang làm gì, mơ mơ hồ hồ một lát rồi ngủ thiếp đi.

Vài ngày thấm thoát trôi qua. Vân Hàng Chi ở trong nhà của Hoàng quen thuộc rồi, thấy không có ai tới bèn hỏi hần có muốn gọi vài vị con cháu thế gia đến để tụ họp một bữa hay không. Mấy người này đều là thiếu gia con nhà dòng dõi giàu có, ngày thường được dạy dỗ cực kỳ nghiêm khắc, không dám tùy tiện lộ mặt ở các quán xá hay tửu lầu. Muốn đi chơi cũng chẳng có chỗ để đặt chân. Giờ đây có nơi này của Hoàng vừa yên tĩnh lại an toàn, không gây chú ý, là một nơi vô cùng phù hợp.

Đây là nhà được bệ hạ ban cho, Hoàng không muốn để cho người khác đến quấy rối sự thanh tịnh, vừa nghe đã muốn mở miệng từ chối. Hần mới nhú mày Vân Hàng Chi đã nhận ra, không khỏi thở dài trong lòng. Hần biết Hoàng là một võ giả, lúc nào cũng chú ý quý trọng đến ơn trên, nhưng nói mãi không thông như thế cũng quá mệt. Giờ đây hần không muốn vòng vo nữa, gọn gàng dứt khoát nói: “Nhà cũng đã có rồi, mọi việc ổn thỏa. Ta bỏ gần tìm xa muốn đến đây ở lại cũng là vì muốn giúp người thuận nước giong thuyền. Tiểu ca à, người phải nghĩ đến con đường dài sau này nữa, đã ở trong hoàng thành thì việc lợi sâu xuống nước là chuyện cần thiết, phải biết mượn gió xuôi nước đẩy thuyền. Nội tình thế gia đều như vậy cả, con cháu của bọn họ ở nhà cao cửa lớn, vui đầu vào học hành cực khổ suốt mười mấy năm, trước khi muốn lên làm quan thì bỗng chốc cuộc sống ai ai cũng toàn là áo quần lụa là, ăn chơi đàng điếm, phóng túng vui đùa. Nhìn vào thì tưởng không phải ai cũng như nhau, nhưng nói cho cùng thì cũng đều là móc nối quan hệ giúp đỡ qua lại. Tương lai lúc làm quan rồi lời nói mới có giá trị. Ta vừa mới đến hoàng thành, mạng lưới giao tiếp cũng chưa có sẵn, phải tự mình xuống ao mò cá, chạy ngược chạy xuôi giăng lưới. Cái này gọi là thuận theo dòng nước, sóng xô sóng, nhiều người thì sóng mới cao, mới có thể đẩy thuyền đi xa. Ngược gió thuyền chẳng sợ, chỉ sợ đi ngược dòng.”

Hoàng bình tĩnh nhận ra, giờ mới hiểu được tại sao mỗi lần Vân Hàng Chi chạy khắp nơi kết bạn vui chơi cũng đều có ý tốt muốn dẫn mình đi theo, lập tức vội vàng đứng lên hướng Vân Hàng Chi bày tỏ lòng cảm kích. Vân Hàng Chi đời này ghét nhất là bị người khác ép phải nói ra mấy lời thẳng thắn như vậy, nhưng lại chẳng tiện than phiền, chỉ đành biết buồn rầu trong bụng, nhẹ phất tay.

Ngày đó lúc bệ hạ ban nhà cho hần, cũng đã từng nói lý do là vì muốn hần có thể thuận lợi kết giao với người khác. Hoàng giờ mới hiểu Hoàng đế đã sớm nghĩ thay cho hần đường đi nước bước. Hai người bàn bạc một lúc, lên kế hoạch mời các vị công tử thế gia đến nhà mở tiệc ăn mừng. Vân Hàng Chi là một cao thủ ăn chơi, hành động rất nhanh nhẹn lanh lợi, qua loa mời đầy đủ tất cả các vị con cháu thế gia đến nhà mở tiệc. Yến tiệc nối tiếp yến tiệc, trong nhà của Hoàng ngày ngày đông khách. Giờ đây Hoàng là ngự tiền ảnh vệ có xuất thân rất tốt, bàn về chính cục, hần mỗi ngày theo hầu Thánh thượng, căn cơ ra sao không

nói thì ai cũng hiểu. Bàn về chuyện hộ vệ phòng thủ, hần cũng có thể nói rõ ràng rành rành. Chưa kể hần xuất thân là võ giả, vào trong nhà cũng cảm thấy an toàn. Mọi người thấy hần là người vừa tốt bụng vừa đáng tin cậy, mặc dù không phải là con nhà quyền quý nhưng cũng rất vui vẻ kết thân.

Quanh đi quẩn lại như vậy, Vân Hàng Chi và Hoàng dần tạo được chỗ đứng giữa đám con cháu thế gia ngay tại hoàng thành. Trước khi ngự tiền ảnh vệ rời cung cũng thường có các thế gia mời chào săn đón, nhưng chưa ai có thể được như Hoàng, dễ như trở bàn tay mà hòa vào trong vòng xoáy của đám con cháu nhà quyền quý. Mọi người thảo luận sau lưng hần, suy đoán Hoàng sau này lúc rời cung hần sẽ tham gia vào vòng chính trị của triều Lưu, chẳng qua không biết hần có phe cánh gì mà lại có thể bám víu vào đại công tử của Vân Thị, mượn lực của Vân Thị thì chưa làm quan đã biết sẽ có khởi đầu thuận lợi.

Trong chớp mắt nhiệm vụ của hai người đã xong, giờ lại bị điều đến cửa Tuần Vũ và cửa Dương Uy. Ngày hôm nay hoàn thành công việc sớm, Hoàng thấy sắc trời vẫn còn sáng, trong lòng xúc động muốn trở về cung thăm bệ hạ. Hần cũng không kịp chào hỏi Vân Hàng Chi, tựa như một lần khói chạy thẳng về cung, vội vàng vàng thay quần áo rồi chạy đến ngự thư phòng. Ngự tiền ảnh vệ đang làm nhiệm vụ bên ngoài ngự thư phòng đều là người quen của hần, thấy hần chạy đến thì vội vàng ngăn lại, trách móc, ra dấu hiệu đưa tay lên làm động tác chém đầu.

Đây là ám hiệu của riêng ngự tiền ảnh vệ với nhau, ý là long nhan đang giận dữ, mọi người phải cẩn thận hầu hạ, có thể ngăn cản thì phải ngăn cản, đừng để ai lại gần chọc giận Hoàng đế.

Hoàng nhìn thấy vội hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra?”

Vị ngự tiền ảnh vệ kia nói: “Bên kinh lược đốc sự vừa gây ra chuyện lớn, trong lòng Thánh thượng không thoải mái, hiện giờ đang tra xét.”

Hoàng nhìn sang phía bên trong ngự thư phòng, quả nhiên thấy bên ngoài đại điện có mười mấy quần thần đang đứng chờ, người người căng thẳng, chờ Hoàng đế triệu kiến. Hần khẽ chau mày, thấp giọng hỏi: “Ngày cả bộ Hộ cũng có liên quan ư?”

Vị ảnh vệ kia gật đầu một cái, mặt mày khó coi đáp: “Sợ là sẽ cách chức cả một đám người.”

Hoàng do dự một lúc, nói: “Ta cứ đứng chờ một lát vậy.”

Vị ảnh vệ kia biết gần đây Hoàng phải làm nhiệm vụ ở bên ngoài, thấp giọng đáp: “Nếu không có chuyện gì khẩn cấp thì đợi ngày khác rồi đến vậy. Hôm nay chẳng biết sẽ phải chờ tới khi nào đâu. Vừa rồi ta nhìn thấy sắc mặt của bệ hạ có vẻ không tốt cho lắm.”

Bọn họ đều là ngự tiền ảnh vệ túc trực bên cạnh Hoàng đế, từ lâu đã hiểu rõ tính khí của Dung Dận, nếu sắc mặt của bệ hạ không tốt thì chắc chắn trong lòng đang cực kỳ giận dữ. Hoàng cũng hơi sợ hãi, không dám động đến y vào lúc này. Hần lượn quanh đến bên dưới cửa sổ của đại điện, đứng trông từ phía xa xa, nhìn thấy một nửa gò má của bệ hạ rồi lặng lẽ rời đi.

Hần không hề biết rằng, lúc này Dung Dận cũng đang nghĩ đến hần.

Kinh lược đốc sự đề ra phương hướng trị thủy sai lầm, bộ Hộ cũng dựa vào đó mà chi tiền, một khoản tiền lớn rót vào cũng chẳng có ai thu nhận. Trong lúc vội vàng, bạc nhập vào kho của quan phủ, lại bị quận trưởng nơi đó xem như quay vòng vốn, trao quyền quản lý cho thương nhân thu mua lương thực. Quan giám sát ở hai sông chờ mãi không thấy bạc, biết đã xảy ra chuyện không may, cũng không báo lên trên mà lại viết thư mật gửi cho bộ Hộ. Quan lớn của hai viện thấy có chuyện lớn, lập tức kết hợp lại ý đồ giấu giếm lừa gạt, lợi dụng lấy quỹ riêng của bên kinh lược đốc sự đắp vào. Vốn dĩ có thể chờ thuế lương thực về để phân phối bạc, đến lúc đó báo cáo ghi vào sổ sách là xong, vậy mà chỉ trong mấy tháng, hết lần này đến lần khác Dung Dận lại bắt kinh lược đốc sự phải dùng quỹ riêng để trợ giúp Hoàn châu nuôi dân tằm. Nhầm lẫn ban đầu chỉ là chuyện nhỏ, điều khiển cho Dung Dận tức giận là bệ tôi của y lại có thể cấu kết với nhau, xảy ra chuyện không nói, chỉ lo bàn mưu tính kế lừa gạt y, thật sự khiến y muốn giết sạch không tha.

Y càng nghĩ càng giận, bực bội cả buổi trời lại bắt đầu nhớ đến Hoàng. Nghĩ rằng nếu Hoàng đang ở đây, y đã có thể kéo người đến xoa nắn một hồi, không cần phải bực dọc thế này. Nhưng ngoảnh đầu lại nghĩ đến Hoàng cũng không thể nào suốt ngày thủ ở chỗ này, tương lai lúc thả hần đi, nói không chừng tu luyện vài

năm cũng sẽ hòa chung với mấy vị bề tôi này, vì muốn tranh quyền đoạt lợi mà lừa gạt y, đến lúc đó không biết sẽ đau lòng đến nhường nào.

Y nghĩ mãi đến mức buồn bực, rào rào hát xuống toàn bộ tấu chương ở trên bàn, tiếng vang lớn khiến cho vị quan đang quỳ tạ tội ở bên dưới sợ run. Vị này là quan chủ quản kinh lược đốc sự, hai người con trai đảm nhiệm chức thị lang trong viện, con gái thì gả cho nhà một vị quan bên bộ Hộ, kết làm sui gia, trong triều căn cơ vững chắc, làm việc cũng rất có năng lực. Dung Dân không có cách nào động đến hắn cho nên đã nổi trận lôi đình, giao trách nhiệm cho Đô sát viện phải điều tra chuyện này thật rõ ràng, dọa cho hắn sợ một lúc lâu mới thả người đi.

Đế vương tức giận, trong phút chốc cả triều đình lâm nguy. Tả thượng thư Lưu Doanh đích thân ra tay, điều tra xem chuyện bên kinh lược đốc sự là như thế nào, chưa đến mấy ngày đã tra ra được rõ ràng, viết một tấu chương thật dài trình lên. Dung Dân xem qua, thì ra là có một vị làm việc chưa tận lực, hồ đồ báo cáo sai thông tin khiến cho thị lang cũng không khỏi nhầm lẫn. Chờ đến khi chuyện lớn xảy ra rồi, vị này biết chuyện lại chạy khắp nơi hối lộ cầu xin, từ trên xuống dưới nhờ người giúp đỡ không chừa một ai. Hai vị quan lớn vượt mặt cũng chừa mũi, mềm lòng cho nên cũng dây vào chuyện này. Đọc đến cuối tấu chương, nhìn thấy tên của vị quan kia, trong lòng Dung Dân không khỏi thở dài.

Là Lục Đức Hải.

Y biết Lục Đức Hải ở trong triều gặp phải rất nhiều khó khăn, thấy hắn có năng lực cho nên muốn đẩy hắn ra ngoài thử sức xem sao. Đáng tiếc mới nhanh như vậy đã không thể chống cự nổi.

Người đời lấy gia thế để đánh giá con người, Lục Đức Hải không có gia thế hiển hách, ngày thường lúc làm việc chắc chắn sẽ bị cản trở ít nhiều, khó tránh khỏi phạm lỗi. Sai phạm nào cũng có người nắm cán, đến lúc cần một người đứng ra gánh trách nhiệm, ai ai cũng có căn cơ, chỉ mỗi mình hắn là không quyền không thế, tất nhiên tất cả sẽ đồng lòng nhắm mắt đặt tên hắn, hắn có khổ cũng không thể nói ra.

Nhìn tình huống trước mắt thế này, ngay cả y cũng không thể cứu nổi hắn rồi.

Khoa cử đã diễn ra được năm sáu năm, chọn được trăm người, phần lớn đều đưa về làm quan địa phương, làm chút việc vặt, cho bọn họ làm quan nhỏ như vậy chính là vì không muốn để cho bọn họ ảnh hưởng trực tiếp đến quyền lực và lợi ích của các thế gia đại tộc, dẫn đến gây ông đập lưng ông. Y suy nghĩ muốn đổi mới thử xem sao, chọn vài người giỏi cho ở lại hoàng thành, ban cho mấy chức quan tầm thường. Chẳng qua những người đó từ trước đến nay đều trầm lặng vô danh, chỉ có Lục Đức Hải là dũng cảm đi đến trước mắt y.

Y đã quá vội vàng rồi chăng?

Những chuyện như thế này đáng ra nên để cho nước chảy đá mòn, đi theo từng bước từng bước một. Mấy lần trước nóng vội hành động, ngoại trừ hao binh tổn tướng cũng chẳng được ích lợi gì.

Y tuy dùng người, nhưng cũng bảo hộ người, sẽ không để cho bọn họ phải qua sông một mình. Trước tiên phải giữ người thật chắc, lùi một bước, tương lai sẽ là trời cao biển rộng.

Trong lúc thương nghị, ý của Dung Dân đã định, cho gọi bề tôi phạm lỗi vào nghiêm nghị quở trách. Thủ phạm chính Lục Đức Hải lập tức bị tước áo mão, nề tình đã có công cứu trợ thiên tai, chỉ giáng chức điều về quê hương trị thủy. Từ trên xuống dưới bộ Hộ đều bị trừng phạt, ngay cả quan đứng đầu cũng bị giáng chức. Kinh lược đốc sự là chỗ bắt nguồn của mọi lỗi sai, đáng lẽ phải bị trách phạt thật nặng, tuy nhiên y chỉ nhẹ nhàng cho qua, phạt tượng trưng chút ít bổn lộc của quan lại.

Hai viện cùng một giuộc, y tuy ngoảnh mặt làm thinh nhưng từ lâu đã sớm hiểu rõ. Chúng quan lại trong Bộ Hộ rất toan tính, lần này nhân cơ hội cố ý tổ ra bất bình, muốn để cho y lòng sinh kế hở mà thả lỏng khối sắt này ra. Như thế còn chưa hết, lại còn nói với y một cách rất chân thành rằng trị thủy là việc trọng yếu đến nhường nào, hai viện nên hợp tác với nhau, thành lập một bộ phận chuyên phụ trách việc trị thủy. Y lại bảo chuyện là này chuyện lớn, có nhiều thứ mới lạ, hai bên quan lớn nên trở về thương lượng nhiều hơn, mỗi bên cử một người ra phụ trách.

Bánh nướng chỉ ném có một cái, hai nhà hắn sẽ lao đầu vào cướp. Y lại chôn vùi toàn bộ mầm mống hoài nghi, trong tương lai nếu bộ Hộ và kinh lược đốc sự còn xảy ra chuyện nữa thì cũng khó bỏ qua khúc mắc

trong lòng để hợp tác trở lại.

Y giải quyết xong mọi chuyện, phất tay cho người của hai viện lui ra, Lục Đức Hải ngay sau đó đi vào dập đầu tạ ơn. Dung Dận thấy mặt mày hắn vẫn còn xám xịt như đưa tang, hoàn toàn chưa hồi phục tinh thần, cũng sợ lúc này hắn chưa thể gượng dậy nổi, hiềm thấy mà an ủi một câu, nói: “Trong triều không phải là chỗ mà người nên ở, hãy trở về quê hương mà tận sức.”

Lục Đức Hải mặt tối như màu đất, chẳng thể thốt lên một lời nào, chỉ đành phải quỳ mọp xuống dập đầu liên tục.

Vào triều làm quan rồi hắn mới hiểu thì ra mọi thứ lại khó khăn đến vậy. Nhìn vào ai cũng nghĩ kinh lược đốc sự sống yên biển lặng, bên trong hóa ra lại là hồ sâu không đáy. Hắn trần đầy nhiệt tình muốn làm việc thật tốt, quả nhiên một núi việc lớn lúc nào cũng đè lên đầu hắn. Mọi thứ liên quan đến việc khẩn thì dù chỉ sai có chút ít cũng chính là trọng trách của hắn. Những việc nhẹ nhàng, chuyện tốt thì hắn mới ra tay đã có người cướp công, còn cười tít mắt nói rằng muốn chia sẻ trách nhiệm với hắn, không nên để hắn phải vất vả. Chuyện hắn không hiểu đều chạy đi tìm người để thỉnh giáo, người ta giảng giải cho hắn nghe thì cũng có vẻ rõ ràng mạch lạc lắm, nhưng thật ra chỉ toàn là chủ nghĩa hình thức, bên trong một chút thực tế cũng chẳng có. Hỏi nhiều lại thành ra ai cũng chê hắn ngu dốt vụng về.

Thời gian đầu, những lúc có yến tiệc hắn đều tham gia rất nhiệt tình, nhưng những lúc ngồi bên mâm cỗ lại chỉ toàn nghe người khác nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, rót trà mời rượu, ái tình diễm lệ, trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ chán ghét những kẻ nhà giàu suốt ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm này, cộng thêm túi tiền rỗng tuếch, về sau thường khéo léo từ chối không tham dự nữa. Sau này hắn mới phát hiện ra muốn kết giao với người khác thì phải biết ngồi bên bàn rượu, uống rượu phong lưu chỉ là vẻ bề ngoài, sự thật bên trong lại là nắm chặt nhân tình thế thái.

Tới lúc hắn hiểu ra thì cũng đã muộn màng. Hắn ở trong kinh lược đốc sự tứ cố vô thân, chuyện vừa xảy ra ai cũng trút lên trên đầu hắn, hắn có trăm cái miệng cũng chẳng kêu oan nổi.

Lần trước ở trong ngự thư phòng, hắn đã hăm hở chí khí ngút trời đến nhường nào, vậy mà chỉ mới mấy tháng trời trôi qua, lúc quay lại đây báii kiến đã trở thành kẻ tội đồ phạm sai lầm, bị giáng chức về quê. Hắn luôn luôn tự mãn, cảm thấy mình được đức vua quý trọng, phạm lỗi sẽ được bệ hạ nâng đỡ, trước đó còn suy nghĩ nên trần tình ra sao mới được. Có ai ngờ đâu Thánh thượng lại nổi cơn thịnh nộ, trực tiếp giáng chức hắn, ngay cả hai vị quan lớn cũng bị răn dạy nghiêm khắc. Hai chân hắn run rẩy, cuối cùng cũng nghe được Thánh thượng nói một câu nhẹ nhàng, bỗng chốc trong bụng tràn đầy chua xót, liên tục dập đầu, nước mắt nói: “Bệ hạ! Thần oan uổng!”

Dung Dận thấy hắn vẫn còn chưa hiểu ra, lập tức lạnh lùng nói thẳng một câu: “Không hề oan uổng. Là một vị quan, người không thể muốn gì được nấy. Nếu như người có thể làm được chuyện đại sự thì cũng có thể làm được chuyện tiểu tiết. Lui xuống đi.”

Từng câu từng chữ của y tựa như thanh đao róc xương, khiến cho Lục Đức Hải hổ thẹn vô cùng, xám xịt như chó nhà có tang. Nghe Thánh thượng kêu lui, hắn dập đầu một cái rồi khom người ra ngoài. Thánh chỉ giáng chức phải lập tức được thi hành, vừa ra khỏi ngự thư phòng đã có người cỡi quan bào của hắn, chỉ được mặc một thân áo lót bước ra khỏi hoàng cung. Nếu cứ nhếch nhác mà ra đi như vậy thì dọc đường cũng không biết sẽ có bao nhiêu người dừng lại tò mò chỉ trỏ, may sao có một vị quan tham chính tam phẩm trước đó là người quen cũ của hắn, đã giúp hắn gọi một chiếc kiệu nhỏ, lặng lẽ đưa hắn quay trở về phủ.

Phủ đệ của hắn cực kỳ khí thế, lúc ấy khi mới vào triều vì muốn nở mày nở mặt nên đã thuê rất nhiều gia đình, gia sản trong nhà cũng thay mới toàn bộ. Hôm nay trong lúc vội vàng chỉ đành phải mời người môi giới đến để bán rẻ, chỉ trong vòng có mấy ngày đã bán sạch sành sanh. Chờ đến khi cảm khế ước bán nhà trong tay, một mình đi lại trong căn nhà trống rỗng, lòng hắn bỗng dưng lại cảm thấy thư thái.

Gia sản đồ sộ như vậy, từ trên xuống dưới mười mấy miệng ăn toàn được nuôi sống bằng bổng lộc của hắn. Hơn nữa những lần chén chú chén anh với bạn đồng僚 ngày xưa cũng đã mài mòn túi tiền của hắn, xoay sở đến mức sút đầu mẻ trán. Hiện tại ngược lại như thế này cũng tốt, rơi vào cảnh trắng tay nhưng sạch sẽ, đổi được mấy tấm ngân phiếu quay về quê làm phú ông.

Hắn nhớ lại Thánh thượng nói rằng hắn là một vị quan, không thể muốn gì được nấy. Không oan uổng, thật

sự không hề oan uổng. Người ta ai cũng có gia tộc quyền quý chống lưng, hấn chỉ là một kẻ tay không tác sát, phận bầu trôi theo nước như hấn dựa vào điều gì mà dám vọng tưởng sẽ có thể thôn tính sơn hà?

Chờ thêm vài ngày, tới khi mọi chuyện đã ổn thỏa, Lục Đức Hải lập tức thuê xe ngựa, một mình rời khỏi hoàng thành.

Gia cảnh hấn nghèo có, lúc đến đây chỉ mang theo có hai bộ quần áo. Hôm nay thê lương ra đi, vẫn cũng chỉ có hai bộ áo quần làm hành lý tùy thân.

Ra khỏi hoàng thành, ngồi trên xe ngựa kêu lộc cộc, hấn không nhìn được vén rèm lên, nhìn về phía đô thành nguy nga rực rỡ.

Hấn đã mang mơ ước, mang hùng tâm, mang nhiệt tình trọn một đời đốt cháy tại nơi này.

Nhưng hiện giờ trong lồng ngực chỉ còn sót lại tro tàn, nản lòng quay về quê hương.

Năm đó khoa cử hấn đứng đầu bảng, được giữ lại trong hoàng thành làm việc, ân sủng, vinh dự đến nhường nào. Những người cùng quê ai ai cũng nói hấn là con lươn chui lọt Kim Loan điện, nhà nghèo sinh ra quý tử. Từ đó về sau, con dân trăm họ trong toàn quận người người phẩn chấn, tất cả đều nuôi chí lớn muốn đi theo con đường khoa cử giống như hấn.

Con đường này nhìn vào rực rỡ ánh hào quang, nhưng có đi mới biết sẽ khó khăn đến mức nào. Sinh ra là con nhà nghèo, đời đời sẽ không thể vượt mình. Hấn thất bại quay về, phí hoài sức lực, cuối cùng vẫn trở thành loại ruồi nhặng thấp bé.

Lục Đức Hải lặng yên thở dài, buông rèm xe xuống không đành lòng nhìn nữa.

Đoạn đường này hấn bôn ba hết mười mấy ngày mới đến được vùng nước sông Ly Giang. Đầu năm lũ lụt thê thảm, tuy đã có triều đình cứu giúp nhưng dân chúng vẫn không tránh được kiếp nạn bán con đổi tiền, người người chết đói khắp nơi. Con sông lớn kia vẫn không ngừng chảy, ngập tràn trên khắp đồng ruộng đất đai, phá hủy không biết bao nhiêu mà kể cuộc sống đầm ảm của các hộ dân. Lục Đức Hải trên đường đi ca thán, nhưng có lòng mà lại không có lực. Hấn giờ đã không còn là quan lớn, dù sao cũng phải chừa cho mình chút tiền để trở về hỗ trợ cha mẹ, cứu giúp bà con thân thích. Vì vậy mặc dù trên tay có tiền cũng không dám ban phát cứu tế. Huống chi tiền cũng có lúc cạn, mà người nghèo thì là vô số kể. Muốn cứu cũng không thể cứu hết, phải cứu từ gốc rễ mà lên, điều trước mắt chính là phải trị thủy.

Hấn đã tận mắt chứng kiến thảm trạng hậu cơn lũ, chính hấn cũng từng đích thân đi trị thủy. Hấn hiểu Thánh thượng vì sao lại phải nhân nhượng ba đại gia tộc ở vùng sông Ly Giang này nhiều đến thế chỉ để đổi chút quyền lợi trị thủy. Lúc còn ở hoàng thành, hấn đã biết Thánh thượng là người hùng mạnh tài giỏi đến nhường nào, chăm lo vạn dân, cũng hiểu những nỗi mệt mỏi lớn lao bên trong mà y đang phải gánh chịu. Trên đường đi, hấn cũng được chứng kiến những thế gia đại tộc giàu có quyền quý kia khoe khoang như thế nào, bọn họ độc chiếm quyền thế ngút trời, nhưng lại chẳng có ai suy nghĩ cho dân cho nước, dốc lòng dốc sức.

Cuối cùng hấn cũng đã trở về quê hương rồi.

Lục Đức Hải đứng trên gò đồi, nhìn xa xa phía bên kia bờ sông chính là quê hương vốn dĩ bình yên và xanh biêng biếc của hấn. Một trận lũ lớn đã qua đi, đồng ruộng màu mỡ giờ đây đã hóa hoang tàn. Khu chợ ở vùng ven sông đã không còn nữa, chỉ thấy những mảnh ngói loang lổ hoang vu nằm chất đống nơi mé nước. Con sông lớn hàng năm chảy cuộn cuộn kia đã quét sạch sẽ quê hương sầm uất trong ký ức. Hấn cô đơn đi tới bến đò, bước lên một chiếc thuyền lá lao như gió qua sông. Sóng lớn khiến hấn gần như hôn mê, nằm trên thuyền ói liên miên, ói đến mức nước mắt giàn giụa.

Hấn ói xong, cúi đầu xuống lấy nước sông rửa mặt. Thời tiết sáng ngời, bình minh đang lên. Trong lòng hấn bình tĩnh, lần nữa sửa sang lại áo quần.

Nơi này là quê hương của hấn, là nơi hấn cắm rễ vào trong đất đai. Dù cho chỉ còn có một thân một mình, hấn cũng phải lấy thân hết mình với con sông này, vì quê hương mà cố gắng hết sức.

16. Chương 16: Ước Hẹn

Chớp mắt đã hơn một tháng trôi qua, trong hoàng thành dần đi vào cuối xuân.

Khắp thành trăm hoa đua nở, chỉ cần một cơn gió ghé qua đã thổi hoa bay ngập trời, tựa như cơn mưa mãi không dứt.

Vân Hàng Chi và Hoàng cùng nhau làm nhiệm vụ khắp Cửu Môn, kinh nghiệm giờ đây rất phong phú. Không chỉ làm quen với công việc phòng thủ ở các cửa thành mà còn thuận tiện kết giao với vô số con cháu thế gia. Hoàng thông minh nhanh nhạy, chưa bao lâu mà đã học được bản lĩnh xã giao hoạt bát từ Vân Hàng Chi, bản thân hẳn là vốn là người trầm tính giản dị, không thích nói nhiều, từng câu từng lời lúc nào cũng đi vào trọng điểm, nói chuyện với hẳn sẽ chỉ cảm nhận được sự chân thành chứ không hề có chút khéo léo đưa đẩy nào, vì thế mà tác phong so với Vân Hàng Chi lại được đánh giá cao hơn chút ít.

Hôm nay bọn họ kết thúc công việc, mọi người mở tiệc chia tay, đến tối trở về nhà, phủ Đô Ủy đã đưa sổ ghi chép của hai người tới. Sổ này vốn là do Đô sát viện ký phát, ghi ghép lịch trình nhiệm vụ chuyển này của hai người. Hoàng qua loa mở ra xem, thấy từ lúc bắt đầu ở cửa Chánh Dương cho đến cửa cuối cùng là cửa Phụng Dũng, tất cả đều được xếp hạng cao nhất, hẳn không khỏi âm thầm xúc động. Trước kia làm gì, nếu muốn đạt hạng nhất đều phải cố gắng hết sức, tuyệt đối không được phép mắc phải một lỗi sai nhỏ nào, hiện tại chẳng qua chỉ mới uống mấy chén rượu với vài người, lôi kéo quan hệ chút đỉnh đã có thể đứng đầu, thoải mái nhẹ nhàng làm nhiệm vụ.

Nhưng mà nói cho cùng hẳn cũng không thể rời cung, sổ sách này rồi sẽ chẳng ai nhớ tới, có giữ lại cũng vô dụng. Hoàng nhìn lướt qua rồi đặt ở trên bàn, quay đầu lại thấy Vân Hàng Chi đang cười hì hì gọi người hầu về nhà báo tin mừng rằng hẳn được hạng nhất. Hai người giờ đã quen thân, thỉnh thoảng Vân Hàng Chi sẽ biểu lộ trước mặt Hoàng dáng vẻ được nuông chiều từ bé, đôi chút tính tình trẻ con. Hoàng ngồi một bên nhin không được mỉm cười, nói: “Gấp gấp làm gì? Ngày mai tự người mang sổ về nhà kể công không phải tốt hơn sao?”

Vân Hàng Chi thuận miệng ai oán đáp: “Ta làm gì có thời giờ nữa chứ! Ngày mai đã phải đi đến đại doanh Nhạn Bắc, hành lý còn chưa kịp thu xếp đây này!”

Hoàng lòng đầy kinh ngạc, hoảng sợ hỏi: “Phải đi Nhạn Bắc nữa sao?”

Bây giờ lại đến lượt Vân Hàng Chi ngạc nhiên, cầm sổ đưa cho hẳn xem, nói: “Trong sổ có viết kia mà. Người không thấy sao?”

Hoàng vội vàng cầm sổ của mình lật ra, chỉ thấy trong trang kế tiếp quả thật có đóng dấu, rõ ràng rành rành phải hai người đến bốn đại doanh Nhạn Nam, Nhạn Bắc, Dực Đông, Dực Tây ở vùng ngoại ô để rèn luyện, gộp lại cũng đi xấp xỉ nửa năm. Bốn đại doanh có hơn hai mươi vạn binh mã, hạ trại năm ngày ở lộ trình bên ngoài, bảo vệ bốn phương hoàng thành. Quân quyền do đế vương nắm giữ, cũng có một phần thuộc quyền của phủ Đô Ủy.

Chuyến đi này, mất cả nửa năm trời.

Trong lòng Hoàng ngập tràn ngỡ ngàng, kinh ngạc sững sờ một hồi mới lên tiếng: “Tại sao lại phải đi xa như vậy?”

Vân Hàng Chi cười một tiếng, đáp: “Vậy mà còn kêu xa hả? Chờ làm hết nhiệm vụ ở ngoại ô rồi được phân đến Bắc Cương mới gọi là xa kìa. Đến lúc ấy ngày ngày trôi qua phải dựa vào sự bảo bọc của tiểu ca người đó.”

Hoàng giật mình, vội hỏi: “Còn phải đến cả Bắc Cương sao?”

Vân Hàng Chi đến giờ mới nhận ra Hoàng chẳng biết gì cả, lập tức đáp: “Nhập ngũ rèn luyện mà, lẽ dĩ nhiên là phải tòng quân chứ! Đến Bắc Cương rồi còn cả đi Tây Vực lẫn vùng duyên hải nữa, cũng phải đi mất mấy năm mới về được. Người không biết ư?”

Hoàng kinh ngạc nói: “Ta không biết. Chưa ai từng nói cho ta biết là phải đi lâu đến như vậy.”

Vân Hàng Chi ngây người, đỡ trán đáp: “Đại ca! Tương lai người hẳn phải là một đại tướng quân, vậy mà ngay cả tiền đồ của bản thân cũng chẳng hề quan tâm hay sao?”

Hoàng thấp giọng: “Ta không muốn làm tướng quân. Ta muốn quay về hoàng cung.”

Vân Hàng Chi cười nói: “Người không muốn làm tướng quân vậy thì còn đi theo ta làm gì? Thánh thượng rõ ràng muốn mượn tay ta để bồi dưỡng cho người, tiểu ca người thật sự có tiền đồ cao rộng đấy.”

Hoàng sợ run người, đáp: “Ta chẳng qua chỉ tuân lệnh làm việc, bảo vệ người trong quá trình rèn luyện.”

Vân Hàng Chi trợn mắt há mồm, đến lúc này mới chợt nhận ra trước giờ hẳn chỉ toàn làm màu cho người mù xem, vị đang ngồi trước mặt này thật sự chuyện gì cũng chẳng biết. Hắn vừa nổi cáu vừa giận dữ nói: “Ta làm sao dám để cho người bảo vệ hả!”

Hắn hít một hơi thật sâu, dùng hết kiên nhẫn của cả cuộc đời, dứt khoát lôi hết đầu đuôi mọi chuyện ra nói thẳng: “Vân Thị thế lớn, ông nội của ta mỗi lần muốn gặp Thánh thượng đều phải chờ ở ngoại thành, đây chính là vì hai bên kiêng dè lẫn nhau. Ta là cháu đích tôn trong nhà, người lại là đao binh của Thánh thượng, người nói xem ta có dám để cho người bảo vệ hay không? Mà cho dù ta có dám đi chẳng nữa thì Thánh thượng cũng phải đề phòng, không muốn để cho Vân Thị phải hoài nghi.”

“Triều đình muốn vào quận của ta trị thủy, gia tộc ta ra giá không giới hạn, muốn để ta tòng quân, cho tỷ tỷ ta vào làm chủ hậu cung. Thánh thượng ngay tại chỗ hoàn tiền, nói điều kiện chính là muốn mượn lực của Vân Thị để diu dắt người. Nếu không tại sao ta lại phải tốn công tốn sức thay người tiến cử khắp nơi như vậy? Người là do một tay ta phụ trách, tương lai nếu như người xảy ra chuyện không may thì kẻ phải chịu trách nhiệm chính là ta, có gì tốt cũng đều phải chia cho người một nửa, ta nào có rảnh rỗi như vậy!”

Trong lòng Hoàng lạnh lẽo như băng, chân tay luống cuống, mơ hồ nói: “Bệ hạ cũng chưa nói qua với ta...”

Vân Hàng Chi lặng người đến đỉnh điểm, đáp: “Người thông minh như vậy còn cần y phải nói ra ư? Thánh thượng thủ đoạn biết bao nhiêu? Người nhìn lại thử xem, từ đầu y chẳng phải đã thay người an bài mọi chuyện rồi hay sao? Người cũng chẳng phải kẻ ngu ngốc! Sự quan tâm của vua đã phủ đầy trên đầu rồi mà còn không chịu suy nghĩ một chút? Chỉ biết nhìn phiến diện, ai nói gì nghe nấy là sao hả?”

Hoàng siết chặt cuốn sổ, bỗng chốc không nói nên lời.

Lúc nào cũng thế... Bệ hạ nói gì thì hẳn sẽ nghe nấy.

Bệ hạ muốn hẳn bảo vệ Vân Hàng Chi, hẳn sẽ bảo vệ. Muốn hẳn làm quen với công việc phòng ngự, hẳn vui vẻ đi học. Bảo hẳn đường xá xa xôi không cần quay trở về hoàng cung, hẳn cũng đã mấy tháng rồi chưa quay về.

Hoàng vừa sợ hãi vừa kinh ngạc, bỗng nhận ra đã rất lâu, rất lâu rồi hẳn chưa được nhìn thấy bệ hạ.

Lâu đến mức những cái ôm, những chiếc hôn ngọt ngào kia cũng đã tan thành mây khói. Tự lúc nào không hay, hẳn đã bị bệ hạ bỏ rơi mất rồi.

Phải rồi, bệ hạ thủ đoạn biết bao nhiêu? Đối xử với hẳn ra sao, hẳn chỉ vô tri vô giác mà thừa nhận.

Hoàng im lặng hồi lâu, Vân Hàng Chi lập tức giúp hẳn giác ngộ, thấp giọng chỉ rõ: “Đối với thánh ý, người không thể nói gì nghe nấy được, lúc nào cũng phải nghĩ đến lợi ích về sau. Y nói ra điều gì, người cũng đều phải nghĩ đến người được lợi là ai, kẻ nào sẽ thua thiệt, hoặc làm sao để có thể chuyển phần lợi về mình, làm thế nào để vừa không đắc tội người khác lại vừa có thể nâng bản thân mình lên, suy tính thật kỹ lưỡng.”

Hoàng thấp giọng nói: “Ta chưa từng nghĩ tới.”

Hắn chỉ toàn mơ mộng hão huyền.

Đến tận bây giờ hẳn vẫn còn đang suy nghĩ... Thật sự không còn cách gì sao, cứ mơ hồ như thế, mà... đánh mất y rồi.

Hoàng chợt đứng dậy, không nói một lời nào chạy thẳng ra ngoài. Vân Hàng Chi đứng ở sau gọi hẳn cũng không thềm để ý. Hắn chạy đến hậu viện dắt ngựa, tung người lên ngựa rồi chạy ra khỏi cửa.

Hắn lần theo đường tắt, chạy thẳng đến cấm cung.

Một tay giục ngựa chạy thật nhanh, một tay hắt kéo từ trong cổ áo ra miếng ngọc bội mà bệ hạ tặng cho hắt, cắn vào trong miệng. Trong lòng đang cực kỳ sợ hãi, hắt muốn mượn chút hơi lạnh từ miếng ngọc bội này để làm mình an lòng hơn.

Bệ hạ... Bệ hạ... Cho dù là vì đã chán ghét mà muốn vất bỏ ta, thì cũng xin... hãy để chính miệng người nói cho ta biết.

Lúc hắt chạy đến hoàng cung đã là tối khuya. Cửa cung đã khóa, hắt dựa vào thân phận ngự tiền ảnh vệ, dễ dàng thẳng tiến đến Noãn Ninh điện. Lòng hắt kích động vô cùng, liều mạng muốn bước vào bên trong, những ngự tiền ảnh vệ đang canh giữ bên ngoài lật đật ngăn hắt lại, người dẫn đầu là người quen của hắt, vỗ nhẹ trên vai hắt một cái, cả giận mắng: “Đã hơn nửa đêm, người điên rồi sao?”

Hoàng trầm giọng nói: “Ta có chuyện muốn gặp thánh giá.”

Vị ảnh vệ dẫn đầu kia đáp: “Thánh giá đã nghỉ ngơi, có chuyện lớn đến mấy cũng không thể bước vào, người đừng làm khó huynh đệ nữa.”

Hoàng cũng hiểu với cương vị của ngự tiền ảnh vệ, chắn chắn vào lúc này bọn họ sẽ không để cho hắt tiến vào gặp bệ hạ. Hắt liều mạng quyết tâm định xông vào, vừa hít một hơi đã bị chúng ảnh vệ nhìn thấu, bọn họ ngay lập tức vây lấy hắt. Mọi người phối hợp ăn ý, tư thế ngăn cản rành rành, Hoàng cũng hiểu rằng mình không thể nào xông lên được. Nơi này cách tấm điện còn khá xa, dù hắt có gây ra tiếng động lớn đến mấy thì bệ hạ cũng không thể nghe thấy. Hắt bất tri bất giác buông xuôi, ngẩn ngơ nhìn về phía Noãn Ninh điện xa xa.

Cung điện khổng lồ đã tắt hết đèn đuốc, lẳng lặng nằm im trong bóng tối, tựa như chốn nghỉ ngơi nơi vực sâu của rừng lớn.

Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời.

Bọn họ đã từng cùng nằm chung giường ngủ, từng làm vô số chuyện thân thiết. Thế nhưng một khi ân huệ đã cạn, hắt sẽ... không bao giờ có thể được ở bên cạnh bệ hạ nữa rồi.

Ngày mai phải đi Nhạn Bắc, rồi sau đó lại chuyển đến biên cương. Mấy năm sau trở lại, không biết rồi sẽ còn phải bị điều đến nơi nào.

Vốn nghĩ rằng sau khi bệ hạ chán rồi, hắt sẽ trở lại như trước kia, âm thầm bảo vệ, cả đời dõi theo bệ hạ như vậy cũng tốt.

Hắt chưa từng làm sai chuyện gì... Mà nếu có làm sai, thì có lẽ bệ hạ cũng sẽ không nói. Nhưng mà dù cho thế nào đi nữa, y cũng không nên tước đoạt quyền lợi của hắt như vậy.

Hắt càng nghĩ lại càng tức giận, quyết tâm phải gặp cho được Hoàng đế, lập tức kéo xuống ngọc bội đang đeo trên cổ, lôi ảnh vệ dẫn đầu ra đưa cho hắt nhìn, nhấn giọng nói: “Ta muốn gặp thánh giá.”

Đây là lễ vật của đế vương, mang hàm ý quân chủ kế thừa thiên mệnh. Ngọc xuất hiện cũng tựa như đế vương đích thân giá lâm. Ảnh vệ dẫn đầu sợ hết hồn, la thất thanh: “Tại sao người lại có thứ này!”

Nét mặt Hoàng rét lạnh, lạnh lùng nói: “Nhỏ giọng một chút.”

Ảnh vệ dẫn đầu lúc này im lặng không nói gì, vội vàng phân phó người đến tấm điện thăm dò một chút. Hắt và Hoàng đã có nhiều năm giao tình, giờ đây cảm thấy lo âu thay cho hắt, nhin không được oán trách: “Không biết nặng nhẹ, ngay cả thứ này cũng dám lấy!”

Hoàng đáp: “Nếu ta không lấy, thì hôm nay sẽ không vào được.”

Ảnh vệ dẫn đầu thấp giọng khuyên giải: “Hầu vua khó tránh khỏi uất ức, chờ thêm chút nữa thì cũng có sao đâu? Thánh giá đã nghỉ ngơi, chưa từng có ai dám quấy rầy như vậy. Người làm thế coi chừng lại mất đi ân sủng.”

Hoàng thấp giọng nói: “Ta không cần ân sủng. Ta chỉ muốn nghe một câu trả lời rõ ràng.”

Ảnh vệ dẫn đầu lác đác, liên tục thở dài. Chờ một hồi, cung nhân trực đêm tiến đến dẫn Hoàng đi vào. Bọn họ đến bên ngoài tấm điện, cung nhân thấy bên trong ánh nến vẫn chưa tắt, lập tức thở phào nhẹ nhõm thấp giọng thông báo: “Bệ hạ, nhất đẳng ngự tiền ảnh vệ, Hoàng đại nhân cầu kiến.”

Dưới ánh đèn, Dung Dận đang nhàn rỗi ngồi lật sách, nghe thông báo bỗng dưng giật nảy mình, vội nói: “Mau vào.”

Trễ như vậy mà còn đến đây hẳn là có chuyện bất thường, Dung Dận vội vàng bước ra ngoài đón, vừa nhìn thấy Hoàng đã vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hoàng vốn đang tràn đầy cảm phấn, nhưng vừa nhìn thấy Dung Dận tất cả bỗng dưng hóa thành hư không, ngược lại cảm giác tủi thân lẫn sợ hãi bất chợt trào dâng. Hắn rũ thấp mi mắt, nhỏ giọng đáp: “Không có chuyện gì.”

Dung Dận vừa nhìn mặt đã biết là hắn đang sợ hãi, lập tức dịu dàng nói với hắn: “Không có chuyện gì là tốt rồi.”

Vừa nói, y vừa kéo hắn đến ngồi bên giường, nắm thật chặt bàn tay của hắn, y từ tốn hỏi: “Đã trễ thế này, người vào đây bằng cách nào?”

Hoàng bỗng thấy căng thẳng, quỳ xuống bên mép giường lấy ngọc bội ra, cúi đầu nói: “Thần dùng thứ này.”

Hắn dùng vật này để uy hiếp đã là lạm quyền, lại còn để cho người khác biết vật “kế thừa thiên mệnh” này hiện đang không ở trong tay Hoàng đế, thật sự không hề ổn. Vừa rồi xúc động không màng đến hậu quả, giờ đây tỉnh táo lại khó tránh khỏi sợ hãi, cả người bỗng ro rúm, không dám nhìn thẳng mặt Hoàng đế.

Dung Dận thấy Hoàng sợ sệt như vậy, lập tức cười một tiếng, ôm chầm lấy bả vai Hoàng kéo đến, cẩn thận đeo lại ngọc bội cho hắn, thổi hơi nóng bên tai Hoàng nói: “May mà có thứ này. Nếu không người sẽ đóng băng ở bên ngoài mất.”

Hoàng lại được bệ hạ ôm vào trong lồng ngực, bất thành linh cảm thấy tủi thân vô cùng, hắn nắm thật chặt vạt áo của Hoàng đế, cố sức chui vào trong ngực y. Dung Dận thuận thế ôm hắn lên giường, Hoàng đột nhiên lại tránh ra, lông mi rung động, thấp giọng nói: “Thần... Ngày mai phải đi đến đại doanh Nhạn Bắc.”

Dung Dận ngăn người, đáp: “Nhanh vậy sao? Ta còn tưởng phải mấy ngày nữa mới đi.”

Hoàng không dám nhìn Hoàng đế, cúi đầu nhẹ giọng hỏi: “Vân Hàng Chi nói, mục đích hắn đến đây là để dò dặt thần vào trong quân. Đây là... ý của bệ hạ sao?”

Dung Dận không khỏi cười khỏ, trong khoảnh khắc không biết phải trả lời như thế nào.

Loại chuyện như vậy, thường là ngầm hiểu ý giữa vua và bề tôi. Chỉ cần nói ra khỏi miệng thì danh tiếng của Hoàng sẽ bị phá hỏng. Mọi người ai ai cũng ở đằng sau lưng hắn bàn ra tán vào, y nếu như tự mình quyết định chuyện này, Hoàng sẽ mang tiếng được cưng chiều quá mức, cả đời cũng không cách nào rửa sạch. Y ngày đêm trăn trở, mượn sức của Vân Thị là để tránh mọi hiềm nghi, không nghĩ tới lúc này Hoàng lại hỏi thẳng y.

Y không nói đúng, cũng chẳng nói sai, ngược lại chỉ nhẹ nhàng trách cứ: “Đi theo Vân Hàng Chi đã lâu như vậy, thế mà một chút cơ mưu lạnh lẽo cũng không học được.”

Hoàng không hiểu, ngẩng đầu lên đáng thương nhìn y chăm chăm.

Lòng Dung Dận chợt mềm nhũn, nắm lấy đầu ngón tay hắn từ từ giải thích: “Mọi chuyện đã được an bài thỏa đáng. Người ra ngoài một thời gian, trên người cũng có sẵn vốn liếng. Chờ đến khi trở lại, người có thể đi lên từ chức giáo úy. Người nhanh trí như vậy, cấp trên chắc chắn cũng sẽ đối với người coi trọng có thừa, lúc quen rồi sẽ có thể đứng yên ở vị trí phụ tá của tướng quân. Chờ căn cơ của người vững chắc, Lư Nguyên Quảng sẽ lui xuống nhường chức, sau này Nhạn Nam Nhạn Bắc, Cánh Nam Cánh Bắc bốn đại doanh đều là do người cầm quyền, không phải rất tốt hay sao?”

Trong lòng y ngập tràn yêu thương, nắm lấy từng ngón tay của Hoàng mà xoa nắn, lại nói tiếp: “Trong quân đều là người của ta, người có thể vô âu vô lo. Nếu muốn thăng chức thì phải dựa vào sức của mình. Sau đó kết nghĩa với huynh đệ tốt, mở rộng cả đường đi trong triều. Tiến hành thật ổn thỏa trong khoảng

chừng mười năm, đến lúc đó ta cũng đã giải quyết sạch sẽ Trần Thị, lúc ấy tự nhiên sẽ có người tiến cử người. Tám trăm ngàn đạo quân, người chân chính là Quyền tướng quân, chờ đến lúc đó nếu còn muốn gặp lại người, ta cũng sẽ đến ngoại thành.”

Y từ từ nói xong, đã tưởng tượng ra được cảnh tượng ngày hôm đó, toàn ngoại thành cờ xí đầy trời, chúng thần chào đón trăm dặm, thăm dò trải dài bất tận, dọc đường hoa tươi giăng rực rỡ. Hoàng của y mặc áo giáp cưỡi ngựa, khải hoàn trở về, uy phong lẫm liệt đến nhường nào. Y vừa tưởng tượng vừa mỉm cười, hồi lâu vẫn không lên tiếng.

Hoàng yên lặng lắng nghe, chỉ cảm thấy rừng mình rét lạnh thấu xương.

An bài mọi thứ chu đáo tỉ mỉ như vậy, ngay cả chuyện của mười mấy năm sau cũng đã suy nghĩ thấu đáo, hoàn toàn không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Ngay tại thời điểm mà hắn không hề hay biết, khi mà hắn vẫn cho rằng hai người đang tình nồng ý mật...

Bệ hạ lại rất thân nhiên, vừa cùng hắn thân thiết, vừa đưa tay đẩy hắn đi thật xa.

Thu xếp chu đáo đến như vậy, không hề có kẽ hở nào để hắn chen vào.

Hoàn toàn không muốn bao dung cho hắn nữa.

Rất muốn lớn tiếng chất vấn, hỏi cho tới cùng là hắn đã làm sai điều gì, thế nhưng tất cả những gì bật ra khỏi miệng chỉ là chút hơi tàn. Hoàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Lý lịch của thần đã bị niêm phong, không thể rời cung...”

Dung Dận đáp: “Ta sẽ xử lý.”

Y thấy Hoàng vẫn còn mơ mơ hồ hồ không hiểu, nhin không được lại mỉm cười. Nụ cười bên khóe miệng còn chưa tan, trong lòng lại đã tràn đầy nuối tiếc. Y ngắm nhìn đôi gò má vô cùng xinh đẹp của Hoàng, nhẹ giọng nói: “Nhất định sẽ để cho người sống thật tốt.”

Nói xong chuyện này lại muốn dẫn dò chuyện khác, đắn đo lựa lời cả buổi, y chậm rãi nói: “Có chuyện này người phải ghi nhớ. Người là người của ta, cả đời mãi là người của ta. Mặt mũi của hoàng gia không được phép bị hủy hoại, nếu phạm phải điều gì thì ngay cả ta cũng không thể cứu được người. Có nhiều chuyện trọng đại mà ngay cả ta cũng không dám vi phạm. Tương lai nếu như người nhận con nuôi, nhớ phải tổ chức tiệc rượu đường hoàng, chiêu cáo toàn thiên hạ, mang đầu đuôi mọi chuyện đường đường chính chính thông báo với bên ngoài, đừng để cho người ta bàn tán xôn xao.”

Hoàng cúi thấp đầu xuống, đáp: “Vâng.”

Dung Dận nghĩ rằng chính y là kẻ đã hại hắn cả đời phải cô đơn, buồn thương đến mức ruột gan như đứt thành từng khúc, thấp giọng nói: “Ta sẽ luôn nhớ đến người. Tương lai dù người có ở đâu, ta cũng sẽ mãi dõi theo, vì người tìm cách an bài tốt nhất. Muốn làm điều gì, hãy cứ thẳng tay mà làm.”

Trong lòng y chứa đựng áy náy vô tận hòa với yêu thương không tài nào biểu đạt, y cầm tay Hoàng đưa đến bên bờ môi khẽ hôn một cái, rồi tiện đường kéo người lên giường, nhẹ giọng nói: “Đi ngủ sớm một chút, rạng sáng ngày mai còn phải lên đường.”

Y kéo mấy lần, trong lòng Hoàng bỗng nổi lên suy nghĩ phản kháng, cố chấp không chịu lên giường. Khi còn bé, cha hướng cho hắn con đường làm tướng quân, sau đó lại bị Tĩnh Di thái phi sắp xếp ở lại trong cung, giờ thì đến lượt bệ hạ bố trí cho hắn rời cung. Hắn ghét bị người khác sắp đặt, hết lần này tới lần khác mọi người đều sắp đặt cuộc đời hắn, không hề có ai hỏi qua ý kiến của hắn. Hắn đảo mắt nhìn lên giường, bất chợt nhận ra tấm chăn lông quên thuộc đã không còn nữa, bỗng chốc cảm thấy vô cùng tức giận, lớn tiếng chất vấn: “Chăn của ta đâu?”

Đây là lần đầu tiên hắn thể hiện thái độ giận dữ kiên quyết đến vậy, khiến cho Dung Dận sợ hết hồn, vội đáp: “Hắn là đang để ở trong ngăn kéo.”

Dung Dận vừa nói vừa bước xuống giường đi tìm. Mở tủ ra, lúc vừa sờ lên tấm chăn lông, tay y đột nhiên ngừng lại một lát, trong phút chốc bỗng hiểu ra tất cả.

Hoàng không muốn đi.

Đã công khai ám chỉ, nói gần nói xa nhiều lần như thế, lúc nào Hoàng cũng chỉ đáp trả bằng một thái độ rất mơ hồ, y chỉ cho rằng trong lòng Hoàng còn nhiều điều băn khoăn, không dám nói mình muốn đi.

Nhưng giờ đây... Thái độ của hắn đã đủ rõ ràng rồi.

Trong lòng Dung Dận điên cuồng, từ từ kéo tấm chăn ra. Y cố lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng đi tới đặt tấm chăn ở trước mặt Hoàng, nói: “Mấy ngày nay ngươi không có ở đây, ta ngại trời oi bức nên sai người cất đi. Nếu như ngươi thường xuyên lưu lại, ta sẽ bảo cung nhân không cất nữa.”

Hoàng đáp: “Đừng cất đi.”

Dung Dận lập tức ghé sát mép giường từ từ ngồi xuống, trong phút chốc bỗng cảm thấy mấy câu nói thẹn thùng của mình chẳng khác gì cô dâu nhà người ta đang chờ được gả đi, cúi đầu hỏi: “Có phải ngươi thích ta hay không?”

Hoàng quay mặt nhìn y, đáp: “Vâng.”

Dung Dận vội nói: “Ta cũng thích ngươi, rất rất thích.”

Y rất căng thẳng, nắm chặt chăn lông thắp giọng nói: “Nếu ở lại bên cạnh ta, ngươi sẽ không thể dẫn binh ra trận. Chỉ có thể ở lại trong cung... Sẽ rất tủi thân.”

Hoàng đáp: “Được mà.”

Trái tim Dung Dận rung động mãnh liệt, đưa tay kéo Hoàng đến ngồi bên cạnh mình. Bọn họ sóng vai ngồi bên nhau, yên lặng ngơ ngẩn hồi lâu không nói gì, mãi cho đến khi Dung Dận nhin không được nữa, quay đầu cắn lên tai của Hoàng.

Hoàng không ngênh đón, cũng không cự tuyệt, chỉ ngồi yên cho y cắn. Dung Dận ôm hắn hôn lấy hôn để, trong lòng mang đầy hoài nghi, nhin không được lại hỏi: “Sau này chỉ có thể ở trong cung cùng với ta, không thể dẫn binh cũng không thể rời xa hoàng thành, như vậy cũng được sao?”

Y hỏi xong lại sợ Hoàng đổi ý, vội nói: “Cũng có thể tham chính. Chỉ là lúc ban đầu sẽ hơi khó khăn một chút.”

Hoàng đáp: “Được.”

Đây là lần đầu tiên có một người không hề quan tâm đến quyền thế của đế vương. Dung Dận cảm thấy rất mơ hồ, lại hỏi tiếp: “Nếu như sau này mãi mãi chỉ có thể ở bên cạnh ta làm ảnh vệ thôi thì sao?”

Hoàng đáp: “Vẫn được.”

Dung Dận hỏi: “Không phải ngươi muốn dẫn binh đánh giặc ư?”

Hoàng nói: “Ta không có dã tâm lớn đến vậy. Là do cha muốn ta nhập ngũ.”

Dung Dận lại hỏi: “Vậy ngươi muốn làm gì? Ta có thể sắp đặt cho ngươi?”

Hoàng ngước mắt lên, lẳng lặng cùng Dung Dận bốn mắt nhìn nhau.

Bệ hạ nói thích hắn.

Đã thổ lộ chân tình như vậy, thế mà cũng vẫn không thể dứt ra khỏi quyền thế và lợi ích. Nắm bắt chút thật lòng của hắn, đổi lấy một chức quan lớn hiển hách, đây chính là sự an bài thích đáng của bệ hạ.

Hoàng lặng lẽ mà tức giận, lãnh đạm nói: “Không có cách nào sắp đặt hết. Ta làm võ giả chính là vì muốn bảo vệ người mình yêu.”

Dung Dận nghe được những lời lạnh lùng của hắn, cảm thấy tựa như bị sự sắc bén ở trong đó đâm xuyên qua tim, trong phút chốc bỗng thấy tình yêu trào dâng ngất trời. Chờ đến khi tình cảm nồng nhiệt đó dần xuống rồi, trong lòng vẫn còn lưu lại cảm xúc vui sướng lẫn sợ hãi, khiến cho y thấp tha thấp thỏm, ngay cả âm thanh cũng trở nên run rẩy. Y đưa tay ra, chậm chậm ở sau lưng len lén tháo đai lưng của Hoàng, nhỏ giọng nói: “Ngươi cũng đừng hối hận.”

Trong lời nói ẩn chứa đôi chút tình ý, rất nhỏ thôi, nhưng cũng rất thật. Hoàng được trấn an hiệu quả, cam tâm tình nguyện ngã sát người vào, mặt hồng hồng đáp: “Không hối hận.”

Hắn còn chưa nói xong, lập tức đã bị Hoàng đế hôn lên môi. Môi chạm môi, đầu lưỡi dây dưa đầu lưỡi. Vừa hôn y vừa cởi quần áo của hắn, nhiệt tình vuốt ve từng chỗ trên khắp da thịt. Hoàng không hề đề phòng, vừa quay đầu đã rơi vào một vòng xoáy hỗn loạn mà nóng bỏng, mơ mơ hồ hồ té ngã, bị Hoàng đế vây lấy trong lồng ngực. Hắn hoảng hốt lo sợ, nằm trong lòng Hoàng đế trần trố xê dịch, muốn tránh né đôi tay nóng bỏng kia, nhưng rồi lại bị sờ càng mạnh mẽ hơn. Chẳng mấy chốc mà tình dục trong hắn đã bị khơi dậy, bờ hông run rẩy, hạ thể đáng xấu hổ sưng lên trở nên cứng rắn. Trong lòng hắn ngập tràn sợ hãi lẫn thẹn thùng lúng túng, co người lên muốn che giấu bộ phận chẳng biết xấu hổ này, nhưng rồi lại bị Hoàng đế mạnh bạo đè xuống, y tách hai chân hắn ra, ép buộc hắn trần truồng nằm đó.

Hoàng ghen ngào lên tiếng, lúc Hoàng đế chạm vào giữa hai chân hắn, hắn bỗng nhiên run lên, giãy giụa kịch liệt, nắm lấy chăn lông muốn chui vào bên trong. Dung Dận hơi buông lỏng một chút, hắn lập tức chui tọt vào, nằm ở trong bóng tối chật chội ấy mềm nhũn thở mạnh. Ý chí của Dung Dận giờ đây đã trở nên mê muội, bên trong cơ thể tựa như có dòng nước bỏng rất đang sôi trào chảy xiết, một lòng chỉ muốn chiếm đoạt, lúc này bị Hoàng trốn tránh, bỗng chốc cảm thấy mù mờ, lật chăn nhìn vào một chút, y trông hết như một con sư tử cô đơn với móng vuốt lớn, nhìn con mồi da lông hoàn hảo trước mặt nhưng không cách nào hạ miệng.

Y gấp gáp đến mức hỗn loạn, thử đưa tay vào thăm dò nhưng chặn lại bị Hoàng đè xuống thật chặt. Cả thân thể lẫn tâm hồn của y đều bị tình dục nóng bỏng xâm chiếm, không thể làm gì khác hơn là ôm cả người lẫn chăn vào lòng, ở bên ngoài rối loạn xoa vuốt, rồi đột nhiên y cúi đầu, cách chặn cản lấy bả vai của Hoàng. Y càng cản càng dùng sức, khiến cho từ trên đầu xuống dưới tận đầu ngón chân Hoàng mồ hôi đầm dề, chỉ biết run rẩy kêu khóc. Dung Dận vừa cản bờ vai xinh đẹp của hắn, vừa đưa tay vào trong chăn mặc sức vuốt ve. Y sờ rất nhẹ nhàng, thế nhưng Hoàng lại cảm thấy tựa như bị ngàn vạn cây kim châm vào, hạ thể nóng đến tê dại, tình dục trào dâng như sóng cuốn, hết như cực hình không chữa lại cho hắn con đường sống. Hắn mê loạn lắc lắc đầu, cong người tránh né đôi tay của Hoàng đế, khóc tỉ tê từng lời từng lời cầu xin bệ hạ. Chờ đến khi đôi tay của bệ hạ thật sự rời khỏi cơ thể hắn, hắn thế mà lại hoảng hốt dán sát vào bàn tay của Hoàng đế.

Hắn nằm tê liệt dưới thân Hoàng đế tựa như một vũng nước, chỉ còn dục vọng là vẫn đang bùng bùng, cứng rắn nóng bỏng, run rẩy đứng thẳng trong lòng bàn tay của Dung Dận. Vào lúc này hắn lại không cảm thấy xấu hổ nữa, tự mình mở chăn ra kéo Dung Dận vào bên trong. Hơi thở của hai người hỗn loạn, nằm trong chăn quấn lấy nhau, mãnh liệt cọ xát, người truy kẻ đuổi mà dây dưa. Ngọn lửa bên trong Dung Dận sôi trào, cả xương lẫn thịt đều kêu gào đói khát, hận không thể ăn Hoàng ngay tại chỗ. Y gặm cắn khắp người Hoàng, để lại vô số dấu vết, rồi lại đùa bỡn qua lộn lại, dần dần buộc hắn chìm sâu vào trong dục vọng. Làn hoan ái này vừa triển miên lại vừa lưu luyến, hai người quấn quýt si mê không dứt, dò xét lẫn nhau đi đến tận ranh giới cuối cùng. Dung Dận cắn lên tai Hoàng, nói xằng xiên những lời tỏ tình hoang đường bất tận, xoa nắn bờ hông xinh đẹp của hắn, cùng hắn ngọt ngào thân thiết. Dư âm chưa tan, Hoàng mềm nhũn nằm trên người Dung Dận mơ màng thất thần, mặc cho Dung Dận nắm lấy ngón tay hắn, cắn thành một hàng dấu răng.

Trong lòng Dung Dận tràn đầy cảm giác thỏa mãn, ôm lấy thân thể hồng hồng nóng bỏng của Hoàng, tựa như ôm một bình mật ong trĩu nặng, cứ chốc lát lại nhịn không được mà nếm lấy vị ngọt bên trong. Y ôm Hoàng vừa siết chặt vừa vuốt ve, chặn bị y xê dịch, lộ ra đôi chân dài đang quấn quýt của hai người. Hoàng đột nhiên đỏ mặt, vội vàng rút lại, nấp xuống dưới người của Hoàng đế, Dung Dận cười một tiếng, ngồi dậy đắp kín chăn lại, nói: “Gan nhỏ đến vậy à!”

Lời của y vừa thốt ra, trong lòng lại dâng lên nhu tình mật ý vô tận, thuận thế hôn lên bắp chân của Hoàng, y vén chăn lên, kéo một chân của hắn tới, muốn để lộ nơi kín đáo của hắn. Hoàng xấu hổ cắn môi, hông khẽ run run, nhưng vẫn thuận theo ý của Hoàng đế, để lộ ra hạ thể ửng đỏ run rẩy. Dung Dận lập tức gấp chân hắn lại, nhẹ nhàng vuốt ve. Vừa sờ, y vừa nhìn bắp thịt lẫn đường cong của Hoàng đang vì thẹn thùng lúng túng mà căng cứng, không có nơi nào là không xinh đẹp.

Hắn lúc nào cũng là một người nhút nhát và dịu dàng như vậy, dù cho có bắt nạt hắn quá đáng đến đâu thì cũng chẳng bao giờ có lấy một câu trách móc. Có lẽ từ tận trong xương tủy hắn đã là một người kiên

cường bền bỉ, dẫn đến tính cách can trường, gan dạ dũng cảm trước sau như một.

Sợ bị hấn từ chối. Sự hấn miễn cưỡng đồng ý ngoài miệng, nhưng thật ra trong lòng lại không muốn. Cho nên mới ám chỉ nói gần nói xa, không dám hỏi thẳng tâm ý của Hoàng. Biết rõ hấn là người suy nghĩ đơn giản, chắc hấn không thể hiểu được hàm ý của y, cho nên vẫn luôn tự an ủi bản thân rằng phải cố gắng chịu đựng, nếu đối phương không muốn lưu lại thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Càng muốn một thứ gì đó, con người ta lại càng có xu hướng trở nên bất an. Nếu như không phải hôm nay Hoàng tự mình chạy đến, thì có lẽ bọn họ đã bỏ lỡ nhau mất rồi.

Hoàng vẫn luôn sợ y. Nhưng ở thời khắc mấu chốt, hấn lại trở nên cực kỳ dũng cảm... Chưa từng có ai dám vừa giận dữ vừa nghiêm nghị gào lên với y như vậy đâu...

Dung Dận nhìn không được mà mỉm cười, nắm lấy mắt cá chân của Hoàng, cúi đầu hôn từng cái một. Thấy khóe mắt của Hoàng ửng đỏ, trông vừa cực kỳ căng thẳng lại vô cùng đáng thương nhìn y, y lập tức thôi không bắt nạt hấn nữa, vội vàng kéo chăn đắp kín cho hấn, rồi bò qua ôm lấy Hoàng. Trong lòng y ngập tràn những chờ mong tốt đẹp, y hít một hơi thật sâu, vừa liếm bờ vai của Hoàng vừa nghĩ đến chuyện tương lai.

Trước đó y đã chuẩn bị sẵn con đường cho Hoàng ở trong quân đội, giờ đương nhiên là không thể dùng được nữa. Trong triều nước quá sâu, muốn để Hoàng thuận lợi thoát ra thì còn cần phải từ từ tính toán.

Dung Dận chậm rãi suy nghĩ, lý tính vẫn chiếm thế thượng phong. Mặc dù trong lòng không muốn, nhưng vẫn thương lượng với Hoàng: “Trên đời này không có kẻ cầm quyền nào mà lại không hiểu biết về phòng ngự. Ngày mai, người hãy vẫn cứ đi Nhận Bắc cùng với Văn Hàng Chi, có được không? Tương lai người trấn giữ trong triều, điều động quân binh, người cũng phải hiểu rõ mới làm được.”

Hoàng vừa nghe nói rằng mình vẫn phải đi, trong phút chốc bỗng trở nên cảnh giác. Bệ hạ nói mặc dù rất có đạo lý, nhưng hấn vẫn chưa phân biệt được bên trong lời nói là thật tình hay đang dụ dỗ lừa gạt hấn, chỉ đành lộ vẻ nghi ngờ không nói một lời nhìn chằm chằm Dung Dận.

Dung Dận thấy hấn không tin mình, không khỏi cười khổ. Vốn định thề non hẹn biển nguyện sống nguyện chết để dụ dỗ hấn, thế nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong suốt của Hoàng, bao nhiêu lời sáo rỗng bỗng dưng nghẹn nơi cuống họng, y nghiêm túc nói: “Lý lịch của người đã bị niêm phong, nếu như không có chút ghi chép rèn luyện lập liêm thì ta sẽ rất khó xử. Triều Lưu nhất định sẽ có người điều tra người, trong Vô Hách Điện và Đô sát viện ta cũng phải tìm ra người nào đang chống đối, hiện tại, người không có mặt ở đây là tốt nhất.”

“Muốn người làm quen với chuyện phòng ngự cũng là sự thật, còn có thể để Văn Hàng Chi vì người mà trên dưới đứt lốt, mở rộng mạng lưới giao thiệp. Ta muốn tìm cho người một người thân cận có tai mắt rộng, bối cảnh gia đình vững chắc, mà ta thì lại không thể trực tiếp ra mặt. Tóm lại, lúc này người đi là thời cơ tốt nhất, vất vả sẽ thật đáng tiếc.”

Hoàng cau mày nói: “Hiện tại không phải rất tốt hay sao? Vì sao phải rời cung?”

Dung Dận thấp giọng đáp: “Hiện tại chức vị của người tuy cao, nhưng lại không có thực quyền. Nếu xảy ra chuyện chỉ có thể dựa vào ta, ngộ nhỡ có sơ xuất sẽ không hay. Lần trước đi ra ngoại thành, thật lòng ta cũng đã rất lo lắng.”

Hoàng nghe Hoàng đế thừa nhận lo lắng cho mình, trong lòng cảm thấy rất vui sướng, lập tức thả lỏng ánh mắt yên lặng lắng nghe. Dung Dận thấy hấn có dấu hiệu buông lỏng, tiếp tục thuyết phục nói: “Làm nên chuyện mới có thể thành người. Công việc của người ở trong cung mặc dù phức tạp, nhưng ngày nào cũng hết như nhau, có giỏi hơn đi nữa thì cũng chỉ lui lui tới tới có vài việc như vậy. Không bằng tham gia vào chuyện thật việc thật ở trong triều, làm thêm một chuyện lại mạnh dạn tiến được thêm một tấc. Tương lai lúc hồi tưởng lại mới cảm thấy không phụ nhân sinh. Lần này người chỉ đi đến đại doanh trung quân, thời gian chưa đến nửa năm, đến đó làm quen với chút việc quản lý quân phòng, đồng thời kết giao thêm với vài người bạn, tương lai chắc chắn sẽ có lúc cần đến họ.”

Hoàng nghe bệ hạ nói rất có đạo lý, lập tức ngoan ngoãn đồng ý. Dung Dận nhẹ giọng dỗ dành hấn, nói: “Chỉ đi nửa năm thôi, sau này chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa, có được hay không?”

Hoàng “Vâng” một tiếng đồng ý. Hắn cúi thấp đầu, trong lòng cảm thấy rất nuối tiếc, không muốn rời xa y. Hắn kẻ sát lên mặt Hoàng đế, cả buổi cũng không chịu thả ra.

Dung Dận cũng không muốn buông tay, âu yếm cọ tới cọ lui với hắn. Rồi bỗng nhiên y nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Trước kia tên của người là gì?”

Hoàng cảm thấy hơi xấu hổ, đáp, “Cha có đặt tên cho, gọi là Bảo Trụ.”

Dung Dận vốn là muốn hỏi hắn có muốn dùng lại tên cũ hay không, nhưng vừa nghe hắn nói xong, y tức khắc im bặt. Do dự cả buổi mới lựa lời nói: “Nếu như người muốn, người có thể đổi lại thành cái tên này.”

Hoàng lắc lắc đầu đáp: “Không cần phải đổi. Tên cũ rất khó nghe.”

Dung Dận thở phào nhẹ nhõm, thành tâm thật ý nói: “Ta cũng cảm thấy không được êm tai cho lắm.”

Hoàng cười một tiếng, đáp: “Lúc sửa lại tên, cha đã rất tức giận.”

Dung Dận nói: “Sau này ta sẽ nghĩ cách. Cũng không thể để cho hắn cứ hễ nghĩ đến ta là lại tức giận.”

Hoàng nhin không được mà mỉm cười ngọt ngào. Dung Dận tiến lại gần, ôm lấy hắn hôn thêm lần nữa. Đêm đã khuya, hai người tâm trí mê muội, bất tri bất giác mà ngủ tự lúc nào không hay.

Một đêm này mộng cảnh tràn đầy tươi đẹp và ấm áp. Hai người say ngủ đến lúc hừng sáng, mãi cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng keng mới tỉnh lại. Dung Dận vẫn còn mệt mỏi, nằm trên người Hoàng cả buổi mới chậm chậm hồi tỉnh. Hoàng xoa nhẹ mi mắt của y, thúc giục y mau chóng thức dậy. Hai người thân mật quấn quýt nhau một hồi, Dung Dận thì thầm dặn dò, bảo Hoàng phải cẩn thận trong mọi chuyện, chơi với Vân Hàng Chi thì được, nhưng không thể tin. Rồi y nhắc đến tên của vài người, nói Hoàng lưu ý thêm. Ngày hôm đó Dung Dận có triều lễ, sáng sớm không thể trì hoãn quá lâu, hai người vẫn lưu luyến không muốn rời giường, Dung Dận khoác triều phục, gọi cung nhân đến hầu hạ y mặc áo quần.

Cung nhân đã sớm chờ từ lâu ở bên ngoài phòng. Rèm vừa vén lên đã lộ ra khuôn mặt đầy nghiêm khắc của lễ quan. Mấy vị nữ quan thừa ân nới đuôi theo bà tiến vào, cung nhân bưng lên một cái khay đặt trước mặt Dung Dận. Dung Dận ngẩn người, lát sau mới nhớ ra đây chính là nghi lễ thừa ân, để vương nếu như lâm hạnh, đến ngày hôm sau sẽ làm lễ phong thưởng, do chính miệng Hoàng đế sắc phong địa vị, bố trí cung thất.

Dung Dận khẽ cau mày, vốn muốn bảo người lui ra, nhưng bỗng dưng y lại thay đổi suy nghĩ, đêm qua y và Hoàng đã thật sự ân ái cùng nhau, lễ này nếu như không làm, thì đồng nghĩa với việc y không thừa nhận thân phận của hắn. Ngự tiền ảnh vệ thừa ân đã là chuyện quá mức gây chú ý cho người khác, nếu như y còn ra vẻ che giấu không muốn để lộ ra ngoài, sau lưng Hoàng không biết sẽ còn phải hứng chịu bao nhiêu lời chỉ trích. Chỉ có đường đường chính chính thừa nhận, lấy địa vị để vương ra làm chỗ dựa cho Hoàng thì tương lai hắn mới có thể vững thật không sợ lửa mà đứng trước mặt người khác. Vừa nghĩ như thế, Dung Dận lập tức nhìn về phía Hoàng, tỏ ý nói hắn đến gần lễ quan, hành lễ theo như bà đã dạy dỗ.

Hoàng vừa mặc quần áo xong, ngồi ở mép giường, thấy lễ quan lạnh lùng bước vào lập tức cứng đờ, sợ đến mức mặt mày tái nhợt. Vị lễ quan này tuổi tác đã cao, năm đó lần đầu tiên hắn thừa ân xong, mọi chuyện về sau đều do vị này sắp xếp. Dưới con mắt của mọi người, bà nghiêm khắc chỉ trích và dạy dỗ hắn, đã từng khiến cho hắn cảm thấy nhục nhã và sợ hãi vô cùng. Loại cảm giác chẳng còn chút tôn nghiêm nào, bị người người phỉ nhổ đã khắc cốt ghi tâm trong hắn, khi vừa nhìn thấy lễ quan, cả người hắn chẳng khác nào phát rét. Hắn vừa tuyệt vọng vừa chẳng biết làm sao, theo bản năng nắm thật chặt cánh tay của Dung Dận, cầu khẩn nói: “Bệ hạ.”

Lễ quan trước giờ đoan chính nghiêm nghị, nói năng thận trọng, trong cung không ai là không sợ. Dung Dận thấy ngay cả Hoàng cũng sợ nằng, không khỏi buồn cười, khe khẽ đẩy hắn một cái, nói: “Nhanh nào.”

Hoàng cực kỳ sợ hãi, không nhin được mà run rẩy, dùng hai tay nắm thật chặt Dung Dận, thấp giọng khẩn cầu: “Bệ hạ... xin cho thần mặc một bộ quần áo...”

Dung Dận ngẩn người, nói: “Hành lễ thôi mà, không cần phải cởi quần áo.”

Y vừa nói xong đã giật mình, mơ hồ hiểu ra, nắm chặt Hoàng hỏi: “Lần đầu tiên hành lễ người không mặc quần áo sao?”

Hoàng từ từ rũ mắt, gật đầu một cái.

Trong lòng Dung Dận đau thắt, cả buổi không nói nên lời. Hồi ấy trong cung toàn là người của Hoàng hậu và Tĩnh Di thái phi, thấy hần nhân lúc Hoàng đế bị bệnh nặng mà thừa ân, tất nhiên sẽ có ác ý mà khó dễ làm nhục hần. Bất hần phải hành lễ ở bên ngoài ngay trước mặt mọi người, thậm chí cả quần áo cũng không cho mặc! Trong cung giết người không thấy máu, thủ đoạn hại người nhiều không đếm xuể, Hoàng lúc ấy còn nhỏ tuổi lại ngây thơ, cũng không có ai bên cạnh để dựa dẫm, chẳng biết đã phải trải qua bao nhiêu đau khổ.

Hần lúc nào cũng thấy xấu hổ, vừa cởi quần áo đã hoảng loạn lúng túng tìm chỗ ẩn nấp, khiến cho người khác nhìn không được muốn bắt nạt. Trước kia chỉ cho là hần nhút nhát, còn cảm thấy buồn cười nên đã rất vui vẻ mà đùa giỡn với hần.

Sự nhút nhát này, rõ ràng là do bị người khác tra tấn mà tạo nên bóng ma ở trong lòng.

Dung Dận càng nghĩ càng đau lòng, đau đến mức đáy lòng phát run, ôm chặt Hoàng nói: “Đừng sợ... Lần trước ngươi không được sắc phong, hôm nay phải làm lại lần nữa. Không cần lễ quan dạy gì cả, cứ phụng lễ ngay tại nơi này.”

Y vừa phân phó cung nhân, vừa đưa hai tay lên ôm lấy sau tai Hoàng, kéo hần đến trước người quỳ xuống hành lễ. Y mặc triều phục rườm rà, ống tay áo rộng lớn rũ xuống, đắp lên gần nửa người Hoàng. Lễ quan và cung nhân đứng ở cửa bị áo khoác hoa lệ của Hoàng đế cản trở tầm nhìn, hoảng hoảng hốt hốt ngược mắt, chỉ nhìn thấy đôi mắt sáng ngời gọn sóng, hàm chứa đầy tình ý của bệ hạ. Hần ngốc nghếch mơ hồ, nằm trên đùi Hoàng để bất động cả buổi trời, Dung Dận vừa đau lòng vừa buồn cười, sờ tai hần nhẹ nhàng thúc giục, nói: “Nhanh lên chút nào.”

Hoàng tỉnh lại từ trong cơn mộng, ở trong lòng ngực Hoàng đế hành lễ. Cuối cùng đến khi Dung Dận thu tay lại, để cho lễ quan và tất cả mọi người nhìn thấy thì Hoàng đã thi lễ xong. Cung nhân bưng mâm nối đuôi nhau đi vào, mời Hoàng đế ban thưởng, sắc phong địa vị. Y theo lệ cũ, Hoàng đế nếu sủng ái ai, ban thưởng sau khi thừa ân sẽ rất long trọng. Vị này là ngự tiền ảnh vệ đại nhân theo hầu hạ thánh quyến đã lâu, cộng thêm lại là người đầu tiên ở trong cung được thừa ân sau một thời gian dài như vậy, lễ quan e ngại ban thưởng không đủ, mang theo mấy chục người đi vào để Hoàng đế phụng thưởng, bản thân bà thì lại bưng kim sách và ngọc như ý, đưa đến trước mặt Dung Dận.

Dung Dận nhận lấy ngọc như ý, cầm ở trong tay trầm ngâm cả buổi. Lúc ban thưởng ngọc như ý, đế vương sẽ phải có lời răn dạy, nhưng y hiện giờ chỉ cảm thấy ngập tràn tình ý lẫn đau lòng, một chữ cũng không thể thốt lên. Y và Hoàng mắt to mắt nhỏ nhìn nhau hồi lâu, càng nhìn lại càng trống rỗng, vốn nên qua loa đọc bài văn ngày xưa đã từng học thuộc lòng, nhưng giờ này nữa chữ cũng chẳng thể nhớ nổi, y chỉ đành biết đặt ngọc như ý vào trong tay Hoàng, thấp giọng nói: “Đi mạnh giỏi. Ta chờ ngươi trở về.”

Y không sắc phong địa vị, cũng chẳng ban thưởng lễ vật, lễ quan đành phải theo lệ cũ, ghi chép vào trong sổ sách thừa ân. Vừa sáng ngày ra đã cực kỳ rối ren lộn xộn, Dung Dận phải lập tức đi tới Sùng Cực Điện để lên triều. Hai người vẫn như cũ lưu luyến mà chia tay, Hoàng xuất cung lập tức chạy đi tìm Vân Hàng Chi.

17. Chương 17: Bí Mật

Vân Hàng Chi đã sớm thu dọn xong hành lý của hai người, vừa nhìn thấy Hoàng đã dửng dưng nổi giận trách cứ hần. Hoàng cảm thấy có chút áy náy, khẽ giải thích: “Đột nhiên nhớ ra trong nhà còn có chút chuyện phải giải quyết, nên phải vội vã trở về cung ngay.”

Vân Hàng Chi biết hần có một vị thân nhân ở Vô Hách Điện, hừ một tiếng, phất tay không so đo với hần nữa.

Hai người một đường thuận lợi, trong mấy ngày lập tức chạy tới đại doanh Nhạc Bắc. Tướng lĩnh quân đội từ trước đến giờ đối với con em thế gia đến trại rèn luyện đều hoan nghênh nhiệt liệt, Vân Hàng Chi lại bắt

đầu bày ra nghi lễ long trọng, lấy danh nghĩa hai cá nhân trình lên, đút lót từ trên xuống dưới không chệ vào đâu được. Chúng tướng lãnh có đi có lại, mấy ngày liên tiếp chuẩn bị tiệc rượu, mở ra con đường tiến cử cho bọn họ. Đại doanh ở ngoại ô ít khi có chiến sự, các tướng sĩ đến đây rồi rảnh, lấy tỷ võ làm thú vui. Hoảng biết chừng mực, thắng vài trận lại thua vài trận, sau khi mọi người lưu luyến chia tay, hai người lập tức lao tới đại doanh Nhạn Nam.

Đại doanh Nhạn Nam lại là một tình hình khác. Vị thống lĩnh ở đây cực kỳ nghiêm khắc, chúng tướng lãnh rất có quy củ, kiếm sống bằng bản lĩnh thật sự của mình. Lúc này Hoảng ra mặt đầu tiên, kết giao cùng với mọi người. Hắn làm việc vững vàng lại tỉ mỉ, bất kể là dẫn binh hay lúc thao luyện đều rất nghiêm túc, thống lĩnh đại doanh rất tán thưởng hắn, còn đích thân dẫn hai người đi quanh trại một vòng, giảng giải phương pháp dẫn binh. Hai người ở trại này ngược lại còn học được đôi chút bản lĩnh.

Chớp mắt đã vào hạ, thời tiết dần trở nên nóng bức.

Hôm nay Hoảng và Vân Hàng Chi trở về trại, vừa lúc xe đưa thư đến. Binh lính ôm một bao hành lý lớn đưa vào trong phòng của hai người.

Vân Hàng Chi nhìn bao hành lý, lập tức nóng nảy gào lên: “Tại sao lại gửi tới nữa rồi!”

Túi hành lý này là do người nhà của Vân Hàng Chi gửi tới, mỗi tháng một lần, tất cả đều là những vật dụng ăn mặc, lúc nào cũng lớn vô cùng, phải làm phiền binh lính vác tới. Trong quân doanh khi nhắc tới Vân Hàng Chi thì chưa chắc ai cũng biết, nhưng hề nhắc tới một vị tiểu thiếu gia được nuông chiều từ bé, tháng nào người nhà cũng gửi đến một bao hành lý rất lớn thì ai ai cũng biết. Bọn họ trên đường đi phải liên tục đổi quân doanh, bao hành lý lớn kia cứ mãi chạy theo sau mông khiến cho Vân Hàng Chi cảm thấy phiền toái vô cùng.

Hoảng thấy đáng về phiền muộn của Vân Hàng Chi, nhịn không được mà nở nụ cười, khuyên nhủ: “Người nhà nhớ người, cũng là ý tốt mà thôi.”

Vân Hàng Chi hừ một tiếng, dễ dàng mở bao áo quần ra, lật lung tung ở bên trong.

Trong bọc lớn chứa đầy trang phục mùa hè, các loại thuốc viên chống nóng, còn có một hộp đựng thức ăn hai tầng, đựng đầy hoa quả khô, mứt quả, các loại bánh ngọt, hẳn là sợ cơm nước trong doanh trại không được tốt, muốn bổ sung thêm dinh dưỡng cho Vân Hàng Chi. Vân Hàng Chi ghét nhất là trong nhà đối xử với hắn như trẻ con, mỗi lần nhìn thấy thức ăn như vậy luôn tức giận đến mức hai mắt bốc lửa, ngay cả hộp cũng không thèm nhìn mà chỉ ném thẳng lên giường của Hoảng, nổi giận dùm dùm nói: “Cho người ăn!”

Lần nào hắn cũng cho Hoảng tất cả thức ăn, Hoảng sẽ lấy danh nghĩa của hai người mang ra ngoài tặng cho các tướng lãnh đang làm nhiệm vụ đêm. Lần này thấy Vân Hàng Chi có vẻ tức giận thật sự, Hoảng chỉ đành ăn hai miếng, khuyên nhủ: “Có người nhớ đến người, chúng tổ người có phúc. Người không thử nhìn xem ngoài kia còn biết bao nhiêu kẻ cô đơn, không nhà cũng không thân nhân, muốn nhận được đồ còn không có mà nhận. Người khác mặc dù cười nhạo người nhưng thật ra bọn họ cũng rất ngưỡng mộ người.”

Vân Hàng Chi lôi ra một cái hộp nhỏ đựng thư, mở một phong xem thử, thuận miệng nói: “Người không biết là phiền phức đến đâu đâu.”

Thư là do mẫu thân viết, hắn đọc nhanh như gió, đầu thư toàn là những lời thao thao bất tuyệt dặn dò hắn phải chú ý giữ sức khỏe, ăn nhiều cơm, thật sự rất phiền, hắn quét mắt hai cái rồi ném sang một bên, chọn thư của phụ thân mà đọc. Gần đây trong nhà không yên ổn, có rất nhiều lưu dân đến Nguyên Giang gây chuyện, ở trong thư lần trước, ông nội có nhắc tới cho nên hắn vẫn còn lo lắng. Kết quả giờ đây, thư của ông cũng lại nhải viết đầy những câu bảo hắn chú ý giữ sức khỏe, nhớ ăn nhiều hơn, khiến hắn cảm thấy vô cùng sốt ruột. Chỉ có cha là còn viết được vài chuyện đằng hoàng, nói sau mùa thu sẽ để cho chị và em gái họ của hắn cùng nhau vào cung, chỉ là thánh ý vẫn còn mập mờ, không biết sẽ lập ai lên làm hậu. Còn nói hiện tại trong triều thế cục khó dò, Thánh thượng lại chuyển đổi vị trí của một vài người, nhìn không ra chiều hướng tốt hay xấu. Vân Thị thừa dịp trống chỗ mà lấp vào thì mới có thể có cơ hội chấp chưởng quân quyền, Thánh thượng đương nhiên bất mãn, trong nhà dặn hắn làm việc nhớ hết sức cẩn thận, không nên để lộ chuỗi dao.

Vân Hàng Chi đọc đi đọc lại thư của cha mấy lần, khe khẽ thở dài.

Thánh thượng quả thật là người rất thủ đoạn. Kéo chúng thế gia lại thành một khối, một tay che trời điều luyện đùa giỡn bọn họ. Làm việc lại cẩn thận trôi chảy, chẳng bao giờ lộ ra chút suy nghĩ để cho người khác suy đoán. Tiếc rằng kinh nghiệm của hắn còn thấp, không thể giúp được gì cho trong nhà, chỉ đành biết ngoan ngoãn lắng nghe sắp đặt.

Hắn còn đang buồn phiền, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng ồn, binh lính lại ôm một bao hành lý lớn mang vào. Vân Hàng Chi tức khắc nổi giận, nhảy cõn lên rống to: “Tại sao lại còn nữa!”

Binh lính lắc đầu, chỉ vào Hoàng nói: “Là của vị này.”

Hoàng vô cùng kinh ngạc, nhận lấy bao hành lý. Hắn ù ù cạc cạc, không đoán ra được là ai gửi đồ tới, ngồi trên giường mở bao hành lý ra xem. Chỉ thấy ở bên trong có các loại áo quần mùa hạ, thuốc trị thương thường dùng và bạc vụn, ngoài ra còn có một hộp đựng thức ăn Bát Bảo, bên trong có một tảng bánh ngọt và một quả, một tầng kẹo sữa đặc, một tầng chứa đầy thịt muối và chân giò hun khói được sắp xếp ngay ngắn. Hắn mò xuống dưới đáy bao hành lý, chạm vào một tấm chăn da rái cá bọc lông thú mới hiểu ra, trên mặt cảm thấy như bị lửa thiêu cháy.

Là... Bộ hạ gửi tới.

Cũng tựa như người nhà của Vân Hàng Chi... Y nhớ đến chuyện ăn mặc của hắn, cũng sợ hắn ở trong quân doanh phải chịu khổ, nên gửi quà vật đến an ủi.

Hoàng đỏ mặt đến tận mang tai, trong lòng có cảm giác lo sợ lẫn chờ mong rất mơ hồ, lật lại xem bao hành lý thêm lần nữa, đoán chừng có khi cũng nhận được phong thư như Vân Hàng Chi. Đáng tiếc lật tới lật lui, bộ hạ chẳng để lại một lời nào dù chỉ là ngắn ngủi, thế nhưng tấm chăn mỏng mềm mại vừa mập mờ vừa lưu luyến kia, đã thay y nói hết thiên ngôn vạn ngữ.

Mặc dù cha cũng quan tâm hắn, nhưng phần lớn đều chỉ dạy dỗ chứ không nuông chiều. Được người khác xem như trẻ con mà chiều chuộng như vậy, đây xem như là lần đầu tiên trong đời.

Hoàng vừa vui sướng vừa xấu hổ, đầu tiên rút chăn lông ra, đặt ở bên cạnh, sau đó mở hộp quà vật ăn một ít. Hắn tựa như kẻ nghèo bỗng chốc giàu có chỉ sau một đêm, nhìn vật báu đang nằm khắp trên giường không biết nên làm thế nào, vừa muốn lặng lẽ giấu đi, lại vừa muốn lớn tiếng khoe khoang với toàn thiên hạ.

Vân Hàng Chi chỉ cho là người nhà của Hoàng gửi đồ tới, cũng không để ý. Hắn thấy Hoàng ngồi nhìn một giường đồ bừa bộn cả buổi không hề lên tiếng, lập tức lớn tiếng cười nhạo nói: “Cứ chờ xem, qua thêm vài ngày nữa, thế nào cũng có người ở sau lưng gọi người là thiếu gia!”

Hoàng không trả lời, chỉ rũ mắt xuống, đưa tay sờ lên quần áo, vuốt ve chất liệu mát lạnh kia.

Vân Hàng Chi không nói thì hắn cũng không biết, thì ra việc có người nhà gửi đồ tới lại phiền đến thế.

Bây giờ hắn đã biết rồi... Thật sự rất phiền...

Khiến cho lòng hắn ngập tràn hoang mang rối loạn... Pha lẫn nỗi nhớ nhung.

Cả buổi hắn vẫn không nói lời nào, Vân Hàng Chi tiện liếc mắt một cái. Thấy trong túi hành lý lộ ra áo quần mùa hạ, trông không bắt mắt nhưng lại mượt mà sáng bóng. Hắn là kẻ có mắt nhìn đến nhường nào, cộng thêm với việc trong nhà hắn lại chuyên về tơ tằm, mưa dầm thấm lâu cho nên chỉ cần liếc mắt hắn đã nhận ra đó chính là chất liệu vải lụa tơ tằm lạnh, bóng chốc trong lòng rét căm.

Loại vải này được sản xuất ở Nguyên Giang, tơ lụa mịn màng sáng bóng, sản lượng cực thấp, mấy trăm năm qua đã trở thành hàng cống nạp của Vân Thị, hằng năm đều đưa vào trong cung để may cho vua dùng. Ngay cả họ hàng của hoàng thất cũng không dám giấu làm của riêng. Khi còn bé cha mẹ cưng chiều hắn, từng may cho hắn một chiếc áo khoác bằng loại vải này, ông nội sợ hải mắng cho một trận, kêu hắn cởi ra ngay lập tức, sợ gặp phải tai họa.

Hắn liếc nhìn đồ đạc ở trên giường Hoàng, thấy có bảy tám bộ quần áo mùa hạ, tất cả đều được may bằng lụa tơ tằm lạnh. Trong lòng hắn hoảng hốt, nhưng trên mặt lại tỉnh bơ, bước tới bên cạnh Hoàng tán gẫu vài câu, thấy trong bao hành lý của Hoàng có rất nhiều thứ đồ tinh tế tỉ mỉ, nhìn qua có vẻ không giống

những thứ trong cung hay sử dụng, thuận tiện mượn một bộ quần áo sờ vài cái, xác định cảm giác xong lập tức quay đầu viết cho người nhà một phong thư, bảo cha ở trong cung điều tra kỹ lai lịch của Hoàng.

Vân Bạch Lâm xưa nay luôn tin tưởng ánh mắt của con trai, thấy Vân Hàng Chi trịnh trọng giao phó chuyện lạ, lập tức đi tìm cung nhân kết giao để hỏi thăm. Nhưng đây là chuyện bí mật hoàng cung của đế vương, làm sao có thể dễ dàng điều tra như vậy, trong cung lại không có phi tử để phối hợp tay trong tay ngoài. Trắc trở hồi lâu, tốn nhiều công sức mới có thể moi được chút tin tức bề nổi, rằng ngày Vân Hàng Chi chuẩn bị đến doanh trại hôm đó, trong cung Hoàng được nhận lễ thừa ân.

Biết được chuyện này cũng đã đủ. Vân Bạch Lâm viết thư, dặn dò con trai phải thành tâm ra sức vì Thánh thượng, chăm sóc lẫn nhau, yêu thương người khác tựa như anh em của mình vậy. Vân Hàng Chi đương nhiên hiểu được cha mình nói bóng nói gió, dùng hết mọi thủ đoạn để lôi kéo Hoàng, khiến cho tình nghĩa của hai người ngày càng sâu đậm.

Mấy tháng trôi qua trong thoáng chốc. Hết trung thu, tiết trời dần dần trở lạnh, từ trong hoàng thành lại gửi đến cho Hoàng một bao hành lý, chứa đầy áo quần mùa thu và lò sưởi cầm tay, ngoài ra còn có đủ loại thức ăn và chăn đệm thật dày. Ban đầu Hoàng còn có chút chột dạ, thấy Vân Hàng Chi không nói câu nào thì mới yên lòng. Hai người ở đại doanh Dực Đông thêm một tháng, rồi cùng chạy đến đại doanh Dực Tây.

18. Chương 18: Ôn Vua

Tháng chín vừa kết thúc, lũ mùa thu đã ồ ạt tràn về. Dọc theo bờ sông Ly Giang liên tiếp mấy ngày đã mưa như thác đổ, nước dâng lên rất cao, gần như muốn vỡ đê.

Trị thủy là một công việc dài hơi. Triều đình triệu tập một trăm ngàn dân phu đến các nơi quân phòng thủ, giờ này hơn một nửa vẫn đang ở Kinh Lăng giải quyết ứ đọng. Lũ mùa thu vừa tới, các châu quận dọc theo bờ sông Ly Giang thiếu thốn nhân lực, lại không có cách đối phó, khó tránh khỏi lúng túng. Hiện tại là lúc khảo nghiệm năng lực của các quan cai trị châu, phạm là kẻ để ý đến an nguy của bách tính, thường ngày hẳn sẽ có chuẩn bị sẵn, hoặc chuyên cần trị thủy, hoặc chuẩn bị đầy đủ lương thực thuốc men, lũ lụt tuy khẩn cấp nhưng vẫn có thể bảo vệ được bình an của nhân dân. Nhất là Hoàn châu Mạch Lăng, quận An Thanh rộng lớn đến vậy, lũ lụt vừa quét qua vẫn bình yên vô sự, hiển nhiên ngày thường đã tổ chức khai thông lòng sông. Sau khi Dung Dận đọc tấu của quan giám sát sông đưa lên, lập tức hạ chỉ khen ngợi, từ người đứng đầu bang cho đến quan giám sát đều được khen thưởng.

Lũ mùa thu rút chậm, các bang tiện tay chuẩn bị cho chuyện xem xét tiến cử thôn quê năm năm một lần. Chế độ lựa chọn quan lại này là nhằm bổ sung vào việc can nhắc nhân phẩm của con em thế gia, do những người đứng đầu các thành chủ trì, tiến cử những người xuất thân nghèo khó nhưng lại có tài hoa xuất chúng lên làm quan. Về sau sẽ vào triều cùng con em thế gia, căn cứ vào cấp bậc để phân chia địa vị.

Hoàn châu Mạch Lăng. Ở trong nhà quan địa phương không có thực quyền Lục Đức Hải.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách suốt mấy ngày liền. Đêm đã khuya, ánh nến trong phòng khẽ nhấp nháy.

Lục Đức Hải đọc lại bức thư đang cầm trong tay thêm lần nữa, khe khẽ thở dài, đưa thư đến bên ngọn lửa đốt cháy.

Ánh nến bùng lên mạnh mẽ, chiếu sáng cả căn phòng ngủ chật hẹp. Đồng thời chiếu rọi khuôn mặt dài gió dầm sương, tiêu tụy đen gầy của Lục Đức Hải.

Phong thư này gửi đến từ hoàng thành, là tia hy vọng cuối cùng của hắn.

Hắn bị cách chức hồi hương, ở phủ nha Mạch Lăng này làm một tên quan vô dụng, chuyên về thủy lợi. Triều đình hạ lệnh trị thủy, từng sắc lệnh một cứ gấp gáp thúc giục, liên tục truyền tới chốn Mạch Lăng nhỏ bé này, mục đích chủ yếu là phân phối tên quan vô dụng như hắn ngày ngày đến bờ sông quan sát. Hắn là từ trong triều quay về, ở vùng nông thôn Mạch Lăng có tiếng hiền tài, quan tri phủ đối với hắn cũng rất khách khí, chưa từng sai phái hắn làm việc gì vô tích sự vì bổng lộc của hắn rất ít ỏi. Năm đó dọc theo bờ sông

Ly Giang nhờ có hần trị thủy cứu nạn thiên tai, bỏ ra rất nhiều công sức, cho nên đối với thông nước thông cát hần cảm thấy rất tâm đắc. Hần đi vòng quanh sau vùng ven sông mấy vòng, nhìn thấy bùn cát ứ đọng rất nhiều ở trong lòng sông, nếu không khai thông thì đến mùa mưa thu như thác đổ năm sau, Mạch Lăng nhất định sẽ gặp tai họa lớn.

Hần lập tức đến tìm quan tri phủ, khẩn cầu vị quan này ra mặt trị thủy. Nạn lũ lụt đầu năm vừa qua, vô số người dân lưu lạc tha hương đến đây, số lớn ở lại thì mất hết ruộng điền, nhân lực chắc chắn không thiếu. Quan tri phủ dĩ nhiên sẵn lòng, lập tức chấp bút giao toàn bộ quyền thu xếp cho hần.

Khi ấy thời tiết khô hạn, hần tập hợp thanh niên trai tráng, khí thế ngất trời bắt tay vào khai thông bùn đất, khuếch trương bề rộng của dòng sông. Nào ngờ công trình chỉ vừa mới đi được phân nửa chặng đường, đột nhiên lại truyền đến tin tức triều đình muốn tìm người đến Kinh Lăng sửa đê, ngay cả trú quân ở các thành cũng được điều qua. Bên kia tiền công nhiều, lại có triều đình ra mặt đảm bảo, ăn ở đều được bố trí ổn thỏa, có thể làm việc ổn định từ ba đến năm năm. Chỉ mới tính toán sơ sơ thì ba năm tiền công đã đủ để mua hai mẫu ruộng tốt, mọi người lập tức ném hết việc đang làm, cho nên chuyện ở Mạch Lăng không còn ai lo nữa.

Sông kia đang khai thông được một nửa, đào lên từng núi bùn chất thành đống. Hần khóc không ra nước mắt, chạy đến cửa từng nhà cầu khẩn, mong người dân dời lại một tháng, ít nhất phải dọn dẹp sạch sẽ đã rồi hẵng đi, bằng không năm nay nếu lũ lớn lại kéo tới nữa thì đê đập sẽ không chịu nổi. Nhưng chuyện năm nay có lũ lớn hay không vẫn còn chưa thể biết trước, triều đình thì lại gấp rút, cơ hội này nếu như bỏ qua thì biết đến khi nào mới có lại được. Tất cả mọi người đều đình công, thu dọn hành lý chuẩn bị đến Kinh Lăng, hần chẳng còn cách nào khác, lập tức chạy đi tìm quan tri phủ khẩn khoản cầu xin, mong phủ nha lấy danh nghĩa lao dịch mà cưỡng ép người dân lưu lại.

Tin tức này vừa truyền ra ngoài, hần lập tức biến thành loại súc sinh không bằng heo chó, bị người người chửi rủa. Mọi người oán hận hần ngăn cản con đường tiền tài, chạy đến nhà hần đập phá một phen, thậm chí còn vây quanh phủ nha muốn tìm hần tính sổ. Quan tri phủ sợ xảy ra án mạng, lập tức từ bỏ ý định, khuyên hần buông tay. Hần nhìn bãi đất bồi chật hẹp, lũ lụt lại cận kề tựa như quỷ Tu La, làm sao hần có thể buông tay cho được? Ngày hôm đó mọi người khấn gúi muốn đến Kinh Lăng, một mình hần gánh xẻng sắt, xách giỏ trúc đơn độc đi ngược dòng người, thề rằng dù chỉ còn có một mình thì cũng phải dọn cho sạch phù sa nơi dòng sông.

Một mình hần, ở bãi ghềnh rộng mênh mông bao la chỉ tựa như con kiến bé nhỏ. Phù sa chất đống cao như núi, hần thử tính sơ, mỗi ngày làm hơn bảy tám giờ, chờ đến mùa nước dâng lên thì cũng có thể dọn được hơn một nửa. Hơn một nửa cũng đủ rồi, nước sẽ không tràn lan vô giới hạn, phá hủy đê đập thật vất vả mới sửa lại được. Một mình hần khổ cực vất vả, ăn ngủ đều ở ngay tại đó, đầu bù tóc rối mặt mày lấm lem, nhìn hết như một kẻ điên thần kinh bất bình thường. Trẻ con trong thôn chưa hiểu chuyện, lập tức kéo nhau đến đây xem người điên, vây quanh hần mà đùa giỡn.

Sau đó dần dần, bắt đầu có trẻ con đến để phụ giúp hần. Người lớn trong thôn mặc dù oán hận hần từng ép buộc trai tráng phải ở lại, nhưng cũng hiểu được việc khai thông sông ngòi là việc tốt, trẻ con trong nhà tình nguyện giúp đỡ, mẹ chúng cũng chẳng can ngăn, thậm chí còn đưa cơm trưa đến. Về sau, ngay cả người lớn mỗi lúc rảnh rỗi cũng vui vẻ chạy đến giúp hần đào bùn. Hần bất chấp mưa gió không nghỉ, ngày ngày vất vả, có một hôm hần phơi mình dưới ánh mặt trời chói chang, té xỉu trong nước bùn, bị người khác khiêng về nhà nghỉ ngơi. Hần buồn phiền vì làm chậm trễ công việc, sang ngày hôm sau đã dậy thật sớm chạy ra bờ sông, nhưng lúc đó lại gặp được mấy ngàn người dân trong thôn.

Cụ già, trẻ con, đàn bà. Đàn ông đều đã đến Kinh Lăng kiếm tiền, chỉ còn lại những người già yếu và trẻ con này, sáng sớm tụ tập ở bờ đê, cầm xẻng bưng rổ đợi hần. Quan tri phủ cũng cởi bỏ quan phục, phụ nữ thay váy áo, tình nguyện làm việc cùng hần, lấy thân mình liều chết với dòng sông.

Đôi mắt hần ngấn lệ. Ngày hôm đó, hần tựa như được quay trở lại quãng thời gian đầy nhiệt huyết, lồng ngực ngập tràn ý chí sục sôi, hần dùng khí khái của mình đối lấy chút bình an cho thiên tử. Hần diu dắt mọi người làm hết mấy tháng, khai thông dòng sông, moi sạch phù sa và củng cố đê đập, rốt cuộc cũng có thể khiến khu vực Mạch Lăng thuận lợi vững chắc. Đến khi lũ mùa thu tới, bãi cạn có sự thay đổi lớn, dọc theo bờ sông Ly Giang đâu đâu cũng gặp nạn, chỉ có nơi đây là an ổn. Bởi vì dòng sông đã thông thoáng

cho nên hoa màu xanh tốt ở thượng du liên đới cũng được duy trì. Tin tức báo lên triều đình, thiên tử quả nhiên khen thưởng, thánh dụ truyền đạt đến chín bang, tán dương đích danh chức vị bề tôi biết cách cai trị.

Thiên tử ban thưởng, dĩ nhiên chẳng đến lượt hần được hưởng. Có giao tình với quan tri phủ thì cùng lắm cũng chỉ nghe được vài câu khen tặng từ cấp trên. Hần đã sớm hiểu rõ quan trường, chỉ bình tĩnh hòa nhã, đồng thời mặc kệ, thế nhưng quan tri phủ lại bất bình thay cho hần, lúc tham gia buổi họp xem xét tiến cử thôn quê, đã báo tên hần lên.

Năm đó hần không biết quan trường hiểm ác, vì giúp nạn dân qua cơn thiên tai, ép lương ép thương mà đắc tội với không ít quý nhân, cho nên với chuyện thăng chức hần đã sớm từ bỏ. Vốn tưởng rằng tên vừa đưa lên trên quận sẽ có người cản trở, nào ngờ lại một đường thông suốt, trực tiếp thông qua buổi tiến cử, được gọi vào bang khảo giáo kinh luân. Hần vốn hiểu rõ chánh cục, lại vững vàng ổn định làm việc, kiến thức đầy mình. Trước mặt quan giám khảo bộc lộ tài năng, đến lúc cho điểm, sổ của hần đỏ chót một màu, đứng hạng nhất.

Tài năng như vậy, đến cả bang chủ toàn bang cũng phải giật mình. Năm đó hần tựa như sấm rền gió cuốn, sự tích cứu nạn dân vượt qua lũ lụt bang chủ cũng đã từng nghe thấy, tán thưởng hần làm người chính trực, lập tức cho đòi tới gặp mặt, cam kết sẽ tự mình tiến cử, giúp cho hần một tay. Có lý lịch đẹp đẽ, lại được mạng lưới giao thiệp hùng hậu ủng hộ, đến lúc này, hần không khỏi có cảm giác được hồi sinh, lòng thầm mang chí lớn. Bang chủ biết hần có dã tâm, nói cho hần biết trước mắt muốn vào triều thì phải có nhất phẩm thế gia chống lưng, hiện tại chuyện khó khăn nhất chính là tìm một người tiến cử hần với nhất phẩm thế gia nào đó.

Những lần tiến cử vào triều làm quan như thế này, quyết định sau cùng thường không phải dựa vào tài năng của bản thân, mà là do thế gia đánh giá. Các thế gia bình thường chỉ thích làm những việc mình thấy vui hơn là lôi kéo nhân tài, nhưng nhất phẩm thế gia thì lại khác. Nhất phẩm thế gia đại tộc căn bản không cần phải dựa vào bất kỳ ai bên ngoài, nếu tùy tiện tiến cử, tương lai nếu có điều gì bất trắc thì sẽ mãi là đề tài bàn tán xôn xao. Vì vậy bọn họ cực kỳ bảo vệ danh dự, cực ít đánh giá cho điểm mấy loại tiến cử này. Bang chủ cũng là một nhất phẩm thế gia, trầm ngâm một hồi, ngẫm nghĩ thế cục trong nhà, cuối cùng lộ ra nét mặt khó xử, nói với hần rằng chuyện này quả thực không hề dễ dàng.

Năm đó lúc Lục Đức Hải còn ở trong ngục thư phòng cũng có vài người bạn thân. Giờ này trong lòng mang đầy hy vọng, lập tức cáo từ, quay đầu về nhà viết thư thỉnh cầu bọn họ giúp đỡ. Lo lắng chờ đợi chừng mười ngày, thư hồi âm rốt cuộc cũng đến, có người khéo léo từ chối, có người lặng im không hồi đáp. Duy chỉ có một người bảo rằng tuy không giúp được, nhưng sẽ gắng hết sức hỏi giúp xem có ai có khả năng giúp đỡ hay không. Hần mong mỗi trông ngóng, đặt hết toàn bộ kỳ vọng lên vai người bạn này, mãi cho đến khi thời gian nộp sổ sách lên chẳng còn nhiều nữa. Hần hết cách, đành khẩn cầu bang chủ châm chước, tự mình cầm sổ về Mạch Lăng trước, chờ thư hồi âm gửi đến sẽ lập tức chuyển tới. Bang chủ khuyên hần nên suy nghĩ thêm về việc làm quan cấp thấp hơn, nhưng hần lại quá ngang bướng, nguyện đánh cược hết lòng tin vào người bạn này, nếu không được như ý, hần tình nguyện về quê làm một tên quan vô dụng.

Ngày qua ngày âu lo chờ đợi, dày vò mong ngóng hết gần nửa tháng, thư hồi âm của người bạn kia mới chậm rãi gửi tới. Bên trong là một chiếc ngọc bài, cách bao thư vẫn có thể sờ ra, thư hồi âm vừa cầm đến trong tay, hần lập tức nhận ra rằng mình đã hết hy vọng rồi.

Người bạn này quả thật đã vì hần mà cố hết sức. Hôm nay trở về tay không, chỉ có thể nói rằng số mệnh của hần đã được định trước.

Lục Đức Hải đốt bức thư, cũng đốt trụi toàn bộ thư tín liên lạc mấy ngày nay cùng với trong bang.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ đang dần lớn hơn, chân trời ánh lên sấm chớp mơ hồ, một tia sét đánh xuống trắng sáng đến nhức mắt, khiến cho Lục Đức Hải giật mình, lúc này mới phát hiện ra hần đã đốt cả một bàn tro đen ngòm, ngay cả lửa đã liếm đến tay áo cũng chẳng hề hay biết.

Hần lật đặt nhảy cồm lên, dập tắt tàn lửa, mở cửa sổ ra để nước mưa bên ngoài hắt vào. Vừa mở cửa đã nhìn thấy bên dưới có đặt một bọc lá chuối tây, bên trong chứa quả anh đào lớn hồng hào căng mọng, ngâm ở trong nước mưa.

Chuyện những người dân trong thôn thỉnh thoảng mang thức ăn đến cho hấn đã là việc rất bình thường. Lục Đức Hải đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn mưa đêm, cảm anh dào từ từ nhấm nháp.

Quên đi thôi. Hấn chấp nhận số phận rồi.

Gần vua như gần cọp, hấn ở hoàng thành trấn trở phần đầu, sử dụng hết bản lĩnh của mình, nhưng khi cơn lôi đình của Thánh thượng trút xuống, không phải sẽ lại chẳng tiếc thương mà tước đoạt hết nửa đời tâm huyết của hấn hay sao? Cuối cùng cũng chỉ nhận được một lời đánh giá cay nghiệt, nói hấn không thể muốn gì được nấy.

Không nhìn thấy khó khăn của hấn, không nhận ra thành tích của hấn, không cho hấn thời gian, cũng chẳng cho hấn cơ hội. Thánh thượng vừa nghiêm nghị vừa thiếu tình cảm, bản lĩnh của hấn chẳng lớn đến vậy, cần gì phải lao đầu vào chôn đầu sôi lửa bỏng.

Chi bằng ở lại Mạch Lăng. Hiện giờ hấn được người dân tôn sùng, ngay cả quan tri phủ cũng nể hấn ba phần. Ở đây dốc sức làm ruộng cũng xem như một phần sự nghiệp.

Chẳng qua là nguyện vọng khó kiềm nén.

Không cam lòng.

Hận bản thân không có hoài bão hiên ngang, vợ không có chỗ để mượn lực.

Hấn thở dài, đang định đóng cửa sổ lại thì đột nhiên ngăn người.

Trong cơn mưa, hấn nhìn thấy phía xa xa có chút ánh sáng, đang dùng tốc độ cực nhanh hướng đến đây mà chạy tới. Nhà nghèo cửa rơm, cũng chẳng thể che đầy gì nhiều, hấn đứng bên cửa sổ nhìn thấy rõ ràng có một người đang cưỡi ngựa chạy như bay.

Bất chợt một tiếng sấm sét vang lên, xé tan bầu trời đêm tối mịt. Sét đánh đột ngột, người kia ngược sấm chớp mà chạy, trang phục ướt mềm lặn lội đường xa. Đầu hấn trùn mũ, nước mưa rơi xuống văng tung tóe khắp người, mơ hồ tựa như bị sương mù bao phủ. Hấn cười trên một con tuần mã to lớn mạnh mẽ, bấp thít căng cứng, trên đường chạy ra đầy mồ hôi, trong nước mưa lạnh như băng lẽ bốc hơi nóng.

Lục Đức Hải giật mình.

Người này, con ngựa này, hấn nhận ra.

Đây chính là ngự tiền ảnh vệ của thiên tử. Người đưa tin khẩn cấp của chín bang.

Hấn kinh ngạc, mãi cho đến khi ảnh vệ kia tung người xuống ngựa, bước vào cửa mới giật mình lật đật ra đón. Dưới cơn mưa lớn, người ảnh vệ ngay cả phòng cũng không bước vào, chỉ đứng ở hành lang, lấy từ trong ngực ra một cái hộp gỗ màu đen, hai tay nâng lên giao cho hấn, trầm giọng nói: “Quá bận rộn thu xếp, đưa đến chậm xin chớ trách.”

Lục Đức Hải vội vàng quỳ xuống đất, nhận lấy chiếc hộp. Tim hấn đập rộn ràng, không hiểu nổi hiện giờ một kẻ như hấn lại có tư cách gì để phụng bái chỉ. Chờ ngự tiền ảnh vệ rời đi, hấn lập tức mở hộp ra xem.

Bí chỉ của đế vương, xưa nay là một trục cuốn. Dưới ánh đèn mờ tối, hấn nhìn vào lại thấy rồng tuếch, bông chốc luống cuống, lật ngược chiếc hộp đổ xuống, chỉ nghe “leng keng” một tiếng giòn giã, có thứ gì đó rơi trên mặt đất. Hấn vội vàng nhặt lên, tiến lại gần ngọn đèn nhìn thử.

Là một tấm ngọc bài nhất phẩm.

Lục Đức Hải ngây dại. Đột ngột hoảng sợ vô cùng, tựa như bị ai đó đánh vào đầu thật mạnh. Hấn cầm ngọc bài bé nhỏ lạnh như băng, đầu óc trống rỗng, cảm thấy mình tựa như đang trong giấc mộng.

Đột nhiên tia chớp lóe lên, chiếu sáng cả một vùng. Tiếng sấm sét ùng ùng vang khắp đất trời.

Mưa to như thác đổ. Trong lòng hấn run rẩy, nhớ tới những gì Thánh thượng đã nói với hấn.

“Là một vị quan, người không thể muốn gì được nấy. Nếu như người có thể làm được chuyện đại sự thì cũng có thể làm được chuyện tiểu tiết.”

Giọng nói kia nghiêm trang vĩ ngạn, vọng về trong lòng từ lần này đến lần khác. Lục Đức Hải bắt chợt tỉnh ngộ, chậm rãi ngã ngồi trên mặt đất. Hắn run rẩy, nắm thật chặt ngọc bài đưa đến bên mép, cắn lấy cắn để tựa như một kẻ điên.

“Nếu như người có thể làm được chuyện đại sự thì cũng có thể làm được chuyện tiểu tiết.”

Lời Thánh thượng thực sự muốn nói với hắn, thì ra chính là câu này.

Vậy mà hắn chỉ nhớ được mỗi câu đầu, vì thế ngày ngày chán nản buồn thương.

Thiên tử ở trong chốn thâm cung nguy hiểm, chính sự bận rộn đến mức nào, tuy tay mắt thông thiên nhưng làm sao có thời gian rảnh để chú ý đến một con kiến bé nhỏ như hắn? Câu nói kia, hắn cũng chỉ coi như lời nói thoáng qua mà thôi, trong lòng không muốn tin.

Đạo trời sáng ngời, dù có thể nào cũng không tin!

Hai tay Lục Đức Hải run rẩy, cầm tấm ngọc bài lạnh ngắt kia đè mạnh lên lồng ngực, đột nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi của vị ngự tiền ảnh vệ kia.

“Quá bận rộn thu xếp, đưa đến chậm xin chớ trách.”

Phải rồi. Hắn đã thấy lạ, làm sao có thể thuận lợi đến như vậy được. Từ lúc bắt đầu tiến cử, đối với những người khác đều khó như lên bờ xuống ruộng. Chỉ có mình hắn thuận thuận lợi lợi, một chút trắc trở cũng chẳng có.

Từ lúc khảo sát vào Kim Loan điện, hắn đã rất thuận lợi. Vô cùng thuận lợi.

Vừa nhậm chức đã được vào ngự thư phòng, có cơ hội tiếp xúc với chính sự. Mới làm quan tham chính chưa tới hai ngày, quê hương lũ lụt, hắn hợp tình hợp lý được phái về cứu giúp. Việc khó thực hiện đã có Thánh thượng giao binh quyền tới tay. Vừa lập chút công lao đã được thăng chức. Kinh lược đốc sự và bộ Hộ bùng nổ tranh đoạt, tổ giặc lẫn nhau ảnh hưởng đến vô số người, hết lần này tới lần khác hắn mới chợt nhận ra mình đã bị bài trừ. Hôm nay chính cục ổn định, vừa có chút công lao trị thủy, con đường vào triều lại lần nữa hiện ra trước mắt.

Hắn tự cho mình là kẻ có tài, chưa từng nghĩ tới Thánh thượng đã luôn bảo vệ hắn.

Thấy hắn gặp khó, lập tức kéo hắn lên. Thấy hắn kiêu ngạo, thì đánh cho hắn tỉnh. Thấy hắn bị bắt bớ, khó lòng đối phó, tức thì đưa hắn hồi hương, cho hắn thời gian để ra sức thêm lần nữa. Bao dung biết bao nhiều, dõi theo đến chừng nào. Hắn thấy Thánh thượng ngồi tít trên cao không tài nào với tới, cũng không dám tin thánh quyền còn có thể chiếu cố đến kẻ ở Mạch Lăng xa xôi như hắn.

Đại đức của thiên tử nuôi dưỡng vạn dân, như thái dương ở trên bầu trời, có nơi nào lại không nhận được ân huệ? Tại sao hắn lại không tin!

Lục Đức Hải thất hồn lạc phách, hướng về phía hoàng thành, từ từ bước vào trong cơn mưa.

Mưa quất như roi, đánh thật mạnh vào thân thể của hắn, rửa sạch thế gian đục ngầu, khiến cho người ta vừa rất bỗng lại vừa sáng khoái. Hắn càng bước càng nhanh, đến trên đường lớn thỏa thích mà chạy, nước mưa rơi xuống khiến hắn không mở nổi mắt, hô hấp cũng khó khăn. Hắn chạy về phía hoàng thành, một lòng mong mỏi không để ý đến bản thân, dốc toàn lực lao đi. Hắn chạy thẳng đến bờ sông, dòng sông kia đang cuộn cuộn chảy, tiếng sóng gầm vang. Trong cơn mưa lớn, hắn giang hai cánh tay, ngửa mặt nhìn lên bầu trời đêm, trông thấy sấm chớp lại rền vang, xé nát cả một khoảng trời. Hắn nhớ đến quãng thời gian đắc ý lúc còn nắm binh quyền trong tay, chỉ cần hô một tiếng đã có thể cứu lấy vạn dân, cũng nhớ đến cái ngày mà hắn bị tước đoạt quan chức, nhếch nhác thảm hại rời khỏi hoàng cung. Hắn khàn cả giọng, hô to một tiếng “Bệ hạ”, rồi quỳ rạp xuống trong mưa khóc lớn.

Quả nhiên ân huệ hay trách phạt, cũng đều là ơn vua!

19. Chương 19: Quyết Tâm

Gia Thống mùa thu năm thứ mười chín, Lục Đức Hải lấy thân phận nhất phẩm được tiến cử, lần nữa vào triều làm quan.

Hắn đi trên con đường cũ, trở về hoàng thành. Ấn bạc, dải lụa xanh, quay trở lại điện Kim Loan. Ngày đó triều thần vào triều làm quan đến Sùng Cực Điện yết kiến tạ ơn, hắn cùng mọi người hành đại lễ tham bái, thấy thiên tử ngồi trên cao, uy nghi nghiêm nghị tới mức hắn không dám nhìn thẳng. Hắn vô tri vô giác mặc cho lễ quan sắp xếp, ba quỳ chín lạy, khom người lui ra. Hắn vốn đã quen thuộc đường đi nước bước ở trong cung, thế nhưng lần này trở lại, chỗ nào cũng thấy hào quang chói mắt, khắp nơi rực rỡ. Thiên tử ban xe ngựa cho thần tử mới để rời cung, dọc đường hắn gặp được vô số người nghênh đón hỏi thăm sức khỏe. Hắn choáng váng hoa mắt, cái gì cũng không thể nhìn rõ, đưa tay lên vuốt mặt thì bất chợt nhận ra mình đã bật khóc tự bao giờ.

Sau lễ tiến cử chính là khoa cử. Tiếp theo là ngự tiền ảnh vệ rời cung, con cháu thế gia dựa theo phẩm cấp, lần lượt làm quan.

Dung Dận mượn cơ hội này, thần nhiên đề bạt mười mấy vị con cháu nhà nghèo vào triều, căn cứ theo năng lực của từng cá nhân để an bài vị trí thích hợp. Thời gian y tự mình chấp chính rất ngắn ngủi, rải hạt giống xong còn phải chăm sóc chỗ che, cho nên y tiện tay ban ân rộng rãi, ban chức quan to lộc hậu cho những vị con cháu thế gia đại tộc kia, rậm rộ ra vẻ đế vương rất nể mặt thế gia, dựa vào đó dời tầm mắt của mọi người. Một năm này y đã phải rất chật vật mà ứng phó, chủ yếu là triều đình phải chi một khoản tiền khổng lồ để trị thủy, lại thêm chuyện thu mua tơ tằm với Chu Thị, khiến cho tiền bạc không đủ để chi dùng. Quân phí không dám thiếu hụt, tám trăm ngàn đại quân Tần Thị cũng cần tiền, dọc theo bờ sông Ly Giang gieo trồng vào mùa xuân, lương thực cứu trợ thiên tai cần phải tiếp tục cung cấp, mọi chuyện đều cấp bách, người người gào khóc chờ y như chờ mẹ mớm cho ăn, giữa tay đòi tiền. Ngân khố với hết khoản này đến khoản khác, bầy chén trà chỉ có năm cái nắp, đầy tới đầy lui vẫn có chỗ hở. Vậy mà vào đúng lúc này tả thượng thư Lưu Doanh lại cáo bệnh, người mới lên thay không dám làm chủ mọi chuyện, quyết sách ban xuống, ai cũng chạy tới hỏi y nên thực hiện ra sao, khiến y kiệt sức như ngọn đèn cạn dầu.

Người ta thường nói quyền lực nằm trong tay Hoàng đế, nhưng nếu y dám chủ quan, những thế gia đại tộc kia sẽ có cơ đến đòi phân chia quyền lực, chỉ cần buông lỏng sẽ bị mắc mưu, cục diện thật vất vả mới ổn định được sẽ lại tan nát. Thế lực chủ yếu của y chính là quân đội, một mình y trong triều chẳng làm nên việc gì, trước mắt chỉ có thể gắng sức chống đỡ, chờ đến lúc căn cơ trợ thủ của y trở nên ổn định hơn. Cũng may là một năm gian khổ đã qua đi, kỳ đóng thuế sau mùa thu, ba bang Hoàn Liêm Tương đồng loạt nộp thuế, dấu hiệu hưng vượng cũng dần xuất hiện. Kinh Lăng tập hợp mấy chục ngàn thanh thiên trai tráng, y tận lực cho họ gấp hai lần tiền công, tập trung tài lực, các thương thân nghe tiếng gió phong phanh, dọc theo bờ sông Ly Giang làm ăn rất phát đạt. Y có lời lớn từ việc làm ăn tơ tằm với Chu Thị, thương nhân đương nhiên cũng được hưởng lợi, trăm họ Chu Thị cũng bắt đầu rực rộ, bắt đầu trồng dâu nuôi tằm. Hai năm trồng dâu ba năm trồng trà, đến sang năm, Ly Nguyên Hoàn châu cũng sản xuất ra tơ tằm, giá thị trường hẳn sẽ hạ xuống không ít. Y thử tính sơ sơ, chỉ cần triều đình kéo dài, bỏ vốn ra trong hơn năm năm, Ly Giang sẽ sống sung túc hơn hẳn. Thế nên, thời gian này dù có phải khó khăn hơn đi chăng nữa thì cũng phải chịu đựng.

Nhắc tới khó khăn, vấn đề khó khăn nhất chính là trong năm năm này, Vân Thị có chịu phối hợp hay không.

Trước mắt đường thủy đã thông, số lượng lớn tơ tằm và trà đã được Hoàn châu sản xuất xuôi theo hạ du, quả nhiên chính là cú đánh thật mạnh vào nghề dệt tơ của Nguyên Giang Vân Thị. Tiền bạc trong quốc khố căng thẳng, lúc trước triều đình đã định sẽ chi bạc để giúp xử lý chuyện ở Nguyên Giang, hiện tại chỉ sợ rằng Vân Thị sẽ phải tự chi hơn phân nửa. Mặc dù bến tàu đã mở, nhưng thương lộ trên sông vẫn chưa thành hình, giai đoạn trước cũng là do Vân Thị tự thân chi tiền sửa chữa. Muốn cạnh người khác thì phải cúi mình, y hạ thấp phong thái, khéo léo uyển chuyển mời Vân Bạch Lâm ở lại giữ chức thượng thư thêm vài năm. Vân Bạch Lâm hoàn toàn đồng ý, vài ngày sau lại đưa lên thỉnh cầu, nói hai nữ tử Vân Thị đã đến hoàng thành, muốn vào cung thỉnh an Thái hậu.

Vân Thị đưa ra yêu cầu, Dung Dận đương nhiên phải đáp ứng. Thái hậu lập tức truyền ý chỉ, tuyên Uyển Nương và Nhu Nương vào cung.

Đầu tháng mười một, Hoàng và Vân Hàng Chi kết thúc chuyến đi đến đại doanh trung quân. Hoàng quay trở lại hoàng thành, Vân Hàng Chi tiếp tục đến Bắc Cương. Thấy hần đột nhiên thay đổi hành trình, Vân Hàng Chi mặc dù bất ngờ nhưng cũng không hỏi nhiều. Hai người lưu luyến chia tay, ước hẹn sẽ thư từ qua lại. Hoàng lòng nhớ nhà, lao như mũi tên, một giây cũng không muốn chậm trễ, giục ngựa chạy như bay về hoàng thành.

Hần chạy cực nhanh, đến giữa trưa thì về tới hoàng cung, vội vã thay quần áo rồi chạy thẳng đến ngự thư phòng. Giờ này thường ngày bệ hạ sẽ chấp chính ở Lan Đài Cung, hần đứng đằng xa không nhìn thấy hộ giá của đế vương, lập tức chặn một thị vệ đang tuần tra bên ngoài lại hỏi: “Ngự giá đang ở nơi nào?”

Thị vệ đáp: “Ở Nghiễm Từ Cung.”

Nghiễm Từ Cung là nơi ở của Thái hậu, theo lệ thì lúc nào Hoàng đế có triều lệ mới đến thỉnh an. Hoàng rất bất ngờ, lập tức hỏi: “Tại sao lại đến đó vào lúc này?”

Thị vệ lại đáp: “Hai mỹ nhân Vân Thị hiện đang ở trong cung của Thái hậu, hôm nay ngự giá tự mình đến đó, hần là muốn nạp hậu cung rồi.”

Trong lòng Hoàng sôi trào mãnh liệt, bỗng chốc ngẩn người. Thật lâu sau hần mới hồi tỉnh, lập tức đổi phương hướng, chậm chậm đi đến Nghiễm Từ Cung.

Hần đi ngang qua hồ lớn phía sau Lan Đài Cung, bất tri bất giác mà dừng bước, ngẩn ngơ nhìn Nhất Độc đình sừng sững ở giữa hồ. Nước hồ tuy sâu nhưng rất sạch, khiến cho chiếc bóng dài cô đơn của Nhất Độc đình càng thêm rõ ràng trong ánh nước. Hần vừa cúi đầu đã nhìn thấy bóng mình bên mé nước, khuôn mặt vừa hốt hoảng vừa mơ hồ.

Hình như là hần, lại bị gạt nữa rồi.

Bị gạt suốt nửa năm qua, hiện giờ chẳng còn cái gì nữa cả.

Hậu cung không thể để trống. Sắc phong Hoàng hậu xong, còn phải tấn phong quý phi và nữ quan thừa ân. Võ giả thừa ân đã là làm trái quy định của tổ tiên, lập xong hậu cung hần sẽ không ai để yên cho hần. Hần đã sớm tỉnh ngộ, mặc kệ trong cung muốn xử lý như thế nào cũng được, bản thân hần chỉ muốn hưởng chút ít hạnh phúc cuối cùng.

Nhưng ngày hôm đó, bệ hạ từng nói y thích hần.

Nói rằng phải vĩnh viễn ở bên nhau, mãi mãi không chia xa. Vì tính chuyện lâu dài cho nên mới muốn hần nhập ngũ.

Hần vui vẻ mà đi ngay, đi một mạch hết nửa năm, quên mất chuỗi kiếm vẫn còn đang lơ lửng.

Rốt cuộc vừa mới trở về cung, thanh kiếm này đã lập tức đâm thẳng vào lồng ngực.

Bệ hạ không biết. Hần thật sự động lòng, không có cách nào để bao dung. Sau khi bệ hạ triệu hần vào thị tẩm, nữ quan thừa ân cho rằng bọn họ vẫn còn cơ hội, có người ra sức quyến rũ, lúc hầu hạ y đã cố ý động chạm thân thể. Họ vừa chạm vào y, hần đã cảm thấy trong lòng chết đi một ít, cũng tựa như chạm thấu tim gan của hần. Chuyện hậu phi thừa ân này, hần nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Cả cuộc đời hần, cũng chỉ vồn vện nằm trong nửa năm này. Quãng thời gian ngắn ngủi ấy, hần mơ mơ hồ hồ, chẳng thể nắm bắt được điều gì.

Hiện giờ thì chẳng còn gì nữa.

Trước kia... Ít e ngại hơn thì đã tốt rồi. Không xem y là bệ hạ, chỉ coi y là người yêu, có thể thân mật nhiều hơn dù chỉ trong phút chốc. Như thế chờ đến khi hậu phi vào cung, hần có buông tay cũng không khổ sở và... đau đớn đến như vậy.

So với lúc xương lẳng trì còn đau khổ hơn gấp nhiều lần. Đau đến mức hần không thể hô hấp, hần nhìn bóng dáng mờ ảo trên mặt hồ, trông hệt như một bức họa nhạt nhòa.

Hần đứng ở ven hồ, cũng không biết đã đứng bao lâu. Mãi cho đến khi nước hồ lạnh ngắt chậm chậm thấm ướt đôi giày, hần mới giật mình, khom người khua loạn trên mặt nước.

Hắn đè nén nỗi buồn và đau thương, thay đổi biểu cảm, đi đến Nghiễm Từ Cung.

Nghiễm Từ Cung. Bên trong Hoa Các xây trên mặt nước.

Tiếng đàn lá lướt, tiếng nước róc rách khe khẽ vỗ bờ bên trong Hoa Các. Nữ tử đang gảy đàn ở phía sau bình phong, thân hình yếu điệu, giấu mặt đằng sau một lớp tơ lụa mỏng đỏ thắm thêu chỉ bạc. Nàng hơi cúi đầu, đôi môi anh đào khẽ nhếch, một cái nhăn mày hay một nụ cười cũng đều thấy rõ.

Mùi trà lượn lờ, không gian rất yên tĩnh, ấm nước trên lò lửa nhỏ đang sôi ùng ục. Vân Uyển mặc một thân áo gấm nhạt màu, son phấn nhẹ nhàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng một bàn tay còn mang vài nét trẻ con, lòng không chuyên chú mà pha trà. Chờ cho bột trà lắng xuống, nàng bưng mâm đến trước chỗ vua ngồi, mời hoàng đế phẩm định.

Dung Dận nhận trà, không yên lòng nhìn lướt qua khuôn mặt nàng. Thái hậu lập tức khẽ mỉm cười, nói: “Đứa trẻ này ngày thường tươi tắn. Dung mạo có vài phần tương tự với Cẩm Như, đều mang lại phúc khí.”

Cẩm Như là khuê danh của cố Hoàng hậu. Mẫu thân của Vân Uyển và nhà mẹ của Thái hậu có quan hệ thông gia, Thái hậu lập tức ám chỉ thái độ của mình. Dung Dận chẳng ừ hử gì cả, đặt chung trà lên trên bàn, Thái hậu thuận tiện gọi Vân Nhu từ sau bình phong ra làm lễ.

Vân Nhu rõ ràng trông hoạt bát hơn, đôi mắt to đen trắng rõ ràng, đứng trước mặt ngự giá tỏ ra cực kỳ hồi hộp, hành lễ xong lại luống cuống, len lén liếc nhìn Vân Uyển. Nữ quan theo hầu Thái hậu sợ nàng vô lễ trước mặt Hoàng đế, vội vàng lên tiếng bao che, cười nói: “Tuổi đã cao, nhìn tiểu cô nương hoạt bát như vậy, trong lòng cũng thấy vui lây.”

Dung Dận giơ tay ra, gọi hai người đứng dậy, vẻ mặt ôn hòa hỏi vài chuyện thường ngày, khi nghe nói hai chị em lúc ở nhà thường hay cùng nhau luyện đàn, lập tức cho lui sau bình phong, mời hai người hợp tấu.

Tiếng đàn vang lên lần nữa.

Theo như lệ của lễ ra mắt, Hoàng đế phải ban thưởng, sau đó quyết định xem ai sẽ làm Hoàng hậu. Hiện tại y chẳng biểu lộ thái độ gì khiến Thái hậu rất nghi hoặc, len trao đổi ánh mắt với nữ quan theo hầu.

Dung Dận cũng đang quan sát, nhưng vẫn do dự, chậm rãi không cách nào mở miệng ban thưởng.

Giờ phút này, cõi lòng của y rối loạn như ma.

Hậu cung, thật ra cũng chỉ là sợi dây hòa hoãn xung đột giữa Hoàng đế và chư vị thế gia. Nhu cầu của song phương đều được truyền đạt thông qua hậu phi, có một đường sống như vậy sẽ không đến nỗi lấy cứng đối cứng. Chín bang hoàng triều thế gia thống trị hơn ngàn năm, bên trong có bao nhiêu lợi ích, gút mắc và tranh đoạt, tất cả đều thông qua hậu cung, sau đó do Hoàng đế cân đối hòa giải. Mà người làm chủ hậu cung, chính là người bao quát tất cả các thế gia, cùng y tính toán cân bằng đại cục. Người này phải có bối cảnh chống lưng hùng mạnh, trong tay nắm tài nguyên vô tận. Gia tộc của nàng, nhất định phải khiến người người nể phục.

Vân Uyển chính là người thích hợp nhất.

Một khi đã kết thông gia, một nhà Vân Thị sẽ độc đại. Y sợ Vân An Bình mượn chuyện này cấu kết khắp nơi, có chỗ đứng quá vững, cho nên còn đặc biệt cho đòi cả Vân Nhu vào cung, tuyệt đường hy vọng kết thêm thông gia với nơi khác của Vân Thị.

Y đã sớm âm thầm thương lượng cùng các vị trọng thần tâm phúc, đến sang năm, cứ hàng năm y sẽ căn cứ vào bối cảnh của các thế gia mà sắc phong thêm một người, bốn quý phi, bảy phi tần. Trong đó có hai nhà đã thành tâm ra sức, vì muốn bọn họ có thể đứng vững hơn một chút mà sẽ để cho hai vị hậu phi sinh hạ hoàng tử. Hậu cung nhiều người, y sợ Hoàng đế sẽ gặp phải chuyện oan ức cho nên lập tức giải quyết tận gốc, mượn cơ hội đưa quần áo để ám chỉ quan hệ giữa hai người với Vân Hàng Chi, uy hiếp từ sớm để đề phòng tương lai Vân Uyển lại hướng nhà mẹ tìm người gây bất lợi cho Hoàng đế.

Trên dưới triều đình, ai muốn dùng tiền để đặt cược, ai muốn ngăn cản gây trở ngại, nhà nào muốn chèn ép, nhà nào muốn mượn chuyện sắc phong hậu phi để có chỗ đứng vững chắc, tất cả y đều nắm rõ trong lòng bàn tay, an bài rất thỏa đáng. Tự mình chấp chính được ba năm, khi chỗ đứng đã tạm vững, đến lúc cần

mượn thế để giương cánh, y đã cân nhắc vạch kế hoạch, cẩn thận bố trí, sớm chuẩn bị xong để một bước phóng lên trời.

Nào ngờ hết lần này đến lần khác, y nghìn tính vạn toán, lại quên đong đếm trái tim mình.

Hai chị em Vân Thị tươi tắn hoạt bát, là một đôi mỹ nhân nhỏ tuổi xinh đẹp quyến rũ. Tiểu cô nương gặp mặt hành đại lễ, quỳ dưới chân y, sắp đặt thân phận như thế nào, y hẳn là nên tự mình đưa tay ra đỡ dậy. Vì để lấy lòng, thậm chí y còn phải tỏ ra thân thiết hơn một chút.

Nhưng đột nhiên, y lại phát hiện mình rất khó lòng mà đưa tay ra.

Y giống như con hạc cao lớn đầy kiêu ngạo, đã từng ở trước mặt Hoàng giương ra từng chiếc lông vũ, dè dặt chờ đợi hắc mên từng chiếc một. Hiện giờ cả người sạch sẽ, chỉ muốn nghênh cổ đứng trên mặt nước đặc ý nhìn quanh, không muốn nhiễm phải mùi khác nữa.

Y chuyển kiếp đến đây đã mười mấy năm, trải qua nhiều biến chuyển tranh đấu, giờ đây một tay nắm trọn quyền lực, từ lâu đã thích ứng với thân phận đế vương tôn quý, có thói quen đứng trên đỉnh đầu của toàn thiên hạ. Hậu cung cũng là thiên hạ của y, y cũng có thể tựa như Tiên Hoàng vậy, sinh hoạt xa xỉ xa hoa, dục vọng sa đọa, nạp vào hậu cung thật nhiều người để sủng ái, thỏa thích mang người khác ra mà chà đạp.

Có thể là do y ngu xuẩn không chịu thay đổi, trong lòng vẫn cứ còn sót lại đôi chút cao ngạo của người hiện đại, muốn làm một con người sạch sẽ, quang minh chính đại mà vươn lên.

Không phải bất cứ ai cũng có thể... Đến gần để nắm lấy bàn tay y.

Sau đại điển sắc phong, bất kể như thế nào, y cũng phải có một lần ân ái cùng với Vân Uyển. Đến lúc đó, hẳn là Hoàng sẽ đau lòng biết bao nhiêu...

Nếu xảy ra chuyện đó dù chỉ một lần, y đừng hòng nghĩ đến chuyện thổ lộ tình cảm với Hoàng thêm lần nào nữa. Về sau càng lúc càng có nhiều phi tử vào cung, tình cảm của Hoàng càng chân thật thì hẳn lại càng không chịu đựng nổi. Thời gian dần trôi, tình cảm cũng dần tan.

Nhưng mà ——

Đế vương vô tình.

Y vốn không nên có tình cảm với bất kỳ ai. Sự nghiệp, gia đình, tình riêng, yêu hận của Hoàng đế, tất cả đều chỉ nên là quốc gia này. Hậu vị không thể để trống, nếu chỉ vì chút tình riêng mà không chịu nạp hậu cung, thì không chỉ gây bất lợi cho triều chính mà sẽ còn bị các thế gia hòa vào phản đối. Y không chịu nói lý lẽ, đơn độc lao vào nơi đầu sóng ngọn gió, không biết sẽ phải nhận lấy hậu quả gì.

Huống chi Vân Thị trước mắt thanh thế đang thịnh, y đột nhiên lật lọng, chúng thần chắc chắn sẽ hiểu lầm, cho là y đang muốn gây bất lợi đối với Vân Thị. Nếu Vân An Bình lợi dụng cơ hội để ra tay trước hòng chiếm lợi thế, thì không biết triều cục sẽ còn hỗn loạn đến mức nào.

Trong lòng Dung Dận cân nhắc đi cân nhắc lại, chờ hai chị em Vân Thị đàn xong một khúc rồi tới hành lễ, vẫn không thể đưa ra quyết định, lập tức cho cung nhân đến Noãn các lấy chim anh vũ ra cho hai chị em chơi đùa, coi như ban thưởng sau buổi lễ. Y thuận miệng phân phó mấy câu, ngẩng đầu lên thì bỗng thấy bên ngoài Hoa Các có một bóng hình quen thuộc đang cùng trò chuyện với các ngự tiền ảnh vệ.

Là Hoàng. Sớm đã biết mấy ngày nay hẳn đang trên đường trở về, không ngờ lại về sớm như vậy!

Trong lòng Dung Dận bỗng chốc vui đến hỗn loạn, một giây trước còn đang tỉnh táo cân nhắc thiệt hơn, giờ này lòng đã trào dâng không thể kiểm soát. Y đứng ngồi không yên, thuận miệng nói vài câu qua loa lấy lệ với Thái hậu, sau đó xách móng đi thẳng. Y sải bước xuống dưới bậc thềm, chặn đầu hỏi: “Về rồi?”

Hoàng đáp: “Vâng.”

Trước nhiều người, nhiều đôi mắt đang nhìn chăm chăm như vậy, nói nhiều quá cũng chẳng tốt lành gì. Hai người bốn mắt nhìn nhau, chăm chú một hồi, Dung Dận lập tức nói: “Đi thôi.”

Vừa nói xong y đã đi trước một bước, mang theo tùy tùng quay về ngự thư phòng. Hoàng theo sau cách y nửa bước.

Đế vương ngự giá, trùng trùng điệp điệp một đường uốn lượn mà đi. Bọn họ đi ngang qua cung điện to lớn, dọc theo con đường lát gạch thấp thoáng ẩn hiện đằng sau rừng cây. Mùa thu đang dần kết thúc, bầu trời trong xanh tinh khiết một màu. Trong cung, những cây chi dương và cây ngân hạnh đã rụng hết lá vàng, chỉ còn lại cành cây trơ trụi, đứng sừng sững giữa buổi trưa đầy ánh nắng mặt trời. Trong lòng Dung Dận ngập tràn vui sướng, dừng bước dưới một bóng cây, đột ngột xoay người ôm chầm lấy Hoàng.

Cái ôm này vừa dịu êm lại ngấn ngùi. Hoàng ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng thì Hoàng đế đã buông tay, bước nhanh về phía ngự thư phòng.

Hắn không biết, vào giờ khắc này, trong lòng Dung Dận đã thầm quyết tâm.

Y là người đứng đầu chín bang, là bậc đế vương thánh minh. Vậy tại sao y lại không thể sống cuộc sống mà bản thân mong muốn? Dù cho trước mắt là núi đao biển lửa, bụi cây có gai, lưỡi đao sắc bén, thì y cũng phải nắm lấy tay Hoàng, lăm liết can đảm mà bước tiếp.

Đồng thời phải bảo hộ hắn, không để hắn bị thương dù chỉ là chút ít.

20. Chương 20: Phu Quân

Bọn họ vừa mới bước vào ngự thư phòng, nữ quan trong cung Thái hậu đã đuổi theo tới, hỏi Hoàng đế muốn ban thưởng như thế nào. Trong mâm có hai chuỗi ngọc như ý, nếu y muốn vị nào làm Hoàng hậu thì ban cho long phượng trình tường; muốn vị nào làm quý phi thì ban cho lưu hoa kết tử.

Dung Dận hơi trầm ngâm, nói: “Trong cung chẳng có ngọc gì hay ho, không xứng với hai vị nữ tử thanh tú. Đổi lại ban cho họ mười đầu minh châu đi.”

Ban cho mười đầu minh châu là muốn ám chỉ, mang ý khước từ. Nữ quan kia thấy nảy sinh biến cố lớn, sợ đến biến sắc, lật đặt chạy về Nghiêm Từ Cung bẩm báo. Nàng vừa lui xuống, Dung Dận lập tức cho gọi quan tham chính hầu mực tới, bảo nghĩ cách truyền đạt ý chỉ xuống các bộ, thay quyền của Vân Hàng Chi ở trung quân, ban cho quốc ấn tướng quân. Y vội vã cho đòi chuông điện ở Đông Cung, dặn dò mấy câu rồi bắt lấy cánh tay của Hoàng nắm thật chặt, hạ thấp giọng vội vàng dặn dò: “Người đi nhanh! Dẫn người phong tỏa triều đình, chờ để ai truyền tin tức ra ngoài, đồng thời thắt chặt thêm binh lính ở chín cửa, phái người quan sát thật kỹ hành động của Vân Thị, nếu Vân An Bình cho người đưa tin đến Nguyên Giang, lập tức chờ bên ngoài thành mười dặm, tiêu diệt người đưa tin, nhanh lên!”

Đây chính là muốn cắt đứt con đường truyền tin của Vân Thị, để cho bọn họ không kịp thương lượng đối sách, chỉ có thể biết điều mà tiếp chỉ. Hoàng biết đây là đây là chuyện trọng đại, lập tức kiểm kê lại ngự tiền ảnh vệ, bố trí theo thứ tự, rồi sau đó điều binh trong phủ Đô Úy, thắt chặt trong ngoài, phòng thủ chín cửa hoàng thành. Hắn phản ứng nhanh nhạy, chạy đua với thời gian, cả người ra đầy mồ hôi lạnh bên ba khắp nơi, rốt cuộc cũng kịp thời ngăn chặn trước khi Vân Thị nhận được thánh chỉ, canh giữ cả cấm cung lẫn hoàng thành chặt chẽ tới mức gió thổi không lọt. Chuyện đột nhiên xảy ra, hắn vội vã điều động tất cả ngự tiền ảnh vệ, hiện giờ bên cạnh hoàng đế không có ai bảo vệ, trong lòng hắn lo âu, vừa dứt ra đã vội vàng chạy về ngự thư phòng.

Hắn đi đường tắt, từ rừng rậm thông hành dành cho cung nhân đi thẳng một đường rất nhanh, từ xa xa nhìn thấy mái hiên của Lan Đài Cung mới bước chậm lại. Hắn một lòng bận bịu điều binh sắp xếp, đến lúc này mới rảnh rỗi suy nghĩ lại chuyện này.

Sự vui sướng này, như đường như mật, chậm chậm lan tỏa tự trong đáy lòng, ngọt ngào đến mức rung động lòng người.

Đến giờ phút này, nếu hắn vẫn còn chưa hiểu rõ tâm ý của bệ hạ thì cũng quá... phụ lòng của bệ hạ rồi.

Suốt mười mấy năm qua ở trong cung, ngọc như ý dùng để ám chỉ ràng buộc lương duyên, bệ hạ cũng chỉ ban cho một người duy nhất.

Khóe môi của Hoàng khẽ nhếch lên.

Thật sự... có chút hạnh phúc.

Hắn mang trong lòng tình cảm lẫn e sợ không nói nên lời, càng đến gần ngự thư phòng, bước chân của hắn càng chậm lại. Hạnh phúc chân thật đang ở ngay trước mắt, người dùng cảm nhất cũng chỉ là kẻ yếu đuối nhất. Hắn bước từng bước một đến gần hạnh phúc của mình hơn, trong lòng ngập tràn hồi hộp lo sợ, lặng yên không một tiếng động bước vào thư phòng.

Dung Dận vừa truyền mấy đạo mật chỉ cho tâm phúc ở trong quân, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng con ấn cho Vân Hàng Chi. Đại doanh trung quân là đao binh tâm phúc của đế vương, cấm cung nếu có biến thì sẽ trông cậy vào bọn họ lao tới cứu giá đầu tiên. Định trước vị trí tướng quân này, lẽ ra đây là chỗ dành cho người y tuyệt đối tín nhiệm đảm đương, y vất vả ngược xuôi cản trở là vì vài năm nữa định sẽ cho Hoàng ngồi lên vị trí đó. Kết quả là hiện giờ y đổi ý muốn từ hôn, lại phải ổn định Vân Thị, đành để lộ ra, cho Vân Hàng Chi nắm binh quyền trung quân để tỏ thành ý. Ánh mắt y từ trước đến nay luôn nhìn việc lâu dài, chuyện nắm trong tay thì tất đã vạch ra đường đi nước bước. Nhưng còn việc thiên tử từ hôn, ở trong cung là việc vô lý lạ đời, đây là chuyện xưa nay chưa từng có, trong lúc vội vàng y đành hỗn loạn đối phó, trước mắt chỉ biết hành động qua loa lấy lệ, tương lai như thế nào thì chính y cũng còn thấy mờ mịt.

Đang lúc đầu đầu nghĩ ngợi, đột nhiên y thấy Hoàng lặng lẽ đi vào, lập tức cười mỉm chi hỏi: “Xong xuôi rồi chứ?”

Hoàng “Vâng” một tiếng nho nhỏ, rũ thấp mi mắt, đi đến trước mặt Hoàng đế. Đã nửa năm rồi hắn không được gặp bệ hạ, hiện giờ tim đập như trống chầu, tư tình khó nén, bất thành lình cảm thấy tiếng lòng thôi thúc, nắm chặt bả vai Hoàng đế hôn lên môi y. Khi đôi môi của hai người còn cách nhau một chút, hắn bỗng hoảng sợ, khẽ lướt qua gò má của Dung Dận, cuối cùng cúi đầu hôn lên cổ áo của Hoàng đế.

Nơi cổ áo được hôn kia có chút nhồn nhột. Xuyên vào tận tim gan xương tủy.

Dung Dận bị y chọc ghẹo đến mức muốn nổ tung, hận không thể lột quần áo của Hoàng ngay tại chỗ. Thế nhưng chẳng may bọn họ lại đang ở trong ngự thư phòng, là nơi bận rộn nhiều người đến kẻ đi nhất trong cung. Y một tay vuốt ve cổ áo, một tay rịn mồ hôi lấm lấm nắm chặt tay Hoàng, trên mặt hai người không lộ ra biểu cảm gì, trong bóng tối bàn tay khẽ dùng sức, mười ngón tay đan xen, quần quít mảnh liệt. Thật lâu sau, Hoàng thấp giọng nói: “Đi... Đến Nhất Độc đình.”

Nhất Độc đình được xây ở giữa hồ lớn, có một chiếc cầu dài nối thẳng ra giữa hồ, xưa nay không có một bóng người lẫn bóng chim, mỗi lúc Dung Dận muốn thanh tịnh đều sẽ đi đến nơi này. Y bảo cung nhân theo hầu chờ ở ven hồ, cùng Hoàng một trước một sau đi qua cây cầu dài chật hẹp vào trong Nhất Độc đình. Bên trong đình có một cái bàn và một băng ghế, Dung Dận tựa vào bàn đá ngồi xuống, Hoàng lập tức vịn lấy cánh tay Dung Dận nửa quỳ gối, trước tiên ngượng ngùng quay ra sau nhìn một cái, thấy cung nhân theo hầu tuy nhiều nhưng chẳng có ai nhìn vào trong này, hắn tức khắc dùng cả cơ thể để che chắn, nhào vào trong lòng ngực của Dung Dận. Cả người hắn run rẩy, cọ cọ một hồi rồi lại ngẩng mặt lên, muốn Hoàng đế hôn hắn. Dung Dận tham lam nóng bỏng cúi xuống, ôm hắn thật chặt vào trong lòng mình, hai người dính sát vào nhau, trái tim đang đập kịch liệt như chạm vào cơ thể đối phương, tựa như hờn giận mà cũng tựa như thấm thiết. Hoàng thở dốc ôm chặt cổ Dung Dận, ngây dại hỏi: “Bệ hạ, sẽ không lập Hoàng hậu sao?”

Dung Dận ngậm lấy trái tai của Hoàng mà nhắm nháp, khẽ đáp: “Không lập. Tương lai cũng sẽ không.”

Hai người đối mặt nhau trong khoảnh khắc, Hoàng lại hỏi: “Là vì ta sao?”

Dung Dận đáp: “Là vì chính bản thân ta. Cơ thể và cảm xúc không thể nào tách rời ra được.”

Hoàng không đoán trước được câu trả lời sẽ là như vậy, bất thành lình ngẩn ngơ. Lời này của bệ hạ thế nhưng lại ẩn giấu tình ý quá sâu nặng, lý do không lập hậu so với việc chỉ đơn thuần là vì yêu hắn thì còn khiến lòng người rung động hơn. Hắn suy nghĩ cẩn thận một hồi, cảm thấy tình cảm trong hắn cũng y hệt như vậy, cổ họng bỗng nghẹn ngào nước mắt tựa như chú hổ con cần được bảo vệ, hắn ôm Dung Dận thật chặt, nắm lấy cổ áo của y không chịu thả ra, vụng về nói: “Ta —— Ta —— Ta không muốn nhường bệ hạ cho người khác.”

Dung Dận đáp: “Ta biết.”

Hắn được voi đòi tiên, tiếp tục nói: “Ta không muốn rời xa bệ hạ ——”

Dung Dận đáp: “Được.”

“Ta không muốn buổi tối lại bị người khác chặn ở bên ngoài.”

Dung Dận đáp: “Lần trước là do ta sơ sót, sau này sẽ không như thế nữa.”

“Ta muốn cùng bệ hạ rời cung đến ba phường vui chơi.”

Yêu cầu này có chút độ khó nhất định. Dung Dận suy nghĩ một lát rồi đáp: “Phải chờ có cơ hội. Đến tuần săn bắn mùa thu chúng ta sẽ cùng đi.”

Hoàng phần chấn, lại chui vào trong lồng ngực Hoàng đế làm loạn, ngược đầu để lộ gương mặt si mê, găm nhăm trái cổ của Dung Dận. Hắn âu yếm một hồi chưa thỏa mãn, cảm thấy tình cảm của bệ hạ thật sự rất đáng tin cậy, hắn lùi ra sau một khoảng ngắn, nhin không được muốn thử hỏi vấn đề mà bao lâu nay hắn vẫn luôn quan tâm nhất, hắn nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Dung Dận, hỏi: “Bệ hạ, Hoàng là ai?”

Những lời này có nghĩa rằng hắn vẫn luôn cho mình là thể thân của người khác. Dung Dận luống cuống, không ngờ rằng hắn sẽ có suy nghĩ như vậy, vội vàng nói: “Hoàng chính là người. Chỉ có lần đầu tiên là không phải... Còn từ đó về sau thì luôn là người.”

Lần đầu tiên là ai, chuyện này cũng không tiện để giải thích. Dung Dận vắt óc, nửa thật nửa giả nói: “Ta khi đó đã mơ một giấc mộng dài, trong mộng có một người tên là Hoàng. Đến khi tỉnh lại thì ta đã nhìn thấy người, còn mộng thì quên sạch.”

Hoàng tạm hài lòng, nằm trong lòng Dung Dận cả buổi không lên tiếng. Dung Dận ôm chặt lấy hắn, ngón tay thăm dò từ ống tay áo lần vào bên trong nắm lấy cổ tay, trịnh trọng nói: “Làm Hoàng đế, có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa thì ta cũng sẽ không để cho người phải chịu điều oan ức. Người phải tin ta.”

Hoàng gật đầu, đáp: “Ta tin.”

Hắn suy nghĩ một lát, nắm chặt lấy bàn tay Hoàng đế, nói: “Chớ dễ ngọt ta. Đừng lừa gạt ta. Cũng đừng giấu giếm ta.”

Dung Dận đáp: “Được. Cứ quyết định như vậy đi.”

Nói xong y cúi đầu, vành tai chạm tóc mai, hai người quấn quít lấy nhau không rời.

Bọn họ cùng nhau ngồi trong đình chờ đến khi mặt trời lặn mới tay trong tay trở về Noãn Ninh điện. Cơm nước, rửa mặt xong xuôi, chờ cung nhân trong tắm điện lui ra, Hoàng lập tức lần lên trên người Dung Dận, cởi áo quần y ra hỗn loạn sờ soạng trên ngực Hoàng đế. Hắn đã phải chờ rất lâu mới đợi được đến thời khắc mà bệ hạ chỉ thuộc về mình hắn, hiện giờ gấp gấp đến mức khóe mắt ửng đỏ, nắm tay Dung Dận kéo lui đằng sau lưng mình, muốn y cũng vuốt ve hắn. Dung Dận ôm hắn thật chặt, vừa khó khăn kiềm nén dục vọng vừa miễn cưỡng vùng ra, nói: “Bây giờ không được... Vẫn còn việc phải làm.”

Y vừa nói xong, lập tức kéo chăn lên bọc Hoàng lại, kẹp ở bên cạnh không cho động đậy. Hoàng mất hứng, hỏi: “Việc gì?”

Dung Dận đáp: “Là chuyện Thái tử. Việc ta từ hôn dù sao cũng phải có một lý do xác đáng, nên gọi Thái tử ra mặt đỡ lời một chút.”

Hoàng buồn bực nói: “Ta chống đỡ được. Không cần phiền điện hạ che chở.”

Dung Dận cười, đáp: “Người làm sao có thể chống đỡ được? Hàm Minh có nhà mẹ, thêm nhà bên ngoài, chưa kể một nửa gia tộc cũng ở đằng sau chống lưng cho hắn, còn người ——”

Y nói nửa chừng bỗng dừng lại, nghĩ Hoàng thật sự không có lấy một ai để nương tựa. Đại giáo tập không rành thế sự, cũng mãi chỉ biết khiển trách hắn không có tiền đồ, chẳng để ý đến những chuyện mà hắn đang làm. Hậu vị trống không, Hoàng chính là đối tượng nhận sự đả kích nhiều nhất, tương lai còn không biết sẽ phải gánh chịu biết bao nhiêu chỉ trích và áp lực. Nếu hắn cứ xem mình là người ngoài như vậy, hiện tại thì

chưa có gì, nhưng về sau có lẽ sẽ khổ sở đến mức không nói nên lời. Suy nghĩ xong y lập tức nói: “Chỉ với sức lực của một mình người thì không đủ. Khi Thái tử gặp chuyện sẽ có gia tộc ra mặt, người cũng phải như vậy. Hai chúng ta ở bên nhau, sau này Thái tử cũng chính là người nhà của người. Những chuyện như thế này cả nhà phải cùng nhau đối mặt. Chờ bọn trẻ lớn thêm chút nữa, người còn phải dạy võ cho chúng nó. Năm đó đại giáo tập dạy người ra sao, người cũng phải dạy lại cho bọn chúng như vậy.”

Hoàng ngẩn ngơ suy nghĩ một lát, ngoan ngoãn ứng thuận. Dung Dận duỗi tay vào trong chăn sờ hân. Hoàng yên tĩnh một hồi, nhin không được lại ôm lấy cánh tay y, khó chịu cọ tới cọ lui, cắn lên bắp vai y để lại vô số dấu răng.

Đến đêm khuya, ở Đông Cung quả nhiên ồn ào náo nhiệt. Hai vị hoàng tử từ nhỏ được nuôi nấng ở nhà ngoại, tình cảm sâu đậm, trở về cung vẫn muốn được ở cùng nhau. Hôm nay Vân Uyển vào cung thỉnh an, có người lên nói với hai vị hoàng tử rằng nếu về sau Hoàng hậu mới có con trai, tính mạng của bọn họ sẽ gặp nguy hiểm. Hoàng tử nhỏ tức thì khóc lớn, Thái tử lớn tuổi hơn, hiểu được những lời này nếu có người cả gan truyền đạt, đồng nghĩa đằng sau nhất định là do phụ hoàng bày mưu tính kế. Không lập hậu là chuyện tốt đối với hân, Thái tử lập tức lấy lông gà làm lệnh tiễn, âm ỉ xách kiếm ra muốn tự vẫn tạ tội. Tin tức truyền đến Noãn Ninh điện, Dung Dận vội vàng chạy đến đỡ dành, trong phút chốc sự việc khiến cho toàn bộ hoàng cung kinh sợ. Sang ngày hôm sau, tin tức Thánh thượng vì Thái tử mà từ hôn đã truyền đi khắp cả triều đình.

Biến cố lần này đã đánh một đòn thật mạnh khiến cho Vân An Bình hoàn toàn không đoán ra. Uyển Nương ở thâm cung không truyền ra tin tức gì, ở một đầu khác thì Vân Hàng Chi lại được đề bạt lên làm tướng quân, ý chỉ đã thông báo đến các bộ. Hai cha con Vân Thị không biết nên làm gì, cân nhắc thiệt hơn xong đành quyết định gọi Vân Hàng Chi về tiếp chỉ. Dung Dận chờ đến lúc gạo nấu thành cơm mới thả lỏng phòng vệ trong cung, tin tức của Vân Uyển bấy giờ mới truyền ra ngoài được. Nhưng bản thân nàng cũng chưa hiểu được có gì bất thường, Vân An Bình đành dặn nàng ở trong cung quan sát thêm một thời gian nữa.

Dung Dận một tay hủy bỏ hôn ước, một tay lại đền bù tròn vẹn tỏ rõ thành ý, khiến cho Vân Thị bó tay không biết ra chiêu thế nào. Vân An Bình không đoán ra được rốt cuộc Hoàng đế đang muốn làm cái gì, chỉ đành phải án binh bất động quan sát tình hình, đồng thời đến nhà mẹ Thái tử và chỗ của Thái hậu dò la tin tức. Tiếc rằng lúc này hậu cung trống rỗng, để vương nếu có sủng ái phi tần thì mới có thể tìm người để thăm dò được tâm tư của đế vương. Nghĩ tới nghĩ lui, hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào vị nhất đẳng ngự tiền ảnh vệ kia, Vân Hàng Chi lòng như lửa đốt chạy đến Vô Hách Điện muốn gặp mặt Hoàng.

Hoàng và Hoàng đế đang lúc tình nồng, một giây cũng không muốn rời xa nhau, được tin lòng hoàn toàn không muốn, lần nữa kéo dài thời gian thêm vài ngày, đến khi thừa dịp bệ hạ có triều lễ mới rời cung gặp Vân Hàng Chi một lần. Hai người hẹn nhau ở một hội quán vắng vẻ, vừa gặp mặt Vân Hàng Chi đã vào thẳng vấn đề, bắt lấy ống tay áo của Hoàng nói: “Tiểu ca hiện giờ dù thế nào đi nữa cũng phải cứu ta.”

Hoàng đáp: “Người đã nắm giữ đại ấn, đứng ở vị trí tướng quân của đất nước, đây là chuyện tốt, vì sao lại bảo ta cứu người?”

Vân Hàng Chi cực kỳ oan ức, nói: “Chuyện này thì có gì tốt? Đây chính là đang đặt ta trên ngọn lửa mà nướng! Người thử nhìn lại tất cả các đại tướng quân trong triều, để được tấn phong thì có ai mà không liêu minh hết hai ba chục năm, lập chiến công to lớn mới được hưởng quang vinh? Ta ngay cả lễ sắc phong còn không có! Hai chúng ta lúc còn ở đại doanh trung quân đã được nhiều tướng lĩnh hứa hẹn sẽ hết lòng dìu dắt trong tương lai, rốt cuộc thì ta lúc ấy miệng nói cảm ơn, vừa quay đầu lại đã trở thành cấp trên của người ta, đây không phải là muốn làm cho bọn họ mất mặt hay sao? Người nói xem cái chức định quốc tướng quân này ta có làm nổi hay không? Hiện tại đừng nói là đi Nhận Bắc nhậm chức, ta ngay cả cửa nhà còn không dám bước ra! Không biết đây là đang cất nhắc đề bạt ta hay một lòng muốn giết chết ta nữa?”

Hoàng nghe xong cũng biết hân khó xử, lập tức khuyên lơn: “Bệ hạ cũng chỉ có ý tốt, chẳng qua là trong lúc vội vàng chưa suy xét kỹ. Người trước cứ an tâm nhận đại ấn, sau này rồi hãy xem xét.”

Vân Hàng Chi tựa như bắt được cọng rơm cứu mạng, lập tức bám lấy hân nói: “Chính là những lời này! Người nếu hiểu thánh ý, vậy hãy cho ta chút tin tức chính xác đi, chuyện này rốt cuộc là ra làm sao? Chị ta là người hiền thực, trong nhà luôn luôn đối đãi như quốc mẫu, đang tốt lành vậy tại sao đột nhiên lại xảy

ra biến cố? Bây giờ nàng ở trong cung tiến thoái lưỡng nan, ta lại bị trùm lên cái đầu nhỏ một chiếc mũ lớn, người nếu biết điều gì xin hãy nói ra, cứu lấy ta một lần.”

Hoàng có chút mất tự nhiên, xã giao đáp qua loa lấy lệ: “Thái tử còn nhỏ, bệ hạ không thể không quan tâm.”

Vân Hàng Chi gấp gáp đến mức giậm chân, cả giận nói: “Chớ đem những lời như vậy ra để lừa gạt ta! Sắc lập hậu vị có quan hệ đến quốc gia xã tắc, bệ hạ đột nhiên trở mặt, chắc chắn là có chuyện hệ trọng. Bao nhiêu gia tộc cũng đang chờ sắc phong Hoàng hậu xong sẽ đến lượt tấn phong nữ quan thừa ân, gia tộc ta không thể thừa ân thì chuyện của bọn họ còn phải kéo tới khi nào? Rốt cuộc là Uyển Nương mạo phạm thiên nhan hay là bệ hạ bỗng dưng phòng bị Vân Thị, người biết những gì xin hãy nói cho ta nghe một chút.”

Hoàng cực kỳ khó xử, rừ mi mắt đáp: “Không phải chuyện đại sự gì cả, người đừng lo lắng.”

Vân Hàng Chi vừa nhìn đã biết là Hoàng nắm rõ nội tình. Hai người quen nhau đã lâu, từ sớm hần đã hiểu rõ tính tình của Hoàng, biết nói xa nói gần, uy hiếp dụ dỗ cũng vô ích, lập tức kéo băng ghế đến trước mặt hần, mặt mày khẩn thiết nói: “Hậu cung có quan hệ mật thiết với hạnh phúc và lợi ích của gia tộc, bên cạnh bệ hạ phải có một phi tử được sủng ái thì triều đình mới có lợi. Hậu cung không thể không có người, lỡ như xảy ra chuyện gì, mọi người sẽ hỗn loạn hết như con ruồi mất đầu. Không thể đoán được thánh ý sẽ dễ dàng khiến người người bất an, nếu mấy đại thế gia đoàn kết lại với nhau sẽ làm bệ hạ khó bề khống chế. Người phải hiểu rõ nội tình, dù chỉ tiết lộ vài chữ, thay mọi người dò xét thành ý để tránh hiểu lầm cũng là tận trung với bệ hạ rồi.”

Hần vừa nói vừa quan sát thần sắc của Hoàng, khéo léo nhắc nhở Hoàng về thân phận của hần ở trong cung. Lời này thể hiện sự quan tâm sâu sắc, khiến cho trong lòng Hoàng bỗng dưng dao động, chợt ý thức được nếu trong cung không có hậu phi, chuyện truyền đạt thánh ý, chức trách trần tình lại ý kiến của thần tử với bên trên đều sẽ do hần đảm đương, nếu không thì căn cơ của bệ hạ sẽ bất ổn. Vừa suy nghĩ xong, hần lập tức nghiêm mặt đáp: “Rốt cuộc là tại vì sao, không được thánh dụ thì ta không dám nói, ta chỉ có thể đứng giữa hòa giải, thay mặt truyền đạt.”

Vân Hàng Chi ngăn người, nói: “Chuyện này ta không tự làm chủ được. Phải hỏi người nhà trước cái đã.”

Hoàng gật đầu đáp: “Ta biết bệ hạ mặc dù từ hôn, nhưng đối với Vân Thị vẫn luôn cậy nhờ, nếu không cũng sẽ không ra sức đền bù như vậy. Định quốc tướng quân là vị trí như thế nào, trong lòng người chắc chắn phải hiểu rõ nhất. Trong nhà muốn gì, người đừng ngại cứ nói với ta, nếu có cơ hội ta sẽ giúp người thăm dò chút ý tứ của bệ hạ.”

Vân Hàng Chi nghe hần nói chắc mẫm như vậy, ngược lại run sợ hết cả buổi, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Người có chắc chắn không vậy?”

Hoàng nhàn nhạt đáp: “Trừ ta ra, trong cung cũng không có ai hầu hạ gần bên cạnh ngự tiền, người không muốn tin cũng phải tin.”

Lời này là thật lòng. Vân Hàng Chi gật đầu đồng ý, hai người rời rảnh ngồi tán gẫu thêm một lát, đến thời gian bãi triều, Hoàng lập tức cáo từ trở về cung.

Hần vào cung bằng cửa hông, vừa mới bước qua bậc cửa đã bị cung nhân ngăn lại, dẫn hần đến Nghiêm Từ Cung. Hoàng cho là bệ hạ phái người tới gọi hần, cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức đi theo hai vị cung nhân tiến vào Nội Đình. Đợi đến khi cánh cửa phía tây đằng sau lưng đột nhiên khép lại, hai hàng cung nhân ép ở phía sau hần mới giật mình, phát hiện mình đã không còn đường lui. Bước chân của hần chân chờ, cung nhân dẫn đầu đột nhiên quay lại cười nói: “Thái hậu tự mình triệu kiến, đây chính là thiên ân đại điển, đại nhân không nên có phụ thánh ân.”

Trong lòng Hoàng run lên, thấy cung nhân và nữ quan của Nội Đình đã bao vây lấy hần, không kiềm nén được bỗng dưng thấy sợ hãi. Quy củ ở Nội Đình hần đã từng được học qua, sau khi được thừa ân, hần lẽ ra sẽ bị Nội Đình quản thúc. Hiện giờ Thái hậu chương quản lục viện, truyền chỉ cho đòi hần, căn bản là không còn con đường nào để chống cự. Hần nhắm mắt, cùng cung nhân đi vào trong Nghiêm Từ Cung, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy lễ quan mặt mày lạnh nhạt đang hầu hạ bên cạnh Thái hậu. Da đầu hần ngứa ran, quỳ mọp xuống hành đại lễ, nằm sấp trên mặt đất không dám lên tiếng.

Thái hậu đã hơn năm mươi tuổi, mặt mày phúc hậu, giọng nói biểu đạt sự ôn hòa, đầu tiên quan sát Hoàng một lát rồi nói: “Bộ dạng không hề thay đổi một chút nào.”

Bà tựa như đang nói chuyện phiếm với Vân Uyển theo hầu ở sau lưng, cũng vừa như nói cho Hoàng nghe: “Đây chỉ là chút chuyện hồ đồ mà năm đó Hoàng để gây ra. Tình Di lo sợ sẽ dẫn đến việc không hay, một lòng muốn nhỏ cỏ tận gốc, nhưng mà ai gia lại thấy đứa trẻ này đáng thương, kiên quyết muốn giữ lại. Năm đó chỉ thấy đứa bé này có phúc, bây giờ nhìn lại quả nhiên là đại phúc.”

Vân Uyển lập tức khom người đáp: “Đây chính là lưạ gạt ân điển của Thái hậu, kết được một mối thiện duyên.”

Thái hậu “ừ” một tiếng, nói với Hoàng: “Hậu cung trống không, Hoàng đế cũng không muốn phá vỡ quy củ. Người thân là nam nhi, không cần lo chuyện mang thai cho nên cũng đỡ đi chuyện sắc phong phiến phúc, do vào cung trước Uyển Nhi cho nên mới được hưởng ân mưa móc, đây âu cũng là một chút tâm ý của Hoàng đế quan tâm đến Uyển Nương. Chuyện này Hoàng đế không nói ra, nhưng trong lòng người phải tự hiểu rõ.”

Hoàng cúi đầu thưa, Thái hậu lại nói: “Ai gia đã lớn tuổi, chuyện trong cung luôn luôn lười quản, để mặc cho Hoàng đế ẩu tả. Nhưng ẩu tả cũng phải có chừng mực. Thánh thượng bận rộn quốc sự, có đôi khi không thể làm việc chu toàn, người hầu hạ ngự tiền không thể không khuyên nhủ y. Hầu hạ Hoàng đế là một việc rất cực khổ, người muốn làm việc lâu dài thì phải cẩn rể dưới chân thật chắc. Hôm nay người dốc lòng vì Hoàng đế bất kể vinh hay nhục, thịnh hay suy, dù cho có oanh liệt thì chắc gì sẽ có thể cậy nhờ được cả đời? Ai gia thương xót người bơ vơ, tìm một cây đại thụ cho người dựa vào, chờ tương lai lúc Uyển Nương lên làm chủ hậu cung, nàng sẽ không quên công lao của người.”

Ý của bà là muốn nói Hoàng nên khuyên Hoàng đế lập hậu. Hoàng cúi đầu không lên tiếng, Thái hậu nhận ra sự ương bướng của hần, lập tức trở mặt, nghiêm nghị nói: “Thánh quyền tuy nồng, nhưng người cũng nên tự nhìn lại bản thân mình! Không hiểu quy củ, ai gia sẽ tự mình dạy cho người! Lễ quan đâu, dẫn hần đi, ban thưởng tắm nước thuốc hoa lan, tắm sạch sẽ rồi thì hẵng đến trả lời!”

Bà vừa dứt lời, lễ quan lập tức bước lên phía trước một bước, tỏ ý muốn cung nhân hai bên đến cưỡng chế hần. Mọi người vừa chạm vào cánh tay của Hoàng đã nghe một tiếng “choang”, ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên, Hoàng rút bội kiếm đeo bên hông ra, mũi kiếm khẽ run, vẽ ra trước mặt một đường cong tuyệt đẹp, lạnh lùng nói: “Đừng động vào ta.”

Hồi trước bên cạnh ngự giá không có binh khí. Hần lại luôn mặc sắc phục của ngự tiền ảnh vệ, hàng năm ở trong cung cho nên Thái hậu cũng không đề phòng. Lần này sát ý lộ ra, tất cả mọi người đều sợ tới mức biến sắc, lập tức kéo nhau che chở Thái hậu.

Hoàng bức chúng cung nhân lùi xuống, cầm ngược thanh đoản kiếm, đưa tay lên hông tháo vỏ kiếm ra. Hần đứng thẳng người, đổi thành cách đan gối quỳ hành lễ của võ giả, nâng thanh kiếm mang sát ý lạnh thấu xương kia tra vào vỏ, kiếm ở ngay trước mắt, huy hiệu hoàng gia ánh vàng rực rỡ trên chuôi kiếm đang lấp lánh trên lòng bàn tay. Hần nhìn xung quanh một vòng, trầm giọng nói: “Thần là đao binh của thiên tử, là hỏa nhân hộ giá vương triều. Để vương uy nghi, không thể xâm phạm. Bệ hạ khâm ban cho bội kiếm, đặc xá ngự tiền huyết quang. Nếu có ai dám cả gan mạo phạm đến bề tôi của người, lập tức giết không tha.”

Những lời này ẩn chứa đầy sự uy hiếp, Thái hậu cả đời quyền quý cao sang, làm gì có ai dám chống đối bà như vậy? Tức khắc mặt bà trầm xuống, lớn tiếng gọi thị vệ ở bên ngoài vào. Chúng nữ quan cũng sợ hãi đến mức mặt mày tái mét, không ai dám lên tiếng, đang trong lúc giằng co thì bỗng một cung nhân men theo bờ tường chạy vào, nhỏ giọng nói vài câu bên tai Thái hậu.

Thái hậu bỗng nhiên giật mình, mặt không khỏi biến sắc. Bà cũng từng một mình nắm quyền, vừa cười nói vừa chế ngự giang sơn, nếu không phải đại sự thì sẽ không để lộ vẻ mặt xúc động đến như vậy. Vân Uyển tùy mặt gửi lời, lập tức lên tiếng giảng hòa, nói: “Hoàng đại nhân nói quá lời. Ban cho tắm nước thuốc hoa lan là lệ cũ trong cung, ý muốn ban thưởng sau khi thừa ân, đại nhân tuy là nam nhi những lễ vẫn không thể bỏ. Nếu đại nhân cảm thấy đắn đo, cứ để Uyển Nhi đến hầu ngài tắm, ngài thấy thế nào?”

Nàng vừa nói, vừa chân thành bước đến trước mặt Hoàng, vừa mỉm cười vừa vươn tay ra muốn đỡ Hoàng đứng dậy.

Hoàng liếc nhìn Thái hậu, thấy mặt bà cực kỳ lạnh lùng, xoay sang nói gì đó với vị cung nhân kia, không nhìn về phía hần nữa, hần lập tức nghiêng người, hành đại lễ thêm lần nữa rồi cung cung kính kính theo Vân Uyển cùng nhau lui ra. Phòng tắm được bố trí ở ngay phía sau, cung nhân đã chuẩn bị ổn thỏa từ sớm, trong bồn tắm rải đầy cánh hoa. Nước nóng có màu trắng như sữa, mùi thơm kỳ lạ xông lên nức mũi, do dùng hương liệu quý giá ngâm vào mà thành. Hần cảm thấy rất tức giận, cũng không thèm cởi quần áo, ùm một cái nhảy vào trong, xối hai cái xem như xong, trên người dính đầy cánh hoa, bước ra thay quần áo rồi bỏ đi.

Hần vừa ra khỏi phòng tắm, Vân Uyển đã mang theo cung nhân đứng sẵn bên ngoài chờ hần. Hoàng kiểm chế cơn tức giận trong lòng, mặt mày lạnh lùng len qua người nàng mà đi, Vân Uyển lập tức đứng sau lưng gọi hần: “Hoàng đại nhân.”

Hoàng dừng lại, quay đầu chờ nàng lên tiếng. Vân Uyển cúi người thi lễ, ngẩng đầu lên định nói gì đó nhưng lại quên mất, chỉ nhìn Hoàng sững sờ.

Sững sờ thật lâu nàng mới thấp giọng nói: “Trong nhà dạy dỗ nghiêm khắc, bậc mẫu nghi thiên hạ nên nên có dáng vẻ và lòng dạ như thế nào, Uyển Nhi vẫn luôn luôn ghi nhớ kỹ, không dám phạm phải sai lầm gì. Nào ngờ ngay trong lần đầu tiên gặp vua đã bị từ hôn, cũng không biết đã hành xử không tốt ở điểm nào, nếu có cơ hội, liệu ngài có thể sắp xếp dùm cho một lần gặp mặt ngự tiền để trần tình? Uyển Nhi không dám tranh giành ân sủng với đại nhân, chẳng qua vinh hay nhục của gia tộc đều đang đè nặng trên vai, không thể không thử cố gắng lấy một lần.”

Thái độ của nàng quá mức khéo léo, nói năng cũng rất có lý lẽ, Hoàng không tìm ra khuyết điểm nhưng trong lòng vẫn thấy cực kỳ cáu kỉnh, hần không lên tiếng, cũng không quay đầu lại, xoay người bỏ đi.

Hần nổi giận đùng đùng, vừa ra khỏi Nghiễm Từ Cung đã chạy thẳng tới ngự thư phòng. Người trong Nội Đình thủ đoạn có thừa, lần đầu tiên sau khi thừa ân, hần đã bị từng người một mượn cớ dạy dỗ quy củ, ác độc trừng trị, khiến hần bây giờ vừa vào bên trong đã thấy sợ hãi. Lúc ấy còn trẻ chưa hiểu chuyện, bây giờ nhớ lại chỉ thấy bản thân quá ngu dốt quá dần dộn! Uống công tập một thân vô công, lại để mặc cho người khác ức hiếp, chẳng hề phản kháng dù chỉ một chút! Trừ bệ hạ ra, hần không nên để cho bất kỳ ai động vào!

Hần cũng không biết là đang tự giận mình hay giận Thái hậu, kiểm chế cơn giận trong bụng, quay về Lan Đài Cung tìm Hoàng đế. Vừa bước lên bậc thềm đã cảm thấy có gì đó bất thường, không khí trong ngự thư phòng căng thẳng nghiêm trang đến lạ, cung nhân theo hầu cũng nơm nớp lo sợ không dám gây nên một tiếng động nhỏ nào, cực kỳ yên tĩnh nặng nề.

Hần bắt tri bắt giác mà nín thở, nhẹ nhàng bước vào. Trong phòng có một thiếu niên chừng mười mấy tuổi mặt mày sợ hãi, hai bắp đùi run rẩy đang quỳ trước mặt ngự giá. Thiếu niên hiển nhiên là quỳ đã lâu, áo quần ướt đẫm mồ hôi, khuôn mặt tái mét. Hoàng ngẩn người, nhận ra đây chính là cháu đích tôn bên nhà mẹ của Thái hậu. Nhà mẹ Thái hậu rất ít đàn ông, ba đời mới có được một đứa cháu trai, xưa nay yêu quý như châu như ngọc, rất hiếm khi để cho ra ngoài. Hần không tiện lộ mặt, lách người nấp đằng sau bình phong.

Dung Dận vốn đang lạnh lùng, thấy Hoàng đã trở lại thì lập tức thay đổi sang biểu cảm ôn hòa, hòa nhã nói với thiếu niên: “Đứng lên đi, mấy năm không gặp, người đã lớn đến vậy rồi. Trầm bận rộn quốc sự, khó tránh khỏi sơ sót, người chớ nên khách khí, ngày thường rảnh rỗi thì nhớ ghé đến ngồi một lát.”

Thiếu niên kia bị cho đòi nhập cung gấp, lúc hành đại lễ bái kiến Thánh thượng, dập đầu một cái, Hoàng đế vẫn không gọi hần đứng dậy, đã quỳ suốt một canh giờ. Sắc mặt đế vương lạnh lùng, bề tôi bình thường cũng còn hoảng sợ huống hồ chỉ một thiếu niên non trẻ như hần? Hần sợ đến mức hồn phi phách tán, mồ hôi chảy ướt lưng quỳ trên mặt đất, cả buổi không dám đáp lời. Dung Dận gọi cung nhân đỡ hần lui xuống, hòa nhã nói: “Đến chỗ Thái hậu thỉnh an đi. Người vừa vào cung, người sẽ mong lắm.”

Hần chờ thiếu niên lui xuống, lập tức lên tiếng gọi Hoàng: “Lại đây.”

Hoàng thấy Hoàng đế ức hiếp người khác thay cho hần, tức giận ngập tràn trong lòng đã sớm hóa thành hư không, nghe bệ hạ gọi, hần lập tức ngoan ngoãn đi tới, ngồi sát bên cạnh Dung Dận. Dung Dận ôm lấy bả

vai hấn, ngửi ngửi trên cổ hấn một chút rồi cười nói: “Đi một chuyến đến cung Thái hậu vẫn không chịu thiệt, còn tắm cho thơm ngát mới trở về.”

Hoàng đỏ mặt đáp: “Ta lỗ mãng, dám ở trong cung chống đối Thái hậu.”

Dung Dận cười “ha ha”, nói: “Người là ngự tiền ảnh vệ, bảo vệ người yêu của đế vương chính là nhiệm vụ của người, không thể nói người lỗ mãng.”

Hoàng cúi thấp đầu không lên tiếng, Dung Dận nhìn không được tiến đến sát mặt hấn, cười nói: “Sinh mệnh nào cũng quan trọng. Ta thích người nhất ở điểm này, tự biết coi trọng bản thân.”

Hoàng được khen, cảm thấy vừa vui vừa xấu hổ, chỉ biết dựa sát vào người Hoàng đế. Dung Dận ra sức ngửi hai cái, nói: “Thơm thơm.”

Hoàng ngượng ngùng, nhỏ giọng đáp: “Là cho phi tử dùng.”

Câu nói này vốn dĩ rất bình thường, nhưng Dung Dận nghe xong lại hồn phi phách lạc, bất thành linh tâm hồn tựa như say. Y kéo Hoàng vào trong lòng ngực, kề sát tai hấn hỏi: “Cho phi tử dùng, tại sao người lại dùng?”

Lần này đến lượt Hoàng mặt đỏ tía tai, vùi đầu không dám nói một lời. Dung Dận lại hỏi: “Người có phải là phi tử của ta hay không?”

Y hỏi liên tục nhiều lần, Hoàng vẫn không lên tiếng, chỉ chầm chậm co người muốn chạy ra đằng sau. Dung Dận bắt lấy bả vai không để cho hấn chạy thoát, hung hăng hỏi: “Có phải hay không? Có phải hay không?”

Hoàng không chống cự nổi, chỉ đành đáp lại: “Phải.”

Dung Dận nhỏ giọng cười nói: “Là gì của ta?”

Hoàng nhiều lần muốn bỏ chạy nhưng toàn bị Dung Dận chụp lại, ép buộc nhất định phải trả lời. Hấn xấu hổ co người trong lòng Dung Dận, vùi đầu nhỏ giọng đáp: “Là phi tử của bệ hạ.”

Dung Dận nhìn không được bật cười, thấy Hoàng thẹn thùng lúng túng toàn thân đỏ hồng, lập tức bế hấn lên giường hôn lấy hôn để, ôm chặt hấn nói: “Không phải phi tử. Là phu quân của ta.”

Y dừng một chút, lại nói tiếp: “Ta cũng là phu quân của người.”

21. Chương 21: Gian Khó

Y nói xong cũng không để ý Hoàng vẫn còn đang thẹn thùng, vừa buông tha cho hấn đã lập tức suy nghĩ, bố trí chuyện rời cung cho Hoàng. Ngự tiền ảnh vệ sau khi rời cung đều ra làm quan nhất phẩm, có không gian để phát huy năng lực trong triều. Trong lòng y đã sớm có dự tính, bố trí Hoàng đến làm một quản lý nhỏ nhỏ ở Đô sát viện, cai quản chuyện khoa cử. Cuối năm có vài vị ngự tiền ảnh vệ rời cung, y ủy nhiệm từng người, phần lớn chức quan đều rất hiển hách. Thử so sánh thì Hoàng giữ chức vị thấp, quyền lực nhỏ, nhìn qua có vẻ rất mộc mạc.

Y lo lắng Hoàng lại suy nghĩ nhiều, lập tức thấp giọng giải thích với hấn: “Lưu lại trong triều và tông quân không giống nhau. Trong triều chú trọng chuyện cầm rê trước rồi chờ mọc mầm sau. Trước tiên người phải ở dưới đáy giả ngậy giả đại hai năm, có căn cơ tốt hội tụ nhân tài, tương lai nhất định sẽ một bước lên trời, người khác thấy người đi lên từ trong vũng bùn mới không căm ghét người. Nếu ta trực tiếp ban cho người chức quan lớn, người khác sẽ dè chừng người, làm gì cũng đều đề phòng người, đặt người lên đầu mà cúng bái, khiến cho người muốn làm gì cũng không được. Bây giờ đang lúc thuận lợi, người làm người vốn dĩ không khoe khoang, hãy cố gắng kết thêm vài người bạn tốt để cho người ta có đánh giá tích cực về người. Chờ đến lúc trong triều ai ai cũng biết người là phi tử của ta, người đã tựa như cây lớn mọc rễ sâu, vây cánh rộng lớn, lúc ấy người khác có chỉ trích thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể làm người tổn thương.”

Hoàng lúc đầu còn cẩn thận lắng nghe, chờ đến khi Hoàng đế bắt đầu nói những lời không đứng đắn thì nhin không được nữa mà quay mặt đi. Dung Dận thấy nửa gò má và lỗ tai của hần đều đang đỏ bừng, trong lòng ngứa ngáy, lập tức nhào tới hôn lấy hôn để. Hoàng vừa tránh vừa hỏi: “Ta rời cung rồi, sau này làm sao có thể vào đây?”

Dung Dận đáp: “Vẫn là ngự tiền ảnh vệ... Hay là làm cho người hai bộ hồ sơ, một là hạ thần đương triều, một là phi tử ——”

Y vừa dứt lời, Hoàng đã chịu không nổi mà bịt miệng y lại, cả giận nói: “Không được phép nói bậy bạ!”

Dung Dận cười rộ, âu yếm thêm hồi lâu mới để cho hần đến Đô sát viện lĩnh chỉ.

Trước mắt chính là thời điểm tân khoa vào triều làm quan, các bộ đều đang rất bận rộn. Ngày hôm sau chờ Đô sát viện có thời gian rảnh, Hoàng mới đến Đô sát viện nhậm chức. Hiện tại nhớ đến những ngày Vân Hàng Chi dẫn hần chạy đi làm quen khắp nơi, vừa vào bên trong hần đã nhận ra toàn là người quen. Trong triều kết bạn chỉ nhìn gia thế không nhìn mặt, hần giữ chức quan tuy nhỏ nhưng mưa dầm thì sẽ thấm lâu. Phút chốc ai ai cũng đến chúc mừng, hỏi thăm sức khỏe, tiến cử hần khắp nơi. Vân Hàng Chi nghe nói hần rời cung, còn tự mình đến thăm hỏi một chuyến. Quan hệ của bọn họ đã không còn cần phải khách sáo, Vân Hàng Chi đưa cho hần một tấm ngân phiếu, nói: “Đây là lễ nghi.”

Hoàng nhìn thấy con số thì ngẩn người, lập tức muốn khước từ. Vân Hàng Chi dè tay hần lại, nói: “Tiền về sau ắt có lúc cần dùng đến. Người vừa mới vào triều, rượu tiệc tất nhiên không thể thiếu. Xã giao lui tới nào phải một hai lần, chỉ dựa vào chút bổng lộc làm sao có thể đủ được? Ta bây giờ không có cách ra khỏi nhà, người tới lui với nhiều người hơn cũng xem như lót đường thay ta.”

Hoàng thấy mặt mày hần đầy vẻ phiền muộn, lập tức hỏi: “Vì sao lại không thể ra khỏi nhà?”

Về mặt Vân Hàng Chi khổ sở đáp: “Đi đâu ai cũng gọi ta là đại tướng quân, ta làm sao có thể ló mặt ra đường được đây?”

Hần nói xong đột nhiên suy nghĩ đến một chuyện, nói: “Trong nhà ta mấy ngày nay rất căng thẳng, bầu không khí cực kỳ hỗn loạn, người cho ta mượn cái tòa nhà kia ở vài ngày, ta muốn mời người đến giải sầu. Người nếu có việc cần cũng có thể tiện đến đó tìm ta.”

Hoàng gật đầu đồng ý. Vân Hàng Chi thấy tứ bề vắng lặng, lập tức thấp giọng nói: “Ta có chuyện muốn nhờ người giúp.”

Hần rất do dự, suy nghĩ cả buổi mới lựa lời: “Việc này có hơi nguy hiểm, người nhất định phải cẩn thận, không làm được cũng đừng gắng gượng.”

Hoàng gật đầu chờ nghe hần nói. Vân Hàng Chi thấp giọng: “Trong nhà ta hiện giờ rất rối loạn, trước mắt đang muốn nghe phong thanh rồi mới dám đưa ra quyết định. Người có thể thử thăm dò thái độ của Thánh thượng một lần giúp ta, từ hôn với Vân Thị, có phải là vì có ý với nhà ai khác hay không?”

Hoàng đáp ứng, Vân Hàng Chi thấy hần thoải mái như thế, bỗng cảm thấy chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép, nói: “Chuyện này không thể hỏi trực tiếp được, người có hiểu hay không? Phải vờ như có như không mà hỏi, càng ngắn gọn càng tốt. Đừng để cho Thánh thượng nghi ngờ rằng người muốn nhúng tay vào, càng không thể để cho y cảm thấy người đang thiên vị ai. Ở trước mặt Thánh thượng, người phải là một bề tôi ngây thơ, không được đứng trên lập trường của bất cứ gia tộc nào.”

Hoàng chậm rãi đáp: “Ta vốn chính là một bề tôi ngây thơ.”

Vân Hàng Chi lạnh lùng nói: “Người có ngây thơ hay không không quan trọng, chủ yếu là Thánh thượng có nghĩ như vậy hay không. Có chút sai lầm khiến y nghi ngờ người thì lập tức tiêu đời. Lòng dạ Thánh thượng thâm trầm như đáy biển, y muốn gì cũng chẳng bao giờ để lộ ra, chỉ âm thầm hời hợt, khiến cho người ngay cả một cơ hội để thanh minh cũng không có.”

Điểm này ngược lại Hoàng đã được cảm nhận rất sâu sắc, khe khẽ thở dài đáp: “Quả thật là vậy.”

Vân Hàng Chi thấy hần đã nghe lọt tai mới tạm yên tâm, nói: “Cuộc sống còn dài, tội gì bây giờ người phải chịu cực như thế. Nhưng người chịu mạo hiểm, trong nhà ta sẽ rất cảm kích. Tuyệt đối đừng để lộ dấu vết, cứ tìm lý do gộp mấy gia tộc lại, quan sát thần sắc của bề hạ rồi hăng hỏi, nhất định phải cẩn thận.”

Hoàng thấy vẻ mặt hắn rất trịnh trọng, cũng lập tức nghiêm túc đáp ứng. Tối hôm đó khi trở lại Noãn Ninh điện, lúc đang cùng Hoàng đế trần truồng ôm lấy nhau thân thiết, hắn đã sớm quên sạch những lời dăn dò của Vân Hàng Chi, trực tiếp hỏi Dung Dận: “Trừ Vân Thị, bệ hạ còn vừa ý nhà nào nữa không?”

Dung Dận vui đầu găm cổ của Hoàng, hàm hàm hồ hồ nói: “Ta vừa ý nhà nào, người còn không biết hay sao? Chắc, xem ra là người không biết thật rồi. Vậy để ta trịnh trọng nhắc lại lần nữa cho người nghe nhé.”

Y nói là làm, xoay mình đè trên người Hoàng muốn nói cho hắn nghe. Hạ thân ra sức cọ xát, khiến cho Hoàng khẽ kêu lên một tiếng, bầu vú vào tấm lưng của Hoàng đế.

Hoàng đế quyết đoán mạnh mẽ nói xong, Hoàng mới có cơ hội trả lời, nắm lấy tấm chăn nói: “Không phải ta hỏi, là Vân Hàng Chi hỏi.”

Dung Dận lười biết đáp: “Người muốn ta nói cho hắn biết sao?”

Hoàng đỏ mặt, nói: “Nói cho ta nghe là được rồi.”

Dung Dận đáp: “Về sau ngày nào cũng sẽ nói cho người nghe một lần.”

Hoàng thực sự không phân biệt được lời của Dung Dận câu nào thật câu nào giả, câu nào là để “nói” ở trên giường, yên lặng suy nghĩ hồi lâu, đành phải nói: “Ta không hiểu.”

Dung Dận nhin không được mà bật cười. Y trêu chọc Hoàng cả buổi mới chịu nói chuyện đứng đắn với hắn: “Người nói với Vân Hàng Chi là ta vừa ý Tần Thị. Nếu như vậy thì khi bọn họ muốn kết thông gia với Tần Thị mới thấy đắn đo. Ta phải đề phòng Vân An Bình cầu kết với trong quân.”

Hoàng gật đầu đáp ứng. Dung Dận lại nói tiếp: “Cứ ra vẻ muốn che giấu không dám để lộ ra, nửa thật nửa giả mà nói với Vân Hàng Chi, khiến cho bọn họ không thăm dò được tâm tư của ta thì mới không thể chặn đường.”

Hoàng gật đầu nói phải, vài ngày sau truyền lời lại với Vân Hàng Chi, nói: “Khi ta nhắc đến Tần Thị, hình như bệ hạ có hơi khác thường.”

Vân Hàng Chi nghe xong lập tức về nhà một chuyến, nói những lời này lại cho cha mình nghe. Vân Bạch Lâm nghe xong khá dễ tâm, mang hắn tới phòng ông nội, nhắc lại thêm lần nữa.

Vân An Bình đang đứng dưới mái hiên cho chim ăn, hắn trộn lòng đỏ trứng và gạo lại với nhau, dứt từng múng từng múng một cho con chim màu xanh đậm kia ăn. Con chim này trên cổ có một vòng lông tơ xanh thẫm, ngày thường tiếng hót líu lo rất trong trẻo, Vân An Bình quý nó như châu báu, mỗi ngày đến giờ Ngọ đều chăm sóc nó hơn nửa canh giờ. Hắn vừa dỗ cho con chim hót lên, vừa nghe Vân Hàng Chi kể lại sự tình, chờ đến khi nghe xong, vẻ mặt hắn ôn hòa nói: “Ngoan lắm, người làm rất tốt, ông nội biết rồi.”

Hắn cầm một quả trứng đã luộc chín đặt vào trong tay Vân Hàng Chi, cười nói: “Cầm lấy mà ăn, để ông nội và cha người nói mấy câu.”

Vân Hàng Chi bị ông nội tùy tiện tiện cho một quả trứng gà để đuổi đi, buồn bực không chịu nổi, vừa định cãi lại đã thấy cha ngồi bên cạnh ra hiệu, ý bảo hắn mau biến đi. Hắn biết đây là chuyện mà hắn không thể nghe được, hậm hực hừ một tiếng, đành xách mõng rời đi. Hắn mới vừa đi, Vân Bạch Lâm đã cau mày hỏi: “Cha nghĩ như thế nào?”

Mặt mày Vân An Bình trầm ngâm, lại dứt cho con chim xanh ăn thêm hai múng nữa, từ từ suy nghĩ một lát mới mở miệng nói: “Vị Hoàng đại nhân này thế mà lại khó lường. Thiên tử uy vũ oai nghiêm, cả người và ta đều không dám nhìn thẳng mặt, Hoàng đại nhân không chỉ dám nhìn mà còn dám đoán, quả là hậu sinh khả úy.”

Vân Bạch Lâm “vâng” một tiếng, nói: “Nói như vậy nghĩa là không thể tin tưởng được rồi.”

Vân An Bình cười một cái, đáp: “Ấu trĩ! Tin thì vẫn tin chứ. Nhưng mà tới lúc hắn áo gấm thăng quan, thuận nước giong thuyền, có đáng tin hay không thì còn chưa biết được.”

Vân Bạch Lâm nói: “Uyển Nương đã từng thử dò xét hắn, muốn mượn hắn làm cầu nối nhưng hắn lại chẳng thèm để ý. Ta đoán hắn đã mang tâm tư tranh giành tình cảm với hậu cung, cho nên cũng không muốn

làm hỏng mối quan hệ giữa hắn với Hàng Chi, vì thế đã bảo Uyển Nương thu tay lại. Trước mắt hiện hắn đã rời cung, Uyển Nương lại càng với không thấu.”

Vân An Bình cau mày hỏi: “Mười mấy năm trước hắn đã được thừa ân, theo lý thì hắn không được phép rời cung mới đúng, vì sao hắn có thể ra ngoài được?”

Vân Bạch Lâm hạ thấp giọng nói: “Ta đã điều tra, không biết từ khi nào mà toàn bộ lý lịch của hắn đã được làm lại, hợp đình hợp mao, không sai một li. Bây giờ hắn mang trong mình tới hai thân phận, một là thừa ân, hai là ảnh vệ rời cung theo lệ vào làm quan.”

Vân An Bình cười gằn đáp: “Cũng chẳng dễ dàng gì. Có bản lĩnh đi từng bước nhỏ như vậy, Thánh thượng của chúng ta hẳn là đang muốn tính toán chuyện lâu dài đây.”

Vân Bạch Lâm hạ giọng: “Thánh thượng nếu đã có lòng, kẻ làm bề tôi đương nhiên sẽ không thể phụ lòng. Chẳng qua người này xuất thân võ giả, một không gia tộc, hai không tài sản, không dục không cầu, lại có giao tình sâu sắc với Hàng Chi, làm sao có thể tín nhiệm hắn hoàn toàn được.”

Vân An Bình thờ ơ vuốt ve lông tơ của chim xanh, nói: “Nắm được chuôi kiếm là tốt nhất. Hắn không cầu tài không cầu quyền, vậy chỉ có duy nhất một điều là tham luyện, phải tìm ra nhược điểm của hắn.”

Vân Bạch Lâm khẽ cười, đáp: “Thánh ý khó dò, thiên gia vô tình, kẻ hầu vua sợ nhất chính là mất đi ân sủng. Tìm một giai nhân tuyệt sắc cùng hắn trải qua đêm xuân, sau đó giữ lại con của hắn ở trong tay, hắn tức khắc sẽ phục tùng.”

Vân An Bình thở dài nói: “Nhớ dọn dẹp sạch sẽ một chút, đừng để cho Hàng Chi biết. Đứa bé này vẫn còn ngây thơ lắm.”

Vân Bạch Lâm trầm ngâm một hồi mới đáp: “Ta có một lựa chọn rất tốt. Năm nay lúc tiến cử có một vị nhất phẩm, tên là Lục Đức Hải, không có bối cảnh gì đặc sắc. Mượn tay hắn sẽ không lo dính líu đến người khác.”

Vân An Bình gật đầu, nói: “Chút chuyện vặt này ngươi hãy làm ngay đi, đừng hỏi ta nữa.”

Vân Bạch Lâm thế mà lại hỏi tiếp: “Chuyện Thánh thượng hủy hôn ước, cha rốt cuộc thấy thế nào?”

Vân An Bình lạnh lùng nói: “Ta không quan tâm ý vừa ý Tần Thị hay là nuôi dưỡng nam sủng. Mặt mũi của thế gia đại tộc, không cho phép ý nói không cần là không cần! Nếu không biết điều, cũng đừng trách lão gia ta tự mình đến dạy dỗ!”

Vân Bạch Lâm im lặng một hồi. Chốc lát sau mới đáp: “Vị này là minh quân. Nếu chúng ta chịu lùi một bước thì sẽ đổi được trăm năm thịnh thế cho cả chín bang.”

Vân An Bình nói: “Một quốc gia không có mẫu nghi, thiên tử không nhà thì thịnh thế cái gì? Đại trượng phu tề gia bình định thiên hạ, gia tộc phồn vinh mới chính là gốc rễ của thịnh thế, ngươi đừng để mất gốc!”

Vân Bạch Lâm không nói thêm gì nữa. Hai người đứng cách chiếc lồng tơ vàng yên lặng hồi lâu, lắng nghe con chim xanh thăm thốt “lú lo lú lo lú lo” vang vọng cả một mái hiên.

22. Chương 22: Vào Cuộc

Chớp mắt lại thêm vài ngày nữa trời qua, thoáng cái đã đến tháng mười hai. Trừ lễ ban thưởng theo lệ cũ trong triều thì mọi nhà cũng tổ chức yến tiệc riêng để nâng cốc ăn mừng, tiệc rượu trong chốn quan trường ngày một nhiều lên. Hôm nay Lục Đức Hải ngồi ngay ngắn trong phủ, xem xét danh mục quà tặng thật dài, sau khi nhìn thấy tất cả đều là các thứ tơ tằm, đồ mỹ nghệ, bình phong thì không khỏi thở dài.

Nợ nhân tình khó trả, ăn tết lúc nào cũng tựa như một bài kiểm tra.

Hắn vào triều làm quan nhất phẩm, được thiên tử bổ nhiệm đến Đô sát viện, phân công quản lý chuyên khoa cử, mắt thấy hắn tiền đồ sáng chói, các thế gia lập tức đến mời chào, ngày lễ ngày tết không quên nghi thức. Năm đó lúc hắn bị cách chức hồi hương, ngày qua ngày hắn tự mình suy xét lại, nhận thấy mình rõ là đơn thân độc mã, cũng hiểu được làm việc lớn không thể chỉ có một mình, trước kia cứ cố tỏ ra thanh cao, khinh thường con cháu thế gia rất một lũ mặt cửa mướp đàng đôi bên một phường, nhưng thực chất lúc đó hắn chính là đang tự tay phá hủy tiền đồ của mình. Vì vậy giờ đây hắn cẩn thận từng bước, chuẩn bị sẵn gương mặt tươi cười niềm nở, tích cực hòa theo nghênh đón, không dám coi thường nữa. Tiệc rượu xã giao còn tạm được, nghi lễ bên trên lại khiến cho hắn cảm thấy chịu không nổi. Nếu tặng chút vàng chút bạc thì cũng tạm tạm, lấy nhà phía Đông tặng nhà phía Tây, lấy khoản này bù khoản kia hắn cũng chấp nhận được, hắn sợ nhất chính là bị tặng những thứ đắt tiền nhưng không có cách mang ra trưng bày này, không dám tặng lại cho người khác, nhưng vẫn phải tặng quà đáp lễ, từng khoản một đều tính bằng tiền.

Hắn muốn nói lại thôi, run run cầm tờ danh mục quà tặng cân nhắc hết cả buổi, thấp giọng nói với lão quản gia đang đứng một bên: “Những thứ này, có thể tìm cách nào đó để đem bán đi được không?”

Lão quản gia khẽ lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Đại nhân căn cơ còn cạn, hai chữ tiền quyền chỉ có thể chọn một mà thôi. Nếu muốn tiền, bây giờ cứ giao hết cho ta quản lý, ta sẽ giúp đại nhân sống sung sướng. Còn nếu muốn quyền, cái giá phải trả đương nhiên sẽ cao hơn, cứ nhận hết đi.”

Lục Đức Hải thở dài, không nói gì thêm nữa.

Vị quản gia này từng làm quản sự ở trong đại gia tộc, hắn phải khó khăn trắc trở, hao hơi phí sức lắm mới mới được về nhà. Ông lão đã trải qua bao thăng trầm ở hoàng thành hết nửa đời người, từ ân oán gia tộc cho tới tính nết của những người trong quý phủ như thế nào, không có gì là lão không nắm trong lòng bàn tay. Lục Đức Hải mới vào làm quan, làm sao để đối đãi với cấp trên và thuộc hạ, hành xử như thế nào, toàn là do lão quản gia chỉ điểm nhắc nhở, ngày thường rất nề trọng lão. Nếu lão quản gia nói nhận thì hắn sẽ nhận, chẳng qua nhìn những món đồ trợ trợ đáng ra có thể đổi thành từng thỏi bạc trắng bóng, hắn không khỏi cảm thấy có chút đau lòng.

Đau lòng thì đau lòng, nhưng ân huệ thì vẫn cứ phải đáp trả. Lục Đức Hải quay đầu bưng đến một hộp quà, biểu cho lão quản gia, cười nói: “Biểu Nhị thúc thêm chút quà mọn. Năm nay vất vả, may nhờ có Nhị thúc giúp đỡ, Đức Hải nếu như không có ngày phát đạt thì vẫn sẽ biểu kính cho Nhị thúc cả đời.”

Lão quản gia khẽ mỉm cười, nhận lấy hộp quà. Cầm trên tay nặng trĩu, cảm thấy cực kỳ lóe mắt người nhìn. Bên trong hộp quà, trừ đào mừng thọ, bánh phúc, bánh bơ bình an dùng để biểu trưng bối trong dịp lễ lớn ra thì còn có hai con cá chép nhỏ đúc bằng vàng ròng, vây vẩy sống động như thật. Lão quản gia biết Lục Đức Hải nghèo khó, khoản lễ hậu này không chỉ hao phí một số tiền lớn mà còn chứng minh được tấm lòng thành của hắn. Lão quản gia có chút cảm động, nói: “Đều là người trong nhà, không có tiền... cũng đừng tặng lễ lớn đến vậy.”

Lục Đức Hải khẽ mỉm cười đáp: “Nhị thúc không cần lo cho ta. Trừ những thứ được ghi chép trong sổ sách, lúc tới hoàng thành ta còn có mang theo chút tiền phòng thân. Vốn định giữ lại để phòng bất trắc, nhưng trước mắt đến lúc cần kíp thì cũng không ngại lấy ra dùng.”

Lão quản gia thấy Lục Đức Hải đối xử với mình chân thành, bỗng rất cảm động. Danh lợi chú trọng thêm dầu vào mật, không để mất lòng nhau, nếu quan hệ không tốt thì có niềm nở đến mấy cũng chỉ là giả dối. Lòng người tựa như nồi canh già lửa, là trong hay đục, lúc nào sôi để mở nắp ra cũng chỉ có bản thân người đó mới biết. Lão bằng lòng đến Lục phủ chính là vì coi trọng người trẻ tuổi này, xem hắn như cái bếp lò nguội lạnh, nhờ lão bắt nồi đốt củi mới có thể từ từ tỏa hương thơm nức tứ phía. Lão đến Lục phủ mới được hơn hai tháng, làm việc mặc dù tận tâm nhưng vẫn có đôi chút dè chừng, không dám xả thân. Lão đã lớn tuổi, lại không có con, ý định ban đầu là muốn tìm một cây đại thụ để dựa vào mà dưỡng lão, mong đợi gặp được một chủ nhân thật tốt. Giờ đây thấy Lục Đức Hải thật lòng thật dạ, lão cũng có đi có lại, đặt hộp quà sang một bên, ngồi xuống bên cạnh Lục Đức Hải thấp giọng nói: “Đại gia nếu như sầu lo chuyện tiền bạc thì cũng không phải không có cách cứu vãn tài chính, lại không sợ đánh mất thể diện, cũng vừa sạch sẽ. Chẳng qua đại gia chỉ vừa mới nhậm chức quan, còn chưa làm được vài ba việc có ích cho dân chúng, không biết có bằng lòng cúi đầu hay không?”

Lục Đức Hải thấy hứng thú, vội đáp: “Vẫn mong Nhị thúc giảng giải cặn kẽ.”

Lão quản gia lập tức khẽ nói cho hắn nghe về những quy tắc ngầm trong quan trường, dạy hắn cách phân chia quyền lực, phương pháp hỗ trợ đôi bên cùng có lợi. Hàng năm triều đình bàn về việc đề bạt quan lại, quan nhất phẩm thường do Thánh thượng bổ nhiệm, đương nhiên không ai lo về chức quan. Nhưng những con em nghèo khổ còn sót lại vẫn nhiều lắm, có thể vào triều hay không thì còn phải dựa vào bản lĩnh. Mặc dù ở hoàng thành gặp nhau chỉ nhìn gia thế không nhìn mặt, nhưng đi đường vòng, bước từng bước nhỏ luôn cúi thì vẫn có thể đạt đến đẳng cấp nhất định. Mỗi liên hệ giữa tam phẩm thượng, bình, hạ cực kỳ ít ỏi, nếu như có cơ hội thăng tiến, tức khắc sẽ có gia tộc nguyện ý dốc lòng giúp đỡ.

Lão vừa nói đến đó, Lục Đức Hải đã nghĩ tới mình vừa mới đây vì muốn được tiến cử lên nhất phẩm mà mặt xám mảy tro, luôn cúi khắp nơi, trong lòng ngập tràn cảm xúc, thở dài một hơi nói: “Quả là như vậy. Con người vừa sinh ra đều đã được chia thành ba sáu chín loại, ở giữa dựng nên thành lũy ngăn cách dày đặc, cả đời không có ai để trông cậy, nhiều người có hoài bão lớn nhưng không có đất dụng võ, thật sự quá bất công.”

Lão quản gia gật đầu, đáp: “Đại gia nếu có ý định này, thì chính là phúc của gia môn. Hôm nay nếu người đứng hàng nhất phẩm, nhưng vẫn không ngại hạ mình để tiến cử người khác, cho người ta một cơ hội để trèo cao, thì ắt sẽ được báo ân. Ta có cách để lôi kéo, đại gia chỉ cần phụ trách việc tổ chức tiệc rượu, đứng ở giữa cân đối là được, một mặt là bắc cầu giúp người khác, một mặt cũng là lót đường cho bản thân. Ta trước kia hay giúp những đại thiếu gia lo liệu, luôn luôn giữ kín bí mật, sạch sẽ gọn gàng, đại gia cứ yên tâm.”

Lục Đức Hải nửa tin nửa ngờ, nhưng nghĩ đến quãng đường tiến cử đầy khốn đốn vất vả của mình, cuối cùng vẫn muốn giúp cho người khác một tay. Hắn gật đầu, giao hết cho lão quản gia sắp đặt. Cuối năm tiệc tùng nhộn nhịp, hắn mở tiệc mời khách, thần không biết quỷ không hay mà hỗ trợ thúc đẩy được vài chuyện tốt, vừa làm việc nghĩa vừa có tiền bạc nhập kho, hắn không khỏi cảm thấy viên mãn.

Hôm nay lão quản gia dẫn theo một người tới, gạt mặt Lục Đức Hải ở trong mật thất. Người họ Dương, xuất thân thế gia võ giả, ở trong quân đội làm giáo úy cảm thấy không hài lòng cho nên muốn tìm một nhất phẩm đại tộc để cậy quyền. Nhất phẩm thế gia đại tộc chẳng có mấy nhà, con cháu đều là trọng thần đầy quyền lực ở trong triều, bản thân hắn muốn tự mình leo lên vẫn còn khó huống hồ chỉ là tiến cử thay người khác? Lục Đức Hải khó xử cả buổi trời, đột nhiên nhớ tới một người, lập tức hỏi: “Vậy nếu là võ giả thì sao? Ngự tiền ảnh vệ đã rời cung thì có được hay không?”

Ngự tiền ảnh vệ mặc dù rời cung nhưng phần lớn đều vẫn giữ vững mối quan hệ mật thiết với Vô Hách Điện, nhìn vào thì tưởng căn cơ có vẻ nông cạn, nhưng thực chất đằng sau lại có Vô Hách Điện chống lưng, đồng thời còn có tiếng nói trong quân ngũ. Người họ Dương đương nhiên vô cùng bằng lòng, năn nỉ Lục Đức Hải đứng ở giữa bắc cầu. Lục Đức Hải không vội đưa ra quyết định, nhắm mắt nghĩ ngơi một chút, suy nghĩ lại chuyện này thật kỹ.

Hắn nghĩ đến một vị võ giả, chính là Hoảng vừa mới rời cung chưa lâu. Hai người cùng làm việc trong Đô sát viện, mình so với hắn còn cao hơn một cấp.

Vị Hoảng đại nhân này cũng tựa như hắn vậy, là quan nhất phẩm vào triều, sau lưng không có căn cơ. Người này phẩm hạnh đứng đắn, khiêm tốn hòa nhã, có khí khái người của quân tử. Yến tiệc của bạn đồng僚 hắn cũng không phải không tham gia, chỉ là đến thì có đến nhưng lại không khéo léo đưa đẩy, cũng chẳng a dua xu nịnh. Hắn dần dần cảm thấy vị này là loại người giống như mình, nảy sinh lòng thân thiết, được dịp thuận tiện sẽ nâng đỡ ngay. Nhưng về sau hắn lại nhận ra vị Hoảng đại nhân này tuy là người mới vào, nhưng lại quen biết với rất nhiều con cháu thế gia, mọi người ai ai cũng hắn là “Tiểu ca”, có chuyện gì cũng vui vẻ chạy đến bên cạnh hắn, tình hình khác hẳn với lúc hắn vừa vào triều làm quan. Về sau nữa, hắn lại thấy Vân Thị đại thiếu gia hề cứ rảnh là sẽ chạy tới sở vụ để tìm Hoảng, lúc bấy giờ hắn mới chợt hiểu, hóa ra vị này đã sớm có một cây đại thụ chống lưng rồi. Bản thân hắn tìm được chỗ đứng vững chắc toàn là nhờ vào bản lĩnh thật sự, đối với loại người dựa vào sự diu dặt của thế gia, làm việc không thật thà đi luôn cúi khắp nơi như thế này, hắn bỗng cảm thấy có chút khinh thường, chính vì thế hai người mặc dù có xã giao nhưng lại không quen thân.

Nếu cứ đường đột đến gặp hắn như vậy, quả thực không dễ mở miệng để cậy nhờ.

Lục Đức Hải cân nhắc hồi lâu, chậm rãi nói: “Người này xuất thân võ giả, đã từng hầu hạ ngự tiền, làm

người có hơi kiêu ngạo. Ta với hần mặc dù là bạn đồng liêu nhưng cũng không tiện ra mặt cho lắm. Tuy nhiên ta vẫn có thể mở tiệc chiêu đãi, mời người đến phủ, còn về phần có thể lôi kéo hần hay không thì còn phải dựa vào bản lĩnh của người.”

Dương giáo úy mừng rỡ, vội vàng nói lời cảm ơn. Hần suy nghĩ một lát rồi dè dặt hỏi: “Không biết tính tình của vị Hoàng đại nhân này là như thế nào?”

Hần là đang muốn thăm dò để chuẩn bị lễ vật. Lục Đức Hải ngầm hiểu ý, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Bình thường thấy hần có vẻ không xem trọng tiền bạc. Nếu là võ giả, hần là sẽ có hứng thú với binh khí chẳng?”

Binh khí là vật bất ly thân của võ giả, người còn đao còn, sẽ không dễ dàng thay đổi. Nếu không có giao tình sâu sắc, tặng binh khí sẽ mang ý nghĩa trừ yếu người ta chết sớm. Dương giáo úy thấy Lục Đức Hải ở trên phương diện này chỉ là kẻ tay ngang, lập tức khéo léo nhắc nhở: “Binh khí của ngự tiền ảnh vệ là do Thánh thượng khâm ban, tặng thêm thứ khác không khỏi mang ý lạm quyền.”

Lục Đức Hải bưng tỉnh hiểu ra, khó xử nói: “Ta hiện giờ cũng chẳng nghĩ ra lễ vật gì khác. Nếu không thì cứ như vậy đi, người khoan hãy vội tặng lễ vật, trước cứ làm quen với hần đi đã. Nếu hần bằng lòng thì lần sau ta sẽ lại tổ chức yến tiệc để mời hần đến thêm lần nữa.”

Dương giáo úy vội vàng cảm ơn, suy đi nghĩ lại, thận trọng nói: “Hạ quan ngược lại có một ý tưởng, không biết là vị Hoàng đại nhân này đã thành gia lập thất hay chưa?”

Trong lòng Lục Đức Hải khẽ dao động, cười nói: “Người hỏi đúng chỗ mấu chốt rồi đấy. Vị này vừa mới rời cung chưa lâu, thê thiếp hay kẻ hầu người hạ gì cũng không có, chúng ta nếu không ngại thì cứ đánh vào điểm này, cũng xem như là giúp hần một tay.”

Dương giáo úy vậy mà lại có chút do dự, đáp: “Chỉ sợ có đôi chút mạo phạm.”

Lục Đức Hải cười ha hả, hạ thấp giọng nói: “Đàn ông cả thôi! Tiền, quyền, đàn bà đều mang lại sự vui vẻ. Càng nhiều thì càng tốt, sao có thể gọi là mạo phạm? Người cứ tìm một người biết lấy lòng, hần đương nhiên sẽ nhìn nhận ân tình của người.”

Dương giáo úy gật đầu nói phải, hai người sôi nổi thương lượng, xem nên tặng phần lễ này như thế nào cho vừa nhã nhặn vừa không để lại dấu vết. Chờ bàn bạc xong, Lục Đức Hải lập tức lên kế hoạch tổ chức tiệc rượu, gửi thiệp mời cho bạn đồng liêu. Cuối năm là thời điểm mọi nhà luân phiên mời dự tiệc, ai ai cũng thấy hoan hỉ. Hoàng chỉ coi đây là một buổi tiệc bình thường, nhận được thiệp cũng chuẩn bị tham dự. Mấy hôm nay trong cung có đủ loại lễ mừng lần yết kiến, Dung Dận bận rộn không rảnh chú ý đến hần, sáng sớm nghe Hoàng nói tối nay sẽ về trễ một chút cũng chỉ gật đầu một cái, không quá bận tâm.

Hiện tại đã vào đông, chuyện trị thủy ở sông Ly Giang cũng đành phải ngưng lại. Sáng nay y gặp mặt quan đứng đầu ở bộ Hộ, nghe hần trình bày việc lưu động chi phí. Trị thủy là một việc cực kỳ đắt tiền, đầu năm còn gắng gượng chống đỡ được, đến cuối năm chắc chắn nhập không đủ xuất. Quan đứng đầu bộ Hộ đề nghị Hoàng để tăng thuế ở các quận dọc bờ sông Ly Giang. Nhưng nạn lũ chỉ vừa mới qua, giờ là thời điểm nghỉ ngơi lấy lại sức, tăng thêm thuế thì trăm họ làm sao sống nổi? Dung Dận không chút nghĩ ngợi, lập tức bác bỏ, đồng ý sẽ chuyển tiền trong ngân khố đến cho bộ Hộ ứng trước, phần còn lại sẽ do y ra mặt, bảo ba đại thế gia Ly Giang Vân, Chu, Long góp quỹ.

Ngoài mặt trông y nói có vẻ thần nhiên, nhưng phải góp quỹ như thế nào, nhượng bộ bọn họ ra làm sao, y vẫn phải từ từ nghĩ cách. Sau khi quan đứng đầu bộ Hộ lui ra, y lập tức lấy giấy bút, ngồi trong chính điện Tuyên Minh Các viết một chữ “Phúc”, suy ngẫm cả một buổi chiều về chuyện này.

Đế vương ngự bút ban phúc là lệ cũ vào dịp năm mới ở trong triều. Phải dùng bút Trường Thanh chấm mực đỏ, viết một chữ Phúc lên trên giấy vàng hình vuông, ban cho vương công cận thân. Mồng một treo chữ Phúc là lệ cũ, trước kia y ngại màu vàng nhức mắt thế nên cho đến bây giờ vẫn không treo ở trong tấm điện, hiện tại bỗng nhiên lại thấy có hứng thú, viết xong chữ để ban cho quần thần, y đổi sang giấy Kim Tiên lớn cỡ bàn tay, nín thở thận trọng viết hai bộ Ngũ Phúc mang ý nghĩa cát tường, dự định sẽ cùng Hoàng dán lên vào ngày mồng một.

Dung Dận viết xong đang ngồi ngắm lại thì bỗng dưng cung nhân vào báo rằng Thái hậu giá lâm. Hai cung ngoài mặt mặc dù trông có vẻ mầu từ tử hiếu, thực chất bên trong đã sớm kết thâm cừu đại hận, luôn đề

phòng lẫn nhau, đặt ra quy tắc ngầm sẽ không lui tới. Dung Dận rất kinh ngạc, nghe loan giá của Thái hậu đã đến trước Tuyên Minh Các, đành phải đặt bút xuống bước ra nghênh tiếp.

Thái hậu mặc thường phục ở trong cung, thời tiết tuy lạnh nhưng vẫn áo gấm lụa là, váy dài thướt tha cao sang tuyệt trần, trên vải áo thêu rất nhiều hoa văn tinh tế. Mười ngón tay của bà nhỏ nhắn trắng nõn, mặt mày tròn trịa phúc hậu, đã hơn năm mươi tuổi nhưng khuôn mặt vẫn còn thấp thoáng nét yêu kiều năm nào. Vì quanh năm lễ Phật cho nên cơ thể luôn có mùi đàn hương, người khác ngửi thấy sẽ cảm thấy trong lòng lắng dịu. Đợi vào trong chính điện Tuyên Minh Các, bà nhìn khắp bốn phía, thấy trên bàn tròn đầy giấy ảnh vàng viết chữ Phúc, lập tức khẽ mỉm cười, nói: “Hoàng đế thật biết cách hưởng thụ.”

Dung Dận thỉnh an xong, cũng lười bày vẽ mấy thứ nghi thức xã giao qua loa lấy lệ, khí thế oai nghiêm bước lên chủ vị ngồi xuống, hỏi: “Bên ngoài lạnh như vậy, mẫu hậu có chuyện gì cứ sai người đến truyền đạt là được rồi, cần gì phải đích thân tới tận đây?”

Năm đó Thái hậu buông rèm, từng ở trong Tuyên Minh Các chấp chính. Hôm nay chuyện cũ hiển hiện ngay trước mắt, trong lòng Thái hậu bồi ngùi vô tận, lần tràng hạt nhìn bốn phía hồi lâu rồi mới đáp: “Có thủ hạ dâng lên ít món ăn dân dã, ai gia gọi trù phòng mang đến đây, mẫu tử chúng ta cùng ăn bữa cơm đoàn viên đi.”

Cái gọi là thủ hạ kia chính là người nhà của Thái hậu. Dung Dận biết Thái hậu có chuyện muốn nói với y, lập tức gật đầu đồng ý. Hai người cung kính lẫn nhau, lạnh nhạt cùng dùng bữa tối, Thái hậu vẫn không hề mở miệng, chỉ nói với y vài chuyện phiếm dẫu cà ra dẫu muốn. Dung Dận ước chừng đã hơn một canh giờ trôi qua, mắt thấy sắc trời đã tối cũng chẳng thấy bà nhắc đến chính sự, trong lòng không khỏi bức bối, lạnh lùng nói: “Chính vụ bận rộn, nếu mẫu hậu không còn chuyện gì khác thì xin hãy về trước đi.”

Thái hậu khẽ mỉm cười, đáp: “Chuyện đương nhiên có, nhưng không vội nói.”

Dung Dận chỉ đành biết nhẫn nại. Thái hậu nói tiếp: “Nghe nói vị ngự tiền hầu hạ Hoàng đế là Hoàng đại nhân đã rời cung rồi. Chuyện này không hợp lẽ, ai gia không thể không quản đôi chút.”

Mặt Dung Dận không đổi sắc, đáp: “Không hề. Lý lịch của hắn đã bị niêm phong, làm sao có thể rời cung? Mẫu hậu chắc là đã nhầm lẫn ở đâu rồi.”

Y thu xếp cho Hoàng hai bộ lý lịch về thân phận, lý lịch hầu vua đã bị niêm phong quả thật vẫn còn ở chỗ của lễ quan. Thấy y ngang nhiên nanh nọc đùa giỡn như vậy, Thái hậu ngược lại vẫn không hề tức giận, chỉ nói: “Hoàng đế làm việc gì cũng nên có chừng mực.”

Dung Dận đáp: “Tiền triều phức tạp, chính sự không liên quan đến hậu cung. Trong lòng trẫm cũng có rất nhiều điều khó xử, mong mẫu hậu thông cảm.”

Hai người kể lờ vào người lờ ra nói mấy câu, nữ quan hầu hạ bên cạnh Thái hậu bỗng lặng lẽ đi vào, dâng trà cho hai người. Thái hậu nhận được ám chỉ của nữ quan, lập tức xoay đầu nói với Dung Dận: “Ai gia có mấy câu thật lòng muốn nói với Hoàng đế. Bảo bọn họ lui xuống cả đi.”

Dung Dận vẫy tay sai cung nhân lui hết ra. Thái hậu mang theo đại đội thị vệ tới, từ sớm đã có chuẩn bị, cung nhân vừa bước ra ngoài, bọn họ đã bao vây khắp Tuyên Minh Các, ngay cả ngự tiền ảnh vệ cũng bị cản ở bên ngoài. Dung Dận cố gắng nhẫn nại, lạnh mắt nhìn nữ quan bố trí, chờ đến khi trong Tuyên Minh Các chỉ còn y và Thái hậu, lập tức hỏi: “Giữa trẫm và mẫu hậu còn có chuyện gì cần phải tránh để người khác biết?”

Thái hậu khe khẽ thở dài, nhưng không trả lời, ngẩn ngơ suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Năm đó Hoàng đế bệnh nặng, trong một đêm hồ đồ lâm hạnh ngự tiền ảnh vệ, Tĩnh Di đã rất không vui. May nhờ có ai gia khẳng khái đòi giữ người lại, nghĩ đến Hoàng đế hiếm khi thấy thích một ai, cho nên bố trí hầu hạ ngự tiền. Thoáng một cái đã mười mấy năm trôi qua, lòng của bệ hạ một chút vẫn không hề thay đổi.”

Năm đó chuyện Thái hậu giữ lại mạng cho Hoàng là thật, nhưng thật ra chỉ vì muốn y cương chiều đàn ông, không muốn để y có hoàng tử nhanh như vậy. Dung Dận không thấy cảm kích một chút nào, lạnh nhạt “ừ” một tiếng, cũng không tiếp lời. Thái hậu cẩn thận quan sát nét mặt y một hồi, thở dài nói: “Trên khuôn mặt này cũng còn có chút bóng dáng của Tĩnh Di. Nàng dốc hết tâm huyết để dạy dỗ nên một đáng minh quân trọng tình trọng nghĩa, ở nơi chín suối nàng cũng có thể an lòng mà nhắm mắt được rồi.”

“Chẳng qua có một số chuyện Hoàng đế phải hiểu, thiên gia bạc tình, không chỉ vì niềm tự hào của hoàng gia mà còn là vì ơn đức cho trăm họ. Hoàng đế có đại đức, ban ân khắp thiên hạ là chuyện tốt, nhưng nếu chỉ dồn vào một người thì làm sao người đó có thể kham nổi. Năm đó Tuệ Minh công chúa ra đi quá sớm, cũng chính là vì Hoàng đế quá thương yêu nàng, cho nên mới khiến cho Việt quý phi nảy sinh lòng tham. Nếu tiểu công chúa có thể bình an mà lớn lên thì bây giờ cũng đã là một mỹ nhân trong sáng hoạt bát rồi.”

Tuệ Minh công chúa chính là điều kiêng kỵ ở trong cung, từ trước đến giờ không ai dám nhắc đến trước mặt y. Hôm nay Thái hậu đột nhiên nhắc lại chuyện xưa, mặc dù biết rõ là bà đang cố ý khiến cho y thấy khó chịu, nhưng Dung Dận vẫn không tránh được mà cảm thấy lòng đau nhói, lạnh nhạt đáp: “Chuyện cũ năm xưa, cần gì phải nhắc lại?”

Thái hậu lắc đầu, thở dài nói: “Đối với ai gia, dĩ nhiên đây là chuyện cũ năm xưa. Nhưng đối với Hoàng đế mà nói thì sợ rằng chỉ là vết sẹo mới đây. Có chuyện Hoàng đế chưa biết, năm đó Việt quý phi đối với Tuệ Minh, cũng tựa như Tĩnh di thái phi đối với bệ hạ, đều là lòng dạ từ mẫu, thủ đoạn hung ác.”

Tĩnh Di thái phi là mẹ ruột của Hoàng đế, bất kể đối xử với người ngoài tàn nhẫn đến mức nào thì đối với y lúc nào cũng toàn tâm toàn ý yêu thương. Từ sau khi nàng qua đời, Dung Dận vẫn luôn luôn hoài niệm. Hiện giờ Thái hậu đột nhiên kể lể nội tình, trong lòng y thấy cực kỳ khó chịu, lập tức đáp: “Toàn là những lời nhảm nhí. Mong Thái hậu lưu lại cho mẫu thân ta chút tôn trọng.”

Thái hậu sớm biết y không tin, cũng không gượng ép, chỉ nói: “Không chỉ mỗi Tuệ Minh. Hoàng hậu mắc bệnh mà qua đời cũng là do một tay Tĩnh Di làm ra. Nàng vừa quay đầu lại đã chỉ trích Hoàng đế chăm lo không chu đáo, khiến cho bệ hạ áy náy suốt mười năm, không đành lòng lập hậu nữa. Trừ trong hoàng thất, trên đời này làm gì còn người mẫu thân nào lòng dạ ác độc như thế nữa? Hoàng hậu vừa qua đời, Đông Cung sẽ vững vàng nằm trong tay của Thái phi, đợi cháu gái bên nhà mẹ lớn lên thì gả vào, Hoàng đế sẽ được nhà Thái phi bảo vệ yên ổn. Vừa chu toàn với ai gia, vừa rảnh tay lót đường cho gia tộc, lại còn được Hoàng đế kính yêu, Thái phi thật sự vô cùng thủ đoạn, ai gia không thể sánh với nàng.”

Bà nói xong nhìn lướt qua, thấy sắc mặt Hoàng đế xanh mét, biết trong lòng đối phương đã nửa tin nửa ngờ, tiếp tục chậm rãi nói: “Những chuyện xấu xa năm đó, người hầu bên cạnh Thái phi ắt hẳn đều biết rõ. Kẻ nào tiếp ứng, giúp đỡ, bày trò ai gia đều giữ lại hết, ngày mai sẽ cho người đưa đến trước mặt ngự giá, coi như là ai gia chúc Hoàng đế năm mới cát tường.”

Dung Dận biết chuyện này là sự thật, trong lòng không khỏi rối bời. Năm đó thế cục trong triều hỗn loạn, Tĩnh Di thái phi là người duy nhất bảo vệ y. Hai người sống nương tựa vào nhau nhiều năm như vậy, trong lòng y từ sớm đã xem Tĩnh Di thái phi như mẹ ruột mà đối đãi. Y chỉ là một linh hồn vất vưởng, không có mối liên hệ gì với thế giới này, giờ đây chăm lo việc nước, cố gắng làm một vị đế vương đúng quy cách, một nửa là vì tự vệ, một nửa lại là vì Tĩnh Di thái phi, y không dám phụ công ơn che chở của nàng. Lúc ấy lòng dạ yếu đuối, Tĩnh Di thái phi đã từng nhẹ nhàng quở trách, nói y phải nhìn vào đại cục lâu dài, kiềm nén tình riêng. Nghĩ đến tình riêng xem như kẻ vô dụng, ngay cả người thân cũng có thể uy hiếp y.

Dung Dận bỗng thấy chán chường, nhưng cũng không muốn để lộ dấu vết trước mặt Thái hậu, vẫn như cũ ngồi thẳng trên long ỷ, mặt không đổi sắc nói: “Chuyện xưa từ bao nhiêu năm trước, đã làm khó mẫu hậu phải cảm thấy hứng thú, còn đặc biệt đến nói cho trăm nghe.”

Thái hậu vậy mà lại khẽ mỉm cười, đáp: “Ai gia tới đây cũng không phải vì chút chuyện xưa này. Nói những lời như vậy là muốn cho Hoàng đế biết, thiên tử tình sâu ý nặng, chỉ dồn hết cho một người thì sẽ khiến người đó gặp nguy hiểm. Hoàng đế càng yêu thích ai thì càng nên tránh xa người đó một chút, quá mức yêu thương chỉ dẫn đến phí hoài, biết điểm dừng mới có thể lâu dài. Hoàng đế có địa vị quá cao, cũng là ngôi trên vị trí vừa lạnh lẽo vừa khốn khổ, Hoàng đế phải nhìn thấy kết quả của ai gia mới có thể tỉnh ngộ được. Nếu Hoàng đế quá sủng ái Hoàng đại nhân kia, vậy thì nên thu hấn vào hậu cung, nuôi dưỡng như vàng như ngọc mới phù hợp với thể thống của hoàng thất. Giờ đây Hoàng đế lại để hấn rời cung, người sáng suốt ai cũng có thể nhìn ra, đây không phải là muốn bẻ gãy phe cánh của hấn mà chính là muốn ngày ngày đặt mắt, gìn giữ một tấm chân tình. Nhưng thiên gia nào có chân tình? Chuyện tốt không thể trọn vẹn cả đôi đường, đáng tiếc Hoàng đế lại không hiểu được đạo lý này.”

Dung Dận dần dần có dự cảm bất lành, lạnh lùng nói: “Thái hậu nếu biết chuyện gì, không ngại thì cứ nói thẳng ra.”

Thái hậu nhắm mắt trầm ngâm, lần tràng hạt niệm mấy câu a di đà phật mới thấp giọng đáp: “Ai gia đã ở lâu trong chốn thâm cung, tin tức đa phần không linh thông. Nhưng mà những việc có liên quan đến lục viện, ai gia vẫn khó tránh khỏi phải để ý nhiều hơn một chút. Hôm nay Hoàng đại nhân đến dự tiệc trong phủ Lục thị lang ở Đô sát viện, hẳn là sẽ không quay về được.”

Dung Dận lập tức biến sắc, đứng dậy muốn đi ra bên ngoài điện. Thái hậu ngồi thẳng bên dưới, cười khẩy một tiếng nói: “Ai gia phụng bồi Hoàng đế đã gần hai canh giờ, chưa đến thời điểm làm sao có thể nói ra? Hiện tại đã muộn, bệ hạ cứ thông thả mà ngồi đi.”

Giọng nói của bà rất lạnh lẽo, khiến người khác rùng mình, tựa như một con rắn độc lạnh như băng bò dọc sống lưng. Trong phút chốc Dung Dận dường như quên cả hô hấp, đôi chân mềm nhũn, nặng nề ngồi xuống, tim đập loạn nhịp cả buổi mới nhẹ giọng hỏi: “Thật không?”

Thái hậu thấy y hoảng hốt, trong lòng vô cùng sáng khoái, lại niệm vài câu a di đà phật, đáp: “Tiệc rượu hôm nay được sắp đặt riêng cho Hoàng đại nhân. Rượu toàn là rượu mạnh, người thì lại là mỹ nhân. Chỉ chờ Hoàng đại nhân say khướt lui vào bên trong phòng, lập tức sẽ có nữ tử cùng hân hoan ái một đêm, lưu lại huyết mạch. Nắm được chuỗi kiếm này trong tay, còn lo gì Hoàng đại nhân tương lai sẽ không nghe lời? Kể phụ trách bởi vì muốn thỏa mãn nhu cầu riêng, ắt hẳn sẽ xuống tay ở trong rượu, uống vào nhất định say. Người đàn bà kia cũng sẽ bị chuốc thuốc, uống vào sẽ khiến toàn thân tê dại, thần trí mê muội, tình dục bộc phát. Ai gia đã cho người cẩn thận thăm dò, thấy bọn họ làm việc thật sự rất chu đáo, quả thực rất thủ đoạn. Đừng nói là Hoàng đại nhân, có khi đích thân bệ hạ đến dự tiệc, chỉ sợ cũng sẽ trúng chiêu.”

“Ai gia quả thực rất có hứng thú, lập tức âm thầm giúp cho bọn họ một tay. Chẳng qua không thể không chú ý đến thể diện của hoàng gia, thuốc chuốc cho nữ tử kia đã bị ai gia sai người lặng lẽ đổi thành độc được, Hoàng đại nhân mặc dù trúng kế nhưng cũng sẽ chết trong sạch, không khiến cho bệ hạ mất mặt.”

Giọng nói của bà rất nhỏ, dịu dàng êm tai, tựa như đang thương yêu kể chuyện nhà cho người vai dưới. Dung Dận hốt hoảng lắng nghe, từng chữ rót vào tai lại chẳng nghe ra được gì, chỉ cảm thấy trong lòng mờ mịt, chẳng cảm nhận thấy điều gì xung quanh nữa. Thủ đoạn của Thái hậu y biết rất rõ, bà nói muốn Hoàng chết thì nhất định hẳn sẽ phải chết, nhưng lúc sáng sớm Hoàng rõ ràng đã báo với y rằng tối nay hẳn sẽ về trễ, y không biết phải làm sao, trong chốc lát không biết nên tin ai.

Y ngơ ngẩn suy nghĩ hồi lâu, không biết tại sao cơ thể đột nhiên lạnh buốt, từ từ dựa vào lưng ghế. Thái hậu thu hết vào trong đáy mắt, tiếp tục thản nhiên nói: “Ai gia sợ Hoàng đế phá hỏng chuyện tốt, Lục phủ vừa khai tiệc đã lập tức chạy đến đây cùng dùng bữa với Hoàng đế. Đến khi Lục thị lang đỡ Hoàng đại nhân đã say mềm vào trong phòng, mới dám mở miệng nói với Hoàng đế. Hoàng đế yên tâm, thuốc kia có tác dụng rất nhanh, Hoàng đại nhân sẽ không phải chịu đau đớn.”

Giọng nói nhỏ nhẹ của bà rót vào tai của Dung Dận như gần như xa, cuối cùng nổ ầm trong màng nhĩ, không nghe rõ được gì nữa. Cảm giác này giống hệt như lúc Tuệ Minh vừa mới qua đời năm đó, bên cạnh có đầy người đang nói chuyện ồn ào nhưng y lại chẳng nghe thấy được điều gì. Y kinh ngạc nhìn đại điện hoa lệ, khắp phòng đang phát sáng, nhớ đến lúc sáng sớm Hoàng đã nói với y chẳng qua hôm nay hẳn chỉ về trễ một chút. Y ngồi trên cao nhìn xuống, đã từng cô độc bước lên ngôi vị Hoàng đế, chẳng có việc gì mà y chưa từng trải qua, y quyết định không tin những điều Thái hậu nói bừa, chỉ ngồi ở đây chờ Hoàng nhanh chóng quay trở lại. Cả cuộc đời này, y thực sự đã rất cô độc, thật khó khăn mới có được Hoàng cạnh bên, y lúc nào cũng toàn tâm toàn ý chờ hân cứu chuộc lấy y, đồng thời cũng sẽ tuyệt đối tin tưởng hẳn. Tin tưởng rằng, hôm nay hẳn chỉ là quay về trễ một chút mà thôi.

Bất kể là trễ đến mức nào, hẳn cũng sẽ quay trở về.

Y tựa như một linh hồn cô độc chết chìm, cố gắng bám lấy sợi tơ mong manh, hiện tại chỉ nhớ đến câu nói của Hoàng lúc sáng sớm trước khi hẳn quay đi, mang toàn theo bộ hy vọng và nguy cơ nặng nề bám víu vào đó. Thái hậu thấy khuôn mặt y tràn đầy vẻ ngơ ngàng, đột nhiên bị tác động cũng thấy buồn theo, thấp giọng nói: “Năm đó, lúc ai gia không thể sinh hài tử, cũng đã trải qua cảm giác này đây.”

“Mẹ nọ con trả, nhờ có người là một đứa trẻ ngoan ngoan trọng tình trọng nghĩa, ai gia mới có thể báo đại thù.”

Dung Dận rũ mi mắt, cũng không trả lời. Những lời của Thái hậu khiến cho y thấy sợ hãi, nhưng trước khi

Hoàng quay trở lại, chuyện gì y cũng có thể nhẫn nhịn. Hoàng để trẻ tuổi xưa nay lạnh lùng nghiêm khắc, hiện giờ mặt mày lại yếu đuối vô cùng, đã bị tổn thương sâu sắc nhưng lại không thể kiểm soát được biểu cảm nữa, Thái hậu cực kỳ hài lòng, đồng thời cũng thấy vô cùng mất mát. Bà chậm rãi đứng dậy vuốt nếp váy áo, vừa khoan thai vừa buồn bã, thấp giọng nói: “Hoàng đế xin hãy nén bi thương.”

Bà vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy bên ngoài điện có tiếng ồn ào hỗn loạn, âm thanh đao kiếm va chạm không ngừng vang lên, tiếng động mỗi lúc một gần, lấy tốc độ cực nhanh lao đến trước điện. Cửa điện đột nhiên mở ra, một người phi thân vào, khắp người tỏa ra khí lạnh, hét lớn: “Bệ hạ ——!”

23. Chương 23: Bầu Bạ Với Hồ

Thái hậu sợ hãi kinh ngạc, quay đầu lại thấy người kia chính là Hoàng, ngay tức khắc biến sắc. Hoàng nắm tình hình cực nhanh, nhìn thấy Hoàng đế bình an vô sự, lập tức quỳ gối xuống, ôm vai thi lễ nói: “Không biết Thái hậu cũng đang ở đây, mạo phạm loan giá, mong người thứ tội.”

Hắn vừa dứt lời, ngự tiền ảnh vệ và cung nhân cũng ồ ạt tràn vào. Thái hậu và Thánh thượng đã bắt hòa nhiều năm, hôm nay ở trong Tuyên Minh Các nói chuyện riêng chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt lành, mọi người bị cản trở ở bên ngoài, không có thánh dụ không dám làm xằng, gấp gáp đến mức sứt đầu mẻ trán. Thủ lĩnh vừa thấy Hoàng trở lại, vội vàng nói hắn đến xem xét tình hình. Nào ngờ Hoàng chỉ vừa mới cử động, đối phương đã bất thành linh rút binh khí. Trong cung không có đại sự thì sẽ không được để lộ kiếm quang, dám rút kiếm ở ngay trước mặt ngự tiền ảnh vệ tất nhiên là đã phụng ý chỉ. Hoàng tức khắc căng thẳng, dứt khoát mạnh mẽ xông vào. Mọi người hiểu ý, lập tức theo Hoàng đi vào bên trong, muốn quấy rối cuộc trò chuyện riêng tư này. Thị vệ vội vàng ngăn lại, trong phút chốc hai phe đối lập, binh khí lóe sáng.

Thái hậu run rẩy cả buổi mới hiểu được, nhìn Hoàng một hồi không nói nên lời. Bà lòng dạ kín đáo, lần này sắp đặt rất đầu vào đấy, mượn lực của phe nào cũng cân nhắc rất rõ ràng, nào ngờ Hoàng vậy mà lại không rơi vào bẫy của bà. Hoàng đế là một người thông minh, chịu thiệt một lần, lần tới muốn bày mưu tính kế ắt sẽ rất khó khăn. Bà vô cùng tiếc nuối, lạnh lùng nói: “Ngự tiền ảnh vệ của Hoàng đế, ai ai cũng có thân thủ rất tốt.”

Vừa nói xong, bà chậm chậm sửa lại vạt quần, ngẩng đầu bước ra ngoài. Tất cả mọi người theo chân Thái hậu rời khỏi Tuyên Minh Các, từng nhóm lặng yên không tiếng động rời đi hết sạch. Hoàng vội vàng chạy đến trước mặt Dung Dận, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ có sao không?”

Dung Dận từ lúc thấy Hoàng xông vào trong điện vẫn luôn nhìn hắn chằm chằm. Thấy hắn vượt qua hiểm nguy quay về đứng trước mặt y, bỗng chốc cảm thấy cực kỳ tủi thân, nhẹ giọng hỏi: “Sao giờ người mới trở về?”

Lời vừa dứt, hốc mắt đã ướt đẫm, y nắm lấy ống tay áo của Hoàng không buông. Hoàng thấy thần sắc của y khác thường, vội vàng giải thích: “Ta đứng ở bên ngoài từ nãy giờ. Chỉ là thấy Thái hậu đang nói chuyện riêng với bệ hạ, không dám xông thẳng vào đây.”

Dung Dận khẽ nhếch môi, không lên tiếng nữa, chỉ đưa tay ra để Hoàng ôm lấy y. Nơi này là chính điện Tuyên Minh Các, Dung Dận hiện đang mặc long bào ngồi chính giữa đại điện, Hoàng không dám lạm quyền, chỉ đành phải nửa quỳ ôm Hoàng đế vào trong lòng. Dung Dận cũng không để ý đến chuyện này, vừa được Hoàng ôm lấy đã điên cuồng vuốt ve, bệ ngang Hoàng lên đặt trên lòng ý dè ra cởi quần áo. Hoàng chưa kịp chuẩn bị, hoảng hốt giãy giụa hai cái lại bị Hoàng đế bắt lấy cổ tay, không thể động đậy, trong nháy mắt đai lưng bị tháo ra, áo cũng sắp bị lột xuống. Hoàng vội vàng túm lấy cổ tay y nhẹ nhàng đẩy ra, nhỏ giọng nhắc nhở: “Bệ hạ... Nơi này là... Là chính điện.”

Dung Dận “ừ” một tiếng, động tác dừng lại một lúc, ý loạn tình mê nhìn bờ vai trắng như tuyết của Hoàng, nơi hõm vai lõm xuống lộ ra xương quai mong manh tựa như để cho chim bồ câu đậu lên đó, bỗng chốc kích động, cúi thấp đầu liều mạng gặm nhấm. Hoàng chợt run run, cả người mềm nhũn ra, cuối cùng bị Dung Dận cởi bỏ áo, nửa thân trần mềm mại nằm yên cho Hoàng đế vuốt ve.

Dung Dận xác nhận đi xác nhận lại rằng Hoàng vẫn còn sống, hơn nữa lại còn đang nằm trong vòng tay của y, rồi cuộc cũng dần dần bình tĩnh lại. Y nhẹ nhàng liếm lên cổ Hoàng, dùng môi cảm nhận mạch đập liên hồi, cực kỳ thỏa mãn hừ một tiếng, ôm lấy Hoàng thật chặt, ngọt ngào xiêu vẹo quấn lấy hắn nằm trên long ý. Vào thời khắc này, bầu không khí vừa an nhiên vừa dễ chịu, hai người bọn họ tựa như những động vật nhỏ rúc vào trong ổ khi mùa đông tới, mặc kệ bên ngoài gió rét có thét gào đến thế nào thì vẫn chỉ mãi lo liếm lông cho nhau. Dung Dận dần nguôi hoảng hốt, hiện tại mới bắt đầu cảm thấy mệt lả, đầu óc dần dần choáng váng. Y nhắm hờ mắt, vùi đầu vào trong cổ Hoàng, ôm chặt lấy hắn lẩm bẩm: “Ta không nở, thật sự không nở.”

Hoàng hỏi: “Không nở chuyện gì?”

Dung Dận đáp: “Để người đi.”

Hoàng giật mình, lập tức đẩy Dung Dận ra, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Hoàng để hỏi: “Tại sao phải để ta đi?”

Dung Dận dấy lên nghi ngờ, cảm thấy hình như Hoàng chẳng biết gì cả, lập tức hỏi: “Người không phải đến nhà Lục Đức Hải dự tiệc sao?”

Hoàng vẫn còn đang cảnh giác, “vâng” một tiếng đáp: “Rượu nhà hắn không ngon, ta uống mấy hớp rồi giả vờ say rồi khỏi bàn tiệc. Tại sao lại phải để ta đi?”

Dung Dận ngăn người, nói: “Người chẳng biết gì cả sao?”

Hoàng có hơi phát cáu, lạnh lùng đáp: “Ta phải biết cái gì chứ? Ta chỉ biết rằng ta sẽ chẳng đi đâu hết.”

Dung Dận ngơ ngẩn, thấy Hoàng đúng là không biết gì hết, lập tức kể lại những chuyện Thái hậu vừa nói cho hắn biết. Hoàng yên lặng lắng nghe, hoàn toàn không nghĩ tới hôm nay ở bên dưới cảnh ca múa yên bình lại che giấu sóng ngầm mãnh liệt đến vậy, hắn chỉ coi như chuyện thường ngày, không ngờ bản thân lại vừa khó khăn giẫm lên lưỡi dao mà quay về. Hắn chớp mắt, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Khó trách hôm nay mọi người ai ai cũng ân cần mời rượu ta, lúc Lục Đức Hải lui vào phòng trong còn mở một vò rượu ngon để mời ta uống.”

Dung Dận căng thẳng, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Hoàng đáp: “Lúc uống rượu, ta chỉ hớp một hơi, chân khí lưu chuyển, rượu sẽ bị ép ra ngoài, hoàn toàn không kịp chảy xuống bụng. Lục Đức Hải ép ta uống, ta cũng kính hắn một ly. Sau khi chuốc cho hắn say ta mới rời đi. Thấy sảnh trước ồn ào náo nhiệt, ta đã nhảy cửa sổ phía sau để ra ngoài, leo tường chạy về.”

Dung Dận dở khóc dở cười, thấp giọng nói: “Người thật là... Vận may thực quá tốt.”

Y ngăn ra một hồi, thở dài nhẹ nhàng nói: “Lần này là nhờ vào may mắn, lần sau chưa biết có đảm bảo an toàn được hay không. Chỉ cần người còn quan hệ với ta, trong thiên hạ sẽ có vô số người muốn ra tay với người. Ta đã đồng ý sẽ không lừa gạt người, câu này là thật lòng: Ta rất rất muốn giữ người lại trong cung, bảo vệ người chu đáo, lại còn có thể sớm chiều bên nhau.”

“Nhưng như vậy lại chính là đang hủy hoại người. Ta yêu người, chỉ muốn nhìn thấy người đạt được thành tựu.”

Y nói xong, khẽ hôn lên trán Hoàng, vô cùng đau lòng kẻ sát gò má của Hoàng nói: “Để người rời cung, ta không có cách chăm sóc chu toàn, lúc nào cũng có thể phạm sai lầm. Hoàng đế là kẻ cô đơn, trước kia ta không tin vào điều này, nhưng bây giờ chỉ đành biết cam chịu số phận. Ta thà rằng đứng xa xa nhìn người
_____”

Y còn chưa dứt lời, Hoàng đã ngay lập tức đẩy y ra ngồi dậy, giận đến mức hai mắt bốc lửa, cả giận đáp: “Ta không cần bộ hạ chăm sóc!”

Tức giận cả một đời này của hắn bỗng ứ tắc nơi cuống họng, chẳng nói thêm được điều gì khác, siết chặt nắm tay lặp lại lần nữa: “Không cần người chăm sóc!”

Hắn giận đến mức hai mắt đỏ bừng, cũng chẳng thèm nhìn Dung Dận nữa, bàn tay trần trở một lát rồi rút đoản kiếm bên hông xuống, quên mất quy tắc rằng ở trước mặt Hoàng đế không được phép để lộ mũi kiếm,

vừa rút kiếm ra hấn đã nổi cơn giận dữ, hỗn loạn đâm âm âm vào tấm đệm thật dày bên cạnh. Đâm xong hấn đẩy tấm đệm đến trước mặt Dung Dận, chỉ thấy tấm đệm kia nhìn qua chẳng có một dấu vết hư hại nào. Dung Dận nhẹ nhàng cầm lên, tấm đệm đột nhiên tan tành, tơ bông bên trong đã sớm bị kiếm đâm thành bột, rơi vãi khắp người Dung Dận.

Hoàng đặt đoản kiếm xuống trước mặt Dung Dận, tràn đầy kiêu ngạo, lạnh lùng nói: “Ta võ công ngự trị chín bang, có đủ thực lực để bảo vệ đế quốc! Các loại thuốc độc, mưu kế hại người ta đã sớm can qua suốt mười mấy năm nay, làm sao có thể làm hại ta cho được? Khi tên Lục Đức Hải kia liên tục mời rượu ta, một lòng muốn chúc ta uống say, ta uống một hớp đã đoán ra được, cho nên mới không muốn ở nhà hấn lâu thêm! Trong hậu viện của hấn có bốn năm vị võ giả ẩn mình, nhưng không phải ta vẫn có thể lui tới như thường hay sao? Loại âm mưu quỷ kế trên bàn tiệc này dù có gặp phải hàng ngàn hàng vạn lần thì ta vẫn có thể bình an vô sự mà quay về! Ta! Ta chỉ là có hơi cạn nghị! Về sau sẽ suy nghĩ nhiều hơn một chút!”

Hấn dùng dằng dằng nổi giận nói, nhưng vẫn sợ làm Hoàng để bị thương mà vội vàng tra kiếm vào vỏ. Suy nghĩ của bệ hạ lúc nào cũng như vậy, có chuyện lớn xảy ra sẽ lập tức che giấu tự giải quyết một mình, luôn lo liệu thu xếp cho hấn con đường đi thật bằng phẳng, tựa như trên đời này chỉ mỗi mình y là có móng vuốt sắc nhọn, là loài mãnh thú duy nhất, quả nhiên gần vua như gần hổ!

24. Chương 24: Trụ Cột

Hấn càng nghĩ càng tức giận, vừa giận dữ lại vừa thấy tổn thương, lập tức lạnh lùng nói: “Dù sao đi nữa thì ta —— ta cũng sẽ chẳng đi đâu hết.”

Hoàng vô cùng giận dữ, nhưng Dung Dận nghe vào lại thấy ngọt ngào khôn xiết. Y rũ mi mắt, nghĩ đến vừa này bản thân quá yếu đuối, Thái hậu chỉ mới nói mấy câu đã hoảng loạn, không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ. Nhưng y cũng đồng thời thấy yên tâm, vô cùng yên tâm. Hoàng ngồi cách y nửa thước, y muốn đưa tay tới nhưng trái tim lại đập thình thịch liên hồi, tựa như vừa trải qua chuyện đại sự chấn động lòng người. Y cúi đầu, nhìn chiếc ghế dựa màu đen chạm trổ hoa văn hình rồng, ánh vàng rực rỡ lấp lánh lóa mắt. Đại diện này nguy nga lộng lẫy, y đã ngồi một mình ở nơi đây làm Hoàng đế từ rất lâu rồi, cực kỳ quyền lực, cực kỳ đau khổ, cực kỳ chính nghĩa, cũng cực kỳ khó khăn. Y từng bước gìn giữ, cẩn rằng đi một đoạn đường rất dài, hôm nay rốt cuộc cũng đã tìm thấy chốn về. Y mang cả sức người có hạn lẫn tính mạng hữu hạn này, từ nay giao phó hết cho hấn.

Giao cho một người. Một người có thể bảo vệ y, cũng tự biết bảo vệ mình.

Giao cho một người mềm yếu hơn y, cũng kiên cường hơn y, nhất gan hơn y, lại dũng cảm hơn y.

Y không sợ khổ nạn, nhưng lại sợ hạnh phúc. Tình yêu quá ấm áp khiến y không dám vun vén. Thế nhưng Hoàng lại chẳng phụ lòng người, dám trải qua mưa gió, cũng dám phơi mình trong nắng ấm. Nói y yêu hấn, chẳng bằng nói y cảm kích hấn. Cảm kích Hoàng đã coi trọng y, hơn thế nữa là luôn biết tự coi trọng bản thân mình. Cảm kích mỗi một việc y giao cho, Hoàng đều có thể bình thản ung dung đón nhận, có thể cây ngay không sợ chết đứng chất vấn, có thể không nhường nhịn mà tranh luận với y, có thể vì y mà ghen tuông, hiểu lầm, độc chiếm và tức giận, ban cho y tình yêu trần tục nhất trên đời.

Ban cho kẻ làm Hoàng đế này một tấm chân tình.

Trong lòng Dung Dận ngập tràn tình cảm nồng nàn, thế nhưng lại chẳng thể thốt lên được câu nào, chỉ biết “ừ” một tiếng khe khẽ.

Hoàng tiến lại sát bên Dung Dận hơn một chút, nghi ngờ nghiêng đầu nhìn, quan sát thần sắc của y rồi nói: “Sau này ta sẽ cẩn thận hơn, có được hay không?”

Dung Dận đáp: “Được.”

Hoàng thấy rất vui, lúc này mới nhận ra là mình đang không mặc áo, lại thấy hối lỗi, hẩn nắm lấy tay áo to rộng của Dung Dận che người mình lại. Dung Dận từ từ tiến lại gần hơn, sau đó mềm mại như nước mà ôm lấy hẩn, kề sát chóp mũi, mặt đối mặt cọ xát lẫn nhau.

Lần đầu tiên Hoàng thân thiết với Hoàng đế ở trong đại điện, hẩn căng thẳng lông mi run run, rất muốn ngừng lại. Bàn tay Dung Dận dần dà đi xuống, hẩn lập tức không từ chối nữa, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài điện. Dung Dận không thể làm gì khác hơn là phải dừng tay lại, trong lòng tràn ngập dịu dàng, nhẹ nhàng cắn một cái lên xương quai xanh xinh đẹp của hẩn, xong rồi lại ôm lấy hẩn, tựa như đang ôm một đóa bồ công anh mềm mại, nhẹ nhàng đong đưa.

Chỉ cần một tiếng thở dài, từng nhánh bồ công anh trắng tinh sẽ nhẹ nhàng bay khắp sườn đồi.

Trần gian có bao nhiêu điều khó khăn, thì cũng có bấy nhiêu ấm áp. Tình yêu với đủ muôn hình vạn trạng trải đều khắp thiên hạ, có đôi khi tựa như một tiếng sấm rền, trong khoảnh khắc có thể lật đổ đất trời, có đôi khi lại là một tia sáng dịu dàng, nhẹ nhàng yên tĩnh mà nuôi dưỡng sự sống bất tận. Yêu là bảo vệ, cũng là giao phó, dành cho người mà bản thân trọn vẹn yêu thương.

Là đao kiếm của y, là lá chắn bảo vệ y, là châu báu của y, là bạn đời của y.

Dung Dận ghì lấy Hoàng trong lồng ngực, say sưa thân thiết với hẩn, còn mang chữ Phúc mà y viết lúc chiều đến cho hẩn xem. Đêm kê hai bên long ý đã bị Hoàng đâm hỏng, tơ bông rơi khắp cả người Dung Dận, Hoàng cảm thấy hơi lúng túng, lập tức lại gần phùi xuống cho y. Hẩn mặc lại áo quần tử tế, bàn lại chuyện vừa nãy thêm lần nữa.

Uống rượu là để góp vui. Trên yến tiệc mở mấy vò rượu ngon, ăn vài món để rượu tác dụng chậm là chuyện rất bình thường. Hôm nay trong tiệc rượu hẩn cũng cảm thấy lạ là tại sao gia chủ này dễ say quá, nhưng rồi vẫn không nghĩ quá nhiều.

Chẳng qua hẩn đã hộ giá ngự tiền suốt mười mấy năm, có thói quen lúc nào cũng phải giữ cho bản thân tỉnh táo, nên không muốn uống thứ rượu kia.

Nếu suy nghĩ lệch đi một chút, không ngại buông thả một đêm thì đã trúng kế mất rồi.

Mặt mũi hoàng gia không thể bị bôi nhọ. Hôm nay nếu như hẩn thật sự rơi vào bẫy của Lục Đức Hải, đừng nói là bản thân hẩn, mà ngay cả bệ hạ cũng sẽ bị người khác nắm lấy đằng chuôi!

Đến lúc này Hoàng mới nhận ra tình huống nguy hiểm tới mức nào, không khỏi nghĩ đến mà sợ, chợt bắt lấy cánh tay Dung Dận, thấp giọng nói: “Thủ đoạn thâm độc quá!”

Hoàng nếu đã bình an vô sự thì Dung Dận cũng không đặt chuyện này ở trong lòng, nhàn nhạt đáp: “Thái hậu chẳng qua chỉ muốn thêm dầu vào lửa, hái được quả đào. Kẻ chủ mưu trong chuyện này là gia tộc khác.”

Hoàng rung mình, nói: “Thường ngày lui tới với Lục Đức Hải cũng xem như thân thiết, không ngờ hẩn lại nường nhờ gia tộc khác, đứng sau lưng hãm hại ta.”

Vừa dứt lời, hẩn đã giận đến mức ngứa răng, oán hận nói tiếp: “Ta muốn giết hẩn, để xem ai còn dám hãm hại ta nữa!”

Dung Dận cười một tiếng, đáp: “Giết Lục Đức Hải để làm cái gì? Hẩn chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ. Hôm nay có thể bị người ta lợi dụng thì ngày khác lại có thể để cho chúng ta lợi dụng, người giết hẩn chẳng phải là tự tay phá hủy binh mã của chúng ta hay sao? Kẻ bị lợi dụng chính là kẻ vô tội nhất. Không tin thì người cứ âm thầm thăm dò thử xem, chắc chắn người trong cuộc sẽ chẳng biết gì cả, còn tưởng rằng mình đang từ tâm làm việc tốt. Nếu đã muốn hãm hại ta thì làm sao dám để lộ sơ hở? Chủ mưu chính là kẻ đang đánh cờ kìa.”

Y dứt lời, lại thở dài nói tiếp: “Người cũng chỉ là quân cờ mà Thái hậu dùng để đối đầu với ta. Ta cũng là quân cờ, bị các gia chủ kia mang ra để đối địch. Trên bàn cờ hỗn loạn đến mức nào ta cũng không biết phải nói với người ra sao. Vấn này không thắng không thua, mọi người huề nhau. Nhưng mà ——”

Y cố ý dừng lại một chút, thấy Hoàng căng thẳng, lập tức cười tà ác: “Thái hậu lừa bịp, lộ lá bài tẩy. Ta có thể trút giận, cắt đứt một cái đuôi của bà.”

Bọn họ ngầm hiểu ý nhau, ai cũng không nhắc đến cái tên kẻ chủ mưu là Vân Bạch Lâm. Dung Dận biết ván cờ này diễn ra là vì muốn y lập hậu, không muốn nói ra sợ tăng thêm áp lực cho Hoàng. Hoàng biết Vân Thị phức tạp, cũng không muốn khiến cho bộ hạ thêm phần khó xử. Hắn suy nghĩ một hồi, thở dài nói: “Thật sự quá thủ đoạn, mưu kế được lắm.”

Dung Dận khinh thường, đáp: “Đây mà là mưu kế gì? Lấy tham lam tính toán tham lam, cái này gọi là kế hoạch ấu tã. Kế sách thiên cận, thủ đoạn bỉ ổi, chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt, nào có khí chất thịnh thế của đại gia tộc?”

Y nói xong, lại lo Hoàng sẽ làm bừa, nói tiếp: “Lập quốc trị dân, phải chú trọng đến việc xử phạt theo pháp luật. Lần này chưa bắt được đằng chuôi, không biết nên xử lý bọn họ như thế nào. Người phải tự cảnh giác, đừng để lộ gì ra trên nét mặt, đứng xa xa mặc kệ cho bọn họ bày mưu tính kế, để cho bọn họ dần dần tự mình lộ đuôi. Đến lúc đó tội trạng đủ đầy, một kích mà tấn công mới không thể để bọn họ kịp thời trở tay.”

Phong cách làm việc của Dung Dận lúc nào cũng vậy, Hoàng đã sớm quen rồi, hắn lập tức gật đầu đồng ý, nhớ đến vừa nãy lúc hắn xông vào trong điện, khuôn mặt bộ hạ tràn đầy vẻ thê lương hoảng hốt, trong lòng không khỏi thấy xót xa, vừa đau lòng vừa thương yêu, hắn khẽ sát lại hôn lên gương mặt của Dung Dận, nhẹ giọng nói: “Coi như là kế hoạch ấu tã... Nhưng cũng xem như đã có chút thành công rồi, khiến cho bộ hạ lo lắng vô ích một hồi.”

Dung Dận buồn bực không vui, “ừ” một tiếng đáp: “Ta không am hiểu những... thủ đoạn hãm hại người khác như thế này, cho nên lúc nào cũng phải ngồi trên chịu thiệt. Cũng không phải là không am hiểu, chỉ là ta không muốn làm.”

Hoàng thấp giọng hỏi: “Dù phải chịu thiệt, cũng không muốn làm sao?”

Dung Dận đáp: “Không nghĩ tới... Người khác dùng âm mưu, ta sẽ dùng dương mưu, ta chỉ thích nhìn thấy dáng vẻ của những kẻ đó khi dù biết trước mắt là hố sâu nhưng vẫn phải nhảy vào.”

Y nói xong bỗng thấy vui vẻ, nhào lên người Hoàng hôn lấy hôn để. Hoàng ngửa mặt về phía sau, hứng chịu sức nặng của Dung Dận, rừ mi mắt thấp giọng nói: “Bộ hạ nếu giấu giếm ta, ngoài mặt lập nữ tử Vân Thị lên làm hậu, thì cũng sẽ chẳng xảy ra nhiều chuyện đến như vậy.”

Dung Dận ừ hử qua loa, ngậm lấy đôi môi Hoàng nhỏ giọng đáp: “Cái này gọi là không then với lòng. Bốn chữ này, là gánh nặng, cũng là trụ cột. Trong mọi việc, nếu như không đặt nặng, không then với lòng thì sẽ bớt đi vất vả, nhẹ nhõm hơn nhiều. Nhưng đồng thời cũng dễ mất đi ý chí, ngã quỵ trước phong ba.”

Hoàng nhẹ giọng nói: “Ta sẽ là trụ cột của bộ hạ. Chúng ta cùng nhau chống đỡ trời đất.”

Dung Dận cực kỳ vui sướng, ôm lấy Hoàng thật lâu vẫn không chịu buông tay.

25. Chương 25: Lòng Dạ

Một cơn hoảng loạn cứ lặng yên, tựa như mây thừa gió nhẹ mà trôi qua như vậy. Hôm đó Lục Đức Hải say rượu, thay Hoàng làm tân lang một đêm. Hắn say rượu mơ hồ, cực kỳ chủ động, nữ tử kia cũng bị chuốc thuốc kích thích, hai người mất cảnh giác, vô tư dạo một vòng quanh quỹ môn quan. Sang ngày kế tiếp Lục Đức Hải hối hận khôn nguôi, nhưng gạo đã nấu thành cơm mất rồi. Cũng may hôm đó trong tiệc rượu, Dương giáo úy đã làm quen được với một vị công tử thế gia, mặc dù phẩm cấp không cao như Hoàng, nhưng hai người lại cực kỳ hợp ý. Vì vậy ai ai cũng vui mừng, Dương giáo úy được đền đáp xứng đáng, Lục Đức Hải nạp được mỹ thiếp. Nữ tử này thấy Lục Đức Hải chức vị cao, trong nhà lại yên tĩnh nhẹ nhàng, lập tức nhận hắn làm phu quân, kể lể về thân thể đau khổ, cầu xin Lục Đức Hải chuộc em gái của mình ra. Lục Đức Hải rất thương xót, ra mặt giúp nàng cứu em gái mang về phủ, hứa rằng tương lai sẽ giúp nàng tìm một người tốt để gả cho. Nào ngờ cô em gái mới là người có sắc đẹp tuyệt trần, phẩm hạnh nhu mì, dịu dàng đáng yêu, còn hơn chị mình ba phần. Sớm chiều chung sống khó tránh khỏi nảy sinh tình cảm, Lục

Đức Hải quyết định nạp luôn người em gái làm thiếp, hai nữ tử kiều diễm, ai ai cũng ước ao, tựa như một câu chuyện kết thúc có hậu.

Mưu kế của Thái hậu thất bại, Dung Dận tranh thủ nhân dịp cháy nhà chạy đi hôi của, để cho Hoàng chủ trì toàn cục, lòng sục nội ứng của Thái hậu ở trong triều. Chẳng qua lần đầu tiên Hoàng ra tay khó tránh khỏi vẫn còn non kém, trong một lần lỡ tay đã giết lầm nội ứng của Vân Thị. Vân Bạch Lâm tức thì cảnh giác, thu lại tất cả đầu mối. Thánh thượng không có hành động mới, hẳn không biết rõ được nội tình bên phía đối phương cho nên không dám làm càn. Vân An Bình hung ác muốn lên mặt dạy dỗ Hoàng để trẻ tuổi, mượn dịp năm mới nói muốn ở nhà hưởng phúc không thích ra khỏi cửa, viết năm phong mật thư truyền đến các đại thế gia khắp chín bang ngay trong đêm, đồng thời triệu hồi Vân Nhu Vân Uyển, để các nàng năm sau rời cung. Gió mưa sắp kéo đến, nơi nơi hoàn toàn tĩnh lặng. Các bang cầu mong điềm lành, cùng nhau chúc mừng năm mới sung túc thịnh vượng. Đầu năm thứ mười chín, triều đại Gia Thống cứ bình thản như thế mà trôi qua.

Sang xuân chính là tháng Giêng. Sinh nhật của đại giáo tập Vô Hách Điện cũng nằm trong tháng Giêng, đến ngày này, trong cung đều có tổ chức yến tiệc. Chúng võ giả tề tụ ăn mừng ở Vô Hách Điện, Hoàng cũng đến tham dự, náo nhiệt đến tận đêm khuya mới tàn tiệc.

Đại giáo tập uống nhiều rượu, tan tiệc xong Hoàng lập tức đỡ hần về phòng nghỉ ngơi. Chờ thay y phục cho cha xong, đỡ hần lên giường, Hoàng lấy ra một hộp quà, cung cung kính kính đặt ở trước mặt đại giáo tập, quỳ xuống dập đầu ba cái, nói mấy câu cát tường. Đại giáo tập xót hần gầy gò, vội vàng gọi dậy, để cho hần ngồi bên cạnh mình, mở hộp quà ra thấy bên trong toàn là lễ vật thường dùng để biếu trưởng bối nhân dịp lễ mừng, đào mừng thọ, bánh phúc, bánh bơ bình an được sắp xếp chỉnh tề, ngoài ra còn có một trái táo màu đỏ rực. Lễ vật mặc dù bình thường nhưng thứ gì cũng tinh tế, ngay cả cái khay cũng điêu khắc hoa văn tỉ mỉ, dễ dàng thấy được giá cả không hề rẻ chút nào. Đại giáo tập tiện tay ăn một miếng bánh, oán trách nói: “Tốn tiền như thế để làm gì!”

Hộp lễ vật này có chút quy tắc, nếu đã mở ra rồi thì phải ăn cho hết mới nhận được phúc khí năm mới. Bánh trái được làm khéo léo, đại giáo tập trong một thoáng đã ăn quá nửa, nhưng vẫn không quên trách móc Hoàng xài tiền bậy bạ mua đồ đắt tiền. Hoàng ngoan ngoãn ngồi nghe, chờ cha ăn hết điểm tâm rồi, hần mới từ từ lết ra mép giường, thận trọng nói: “Không phải ta mua. Là bệ hạ tặng đó.”

Đại giáo tập đang gặm táo, nghe Hoàng nói xong tức khắc ngăn người, lập tức phun miếng táo trong miệng ra ngoài. Thế nhưng hộp quà đã bị hần ăn gần hết, làm sao có thể không nhận cho được? Trong phút chốc hần giận muốn xông máu, chửi như tát nước, cầm trái táo ném lên người Hoàng. Hoàng đã sớm đề phòng, bị đánh sẽ bỏ chạy ngay, hần nhảy mấy bước ra bên ngoài, đứng ở cửa sổ nói: “Hộp cũng đã mở ra, làm sao có thể trả về được? Cha đã ăn hết rồi mà, đây là do bệ hạ sai ngự thiện phòng làm riêng cho cha đó, chớ phí phạm đồ ngon.”

Hần nói xong, nghe thấy bên trong có tiếng mắng mỗ không dứt, cha đã giận đến mức đang cúi xuống đất tìm giày đánh hần, vội vàng nhắc chân bỏ chạy ngay. Đến lúc đại giáo tập chạy ra bên ngoài thì người đã sớm không còn bóng dáng.

Vài ngày nữa trôi qua, hôm nay có giờ học võ. Dung Dận bước vào Vô Hách Điện, thấy đại giáo tập đã dẫn các vị võ giả cung kính đứng chờ, lập tức khom người, hành lễ bình thường với trưởng bối. Thân phận y tôn quý, trước đây lúc nào cũng chỉ gặt đầu một cái, hôm nay trịnh trọng lấy thân phận tiểu bối để hành lễ, ý muốn tỏ ra tôn trọng thân mật, đồng thời cũng không đánh mất nghi phạm của đế vương, trong lòng đại giáo tập bỗng có cảm giác thỏa mãn mơ hồ. Cử chỉ ngày xưa của Hoàng để hần vẫn ghi nhớ kỹ, cũng rất kính nể vị đế vương thánh minh này, lúc Hoàng xảy ra chuyện, trong lòng hần tuy tức giận nhưng cũng không oán hận. Giờ đây Hoàng đã như ý mà rời cung, Hoàng để lại thể hiện thành ý, nỗi ức chế trong lòng hần đã sớm tiêu tan rồi. Cứ nghĩ rằng Phật tổ muốn thử thách con người, đứa trẻ can qua một lần cũng coi như chịu nạn thay cho người đời, xem như là công đức, huống chi chính bản thân hần cũng nguyện ý. Luyện tập cả buổi, đến lúc cần phải động chạm cơ thể Hoàng để uốn nắn động tác cho y, hần lập tức háng giọng nói với Hoàng: “Bảo Trụ đến đây, chỉnh sửa động tác cho bệ hạ.”

Trong phòng luyện võ ngoại trừ người hầu kiểm và cung nhân, các vị giáo tập của Vô Hách Điện và võ giả cũng đều đang có mặt để hỗ trợ. Hoàng bất ngờ không kịp đề phòng, bị cha gọi lớn ngay trước mặt mọi người như vậy bỗng chốc đỏ bừng mặt. Hần nhắm mắt, từ từ đứng dậy đi vào sân, cảm thấy cả người mình

như đang bốc cháy, xấu hổ lúng túng không tài nào ngóc đầu lên nổi. Hấn cũng không dám nhìn Dung Dận, chỉ hơi cúi đầu, tay vừa nhẹ nhàng khoác lên vai Hoàng đế đã run rẩy dữ dội.

Dung Dận cảm thấy rất vui, thấp giọng nói: “Cha có ý tốt, vì sao ngươi lại phải xấu hổ chứ?”

Hoàng tử như bị sấm sét đánh trúng đầu, lập tức cứng đờ người, ngay cả từng sợi tóc cũng như đang tỏa ra hơi nóng, lúng túng co rúm lỗ tai. Hấn chịu không nổi, qua loa sờ mấy cái trên người Dung Dận rồi tức khắc lui ra ngoài, chỉ hận không có cái kẻ hở nào trên mặt đất mà chui vào. Chờ đến khi Dung Dận kết thúc giờ học võ, trong lòng hấn vẫn còn thấy hoảng hốt, đổ mặt đi theo sau lưng Dung Dận không hề lên tiếng.

Bọn họ cùng nhau đến Tụ Thủy Các để lấy sách, trời lạnh nước cạn khô, ao nước trong Các tràn đầy cát mịn, tạo thành hình dáng uốn lượn tựa như sóng nước. Dung Dận đứng bên bờ ao một lát, quay đầu lại thấp giọng hỏi: “Có vui không?”

Hoàng tử đổ mặt đáp: “Vui.”

Dung Dận nói: “Ta lại thấy ngươi chẳng vui gì cả. Nhìn ngươi sợ hãi kìa, trông hệt như con thỏ đang dè chừng.”

Hoàng tử nhẹ giọng phản bác: “Trước lúc đến Vô Hách Điện, chẳng phải bệ hạ cũng đã rất hồi hộp hay sao? Bệ hạ cũng là con thỏ đang dè chừng.”

Dung Dận không cãi lại được, nghiêng đầu nói: “Vậy ngươi lại đây, để cho hai con thỏ kề sát vào nhau nào.”

Hoàng tử đổ mặt, bước lên phía trước một bước, cùng Hoàng đế vai kề vai đứng cạnh bên nhau.

Bọn họ đứng bên bờ ao nhẹ giọng nói chuyện phiếm, âm thanh tuy nhỏ nhưng vẫn bị Vân Uyển đang đứng trong kho sách nghe thấy rõ ràng. Trong cung phòng vệ nghiêm ngặt, Hoàng đế dừng lại ở đâu, nơi đó không được phép có người dừng chân, khắp nơi rộng rãi thông thoáng, ngay cả hơi thở cũng có thể nghe thấy. Dưới mái hiên được cây cổ thụ che chắn, đứng bên ngoài không thể nhìn thấy được phía bên trong đang có người, thế nhưng người nấp bên trong vẫn có thể nghe được rõ ràng động tĩnh ở bên ngoài. Vân Uyển vô tình đến đây, hiện tại không đời nào dám bước ra. Chỉ còn cách dẫn nữ quan chủ trì của mình đến đứng chờ nơi kệ sách một lát. Vị nữ quan kia vốn là người được Vân Thị bố trí ở trong cung, tương lai đã định sẽ đi theo Vân Uyển, không dám nói xằng với người ngoài nhưng vẫn có thể trêu ghẹo mấy câu với Vân Uyển, lập tức lặng lẽ cười nói: “Bệ hạ tuy nhìn uy nghiêm, nhưng thật ra cũng rất hiền lành. Cô nương có thấy vậy không?”

Vân Uyển gật đầu, lặng lẽ thở dài.

Nàng đã nghĩ đến nhiều chuyện lắm.

Nàng chẳng qua chỉ có chút nhan sắc, em gái họ của nàng cũng rất xinh đẹp. Nàng cho rằng bệ hạ sẽ thương xót mỹ nhân, nhưng không.

Bệ hạ cao lớn nghiêm khắc, thủ đoạn ngang tàng năm đó vẫn còn lưu truyền mãi cho đến tận bây giờ, nàng cho rằng y cũng sẽ chẳng dụ dỗ mình, nhưng không phải vậy.

Bệ hạ nghe nàng đánh đàn, còn sai người mang chim anh vũ đến cho nàng chơi. Được y chú ý dù chỉ trong chốc lát cũng đã đủ để khiến nàng thỏa mãn. Nàng sẽ có cơ hội lên làm Hoàng hậu, ôn hòa nhã nhặn, đài các trang nghiêm. Nàng vốn đã chuẩn bị xong những lời khéo léo, duy trì danh dự đoan trang, thâm tóm quyền lực hoàng thất, nhân dịp đêm hôm đó thừa ân... Nhưng cũng không phải thế.

Bệ hạ ban cho nàng mười đầu minh châu, sau đó có rất nhiều người đến thăm hỏi nàng. Bảo nàng cố gắng nhớ lại xem mình có mạo phạm gì đến Hoàng đế hay không, không may nghịch phải vậy rờn.

Hỏi đến mức nàng cảm thấy rất phiền phức. Tại sao lại nhất định cứ phải là lỗi của nàng. Tại sao tất cả mọi người không thể nhận ra rằng bệ hạ đã có người trong lòng mất rồi.

Mà chuyện này... Nàng cũng không thể ngờ.

Không thể ngờ rằng trong chốn thâm cung này vẫn có người thật lòng.

Thật lòng, chân tình. Cũng thực liều lĩnh, ngu dại.

Ngay cả nàng là một cô nương khuê các thì vẫn hiểu được gánh nặng đang đè trên vai nặng biết bao nhiêu. Trong gia tộc, nam tử là cành cây, phải cố hết sức mở rộng vườn xa, nữ tử lại là rễ cây, đan chen khó gỡ, vững chắc bên thành một mối với các gia tộc khác. Hoàng thất tuy tôn quý nhưng cũng chỉ là một thân cây, căn cơ muốn vững chải thì phải liên kết với thế gia. Gia tộc phồn thịnh, tất cả là một, làm sao có thể chứa chấp tình riêng và buông thả? Gông xiềng tuy khuất, nhưng dù sao cũng là hoàng kim.

Nàng không nói gì, nữ quan chủ trì cho rằng nàng đang thương tâm, thấp giọng trấn an: “Cô nương chớ đau lòng, Thiên hạ không có cha mẹ nào mà không xót con gái, cô nương phẩm chất thế gia, còn sợ không tìm được đáng phu quân xứng đôi vừa lứa hay sao? Gả đi cũng sẽ trở thành chủ mẫu, chẳng kém với trong cung là bao.”

Vân Uyển thở dài, thấp giọng đáp: “Đúng vậy. Đi đâu cũng như nhau cả mà thôi.”

Hai người đợi hồi lâu, thấy chướng điện nữ quan dẫn chúng cung nhân tiến bệ hạ ra ngoài. Trong cung trật tự nghiêm khắc, nữ quan vào cung cũng từ người hầu mà lên, từng cấp từng cấp sát hạch thăng chức, không có lý lịch hai ba chục năm thì không thể nào cầm quyền. Vân Uyển thấy bên ngoài có một vị nữ quan tóc mây nhỏ nhắn, cùng lắm cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, lập tức kinh ngạc kêu lên: “Vị này thật nhỏ tuổi!”

Nữ quan chủ trì cũng bước lên nhìn lướt qua, cười nói: “Cô nương thường ở tại Nguyên Giang nên không biết, vị này là người của Lưu gia, trưởng nữ nhà tử tước thượng thư Lưu đại nhân, tên là Triển Mi. Gia thế như vậy, nhưng sau khi vào cung làm nữ quan thừa ân lại xin làm nữ quan hầu sách, chướng điện cáo lão, nàng lập tức lên kế nhiệm.”

Nữ quan không được phép lập gia đình, phải ở trong cung hầu hạ cho đến cuối đời, kể từ đây chính là người của hoàng gia, cũng chẳng được tôn vinh như phi tần. Phàm là nhà ai có gia thế cao một chút đều không muốn cho con gái mình vào làm nữ quan. Vân Uyển rất bất ngờ, hỏi: “Đang yên đang lành như vậy tại sao lại muốn làm nữ quan?”

Năm đó chuyện Triển Mi tháo đi đường viền màu tím trên cổ áo để nhập cung, trong cung xôn xao bàn tán, ai ai cũng biết. Nữ quan chủ trì thấp giọng nói: “Chính nàng là người nói rằng nàng phiền chán lễ nghi phức tạp, chuyện nhà chuyện cửa dung tục, tình nguyện bầu bạn cùng sách mực, thanh thanh tĩnh tĩnh sống qua ngày. Nghe nói vốn là nàng được sắp đặt để kết thông gia với Lâm Thị, chắc là ngại nhà bên kia thị thiếp nhiều quá.”

Nói xong nàng che miệng cười: “Trong nhà dạy dỗ không tốt, tuổi trẻ nông nổi, lại không hiểu sự đời. Mặc dù sau này hối hận vẫn có thể rời cung, nhưng thanh xuân của nữ tử được bao nhiêu năm, cô nương lớn tuổi thì còn ai cần nữa chứ? Lưu đại nhân cả một đời thanh danh, đến lúc về già lại bị khuê nữ bôi nhọ, khắp hoàng thành ai ai cũng đâm thọt cười nhạo hắn, trong lòng rất chua xót.”

Vân Uyển ngăn người, hỏi: “Nhà nàng... Tại sao lại để cho nàng nhập cung?”

Nữ quan chủ trì đáp: “Người ta là tiền trăm hậu tấu. Chờ đến khi cha mẹ biết được thì lý lịch đã lên, quần áo cũng đã đổi, còn có thể làm gì hơn cơ chứ?”

Vân Uyển nhìn không được, lại liếc mắt ra bên ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Nàng... Nàng lớn gan như vậy.”

Trong lòng nàng bỗng dưng xúc động, bị một ý tưởng điên rồ đáng sợ mê hoặc, theo bản năng siết chặt khăn tay, mắt hồng mắt vía hỏi: “Chỉ cần... Chỉ cần tìm chướng điện nữ quan nói là không muốn xuất giá, thì sẽ được sao?”

Nữ quan chủ trì cười đáp: “Nào có dễ dàng như vậy! Nghe nói vị Triển Mi cô nương này đọc đủ thứ thi thư, văn chương kinh sử đều am hiểu tường tận, lúc làm thừa ân nữ quan rất được chướng điện yêu thích. Không có đôi chút bản lĩnh như thế thì dựa vào cái gì để người ta có thể che chở chứ?”

Vân Uyển kinh ngạc suy nghĩ một hồi, nói: “Ta... Ta có thể làm được mấy món bánh trái ngon.”

Nữ quan chủ trì sợ hết cả hồn, thấy Vân Uyển tựa hồ như đang muốn đi theo con đường đó, vội đáp: “Cô nương chớ có nói nhảm. Biết nấu ăn cũng được, quản lý sách cũng hay, nhưng có giới giang đến mấy thì cũng chỉ để hầu hạ người khác. Trước mặt trông rạng rỡ như vậy nhưng đằng sau lại chẳng có lấy một người

đàn ông để dựa vào, không biết lạnh lẽo biết bao nhiêu mà kể. Nữ tử nhất phẩm thế gia vào cung làm nữ quan, gia tộc cũng theo đó mà mất mặt, Lưu đại nhân đã từng đến khóc trước mặt ngự giá, nét mặt già nua mất hết thể diện.”

Vân Uyển vội hỏi: “Bệ hạ đã nói thế nào?”

Nữ quan chủ trì bĩu môi, đáp: “Thánh thượng lại còn nói giúp cho Triển Mi, bảo nàng có chí lớn. Chí lớn thì tại sao không thể làm nương nương cơ chứ? Giống như cô nương đây, đứng đầu hậu cung, là bậc mẫu nghi thiên hạ thì mới gọi là chí lớn.”

Vân Uyển rất buồn bã, thấp giọng nói: “Chí lớn chí bé, cũng không phải do ta quyết định.”

Nàng lần nữa nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, thấy ngự giá đã đi xa, chướng điện nữ quan trẻ tuổi đang chỉ huy cung nhân mang rương sách dọn vào trong điện.

Lần này sách có đến hơn hai ngàn loại, đều là những bản gốc sách quý mượn từ các nhà Nho giáo. Tụ Thủy Các mang đi sao chép lại, phân phát đến các phường in sách, nhập vào phòng đọc cho học trò tham khảo. Sách vốn là thứ đồ xa xỉ, học giả viết sách xong cũng chỉ in ấn ra mấy trăm bản, gửi đến thư phòng của các đại thế gia, qua một thời gian đã mất tăm mất tích. Con cháu nhà nghèo mặc dù có tài muốn đi học cũng chẳng có lấy một quyển sách để đọc. Dung Dận từ sau khi chấp chính mới thúc đẩy khoa cử, bắt đầu phát lệnh in sách phân phát trong dân gian. Y bận rộn chính vụ, những chuyện này thường giao cho chướng điện nữ quan gắng sức lo liệu. Trước mắt việc khoa cử đang dần được mở rộng, nhưng thi về cái gì, học cái gì thì vẫn còn khá mơ hồ, thế nên đầu năm Dung Dận đã hạ chỉ, cho Đô sát viện và quan tham chính ngự thư phòng đến Tụ Thủy Các xem sách, nhanh chóng định ra loại sách nào nên được phổ biến rộng rãi, Lục Đức Hải và Hoàng cũng nằm trong số đó.

Hôm ấy trong tiệc rượu, Lục Đức Hải thấy Hoàng không từ mà biệt, trong lòng thấy có hơi chột dạ. Mỹ nhân kia vốn là định giao cho Hoàng, ai dè lại bị hắn chiếm mất, mơ mơ hồ hồ sợ rằng tương lai nếu như Hoàng biết được sẽ chiếm lại. Hắn dò xét Hoàng mấy lần, hỏi tình hình thế thiếp nhà hắn, thế nhưng Hoàng lúc nào cũng đáp không rõ ràng, khiến cho hắn có chút căm tức, nghĩ rằng mặc dù hắn được tiến cử nhất phẩm nhưng cũng chỉ là con nhà nghèo, cho nên mới khiến người khác xem thường. Chức quan của Hoàng còn không cao bằng hắn, chẳng qua là quen biết Vân Hàng Chi cho nên mới không thềm để người khác vào trong mắt, thật sự là thói đời đen bạc.

Hắn nhờ vào ân huệ mới được vào triều, trong lòng chất chứa cả bầu trời nhiệt huyết, thế rằng muốn mở đường máu hết lòng vì triều đình, lập chí lớn muốn đứng trong hàng cửu khanh, lên được chức thượng thư taten trung với ngự tiền mới không phụ lòng bệ hạ quan tâm. Nhưng hiện giờ hắn đang ở Đô sát viện quản lý việc khoa cử, toàn giao thiệp với học trò con nhà nghèo, trong tay không có thực quyền, muốn cầu cạnh người khác điều dặt cũng chẳng móc nối nổi quan hệ, cho nên khó tránh khỏi nôn nóng. Hôm nay tuân lệnh vào Tụ Thủy Các xem sách, ngay cả rời cung cũng chẳng thể tự do, một nửa là nhớ nhà, một nửa là cảm thấy việc đang làm quá thanh bần, ngày ngày phiền muộn.

Chớp mắt đã ra Giêng, tham gia khoa cử có đến một trăm hai mươi người, Dung Dận tự mình triệu kiến, giữ lại chừng mười người. Lúc phân đến các địa phương để nhậm chức cũng ban cho con dấu, cho phép bọn họ tấu báo với bên trên. Y trong bóng tối mang tai mắt và nội ứng của mình giao hết thảy cho Hoàng, Hoàng lúc bấy giờ mới biết đến sự tồn tại của hòm thư tín bí mật kia, phần lớn đều là tin tức đến từ các học giả sĩ tử sau khi tham gia khoa cử. Hắn và Dung Dận có phong cách hành sự khác nhau, nhìn hòm thư bỗng thấy bất bình vì nỗi khổ của dân sinh, lấy danh nghĩa Hoàng để ban ân rộng rãi. Dung Dận lại có tính toán khác, bảo hắn dùng con dấu riêng của y, thuận tiện sau này công bố cho mọi người.

Thêm vài ngày nữa trôi qua, ngự giá thân chính đến cử hành lễ tịch điền khuyến nông. Vân Bạch Lâm thừa cơ gửi thư cho Vân Uyển. Hắn làm người khoan dung rộng lượng, đối xử với con cái cũng như người ngoài, lúc nào cũng tôn trọng, đưa ra quyết sách gì sẽ không hề giấu giếm, lập tức nói cho Vân Uyển biết trước mặt tiết trời ở Ly Giang đã ấm trở lại, công trình trị thủy đang tiếp tục bắt tay vào việc, bạc trong triều đình đã sắp cạn, tiếp đến sẽ bắt lực, thế nào cũng phải dựa vào thế gia, Vân Thị dự định sẽ liên hiệp với Ly Giang hai nhà Chu – Long, cắt đứt tiếp viện cho triều đình, lợi dụng yếu điểm để uy hiếp. Nguyên Giang trước kia là cửa sông, hiện giờ bị bùn lầy không thông, nếu không phải do Vân Thị mở cửa quận thì triều đình ngồi trên cao có cố gắng bỏ công bỏ sức đến mấy cũng chỉ phí công, phải hiểu rằng nước có thể nâng

thuyền thì cũng có thể lật thuyền, thiên tử tôn quý nhưng cũng không thể tự do buông thả, không biết chừa lại đường sống cho bề tôi. Lần này mười phần nắm chắc hết chín, triều đình tất sẽ nhượng bộ. Chẳng qua trước mắt vẫn còn đôi chút lo lắng, thiên tử ắt hẳn cũng có gia tộc nâng đỡ, Ly Giang đương nhiên là trên dưới một lòng, nhưng vẫn sợ bị gia tộc khác cản trở. Hắn từ lâu đã không chú ý đến một sự thật rằng thế lực của tả thượng thư Lưu Doanh ở trong triều hoàn toàn không thể khinh thường. Hy vọng rằng hắn có thể khoan tay đứng nhìn, đừng xen vào phá đám.

Hắn phân tích tình thế xong, lại bảo Vân Uyển nhanh chóng thoát thân mà ra ngoài, sợ một khi hai phe bắt đầu đối địch, con gái bị kẹt lại ở trong cung sẽ trở thành con tin. Vân Uyển cẩn thận đọc bức thư, chỉ cảm thấy trên giấy đầy mùi sát khí, ngôn ngữ tuy bình thường nhưng bút mực đều đã thấm đẫm ánh đao. Nàng sững sờ hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi.

Có người là Đào Hoa tiên trên nhánh anh đào, có kẻ lại phải khom lưng cúi mình trước xe ngựa. Nàng đã nửa đời làm bùn nát, không có sức để chống lại tai ương, nhưng nàng vẫn có thể khiến cho lòng cha bớt đi vương bận, thanh thần uống rượu rồi ngủ quên dưới nhành hoa.

Quên mình dần thân, gánh lấy trách nhiệm, hưởng thụ hạnh phúc, mới là tấm lòng của nhi nữ thế gia.

Trong lòng nàng vô cùng bình tĩnh, mở nắp lò xông trầm Thụy Thú ra, nhét bức thư vào. Cung nhân đang đứng hầu ở bên ngoài, nàng lập tức gõ một tiếng lên song cửa sổ, lạnh nhạt nói: “Tối Tụ Thủy Các mời chưởng điện nữ quan đến đây.”

26. Chương 26: Tù Cơ Ứng Biến

Triển Mi là nữ quan trong cung, gia thế hai người mặc dù ngang hàng nhưng thân phận giờ đây lại thấp hơn Vân Uyển một bậc. Nàng đi theo cung nhân vào trong thiên điện, thấy Vân Uyển đã nghiêm trang đứng chờ, vội vàng khom người làm lễ.

Vân Uyển đáp lễ, thấp giọng nói: “Nghe bảo đột vừa rồi Lưu đại nhân thân thể bất an, hiện giờ đã khá hơn rồi chứ?”

Vân Thị và Lưu Thị đứng ở hai phe cánh khác nhau, hai vị thượng thư đại nhân tranh giành cầu xé lẫn nhau đã mười mấy năm, thường ngày hiếm khi lui tới. Vân Uyển đột nhiên thăm hỏi, Triển Mi bỗng thấy khó hiểu, chỉ đành cẩn thận ứng đối: “Đã khỏi bệnh rồi.”

Vân Uyển cười một tiếng, đáp: “Vậy ta an tâm rồi.”

Nàng cũng không ngồi xuống, chỉ đứng xa xa, quan sát Triển Mi một hồi rồi mới nói: “Uyển Nhi phẩm hạnh kém cỏi, đã bị bệ hạ ban thưởng minh châu, ắt hẳn chưởng điện đã nghe nói.”

Chuyện này đương nhiên Triển Mi biết, chẳng qua Vân Uyển lấy danh nghĩa của Thái hậu để vào cung yết kiến, dù cho ngoài mặt bệ hạ có ban thưởng minh châu làm lễ ra mắt thì vẫn không sợ đánh mất vị trí Hoàng hậu. Vân Uyển đột nhiên thẳng thắn nói ra như vậy, Triển Mi cũng không tiện trả lời, chỉ đành biết giữ im lặng.

Vân Uyển chờ một chút, lại chậm rãi nói: “Người nhà muốn ta quay về Nguyên Giang để học thêm một ít phép tắc, Thái hậu đã ban ân điển, cho ta mang theo hai vị nữ quan cùng trở về, thiếp thân để dạy dỗ lễ nghi trong cung. Ta vẫn ngôn vụng về, thấy chưởng điện văn chương đầy mình mới chợt nhận ra thiên hạ này quá rộng lớn, trong lòng cực kỳ hâm mộ. Vì vậy mới mạo muội đưa ra yêu cầu, muốn lấy lễ nghênh đón chưởng điện cùng ta trở về Nguyên Giang.”

Triển Mi bỗng chốc giật mình, vội vàng cự tuyệt: “Ta mang trong mình chức trách, sợ là không thể giúp đỡ.”

Vân Uyển nói: “Ta sẽ bẩm báo với Thái hậu, an bài một người thích hợp để thay thế cho ngươi.”

Triển Mi hoảng hốt, chỉ cảm thấy cơn lạnh thấu xương từ từ dâng lên. Con cháu thế gia suốt ngày ở trong nhà cao cửa rộng nghe quen tai nên cũng bị ảnh hưởng, dù ngoài mặt có vẻ không hiểu chuyện, nhưng thực chất cảm rõ tranh đoạt lợi ích chính trị cũng rất căng thẳng. Vân Uyển vừa mở miệng, nàng đã nhận ra được Vân Thị đang muốn bắt mình làm con tin, lợi dụng điểm yếu để uy hiếp cha mẹ. Nàng đã thoát ra khỏi sự che chở của gia tộc, ở trong cung cũng chỉ là một nữ quan nho nhỏ, làm gì có sức mạnh để chống đối? Nàng không khỏi hoảng sợ không yên, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Cha mẹ trong nhà, Triển Mi không dám bắt hiểu. Nguyên Giang đường xa, xin đợi ta về bẩm báo với cha mẹ trước, chắc hẳn Thái hậu cũng sẽ thông cảm.”

Vân Uyển đáp: “Là một thần nữ, dù sao đi nữa thì cũng phải trước chữ trung sau chữ hiếu, Lưu đại nhân hẳn là sẽ hiểu thôi. Nguyên Giang đường xa, ít ngày nữa phải lên đường, chưởng điện hãy nhanh chóng chuẩn bị hành trang đi.”

Nói xong nàng vung tay, gọi hai vị cung nhân tới bảo: “Chưởng điện là khách quý của gia đình ta, từ hôm nay các người hãy ở bên cạnh hầu hạ nàng, không được sơ suất.”

Hai vị cung nhân kia đều có võ công, cùng thi lễ xong lập tức kẹp Triển Mi ở giữa. Triển Mi sốt ruột, nghiêm nghị trách mắng: “Đừng động vào ta! Ta là nội quan tam phẩm được bệ hạ ngự bút sắc phong, không có lệnh bên ngoài thì không ai được phép chạm vào ta!”

Vân Uyển không trả lời, chỉ khom người thật sâu thi lễ.

Một vị cung nhân cười nói: “Không dám xúc phạm chưởng điện, có gì sai phạm, mong chưởng điện hết lòng dạy bảo.”

Triển Mi bỗng chốc không nói nên lời. Ánh mặt trời đầu xuân rạng rỡ, chiếu vào đại điện tựa như đang muốn làm băng tuyết tan chảy. Nàng và Vân Uyển đứng ở hai đầu đại điện, hai người tựa như nhau, tóc mây khảm vàng, cung sa dĩ lệ, đều xuất thân từ gia tộc, được dạy dỗ tôn quý thanh nhã. Triển Mi bước lên phía trước hai bước, cách bậc thềm lạnh lẽo hoa lệ hỏi: “Nhà người rốt cuộc đang muốn làm gì?”

Vân Uyển rũ mi, vẫn như cũ cúi đầu thi lễ.

Triển Mi ngẩng đầu lên, xoay người đi ra ngoài.

Nàng bước xuống bậc thềm cao cao, đi vào khoảng sân rộng lớn ở trước điện. Giày gấm thêu hoa lặng yên đạp lên nền đá xanh, cánh bướm nhỏ khẽ vỗ cánh lướt qua mũi giày tơ vàng đính ngọc. Nàng đi men bức tường đỏ ngói xanh, dọc theo đó đi ngang qua chín lớp cửa to lớn. Nàng tựa như một đóa hoa, cũng như một hạt cát bé nhỏ, yên lặng mà êm ái lướt qua, không có bất kỳ ai chú ý đến nàng. Hai vị cung nhân kia vẫn luôn đi theo nàng, chiếc bóng thật dài ôm lấy từng bước chân. Nàng nhìn thấy nhưng giả vờ như không quan tâm, bình tĩnh đi thẳng đến ngự thư phòng.

Đang trên đường đi ngang qua Tụ Thủy Các, xa xa nhìn thấy mái hiên của cung điện, Triển Mi mới chợt nhớ ra ngự giá đã cử hành đến lễ tịch điền khuyến nông, ngay cả cha nàng cũng đi theo.

Nếu đã dám ra tay, dĩ nhiên phải chọn thời cơ tốt.

Trong lòng Triển Mi bỗng chốc lạnh như băng.

Rồi đột nhiên nàng bỏ chạy. Ra sức chạy, hít một hơi thật sâu dốc hết toàn bộ sức lực mà chạy. Nàng chạy thật nhanh, chạy tựa như một nha đầu quê mùa chưa từng được ai dạy dỗ, nhưng dù có như vậy thì hai vị cung nhân kia vẫn sát sao đuổi theo phía sau nàng. Nàng chẳng ngó ngang gì nữa, chạy thẳng vào trong sân của Tụ Thủy Các, nơi này là một phần của ngự thư phòng, cung nhân không có thánh dụ thì không được phép tự tiện bước vào, nàng thấy hai vị cung nhân kia dừng bước ở bên ngoài nhưng vẫn ra sức chạy. Nàng chạy vào trong sân, lúc leo lên bậc thềm bỗng dừng dẫm phải vật quăn, đột ngột té đè lên một người. Người kia “chao ôi” một tiếng, vội vàng đỡ nàng dậy, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Triển Mi ngẩng đầu, nhận ra đối phương chính là Lục Đức Hải ở Đô sát viện. Bọn họ tuân mệnh đến đây đã hơn một tháng, mọi người đều đã quen nhau, Triển Mi vốn đang định nói vài câu qua loa lấy lệ, nào ngờ vừa ngẩng đầu lên nước mắt đã chực trào, trong chốc lát nước mắt rơi như mưa.

Nàng rất sợ.

Nàng sợ phải một thân một mình đi Nguyên Giang.

Nàng là đứa con gái nhỏ trong nhà, từ bé đã được cha mẹ cưng chiều hết mực, ngày ấy xin vào cung làm nữ quan đã khiến cha tức giận đến mức bị bệnh nặng. Nàng ích kỷ buông thả như vậy đã quá sức làm khó người nhà, bây giờ còn bị người khác lợi dụng để ép buộc cha phải nghe lời. Nàng không có hứng thú với việc chia bè kết phái tranh giành quyền lực, chưa từng hỏi đến chuyện chính sự của gia tộc, chỉ mơ hồ biết trong lòng cha luôn mơ về một giang sơn thịnh thế, vì vậy nguyện hết lòng vì gia tộc. Nàng rất sợ bị ép buộc trở thành con tin, khiến cho cha bị cản trở tứ bề, không thể thực hiện chí hướng.

Nhưng điều khiến cho nàng sợ hơn tất cả... Là cha sẽ bỏ rơi nàng.

Nàng chỉ là thứ bỏ đi, không thể dốc sức vì gia tộc. Họ sẽ vì một mình nàng mà hy sinh lợi ích của cả gia tộc hay sao?

Nàng sợ cha bị uy hiếp. Nhưng nàng càng sợ cha không chịu nổi uy hiếp hơn. Khó cả đôi đường, không biết phải làm sao, nàng chỉ biết khóc như mưa.

Nàng ở bên ngoài khóc lóc tỉ tê, không còn dáng vẻ của tiểu thư đài các, khiến cho tất cả mọi người sôi nổi ghé mắt nhìn.

Triển Mi dần dần ngừng khóc, chợt nhận ra mình đã thất lễ trước mặt Lục Đức Hải, nàng thấy hơi khó chịu, cúi đầu nhận lỗi nói: “Đã khiến cho đại nhân chê cười rồi.”

Nàng thân là chủ nữ của Tụ Thủy Các, xưa nay thận trọng đoan chính, phong thái uy nghi. Hôm nay khóc như hoa lê mắc mưa, còn để lộ chút thần thái của tiểu cô nương, Lục Đức Hải cảm thấy vô cùng thương xót. Hoàng cung trong ngoài khác biệt, hẳn không tiện khuyên giải, đành phải đưa tay bệ một cành liễu mềm, thoáng chốc đã biến ra thành một con châu chấu màu xanh, đưa cho Triển Mi.

Hắn mặc dù chưa mở miệng, nhưng ý tứ khuyên giải đã được truyền đạt hết qua vật này. Triển Mi vuốt ve râu dài của con châu chấu, nhẹ nhàng nở nụ cười. Lục Đức Hải thấy nàng không khóc nữa, lập tức dè dặt hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Triển Mi ngược mắt nhìn lên, thấy Lục Đức Hải đang đứng trước mặt nàng đây bỗng trở nên thật gần gũi, nàng thấp giọng kể lại mọi chuyện cho hắn nghe. Chuyện này dính líu tới ân oán chồng chất của hai nhà Vân – Lưu, Lục Đức Hải có nghe cũng chẳng giúp được gì, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Hay bây giờ ta sẽ xuất cung đến lễ tịch điền, báo tin cho Lưu đại nhân giúp nàng.”

Triển Mi rơi lệ đáp: “Tịch điền đường xa, chờ đại nhân báo tin xong thì ta đã rời đi mất rồi.”

Lục Đức Hải suy nghĩ thấy cũng phải, thở dài nói: “Nước xa không cứu được lửa gần, trong nhà nàng có còn ai khác không?”

Triển Mi khẽ lắc đầu, nhẹ giọng đáp: “Ta giờ đã là người trong cung, chỉ cần Thái hậu ban ý chỉ thì chuyện này sẽ không còn con đường nào để cứu vãn nữa. Trong nhà... Trong nhà không quản nổi.”

Vừa dứt lời nàng đã lại rưng rưng nghẹn ngào. Đôi mắt thật to ngấn lệ khẽ run run, nước mắt bỗng chốc lại lăn xuống. Lục Đức Hải đang đứng cách nàng rất gần, giọt nước mắt kia vừa rơi xuống đã thấm vào vạt áo của hắn, nhanh chóng biến thành một vệt nước. Quả thật như hoa gầy sương trĩu, nước mắt lặng lẽ thấm qua tơ vải. Trong lòng Lục Đức Hải bỗng nóng giận, khí khái dâng lên, xúc động tức giận mắng: “Vân gia ức hiếp người khác quá đáng! Hai nhà tranh quyền đoạt thế thì cũng thôi đi, còn muốn vào cung kéo cả con gái nhà người ta vào cuộc, rốt cuộc là đang muốn rắp tâm làm gì cơ chứ?”

Những lời này của hắn như đang nhắc nhở Triển Mi. Trước mắt bị người khác uy hiếp, chỉ có hai chữ “rắp tâm” mới có thể hóa giải ván cờ. Nếu thật sự phải đi Nguyên Giang thì cũng có sao đâu? Chỉ cần triều đình không ngừng chỉ trích, Vân gia ắt sẽ phải ngoan ngoãn đưa nàng trở về! Triển Mi suy nghĩ một lát thì có biện pháp, đứng dậy hành lễ bái lạy, thấp giọng nói: “Ta có một yêu cầu quá đáng, cầu xin Lục đại nhân hỗ trợ. Mong đại nhân truyền lời lại với người nhà ta, nói rằng Triển Mi đã là người ở trong cung, cháu đích tôn của Vân Thị lại vẫn chưa kết hôn, tình ngay lý gian khiến cho người ta nghi ngờ. Trong nhà ta có huynh trưởng, nghe xong sẽ biết phải sắp xếp như thế nào.”

Nàng và Lục Đức Hải vốn có không có giao tình sâu sắc, chỉ mong đối phương sẽ giúp truyền lời. Nào ngờ Lục Đức Hải lại là người rất có tình có nghĩa, lập tức vỗ ngực đồng ý lại còn xung phong nhận thêm việc, nói rằng hắn có chút quen biết với cháu đích tôn nhà Vân Thị, hắn sẽ thay nàng ra mặt, tìm Vân Hàng Chi khuyên giải đôi câu. Triển Mi vô cùng cảm động, vừa thì lễ vừa cảm tạ, Lục Đức Hải chỉ dịu dàng an ủi, bảo nàng hãy yên tâm. Chớp mắt trời đã gần tối, Triển Mi đành phải rời đi, hai người ước định ngày mai sẽ gặp lại nhau ở nơi này.

Bọn họ đứng bên cạnh ao nước bàn bạc, không hề biết rằng Hoàng lại đang ngồi đọc sách ở trong điện. Từng câu từng chữ đều lọt vào tai của hắn. Trên danh nghĩa hắn đã rời cung, chức quan lại không cao nên không được phép xuất hành cùng ngự giá, Dung Dân đi lễ tịch điền toàn mang theo tam công cửu khanh, nếu hắn cũng đi theo thì quá mức gây chú ý, chỉ đành phải lưu lại, nghiêm chỉnh chọn sách cùng mọi người trong Đô sát viện. Bàn làm việc của hắn đặt ở bên dưới cửa sổ, mục đích ban đầu là muốn được yên tĩnh nhưng không ngờ rằng lại nghe được cuộc nói chuyện riêng của Triển Mi và Lục Đức Hải. Bệ hạ mặc dù đã nói sẽ không cưới Vân Uyển, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn có khúc mắc, giờ nghe nói rằng Vân Uyển rốt cuộc cũng sắp phải đi nên trong lòng vui sướng vô cùng. Chuyện của Triển Mi hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ cảm thấy trước khi đi, Vân Uyển lại còn muốn mang cả người theo, thật sự rất quá đáng. Lục Đức Hải đến tìm Vân Hàng Chi cũng không tồi, dù sao thì chị em trong nhà khuyên nhủ nhau một chút vẫn tốt hơn là để tương lai xảy ra chuyện ồn ào xôn xao.

Hắn đã nghe hết toàn bộ nhưng vẫn giả vờ như không biết gì, chờ đến khi hai người đi cả mới bước ra, trở về Vô Hách Điện tìm cha cùng ăn cơm.

Sắc trời rất nhanh đã trở tối.

Lục Đức Hải hăng hái sôi nổi, nghĩ rằng vừa rời cung phải chạy đi tìm Vân Hàng Chi ngay, cứ lấy mỹ nhân đang trong tình thế dầu sôi lửa bỏng. Chờ đến khi ra khỏi cửa Chánh Dương bị gió lạnh thổi tới tấp, hắn bỗng dưng rùng mình, đầu óc tỉnh táo suy nghĩ thêm một chút, bất chợt cảm thấy quả thực chuyện này rất khó để giải quyết. Vừa nãy hắn bị kích động, đứng trước mặt Lưu nữ quan khoe khoang khoác lác, nhưng thật ra hắn nào có lui tới với Vân Thị. Bất ngờ mò đến nhà người ta thì cũng không khỏi quá đường đột. Hắn ngồi trong xe ngựa suy đi nghĩ lại, nghĩ thế nào cũng thấy không ổn thỏa, chỉ đành phải về nhà trước rồi tính sau.

Hắn vừa về đến nhà đã lập tức mời lão quản gia đến thư phòng, mang chuyện kể lại thật tỉ mỉ. Lão quản gia im lặng nghe hắn kể xong, thở dài hỏi: “Vân gia cô nương kia muốn ép bức Lưu nữ quan đến Nguyên Giang là vì lý do gì?”

Lục Đức Hải ngắt người, đáp: “Chuyện này Lưu nữ quan chưa nói.”

Lão quản gia lại hỏi: “Hai nhà Vân – Lưu là hai thế gia vọng tộc, trong hoàng thành thế lực lớn mạnh, con cháu thì có hơn ngàn người. Chừng mấy đời nay đã luôn bất hòa, rốt cuộc bọn họ từng có ân oán chồng chất như thế nào, đại gia có biết không?”

Lục Đức Hải há hốc mồm cứng lưỡi, không thể trả lời được.

Lão quản gia lắc đầu, thở dài nói: “Đại gia chẳng biết gì cả, vậy mà lại ôm đồm chuyện lên người, tại sao không tự suy nghĩ đến đường lui của bản thân? Chuyện này mà thành, Lưu nữ quan đương nhiên sẽ nhớ ơn người, nhưng người lại đắc tội với Vân gia, tương lai phải đối phó ra sao người có nghĩ đến hay chưa? Lưu đại nhân là quan thượng thư, chỉ cần dậm chân một cái cũng có thể khiến cho triều đình chấn động, đại gia nhúng tay vào việc nhà của người ta, quản cả chuyện của khuê nữ nhà họ, làm sao có thể tránh khỏi bị người khác hiềm nghi?”

Những lời này khiến cho lòng của Lục Đức Hải lạnh buốt, tựa như vừa bị tạt lên đầu một chậu nước lạnh. Hắn sững sốt hồi lâu, mới đáp: “Cũng... Cũng không suy nghĩ quá nhiều như vậy. Chẳng qua nhìn thấy Lưu nữ quan khóc quả thực quá đáng thương.”

Lưu quản gia nhìn trời, hờ hững nói: “Đại gia thấy người ta đáng thương, ta cũng thấy đại gia quá đáng thương. Diêm vương đánh nhau, tiểu quỷ gặp họa, người ta tránh còn không kịp, đại gia lại lao vào góp vui, cả một bầu trời nhiệt huyết như vậy cũng có thể đủ cho người trong hoàng thành ngồi bên mâm cơm đàm tiếu hết nửa năm.”

Từng câu từng chữ lão quần gia nói đều rất có lý, Lục Đức Hải chẳng qua nhờ vào ân huệ mới có được ngày hôm nay, một khi được chỉ điểm sẽ hiểu ngay lập tức. Nhưng khi nghĩ tới vẻ mặt tha thiết mong chờ của Lưu nữ quan, hẳn lại chẳng đành lòng buông tay, dằn vặt hồi lâu mới thấp giọng nói: “Vân Thị độc tài, quả thật khiến cho người khác nhìn không đành.”

Lão quần gia thở dài một tiếng, nói: “Chuyện bất bình trong thiên hạ, há chỉ có một việc! Nhưng thế lực hai nhà Vân – Lưu lớn như vậy, đâu có bất hòa thì cũng là nước xối trên máng. Đại gia chen vào như thế cũng khó đòi lại được công bằng.”

Lục Đức Hải cúi đầu xuống, không lên tiếng nữa.

Lão quần gia thấy hắn đã hối hận, rất hài lòng, lập tức chỉ dạy nói: “Con người ấy à! Muốn giúp đỡ người khác cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng! Đại gia nhân nghĩa, nhưng cũng phải cân nhắc sức lực của bản thân. Sau này nếu như ý chí sôi sục thì cứ đến miếu bố thí vài đồng bạc, nghe người ta khen mấy câu từ bi, trong lòng tức khắc sẽ thanh thản. Nếu đã hồ đồ thì phải tự mình nghĩ ra cách giải quyết!”

Lục Đức Hải mặt mày đau khổ, nói: “Ta đã đồng ý với Lưu nữ quan, nếu như buông tay mặc kệ thì biết ăn nói sao với nàng ấy bây giờ?”

Lão quần gia nhàn nhạt đáp: “Không nói đại gia phải mặc kệ. Đây là chuyện lấy lòng người khác, không chỉ xen vào mà còn phải để ý đến chuyện lấy được lòng cả hai bên. Đại gia chỉ cần phải một tiểu tử đến Lưu gia truyền lời, người ta nghe xong sẽ nhớ ơn người. Ngày sau nếu như Vân Thị thật sự so đo, đại gia cứ nói không biết là được. Chuyện Vân Thị thiếu gia bên kia cũng dễ giải quyết, nghe nói hắn hiện đang không ở trong Vân phủ, đại gia cứ gửi bái thiếp đến Vân gia, người ta nhận được sẽ nói với người rằng thiếu gia không có trong phủ, đến lúc đó mấy ngày đã trôi qua rồi. Người cứ nói với Lưu nữ quan rằng người đã xin cầu kiến, chưa biết lúc nào sẽ nhận được tin tức tốt. Cứ qua loa lấy lệ với hai bên vậy thôi.”

Không hổ là kẻ lão luyện, kế sách trên quan trường quả nhiên thần kỳ, lấy lòng hai bên sẽ không để cho ai có cơ hội bắt bẻ. Lục Đức Hải vô cùng xúc động, thở dài một tiếng, phất phất tay bảo lão quần gia đi lo liệu. Bản thân hắn đột nhiên chán nản, ngồi phịch ở trên ghế Thái sư nhìn thấu cõi hồng trần, cảm thấy cứ ngu dần ở trong chốn quan trường này như thế, chi bằng về nhà lấy xềng cào bùn còn thoải mái hơn. Lão quần gia thông cảm cho tâm trạng của hắn, gọi hai vị mỹ thiếp vào hầu hạ, dỗ dành Lục Đức Hải đến hơn nửa đêm mới khiến hắn vui vẻ trở lại.

Sang ngày hôm sau, Lục Đức Hải đúng hẹn đến nơi gặp Triển Mi, báo cho nàng đã giúp truyền tin, đồng thời cũng đã gửi bái thiếp đến Vân phủ, chờ gặp được Vân Hàng Chi sẽ ra mặt khuyên giải. Triển Mi vô cùng cảm kích, vội vàng thi lễ tạ ơn. Mỹ nhân như ngọc, toàn tâm toàn ý tin tưởng lệ thuộc vào hắn, Lục Đức Hải không nhận được mà cảm thấy lâng lâng, lại khoắc lác với Triển Mi thêm đôi chút.

Hai người bọn họ đứng bên ngoài nói chuyện riêng, vẫn như cũ không hề hay biết tại vách mạch rừng, bị Hoảng nghe thấy toàn bộ. Chờ Lục Đức Hải nói rằng đã gửi bái thiếp đến Vân phủ, Hoảng lập tức biết hắn đã đi lầm đường. Vân Hàng Chi hiện đang muốn trốn tránh sự đời tìm nơi thanh tịnh cho nên đã chuyển đến căn nhà bên ngoài cung của hắn ở, nếu gửi bái thiếp đến Vân phủ thì làm sao mà gặp được? Hắn thấy Lục Đức Hải ôm đồm quá nhiều việc, ba hoa khoắc lác không có giới hạn, biết rằng người này căn bản cũng chẳng phải là đang thật lòng muốn giúp một tay, trong lòng bỗng cảm thấy có đôi chút ác cảm. Chờ hai người vừa rời đi, hắn cũng lập tức ra khỏi cung, chạy thẳng đến nhà riêng của mình ở thành đông.

Đã lâu rồi hắn không quay lại nơi này, vừa đi vào đã thấy nhà cửa lộn xộn, cực kỳ náo nhiệt. Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, dưới mái hiên còn treo một dãy đèn lồng rất dễ gây cháy, biến sân trước thành sân khấu, nơi đó đang khua chiêng gõ trống biểu diễn múa rối. Hình thức giải trí vô cùng đa dạng và khác biệt, Hoảng cười khanh khách, nhắc chân bước vào nhà. Thấy trong phòng khách rộng lớn trống rỗng, ở giữa kê một chiếc giường mềm nhỏ, Vân Hàng Chi mặt mày chán chường đang nằm ỉ ra đó xem kịch, thấy hắn đi vào lập tức giật giật đôi mắt.

Hoảng nhìn hắn, tìm một chỗ trên giường ngồi xuống rồi hỏi: “Đã lâu không nghe thấy tin tức gì của người, trốn tránh ở nơi này làm cái gì vậy?”

Vân Hàng Chi thở dài, đáp: “Cô đơn.”

Hoảng lại hỏi: “Trong nhà người thu xếp xong chưa, khi nào thì nhậm chức đại tướng quân? “

Vân Hàng Chi mặt mày chán nản, đáp: “Phiền chết đi được, đừng có hỏi nữa.”

Hắn không cho Hoàng hỏi, bản thân lại lớn tiếng cầu nhàu: “Người ta tập luyện từ nhỏ tới lớn, công phu mấy chục năm cao cường mới có thể vào quân doanh làm chuyện đại sự. Ta như vậy mà tướng quân cái gì? Ta chính là một tướng quân trên bàn tiệc, là thủ lĩnh trong chuyện phong lưu, ta rất thích hợp để quấy nhiễu triều đình, bảo ta dẫn binh chi bằng giết đi ta còn hơn.”

Hoàng nói: “Vậy thôi đừng làm nữa.”

Vân Hàng Chi lớn tiếng thở dài: “Than ôi, người chẳng thể nào hiểu được nỗi khổ do hoàn cảnh đẩy đưa. Cả một đại gia tộc đang điều khiển người, một sai lầm nhỏ cũng không được phép phạm phải, há có thể muốn gì được nấy?”

Hoàng ngày ngày ở bên cạnh Dung Dận, chứng kiến nhiều trường hợp bất đắc dĩ của Hoàng đế, trong lòng cũng thấy thông cảm, thở dài theo hắn. Hai người ngồi gần nhau không nói một câu, cùng xem múa rối, đến lúc hoán đổi nghệ nhân, Hoàng mới nói với Vân Hàng Chi: “Ta đến đây tìm người có việc.”

Hắn kể lại vắn tắt chuyện của Triển Mi, nói: “Trong nhà người không thiếu người, tại sao lại phải làm khó con nhà người ta? Về khuyên nhủ chị người đôi câu đi.”

Vân Hàng Chi thẳng thắn từ chối: “Không được.”

Từ trước đến nay hắn làm việc không muốn đắc tội người khác, nói vậy xong thấy hơi áy náy, lập tức thành khẩn giải thích cho Hoàng hiểu: “Uyển Nương với ta coi vậy chứ rất hiếm khi nói chuyện với nhau. Chuyện này chắc chắn là do trong nhà ta bày mưu tính kế, nàng chẳng qua chỉ đang nghe theo lời để hành động mà thôi. Tìm nàng hay tìm ta cũng đều vô dụng cả.”

Hoàng cau mày hỏi: “Vậy trong nhà người ai mới là người làm chủ?”

Trong lòng Vân Hàng Chi đang suy nghĩ về chuyện này, nghe Hoàng hỏi lập tức không yên lòng mà đáp qua loa: “Cha ta.”

Hoàng yên lặng suy nghĩ một lát, nói: “Vậy thì cũng tiện.”

Hắn đứng dậy nói giờ có việc phải đi, thuận tay móc một phát lấy ngọc bội thiếp thân của Vân Hàng Chi. Vân Hàng Chi phát hiện, nhòm dậy bất mãn kêu lên: “Ồ kìa!”

Hoàng đáp: “Ta có việc ra ngoài cần dùng, lát nữa quay về sẽ trả cho người. Tối nay ta sẽ ngủ lại đây.”

Ngọc bội của Vân Hàng Chi là vật tùy thân, với miếng ngọc này có thể đến bất kỳ cửa hàng nào của Vân Thị đổi lấy ngân phiếu và hàng hóa. Vân Hàng Chi nhiều lúc lười biếng, nhờ Hoàng cầm ngọc bội đi lấy đồ giúp hắn, giờ đã thành quen. Hoàng nói cần dùng, hắn cũng chẳng lên tiếng nữa, chỉ nói: “Chớ có làm mất! Cha ta nếu biết ta không giữ trong người thì sẽ lột da ta luôn đó.”

Hoàng gật đầu, đứng dậy bước ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ngày mai sẽ trả lại cho người.”

Vân Hàng Chi cũng không để bụng, quay đầu lại ném hạt thông vào trong miệng.

Ngày kế tiếp.

Vân phủ.

Chân trời vừa mới hiện lên ánh mặt trời đỏ đỏ, chim vàng anh đậu dưới mái hiên đã líu ríu cất tiếng hót. Một đêm sương rơi, khí lạnh khiến người ta rét buốt, người hầu sau khi mở lò sưởi bên các cửa sổ thông gió lên thì lập tức yên lặng lui ra ngoài.

Vân Bạch Lâm vẫn còn buồn ngủ, trong lúc đang mơ hồ trở mình, gò má bỗng chạm vào một vật cứng cứng lạnh ngắt, khiến hắn khê hé mắt nhìn thử.

Hoa văn mây trời, ngọc bích màu xanh. Là ngọc bội tùy thân của Vân Hàng Chi.

Vân Bạch Lâm đột ngột thanh tỉnh, mồ hôi lạnh thì nhau chảy xuống đất.

Cùng thời điểm đó, Vân Hàng Chi cũng bị Hoàng đánh thức, nói sẽ dẫn hắn đến Vô Hách Điện chơi. Hoàng đã sớm nói với hắn rồi cho nên Vân Hàng Chi cũng không nghi ngờ gì, vội vã rửa mặt rồi cùng Hoàng vào cung.

Ngự giá không ở trong cung, Vô Hách Điện trở nên náo nhiệt hơn nhiều. Mấy vị ngự tiền ảnh vệ không có nhiệm vụ, cũng không thể rời cung nên chẳng có việc gì làm, cùng hện nhau thức dậy thật sớm, tụ họp lại muốn giăng bẫy bắt chim. Hoàng dẫn Vân Hàng Chi tới, vừa đúng lúc mọi người định xuất phát, bọn họ đã chung sống nhiều năm cho nên vô cùng ăn ý, Hoàng và bọn họ vừa trao đổi ánh mắt đã hiểu được hắn muốn nhờ bọn họ lôi kéo người này. Chuyện này quá đơn giản, mọi người trong nháy mắt đã xưng huynh gọi đệ, cùng Vân Hàng Chi chơi đùa, mang hắn đến rừng hoang rộng lớn phía sau điện bẫy chim bắt thỏ, bắt được con nào lập tức lột ra moi ruột, đánh lửa nướng. Con cháu thế gia cũng được học cưỡi ngựa bắn cung, trước kia tuy cũng có đi săn bắn nhưng lại có rất nhiều người lớn đi theo, chuyện gì cũng có người sắp xếp cho. Hôm nay thứ gì cũng phải tự làm, Vân Hàng Chi cảm thấy hứng thú khác thường. Hắn vui chơi đã đời, mãi cho đến hoàng hôn vẫn không muốn thôi, tiếc nuối tạm biệt mọi người.

Hắn cùng Hoàng ra khỏi cung, chưa thỏa mãn nói: “Thì ra ở trong cung cũng có thể chơi đùa vui vẻ như thế!”

Hoàng gật đầu đáp: “Càng nhiều người thì lại càng vui, có thể bao vây toàn bộ khu rừng.”

Vân Hàng Chi đột nhiên nhớ tới một vị ngự tiền ảnh vệ mà hắn quen, nhắc đến tên người kia hỏi: “Tại sao hôm nay không thấy hắn? Những người còn lại đang ở đâu?”

Hoàng đáp: “Một nửa đi theo ngự giá đến lễ tịch điền, một nửa còn lại thì phụng bái chỉ ra ngoài làm việc rồi.”

Nếu là bí chỉ thì đương nhiên không được phép hỏi nhiều. Vân Hàng Chi chỉ lập tức gật đầu.

Nhà hắn là thế gia lớn nhất trong chín bang, ông nội và cha lại giảng dạy tai mắt trong triều đình và hoàng thành, chăm chú quan sát động tĩnh của Thánh thượng. Thường ngày có ý chỉ nào ban xuống, binh mã vừa động thì trong nhà hắn đã biết ngay tức khắc, ý chỉ còn chưa bàn giao, nhà hắn đã nghĩ ra cách đối phó. Tuy nhiên bí chỉ giao cho ngự tiền ảnh vệ thì khác, bọn họ lặng yên không tiếng động mà thực hiện, làm chuyện gì, kết quả như thế nào, trừ Thánh thượng ra thì không còn ai biết. Ngự tiền ảnh vệ là võ giả cao cấp, năng lực xuất chúng lại cực kỳ trung thành, trí tuệ lẫn binh đao đều nhạy bén vô cùng.

Vân Hàng Chi cảm thán trong lòng, rồi lại nói thêm mấy chuyện phiếm với Hoàng. Chờ đến lúc hai người ra đến cửa Chánh Dương thì chia tay, Vân Hàng Chi đột nhiên nhớ ra, muốn Hoàng trả lại ngọc bội cho hắn.

Hoàng dừng chân, khẽ mỉm cười nói: “Ta đã trả lại cho ngươi rồi. Ngươi rời cung khắc biết. Chuyện của Lưu nữ quan, nhờ ngươi nhắc giúp với Vân đại nhân một câu, bảo rằng ta thành tâm muốn nhờ.”

Vân Hàng Chi chẳng hiểu gì, đành phải cáo từ về nhà trước. Vừa mới xuất hiện hắn đã bị người người vây lại hô to gọi nhỏ, hiện tại mới biết thiên hạ đại loạn. Cha vì tìm hắn mà đã lật tung toàn bộ hoàng thành lên. Hắn được mọi người che chở bảo vệ về đến nhà, biết Hoàng đã đặt ngọc bội bên gối của cha, hắn sụp đổ ngay tại chỗ, giận đến mức gào khóc. Vân Bạch Lâm là quan thượng thư, lại là gia chủ của đại tộc, trong phủ có rất nhiều võ giả ngày đêm bảo vệ, thế mà lại bị người khác mò đến bên gối, thiếu chút nữa đầu lia khỏi xác, chuyện vừa truyền đi, khắp phủ đều kinh hãi chấn động.

Hoàng tộc thế gia đang trong lúc tranh giành cấu xé lẫn nhau, nói trắng ra là cũng chỉ vì hai chữ lợi ích, dân số gia tộc đông đúc, chỉ uy hiếp một người thừa kế cũng chẳng thay đổi được lập trường của cả gia tộc, nhưng chuyện này sẽ dẫn tới việc đối phương dồn toàn lực để phản công, cái mất nhiều hơn cái được, hiểm khi có người ra hạ sách này. Một chiêu này của Hoàng thật sự quá bất bình thường, ra tay vừa đơn giản vừa thô bạo, uy hiếp cả cha lẫn con của Vân Thị nhưng mục đích lại là vì một chuyện chẳng có chút liên quan nào với hắn. Trong triều đình, các gia tộc đều có lập trường riêng, mọi hành tung đều có dấu vết để lần theo. Cha con Vân Thị đã chia bè kết phái, tranh quyền đoạt lợi từ rất nhiều năm, quen với việc nói nước đôi chẳng ủng hộ cũng chẳng phản bác, chỉ âm thầm từ trong bóng tối lật đổ đất trời, mọi việc đều phải đi theo từng bước một, hôm nay chứng khiến tác phong làm việc liêu lĩnh của Hoàng bỗng dưng cảm thấy rất khó có thể lý giải, trong phút chốc không rõ đây là Hoàng đang bày mưu tính kế ở sau lưng, hay là Hoàng tự mình muốn vạch rõ giới hạn với Vân Thị. Bất kể là như thế nào, muốn tổ thái độ cũng phải có

bằng chứng xác thực, Vân Bạch Lâm hiện giờ nổi trận lôi đình cấm túc Vân Hàng Chi, không cho phép hần tiếp xúc với Hoàng nữa. Uyển Nương nói cho cùng cũng còn quá nhỏ dại, thủ đoạn non kém, nếu chuyện đã bại lộ thì cũng không thể tiếp tục thực hiện được nữa. Vân Bạch Lâm gấp rút gửi thư vào trong cung, gọi Uyển Nương lập tức quay về, chớ nên quan tâm đến Triển Mi nữa.

Chưa được mấy ngày, Uyển Nương đã gấp rút từ biệt Thái hậu, lấy lý do rằng gia đình đã thu xếp cho nàng trở về Nguyên Giang. Vân phủ ồn ào náo loạn, nhưng đối với Hoàng chẳng qua chỉ là một việc con con, vừa quay đầu đã quên bồng đi mất.

27. Chương 27: Hầu Vua

Đầu tháng ba, một kỳ khoa cử mới lại kết thúc, Đô sát viện chọn ra được hơn trăm bài thi, giao cho Tụ Thủy Các lưu trữ. Mọi người bận rộn chân không chạm đất hết mấy ngày, thu xếp ổn thỏa xong thì ngay lập tức lén lút lười biếng, các viên quan cấp thấp thay phiên nhau ở lại túc trực, những người khác thì về nhà nghỉ ngơi.

Hôm nay đến lượt Lục Đức Hải ở lại trực, đến khi gần ra về, Triển Mi đột nhiên ghé đến, lên tiếng chào hỏi. Lục Đức Hải biết nàng có lời muốn nói, hai người lập tức tìm một chỗ yên tĩnh, Triển Mi thấy bốn bề vắng lặng, khom người cúi đầu nói: “Vân Thị đã quay về Nguyên Giang, đa tạ đại nhân đã đứng ra hòa giải.”

Lục Đức Hải cười ha hả, vội vàng đỡ Triển Mi dậy, đáp: “Chỉ là một lần nhắc tay, không cần đa lễ như vậy.”

Triển Mi nghiêm mặt nói: “Nếu không nhờ có đại nhân ra mặt thay cho ta, Triển Mi hiện giờ đã trên đường đi Nguyên Giang mất rồi. Đại nhân trượng nghĩa, trong nhà ta trên dưới đều hết lòng cảm động.”

Lục Đức Hải chỉ phái người đến Lưu gia truyền lời, đặt tay lên ngực tự vẫn cũng thấy chẳng kham nổi lòng biết ơn lớn đến vậy, vội vàng mở miệng từ chối. Vân Uyển lặng lẽ rời cung, trong nhà Triển Mi cũng không rõ nguyên do, lại thấy Vân Hàng Chi đột nhiên quay về phủ, lập tức suy đoán hẳn đã có người âm thầm nói gì đó với Vân Hàng Chi. Triển Mi suy đi nghĩ lại, cảm thấy người này chỉ có thể là Lục Đức Hải, hiện tại ân cần cảm tạ, rồi lại khom người thi lễ nói: “Ta ở trong cung, mọi thứ bất tiện. Ở đây có một phong thư, muốn phiền đại nhân một chuyến, giúp ta chuyển lại cho cha.”

Nàng vừa nói vừa rút ra khỏi ống tay áo một cuộn giấy nho nhỏ được buộc lại bằng tơ lụa màu xám bạc, hai tay dâng cho Lục Đức Hải.

Thư này giấy tím chỉ bạc, được buộc rất khéo léo. Lục Đức Hải vừa nhìn thấy, trong lòng đã tức khắc điên cuồng, nhưng câu từ chối lại không thốt lên nổi. Vật này được gọi là thư tiên cử, chính là một hình thức tiên cử chính thức trong thế gia đại tộc, người giữ bức thư phải tự mình tiếp kiến gia chủ, từ đó nhận được sự che chở của gia tộc. Thế gia cao cấp coi trọng hình thức bí mật phong nhã, chuyện lời kéo tiên cử luôn muốn che che giấu giấu, ngoài mặt lại tỏ vẻ kiêu ngạo mẫu mực, không dễ gì tiếp nhận người mới. Cơ hội này quá hiếm có, chỉ cần nắm được trong tay sẽ giảm bớt đi hai mươi năm phấn đấu, hẳn cũng chỉ bất thành linh đậy lên lòng tốt, không ngờ rằng lại được báo đáp hậu hĩnh đến vậy! Lục Đức Hải cố gắng kiềm chế cơn kích động, nắm chặt thư tiên cử, thấp giọng nói: “Đa tạ... Lưu nữ quan giúp đỡ.”

Triển Mi không trả lời, chỉ im lặng khom người thi lễ.

Đêm hôm đó Lục Đức Hải về nhà, cẩn thận bàn bạc với lão quản gia một hồi, đến ngày kế tiếp lập tức gửi bài thiếp đến Lưu phủ, tỏ thượng thư Lưu đại nhân quả nhiên tự mình tiếp kiến, mời hần vào trong phòng riêng nói chuyện. Lưu Doanh vô cùng thiên vị đứa con gái nhỏ của mình, Triển Mi ở trong cung lẻ loi hiu quạnh, suýt chút nữa đã bị mang tới Nguyên Giang, sau khi biết được chuyện này Lưu Doanh đã cực kỳ đau lòng, vô cùng cảm kích Lục Đức Hải đã chịu ra tay trợ giúp. Hai nhà Lưu – Vân đã tranh đấu giằng co nhiều năm, hẳn biết rõ chỉ bằng lực của một người làm sao có thể khiến Vân Thị rung động được, suy đoán rằng có lẽ Lục Đức Hải đã may mắn động phải điều gì kiêng kỵ nên mới có thể khiến cho Vân Thị buông tay. Hần hiểu rất đối thủ lâu năm là Vân Bạch Lâm này, biết về sau thế nào hẳn cũng sẽ tính sổ cho nên mới để Triển Mi đưa Lục Đức Hải đến trước mặt mình, dự định xem xét tính cách của hần mà che chở

chống lưng. Lục Đức Hải vừa vào đến cửa, hần đã thấy đối phương có vẻ ngoài kiên cường, nhưng cũng vừa chín chắn đáng tin cậy, bình bình ý chí, trong lòng thầm nói tốt, trộm nghĩ Thánh thượng quả nhiên có ánh mắt sắc bén, bề tôi được cất nhắc ai ai cũng bất phàm.

Hai người vừa ngồi vào vị trí chủ khách, Lưu Doanh đã lập tức kiểm tra sơ qua, đánh giá học vấn của Lục Đức Hải. Lục Đức Hải đã lăn lộn bao lâu, đối đáp hết sức trôi chảy, câu nào câu nấy đều đáp vanh vách. Lưu Doanh hết sức hài lòng, lập tức hỏi về dự định tương lai của Lục Đức Hải. Xưa nay hần ôn hòa hiền hậu, nói năng nhỏ nhẹ giọng điệu thuyết phục, không nhanh cũng không chậm, hiện tại toát lên vẻ tán thưởng, Lục Đức Hải được khích lệ mà run, bất tri bất giác mà nói ra đã tâm ẩn sâu trong lòng mình: “Thánh thượng ân sâu, hạ quan không thể báo đáp nổi, chỉ mong được hầu hạ thiên nhan, hết lòng giúp sức cho người.”

Thứ gọi là hầu hạ thiên nhan, hết lòng giúp sức chính là muốn được đứng vào hàng cửu khanh, chấp chính ngự tiền. Lục Đức Hải mặc dù làm quan trong triều, nhưng không có tư cách bước chân vào ngự thư phòng, về sau được thụ chức quan thêm lần nữa thì lại chẳng có cơ hội một mình gặp bệ hạ. Hần một lòng nhiệt huyết nhưng không có chỗ để xả, quyết định phải vượt qua mọi chông gai, bước đến trước mặt Hoàng đế. Tam công cửu khanh trong triều đều là trụ cột của chín bang, sau lưng có vô số gia tộc nâng đỡ. Hần chỉ có một thân một mình, lại mang trong lòng tư tưởng ngạo mạn như thế, có thể nói là quá hoang đường to gan. Lưu Doanh cười thất thanh, nhưng cũng rất thích chí tiến thủ dạt dào sức sống của hần, trầm ngâm một hồi rồi khéo léo nói: “Người còn trẻ, có chí tiến thủ là điều tốt, nhưng phải thực tế một chút.”

Lục Đức Hải gật đầu, thành khẩn đáp: “Hạ quan biết đây chỉ là hi vọng xa vời. Cũng chỉ dám để ở trong lòng, đốc thúc bản thân mình tiến về phía trước. Hạ quan bước ra từ trong vũng bùn, không dám quên đi xuất thân của mình, hiện tại chỉ muốn làm được những chuyện có ích, mang lại hạnh phúc cho trăm họ, ban ân cho người khác, đây chính là suy nghĩ thực tế.”

Lưu Doanh rất đồng ý, thở dài nói: “Làm kẻ bề tôi mà lại có lòng thế này quả là hiếm thấy, không uống công bệ hạ đã tài bồi cho người. Hiện giờ người ở Đô sát viện quản lý chuyện khoa cử, đây chính là đang chân thật mà tạo phúc cho dân chúng, làm rất tốt, những người tựa như người, phải tuyển chọn càng nhiều càng tốt.”

Nghe hần nhắc đến khoa cử, Lục Đức Hải thế mà lại không lên tiếng, trên mặt lộ vẻ khó xử. Quản lý chuyện khoa cử mặc dù chính là tạo phúc cho nhà nghèo, nhưng hần cũng muốn tính tới chuyện lâu dài. Bản thân hần cũng đi lên bằng con đường khoa cử, biết rõ nội bộ trong triều mâu thuẫn lẫn nhau, dù cho bệ hạ có ra sức thúc đẩy thì sợ bốn bề vẫn có kẻ ra tay, tương lai sẽ khó lòng phát triển. Trong triều có nhiều chỗ đứng như vậy, hần xuất thân nghèo khó, lại chen chân vào một thế gia, loại chuyện đắc tội với nhiều người như thế này nhất định sẽ gây ra tai họa ngầm, dù cho đã có bệ hạ chống lưng cho thì sợ cũng khó tránh khỏi tiếng xấu. Hần đã sớm khó xử, hiện giờ trút hết nỗi băn khoăn này với Lưu đại nhân.

Lưu Doanh vốn quen xử lý chính sự, Lục Đức Hải vừa nhắc tới đã hiểu ra, hơi trầm ngâm nói: “Làm việc trong triều có thể ngược gió nhưng không thể nghịch thủy, chỉ cần chịu làm, dù khó đến mấy cũng có thể mở đường, còn nếu đắc tội với người khác thì lại rất khó tranh giành chỗ đứng. Người có thể nghĩ đến chuyện lâu dài như vậy, lại nhìn thấu được sự tình, quả thật hiếm có. Sau mùa thu năm nay, trong nhà ta cũng có mấy vị con cháu vào triều làm quan, chờ có cơ hội thích hợp, ta sẽ nghĩ cách để giúp người. Người hiện đang muốn hướng đến vị trí nào?”

Lục Đức Hải nghe vậy thì rất mừng rỡ, lập tức vội vàng đứng lên bái lạy. Hần đã sớm nghĩ đến rồi, tốt nhất là được trở về kinh lược đốc sự trị thủy, một mặt đây là vị trí mà hần vốn nên có, làm được việc tốt ắt sẽ lập chiến công, mặt khác lại có tiền có quyền, vừa có danh vừa có lợi. Lưu đại nhân nếu đã chủ động nhắc tới, hần lập tức nói ra suy nghĩ của mình, khẩn cầu Lưu Doanh giúp đỡ cho hần.

Trong triều hần trầy lên trật xuống, trải qua bao nhiêu chuyện Lưu Doanh đều biết cả, thấy hần vẫn còn muốn quay về kinh lược đốc sự, lập tức có chút chần chờ, nói: “Bên trong kinh lược đốc sự vô cùng hỗn loạn, mấy gia tộc nắm giữ đại cuộc, liên kết với nhau bền chắc như thép trui. Lục đại nhân đã từng chịu thiệt thòi, vậy mà vẫn muốn quay trở về đó hay sao?”

Lục Đức Hải tha thiết đáp: “Hai chữ nhân mạch, đều là mưu cầu. Khi ấy hạ quan kiêu căng ngạo mạn, không hiểu chuyện mà sống thu mình, hiện giờ nghĩ lại bỗng nhận ra mình đã sai quá nhiều. Đại nhân yên tâm, hạ quan hiện tại đã biết nông sâu, tuyệt sẽ không dẫm vào vết xe đổ.”

Quan đứng đầu kinh lược đốc sự là bạn cũ của hần, Lưu Doanh suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này cũng chẳng khó khăn gì, lập tức gật đầu đồng ý. Lục Đức Hải vô cùng mừng rỡ, vội vàng hành đại lễ bái tạ. Hần là một kẻ có chừng mực, hiểu rằng muốn biết người ta ủng hộ được bao nhiêu thì vẫn còn phải dựa vào biểu hiện về sau của hần, lập tức không yêu cầu thêm gì nữa, chỉ ngồi thêm một lát rồi cáo từ. Lưu Doanh rất tán thưởng vị Lục Đại Nhân tuổi trẻ tài cao này, tự mình tiễn hần ra bên ngoài phòng. Chờ người đi khuất, hần mới chậm rãi xoay người, đứng dưới mái hiên nhìn đóa hoa đón xuân vàng óng ở trong sân, khẽ thở dài than thở.

Hần làm ra cái chuyện đào góc tường nhà người khác như thế này, quả thật chẳng biết nên nói làm sao cho phải.

Lưu Thị đã sớm dặm chân tại chỗ, Thánh thượng mạnh mẽ thúc đẩy khoa cử, gia tộc đương nhiên phải toàn lực ủng hộ. Nhưng trọng yếu lại chính là tư tâm của hần, trong chuyện này hần phần lớn rất không đồng ý. Con cháu nhà nghèo tuy có năng lực, nhưng lại không trải qua sự hun đúc của mấy đời gia tộc, tầm nhìn hạn hẹp, làm sao có thể trị quốc? Khoa cử vừa mở ra, thế gia và thứ dân sẽ có cùng một mối quan tâm chính trị, nhưng lập trường làm sao có thể cân bằng, chỉ sợ tương lai trong triều sẽ loạn. Ngay trước mắt chính là Lục Đức Hải, rõ ràng là tôi tớ của Thánh thượng, thế mà lại phải nhờ hần mở đường cho, chẳng phải cũng là một kẻ biết nhìn thấu thiệt hơn hay sao? Cầu lợi tránh hại, vốn chính là bản chất gốc rễ của con người. Chuyện này mà thành, thì cũng sẽ có lời khen tiếng chê, nhưng nếu bất thành, thì chính là muôn đời muôn kiếp không quay đầu được, làm gì có ai bằng lòng hy sinh tiền đồ cơ chứ. Thánh thượng rốt cuộc cũng chỉ là một người trẻ tuổi, suy nghĩ vẫn còn quá ngây thơ.

Hần biết thời biết thế, dẫn Lục Đức Hải đi, cũng xem như đang ngầm thức tỉnh bệ hạ. Người trẻ tuổi này quả thật không tệ, nhưng nhắc đến khoa cử thì quả thật đáng tiếc.

Lưu Doanh than thở một hồi, nghĩ về Hoàng đế trẻ tuổi quật cường bất khuất, chỉ yên lặng lắc đầu.

Giữa tháng ba, Dung Dân cuối cùng cũng kết thúc lễ tịch điền khuyến nông, mang đoàn người đông đúc hồi cung.

Hai người đã hơn một tháng không nhìn thấy nhau, Hoàng nhớ y không chịu được, nhưng Dung Dân quay về rồi vẫn còn phải lo chuyện quốc sự trước, y đến chính đường Kỳ Phong điện đối bát vàng đứng ngũ cốc thờ cúng. Quần thần đứng xung quanh Hoàng đế làm lễ, Hoàng không có cơ hội tiếp cận, đành phải giương mắt nhìn theo từ phía sau. Qua hồi lâu mới xong chuyện mà tạm nghỉ, Dung Dân nhân cơ hội đối lễ phục, mạnh mẽ ôm Hoàng, hôn lấy hôn để lên tai hần. Hai người chỉ vừa chạm vào đã lại phải tách ra, trong lòng Hoàng buồn bã mất mát, ngẩn ngơ nhìn thiên tử đứng trên bậc thềm cao cao, dẫn đầu quần thần cầu chúc vì một năm mưa thuận gió hòa.

Lễ lớn cầu phúc ngũ cốc đã từng tổ chức chính thức trong lễ tịch điền, lần này cùng lắm cũng chỉ cần vái thêm ba lạy là đủ, vừa xong ngự giá lại chuyển đến Sùng Cực Điện làm lễ. Hoàng chưa bao giờ cảm thấy những lễ nghi rườm rà này lại khó chịu đến thế, mọi người ai ai cũng nghiêm túc, duy chỉ có mình hần là trong lòng vội vã, sốt ruột chờ đến thời khắc bệ hạ chỉ thuộc về mỗi mình hần. Mãi cho đến quá trưa quần thần mới lui xuống, hần rón rén đi vào bên trong điện, thấy bệ hạ đang thay quần áo, lập tức bảo cung nhân lui ra, nhẹ nhàng khoác áo lên vai cho Dung Dân.

Dung Dân không xoay người lại, chỉ thuận thế kéo tay của Hoàng, lôi hần vào trong lồng ngực. Hai người dịch chuyển mấy bước, cùng nhau té lên trên giường mềm. Hoàng đoán thế nào hần cũng sẽ bị sờ soạng, bỗng thấy hồi hộp căng cứng bờ hông, ngẩng đầu ra phía sau. Dung Dân nhin không được bật cười, quả nhiên đưa tay vào trong quần áo hần thăm dò, mờ ám dây dưa mờ mờ, thấp giọng hỏi: “Nhiều ngày qua, chỉ có một mình ngươi đã làm gì?”

Hoàng mê muội trong dục vọng, lắc đầu nhỏ giọng đáp: “Chờ bệ hạ.”

Trong lòng Dung Dân ngập tràn tình cảm dịu dàng, ôm chặt Hoàng cắn lên tai hần, nói: “Vừa rời khỏi hoàng thành ta đã tức khắc hối hận... Lần tới dù có thế nào đi nữa cũng phải đi cùng nhau.”

Y vừa nói, vừa cởi quần áo của Hoàng ra, nắm lấy tay chân của Hoàng, chỉ tiếc không thể vịn vào hần thành một trái bóng nhỏ mà ôm trong lòng bàn tay. Ban ngày ban mặt bị lột sạch đồ, Hoàng xấu hổ toàn thân đỏ bừng, che che giấu giấu nấp sau triều phục to lớn, bị Hoàng để nửa đồ nửa khuyến nhủ rất cuộc mới chịu

âu yếm một lần. Hai người thân mật một hồi, mãi cho đến khi phát ngáy mới bắt đầu kể chuyện cho nhau nghe, Hoàng nói cho Dung Dân biết kỳ khoa cử mùa xuân đã kết thúc, Đô sát viện lọc ra được hơn trăm bài thi, hiện đang chờ Hoàng để ngự bút bổ nhiệm. Dung Dân suy nghĩ một lát, bảo hần mang tài liệu đến Noãn Ninh diện thay y thẩm duyệt, dặn dò hần phải quan tâm nhiều hơn đến các tân khoa cử nhân. Y nói gì Hoàng cũng đồng ý, Dung Dân nắm lấy tay hần, mười ngón tay đan vào nhau, y chậm rãi nói: “Những chuyện này về sau đều sẽ giao cho người. Tương lai còn rất dài, tất nhiên sẽ phải đoạt lấy lợi ích của các thế gia đại tộc. Đây là chuyện đặc tội với người khác, người sẽ bị người ta oán hận chửi rủa, hãm hại phỉ báng, những kẻ người toàn tâm tài bồi sẽ quay ngược lại cắn người. Người khổ cực mở đường, hao tổn thật nhiều tâm huyết, đến lúc quay đầu, phát hiện những người kia thế mà lại biến hết công lao của người thành của bọn họ, khinh thường người là kẻ nịnh hót may mắn, chỉ biết mê hoặc chủ nhân. Con đường này khổ cực thì nhiều mà vui vẻ lại ít, nhưng một khi người thành công thì sẽ chính là ban ân cho thiên hạ, đây là một chuyện rất đáng giá.”

“Ta cũng có thể để cho người quản lý tiền tài và lương thực, chỉ cần một thánh chỉ ban xuống là sẽ khiến cho người được người người xu nịnh, vừa có danh vừa có lợi. Nhưng danh lợi chỉ là một thứ khiến cho người ta thỏa mãn, chứ không phải là điều khơi dậy lòng nhiệt huyết. Cả cuộc đời vẫn nên có lý tưởng nào đó để theo đuổi, dồn hết nghị lực và tinh thần để cố gắng thực hiện, chối lợi rục rở, đó chính là chí tiến thủ của đời người. Đây là dã tâm của ta, cho nên, ta cũng đã sắp đặt cho người như thế. Nếu như người có lý tưởng nào khác thì cứ nói với ta, chúng ta sẽ thương lượng lại.”

Hoàng vẫn còn để ý rằng mình hiện tại đang không mặc quần áo, dè dặt lết eo mông trần trụi đến nấp trong lòng Hoàng đế, gật đầu nói: “Không có lý tưởng nào khác, cứ như vậy là quá tốt rồi.”

Dung Dân cười mỉm chi hỏi: “Đồng ý dứt khoát đến vậy sao?”

Hoàng “Vâng” một tiếng, đáp: “Ta hầu vua.”

Dung Dân không nói thêm gì nữa, chỉ kề sát khuôn mặt Hoàng, đặt lên đó vô số nụ hôn.

Chú thích: Tiêu đề của chương này, câu nói cuối chương của Hoàng, chính là tên truyện, là “Tòng Long” đó ;)

28. Chương 28: Thu Hoạch

Chớp mắt đã đến tháng tư. Xuân về hoa nở, mặt đất vốn đóng băng cũng dần tan chảy, bộ Hộ vừa kết thúc đối chiếu sổ sách quốc khố trong năm trước, dưới gót trên rót tiền, công trình trị thủy đã lại lần nữa bắt đầu. Đây là năm thứ ba triều đình chủ trì trị thủy, trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, sông Ly Giang đã có biến đổi rõ rệt. Ở Ly Nguyên Chu Thị nhiều đồi núi, ít sông ngòi, tầm không thích hợp thủy thổ cho nên lúc nào cũng cho ra tơ tằm thô kém chất lượng, màu sắc tối tăm, vì vừa thô vừa xấu nên ngày xưa có rất ít người hỏi mua. Nhưng giờ nhờ có triều đình thu mua phục vụ quân đội, không chú trọng đến chất liệu tơ lụa, giá cả lại phải chăng, cho nên nhà nông sôi nổi bỏ ruộng trồng dâu, khắp đồi núi trùng trùng điệp điệp là những rừng dâu tằm kéo dài không ngớt.

Hạ lưu vùng Kinh Lăng Long Thị hàng năm bùn cát ứ đọng, đọng lại thành bãi bùn tràn lan vô giới hạn, giờ đây mấy trăm ngàn dịch phu tỵ tập lại đào ghềnh xây đập đã giúp cho dòng sông trở về hình dáng ban đầu. Những người dịch phu này vốn là lưu dân năm đó gặp nạn lũ lụt, hiện giờ hưởng được tiền công trong mấy năm nên quyết định ở lại luôn tại Kinh Lăng xây nhà dựng cửa. Tình hình kinh tế của những người này còn ơm ờ, chuyện ăn ở dù sao cũng vẫn phải lo, thương gia gửi được mùi lợi nhuận mà bắt tay vào hành động, dọc theo bờ sông Ly Giang mở đầy cửa hàng mặt tiền náo nhiệt, mỗi ngày có vô số thương thuyền lui tới, khiến cho bãi bùn ảm đạm năm xưa nay bỗng biến thành bến tàu cực kỳ hưng thịnh.

Tại cửa sông Ly Giang, triều đình đặc biệt bố trí xây dựng bến cảng, đến nay đã thi công xong, cộng thêm với nguồn lực mạnh của Vân Thị nâng đỡ, cho nên thương thuyền nào ra Bắc cũng đều ghé đỗ hàng tại Nguyên Giang, ngày ngày ra vào không ngớt. Cùng nhau buôn bán khiến cho thuế má tăng lên, từ trước

đến nay thuế tại Ly Giang triều đình đều thu thông qua các thế gia, bộ Hộ tính toán số tiền thuế phải đóng xong thì báo cáo lên, Dung Dân vừa thấy đã thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy tảng đá lớn bao lâu nay vẫn đè nặng trong lòng đã rơi xuống rồi.

Liên tục mấy năm nay triều đình phải dốc cạn ngân khố, trước mắt rồi cuộc cũng có thể thở phào.

Bao năm nay y vay mượn khắp nơi, phá tường phía Đông sửa tường phía Tây, tinh thần lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng, rất sợ xảy ra chuyện gì bất trắc, không dám xuất tiền linh tinh. Ba nhà Vân – Chu – Long năm nay nộp thuế lên, có nhiều tiền để quay vòng như vậy thì dù chiến tranh có nổ ra cũng sẽ không lo, thậm chí còn có thể bổ sung thêm lương thực vào kho lương, bù lại lỗ thủng năm đó cứu nạn thiên tai. Chờ đường thủy toàn sông được khai thông, dọc theo bến tàu và bờ sông buôn bán hưng thịnh, trăm họ mất đất lui canh cũng có thể tìm được đường sống.

Tâm trạng của y cực tốt, lập tức hạ chỉ khen ngợi, đồng thời kêu gọi ba nhà đóng thuế, khiến cho tiền nhanh chóng chảy về quốc khố. Hoàng đế đang vui, trong triều cũng ấm áp như nắng mùa xuân, chúng thần ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, biết rằng năm sau sẽ có ít chuyện phải lo hơn. Nào ngờ chưa tới hai ngày, Vân Thị đột nhiên mang theo hai nhà Chu – Long cùng nhiều gia tộc lớn nhỏ phụ thuộc đến cầu xin bên trên ân xá, nói rằng trị thủy xong dân chúng ở khu vực này vẫn còn hỗn loạn, mong triều đình miễn thuế một năm, giúp cho trăm họ ổn định nơi ở.

Khẩn cầu ân xá thuế là đặc quyền lớn của bọn họ, thông thường mỗi khi trong quận gặp nạn thiên tai, gia chủ đều có quyền miễn thuế để cứu giúp trăm họ. Đây là một phương thức giao dịch mờ hồ giữa hoàng tộc và thế gia, năm đó khi Thái hậu buông rèm chấp chính đã nhờ Vân Thị bỏ bạc ra phủ đầu quân đội, vì để trao đổi mà đã từng miễn năm năm thuế lương thực cho Vân Thị. Nhưng trước mắt quốc khố đã cạn hết nửa, trong lúc triều đình đang cần tiền thì mười mấy gia tộc ở ba quận lớn Ly Giang lại xin miễn thuế một lượt, rõ ràng là có mưu đồ bất chính, thừa dịp hoàng gia đang nguy cấp mà hợp lực gây áp lực cho Hoàng đế. Thế gia liên hiệp uy hiếp Hoàng đế là điềm chẳng lành của quốc gia, tin tức vừa truyền ra, trên dưới triều đình bỗng chốc xôn xao.

Ly Giang giàu có và sung túc, thuế nạp lên hàng năm gần như chiếm hết một nửa quốc khố, dọc theo bờ sông mấy đời gia tộc đều có quan hệ thông gia, từ lâu đã đồng tâm hiệp lực, kết thành một mối rắc rối phức tạp, hiện giờ cùng nhau công khai xin miễn thuế, triều đình có muốn truy cứu cũng khó lòng chỉ ra nhà nào để khiển trách. Huống chi hiện tại đang trong thời điểm trị thủy then chốt, thuế không nộp thì cũng chỉ biết đành công ngồi chờ. Tả thượng thư Lưu Doanh sốt ruột tới mức miệng nổi đầy mụn nhiệt, đêm đó lập tức dẫn các vị đại thần trong phủ thượng thư đến Noãn Ninh điện khuyên can, thỉnh cầu để vương trẻ tuổi khí phách còn cao, mong y tạm thời nhường bước, hạ chiếu chỉ nhận sai, cúi đầu trước các thế gia. Tất cả mọi người đều biết chuyện này là do Hoàng đế từ hôn mà ra, bọn họ khéo léo khuyên giải, đề nghị dù cho y không muốn lập hậu thì cũng nên để cho Vân Uyển về cung thừa ân, lấy thân phận nào đó nhập hậu cung nhận ân sủng. Chúng thần khóc lóc van xin, khuyên nhủ tới mức khô miệng khô lưỡi, nhưng Hoàng đế trẻ tuổi nghe xong mặt không biến sắc, chẳng hề tỏ chút thái độ nào.

Thế gia là căn cơ thống trị hoàng quyền. Hoàng đế chỉ mới chấp chính được vài năm, thế lực phe cánh chưa đủ sâu, hiện tại đắc tội với Vân Thị đồng nghĩa với việc tự chém đứt một cánh tay của mình, mà Vân Thị thì đã nhiếp chính mấy trăm năm, ở trong triều rễ sâu lá tốt, khó lòng lay chuyển, nếu như bọn họ thật sự muốn đối đầu với Hoàng đế thì chỉ sợ cả hai sẽ đều thua thiệt. Nhưng mặc kệ quần thần có khuyên can đến mức nào, Hoàng đế vẫn khẳng khái làm theo ý mình bất chấp hậu quả khiến cho bọn họ khó tránh khỏi lo sợ. Sự tình hệ trọng, trong quân cũng chấn động, mọi người thành tâm ra sức khuyên tướng quân và các Phong vương hoàng tộc hiện đang ở bên ngoài hợp tấu khẩn cầu Hoàng đế nên lấy đại cuộc làm trọng. Người xưa có câu, thế gia vững chắc vương triều thuận lợi, một gia tộc vừa xảy ra chuyện, cả triều đã lập tức đồng lòng lên tiếng. Mất thấy mọi người đều cầm mặt xuống đất ủng hộ ba gia tộc Ly Giang, Dung Dân cười khẩy một tiếng, dứt khoát không nghe theo lời khuyên can, ngự bút chấm mực đỏ, phê một chữ “Chuẩn”, lập tức ra lệnh truyền đến các bộ, phát tán rộng rãi.

Chữ “Chuẩn” này của y vừa phát ra, những người khác còn chưa biết nên nói thế nào, ba đại gia tộc Ly Giang đã không kịp trở tay. Các gọi là xin miễn thuế chẳng qua chỉ là lợi dụng điểm yếu để uy hiếp Hoàng đế, ba gia tộc vốn đang nghĩ đến vô số điều kiện, chờ triều đình cầu xin họ nộp thuế sẽ đưa ra, nào ngờ để vương trẻ tuổi làm việc bất cần, nói miễn là miễn ngay, thà bực bội chịu thiệt thòi chứ không thêm cúi đầu

trước bọn họ. Ba đại gia tộc chum đầu thương lượng, cảm thấy trước mắt kẻ có lợi vẫn là bọn họ, đến khi quốc khố trống rỗng chẳng còn gì, Hoàng đế tự khắc sẽ hiểu thế nào là lợi hại. Chín bang có vô số thế gia lớn nhỏ, thấy ba gia tộc chum đầu uy hiếp hoàng quyền cũng thầm ngấp nghé muốn noi theo. Chỉ mới trong một khoảng thời gian ngắn mà đã có người lo âu có kẻ mừng thầm, có người sợ hãi cũng có kẻ rục rịch, tư tâm không ai giống ai, cùng nhau chờ xem Hoàng đế sẽ xử lý như thế nào. Trong lòng Dung Dận sáng như gương, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như không biết gì, tiếp tục để bộ Hộ làm theo kế hoạch, trị thủy y như cũ.

Tháng tư tháng năm bình yên mà trôi qua, đến tháng sáu, nửa năm cũng sắp qua đi, bộ Hộ cảm thấy có hơi căng thẳng. Năm trước nhờ có ba đại gia tộc ở Ly Giang nạp thuế lên bù vào tiền trị thủy, hiện tại thiếu hụt thu chi, đành phải xoay tiền từ việc này sang việc khác, riết rồi nhiều khoản không biết nên sắp xếp như thế nào, bộ Hộ chỉ đành biết hoãn lại ít ngày. Dung Dận biết bộ Hộ đang khó xử, lập tức dịu dàng trấn an, cho phép kéo dài thời hạn. Đây tựa như diêm báo mơ hồ khó đoán trước, khi đế vương uy nghi liễm liệt bắt đầu bị bề tôi mạo phạm, chín bang muôn người quan sát, họ nhận thấy thì ra một khi ba đại gia tộc liên thủ, lập tức có thể nhòm ngó đến ngôi báu của thiên tử. Chớp mắt trong triều lòng người hoang mang, bàn luận sôi nổi, khiến cho tả thượng thư Lưu Doanh không thể không ra mặt, dẫn theo một đám thế gia lớn giọng thành tâm, ra sức bảo vệ ngôi báu vững chắc cho Dung Dận.

Tin tức việc trị thủy bị dời ngày truyền đến Ly Giang, tựa như mang thùng thuốc nổ ném vào dây pháo, trong phút chốc khiến mọi thứ nổ tung. Ba đại gia tộc không chịu nộp thuế, tin tức triều đình hết tiền trị thủy đã sớm lưu truyền trong dân gian, chúng dịch phụ toàn là lưu dân vừa mới trải qua cơn lũ lụt và con cái nhà nghèo khổ cực bần hàn, lương tiền để nuôi mấy miệng ăn trong nhà cũng từ công việc trị thủy mà ra, ai nấy đều trông cậy vào số tiền lương trong năm năm này có thể giúp họ ổn định cuộc sống. Một khi triều đình đã đình công, đường sống của bọn họ cũng lập tức bị chặt đứt. Trong năm vừa qua ai ai cũng cực khổ, nhưng thuế vẫn đóng không thiếu lấy một đồng, nào ngờ tất cả đều chui vào trong túi của ba nhà Vân – Chu – Long, hậu quả lại chừa cho bọn họ gánh vác. Lần này quần chúng ai nấy đều phẫn nộ, người dân lầm than, gần như chỉ trong một đêm, từ khắp mọi nơi dấy lên khởi nghĩa vũ trang, dân chúng giương cờ bày tỏ nỗi uất ức đến hồi tội ba đại gia tộc.

Lần rúng động này được người đời sau tán dương không ngớt, đánh dấu sự suy bại của ba đại gia tộc Vân – Long – Chu, báo hiệu hoàng triều cổ xưa rốt cuộc cũng tiến vào thời đại mới, thời đại của nhà nước trung ương tập quyền. Long Thị đứng mũi chịu sào, mấy trăm ngàn dịch phụ ở trong quận vùng lên với quy mô lớn khiến cho Long Dụ Đình sợ suýt chết, vội vàng bắt liên lạc với Chu Thị nhờ phái binh đến cứu. Nào ngờ lần này chết chùm, Chu Thị còn chết sớm hơn cả Long Thị. Hóa ra toàn dân ở trong vùng Chu Thị đều đang trồng dâu nuôi tằm, tơ tằm sản xuất ra mặc dù thô cứng nhưng giá lại rất rẻ, ngay cả dân chúng bình thường cũng có thể mua được. Mấy trăm ngàn dịch phụ trị thủy ở sông Ly Giang có tiền công rất cao, mọi người rủng rỉnh tiền trong tay nên ai ai cũng đủ khả năng mua vài tấm tơ lụa xinh đẹp về tặng vợ may thêm áo. Năm nay bởi vì khát thuế, cho nên triều đình không thu mua tơ lụa nữa, số lượng lớn tơ tằm hàng bát được đưa ra thị trường, người có tiền khinh thường chẳng ai thêm mua, chỉ có mấy dịch phụ trị thủy là còn chịu bỏ tiền. Hiện giờ hỗn loạn đến vậy, tơ lụa của Chu Thị chẳng khác gì hàng tồn kho. Trăm họ Chu Thị từ mấy năm trước đã bỏ ruộng trồng dâu, miếng ăn của mọi nhà đều dựa vào tiền lời bán tơ tằm, giờ bán không được, cả nhà già trẻ lớn bé đều sẽ chết đói, dịch phụ trị thủy còn chưa kéo nhau đến trước cửa làm loạn thì bên trong Chu Thị đã hết như một nồi lẩu thập cẩm rồi.

Trong chớp mắt khắp lưu vực sông bỗng xôn xao sục sôi, người dân dọc theo bờ sông giương cờ khởi nghĩa hồi tội ba đại thế gia. Trong quận đều là do thế gia tự trị, mỗi gia tộc cùng lắm cũng chỉ có hơn mười ngàn dân binh, làm sao có thể chống lại nổi trăm họ như đại dương menh mông? Hai nhà Chu – Long thấy tình hình bất ổn, lập tức cùng nhau dâng tấu, sâu sắc thừa nhận lỗi lầm với Hoàng đế, bày tỏ thuế vốn đã chuẩn bị đủ từ đầu năm, hiện giờ biên cương nhiều đạo tắc, sợ bị cướp mất cho nên mong thiên tử gấp rút phái người đến thu thuế, nhân tiện hỗ trợ trấn an lưu dân. Lúc trước bọn họ hứa nhau uy hiếp đế vương, hiện tại biết chuyện này thế nào cũng sẽ bị tính sổ kỹ càng, đành phải nhắm mắt sai con trai trưởng tự mình đến dâng tấu, khiến Hoàng đế phần nào nguôi giận.

Con trai trưởng của hai gia tộc trong triều có quyền cao chức trọng, bao nhiêu năm chưa từng quỳ lạy trước mặt ai, hiện tại không thể không mặc áo trắng cỡi bò mao, hành đại lễ quỳ trước ngự thư phòng cầu xin thiên tử tha tội. Hai người đã nặng nề chuẩn bị sẵn tâm lý, biết lần này thế nào Hoàng đế cũng sẽ khiến

cho bọn họ mất thể diện nghiêm trọng, nào ngờ tầu vừa dâng lên, chỉ chốc lát sau quan tham chính hầu mực đã bùng mâm bước ra, bên trong mực đỏ như máu, ngự bút phê duyệt, chỉ có một chữ “Chuẩn”.

Hai chữ “Chuẩn” vừa ban ra, bá quan văn võ trong triều ai nấy đều cực kỳ hoảng sợ.

Người nào sáng suốt đến bây giờ mới hiểu ra, cái gọi là trị thủy, thực chất ngay từ ban đầu đã là một âm mưu liên hoàn. Đầu tiên là mạnh dạn nâng đỡ, dụ dỗ Chu Thị bỏ ruộng trồng dâu, để cho bọn họ hoàn toàn dựa vào tơ tằm mà sống. Tơ lụa ở Ly Nguyên thô ráp, chỉ có thể bán cho dân nghèo hoặc dùng trong quân đội, Hoàng đế đưa một nhóm lưu dân lớn đến định cư ở quận của Long Thị, buôn bán vùng ven sông trở nên hưng thịnh giúp cho Chu Thị tiêu thụ được tơ lụa kém chất lượng. Việc lưu thông hàng nhập hàng xuất hoàn toàn dựa vào bến tàu ở Nguyên Giang Vân Thị, tạo thành một mối quan hệ sản xuất — lưu thông — tiêu thụ, khiến cho ba đại gia tộc bị trói thành một chùm trên lưu vực sông, chỉ cần một trong số họ bị triều đình gây khó dễ thì không ai có thể thoát được.

Đáng sợ hơn là, ngày hôm nay cái bẫy này đã hiển hiện ở ngay trước mắt, nhưng nạn nhân vẫn phải tro mắt mà nhảy vào.

Lần này dân chúng làm loạn, hai nhà kia cũng trở mặt, Vân Thị thế mà lại thoát được kiếp nạn, đó là nhờ vào đường thủy vẫn chưa được khai thông hoàn toàn, bến cảng cũng chưa hoàn thành. Chờ thêm vài năm, đến khi Vân Thị trở thành bến cảng then chốt từ Nam chí Bắc thì hẳn cũng sẽ chẳng thể giữ mình được nữa. Hai nhà Chu – Long đã chịu chết, Vân Thị vẫn còn cơ hội thoát thân, cùng lắm thì niêm phong bến tàu, trở thành một quận độc lập như trước kia. Nhưng Vân Thị là nơi sản xuất tơ tằm lớn nhất, nếu như xuất nhập hàng mà phải thuê bến tàu ở nơi khác thì tiền thuê vung ra sẽ nhiều không đếm xuể, chưa kể bến tàu mang lại lợi nhuận rất cao, dù cho Vân An Bình có hạ lệnh cấm thì ắt cũng sẽ có kẻ khuyển nử, muốn giữ lại món lợi lớn này. Dọc theo bờ sông Ly Giang đã trở nên phồn thịnh, vàng thật bạc trắng đã ở ngay trước mắt như vậy, dù cho gia chủ có hạ lệnh ngăn chặn thì cũng khó đảm bảo những người khác trong gia tộc không động lòng. Hoàng đế đã vẽ ra một con đường, thuận theo thì gia tộc phồn thịnh, đi ngược chiều ắt có vạn kẻ ngáng đường, dù cho biết như vậy là sẽ giao mạch máu kinh tế vào trong tay triều đình, nhưng cũng không cam tâm tình nguyện bị Hoàng đế dắt mũi.

Chỉ với một lần trị thủy đã bóp nghẹt yếu hầu của cả ba gia tộc lớn, chuyện này tất nhiên phải suy nghĩ lâu dài, mất mấy năm mới thực hiện được, trong lúc ba gia tộc thử lòng thăm dò, ức hiếp lừa gạt, để vương chỉ ngấm ngấm thu hết thủy vào tầm mắt, không để lộ chút sơ hở nào, chờ cho đến khi tất cả đã rơi vào bẫy mới bình thần thu lưới, tài hoa xuất chúng uy nghi điềm tĩnh khiến cho người người hãi hùng khiếp vía. Khi đã chiếm thế thượng phong cũng không mừng rỡ kiêu ngạo, chỉ nhẹ nhàng phê một chữ “Chuẩn”, một chữ có khả năng giết chết lòng người. Ba nhà xin khát thuốc, chúng thần ai nấy đều tỏ thái độ, hiện tại hồi tưởng lại những lời mình từng nói, vô số người bỗng nhể nhại cả người mồ hôi lạnh.

Dung Dận ra tay lật đổ cả một con sông, mọi việc xong xuôi lại che giấu đi sự sắc bén của mình, vừa quay mặt đã đổi sang trạng thái hiền hậu, một mặt phái quan binh đến trấn an dân chúng giúp cho hai nhà Chu – Long, một mặt ra chỉ dụ trấn an các thế gia lớn nhỏ khác. Thủ đoạn của y có chừng mực, nhẹ nhàng tung bằng chứng nắm thóp các thế gia trong bao nhiêu năm qua, đám người kia vừa nghe tin đã sợ mất mật, nhao nhao buông vũ khí đầu hàng. Trong phút chốc khắp triều đình ai ai cũng ca tụng công đức của y, mọi người lòng thành son sắt, tỏ vẻ hết mực trung thành với đế vương.

Đầu tháng chín, thuế của hai nhà Chu – Long tăng thêm ba phần lợi nhuận lớn, khoa chiêng gõ trống tuyên dương khắp chốn, lớn giọng xin sáp nhập vào quốc khố, trấn an lòng dân. Trong trận chiến vô hình này chỉ có mỗi mình Vân Thị là bình an vô sự, Vân An Bình đang ở trong hoàng thành, ngay trong tầm mắt của đế vương vẫn có thể vừng vàng không chế đại cuộc Nguyên Giang. Gia tộc Vân Thị con cháu đông đảo, thế hệ sau người người đều có tài năng xuất chúng, trên dưới đồng lòng, cộng thêm với nơi Vân Thị ở dễ thủ khó công, ruộng đất tư hữu dồi dào, dù có đóng cửa lại thì cũng có thể đảm bảo trăm năm cơm áo không lo, mọi người cảm thấy Vân Thị đã chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, căn cơ vững chắc như sắt đúc, ngay cả đế vương cũng khó lòng lay chuyển. Trong lúc mọi người đều cho rằng chuyện này đã lắng xuống, thì nào ngờ lòng dân dễ thả khó thu, một khi đã tạo nên tiếng vang lớn thì ngay cả đế vương đao binh hùng mạnh ở trên kia cũng khó lòng xóa bỏ, dân chúng dọc theo bờ sông Ly Giang vốn uất ức phần nộ, hiện tại thấy hai nhà Chu – Long đã quy hàng, ngay lập tức quay sang chia mũi dùi vào Nguyên Giang.

Vân Thị bị bao vây, Vân An Bình tức tốc phái võ giả tâm phúc mang lực lượng quân binh hùng hậu đến

quận Hàm Cốc, Dung Dân không muốn nhìn thấy trăm họ phải lấy thân xác ra liều mạng, gấp rút phái người đến trước ngăn lại, đồng thời ban xuống ba chỉ dụ, thuật lại gia phong thuần hậu và ba đời tổ tiên tận trung tận hiếu của Vân Thị đã hết sức vì nhân dân mưu cầu hạnh phúc, khen ngợi hết lời vị gia chủ từng anh dũng đấu tranh vì chính nghĩa năm xưa của Vân Thị. Vân An Bình lúc còn trẻ đã từng bông bột gây ra rất nhiều chuyện, dù bị người người khinh thường nhưng trong lòng hắn vẫn luôn rất kiêu ngạo, hiện tại Hoàng đế nắm rõ mọi chuyện như trong lòng bàn tay, cảm thán từng chuyện một làm cho Vân An Bình không khỏi thấy cảm động, bỗng nảy sinh cảm tình lẫn biết ơn, hắn ngay lập tức dâng tấu bộc bạch, cùng để vương kẻ xướng người họa, tấm lòng rộng mở rất ra đáng kể bề tôi.

Triều đình quân thần hòa hợp, dân chúng lập tức nguôi đi nỗi căm giận. Dung Dân lại truyền chỉ dụ tới chín bang, nói rằng trị thủy là việc khẩn, bảo đảm với nhân dân dù cho triều đình có gặp khó khăn cách mấy cũng phải đập nồi bán sắt chống cự đến cùng. Để cho thấy quyết tâm, y dẫn đầu phong trào cần kiệm, giảm bớt đi phần lớn chi tiêu ở trong cung. Nào ngờ lòng dân chỉ vừa mới được trấn an, năm châu Tương bang lại nổi lên bạo động. Năm đó lũ lụt tuyết đường thu hoạch, các châu này vì Vân Thị không chịu cung cấp lương thực đến các kho trống mà mất mùa chết đói hết mười mấy vạn người, hiện giờ thấy Vân Thị ngược lại chuyển mình biến hóa thành công thần quốc gia, bất ngờ dấy lên bạo loạn, có võ giả anh dũng một mình giương cờ, có cô nhi quả phụ khóc than bộc bạch, thân sĩ quý tộc khắp năm châu muôn hình vạn trạng, giấy trắng mực đen từng chuyện một tái hiện lại địa ngục trần gian mà năm xưa họ đã từng phải trải qua, khiến cho người xem kinh hãi.

Chuyện này vừa bùng nổ, khắp chín bang đều chấn động. Chỉ dụ của đế vương vẫn còn đó, hiện tại nhìn lại từng câu tạ ơn của Vân An Bình, từng chữ từng chữ đều là khi quân. Triều đình hiện giờ giạt gấu vá vai khó khăn đến mức nào, vậy mà vẫn ra sức trị thủy vì dân chúng, Vân Thị thì chỉ biết ngoảnh mặt làm thính, còn thừa dịp lợi dụng sơ hở để uy hiếp người khác, giữ lại tiền bạc lẫn lương thực khiến cho trăm họ chết oan. Người trong thiên hạ ai ai cũng khen ngợi thiên tử lòng tốt vô biên, lại bị Vân Thị qua mặt lừa gạt, trong phút chốc Vân Thị bỗng bị miệng đời phê bình không ngớt, loan truyền nhơ danh đi khắp nơi. Thế gia đại tộc coi trọng nhất là thanh danh, lần này ngay cả Vân An Bình cũng đứng ngồi không yên, vội vàng gọi Vân Bạch Lâm và Vân Hàng Chi đến, ba người dự định sẽ cùng nhau trở về Nguyên Giang lo liệu sự việc. Trước mắt đã là đầu tháng mười một, Vân An Bình vội vàng điều động tiền thuế, dự kiến đến đầu năm sẽ để con trai trưởng và cháu đích tôn cùng nhau mang đến giao nộp, mua chuộc lòng dân.

Hắn bố trí mọi chuyện thỏa đáng, duy chỉ có Vân Hàng Chi là buồn bã không vui. Hắn đã bị nhốt ở trong nhà suốt mấy tháng nay, mỗi lần nhớ đến chuyện bị Hoàng lợi dụng là hắn lại giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ba mặt một lời hỏi cho rõ ràng. Cha đã phân tích mặt lợi mặt hại rõ ràng cho hắn nghe, yêu cầu hắn không được thân thiết với Hoàng nữa, về lý thì ai chẳng biết nhưng về tình thì rất khó kiềm chế. Hiện giờ sắp phải quay về Nguyên Giang, thế nhưng ngay cả một cơ hội để gặp mặt Hoàng hắn cũng chẳng có, nghĩ tới nghĩ lui cả vạn lần vẫn thấy không cam lòng, hắn dứt khoát thừa dịp trong nhà đang hỗn loạn lén chuồn ra ngoài, chạy thẳng đến Đô sát viện tìm Hoàng tính sổ.

Trước mắt chuyện khoa cử vừa xong xuôi, nơi đây hiện giờ xem như khá nhàn rãi, Vân Hàng Chi vừa vào đến Đô sát viện đã thấy Hoàng đang cười nói với mọi người. Trong nhà xảy ra chuyện, hắn ngày ngày lo sợ bực bội ở trong phòng đứng ngồi không yên, Hoàng thế mà lại ở đây nhàn nhã nói chuyện phiếm với người khác! Mắt Vân Hàng Chi bỗng long sông sọc, sải bước đến đâm vào ngực Hoàng một cái hét lên: “Ngươi!”

Hoàng không đau không nhột nhận một quả đấm, thấy là Vân Hàng Chi thì rất ngạc nhiên, mừng rỡ hỏi: “Ngươi được trả tự do rồi sao?”

Vân Hàng Chi tức giận nói: “Ngươi còn không biết xấu hổ mà hỏi hử!”

Thấy hai người có vẻ sắp đánh nhau, mọi người vội vàng bước đến khuyên giải. Hoàng lập tức dẫn Vân Hàng Chi đi tìm một gian phòng không người để nói chuyện riêng, vừa đóng cửa Vân Hàng Chi đã lại rống lên: “Ngươi!”

Những ngày vừa qua, mỗi khi nghĩ tới Hoàng, hắn đều muốn xé đôi phương ra thành một trăm tám mươi miếng, cắn răng nghiêng lợi suy nghĩ xem nếu gặp mặt thì phải chất vấn như thế nào, mắng hợp tình hợp lý ra sao, khiến trách Hoàng mưu mô xấu xa, sẽ tuyệt giao với hắn. Thế mà đến lúc này, hắn trần trụi mãi vẫn chỉ có thể thốt lên một chữ “Ngươi”, nói không nên lời tức giận trợn mắt nhìn Hoàng.

Hai người bọn họ đã rất lâu không gặp mặt nhau, Hoàng vẫn nghĩ rằng Vân Hàng Chi không tìm được cách ra ngoài cho nên cũng chẳng để ở trong lòng. Hiện tại thấy đối phương tức giận đến như vậy, hẳn nghĩ hoặc hồi lâu mới nhớ ra, bỗng thấy áy náy, hơi mỉm cười nói: “Còn tức giận hả?”

Vân Hàng Chi oán hận nói: “Người lợi dụng ta!”

Hoàng đáp: “Không sai, quả thật ta đã lợi dụng người, chuyện đã qua lâu như vậy rồi cũng đừng nên tức giận nữa.”

Vân Hàng Chi thấy Hoàng xem chuyện đã qua như mây thừa gió nhẹ, bỗng đứng tức điên, khua quyền vung tay đánh lên mặt Hoàng. Một quyền này thật sự có hơi đau, Hoàng cũng không vui, trở tay bắt lấy cổ tay của Vân Hàng Chi, cả giận nói: “Người chẳng phải cũng đang lợi dụng ta hay sao? Lợi dụng lẫn nhau chút thôi, sao phải tức giận đến vậy?”

Vân Hàng Chi bị hắn bẻ bả vai thấy đau, ra sức giãy mấy cái rống to: “Ta không có!”

Hoàng thả tay, để phòng hắn lại tiếp tục đánh nữa, bước lui nửa bước nói: “Người muốn ta giúp người nói tốt trước mặt bệ hạ, lại còn nhờ ta thăm dò ý tứ của y, ta đều làm hết, nhưng ta nào có tức giận giống như người.”

Vân Hàng Chi chẳng hiểu gì, cảm thấy oan ức rống lên: “Ta không hề!”

Hoàng hỏi ngược lại: “Không hề cố gắng kết bạn với ta sao? Cũng không dò la tin tức ở chỗ ta luôn hả?”

Hắn chỉ thuận miệng nói ra, nhưng càng nói lại càng nhớ tới chuyện thiếu chút nữa đã bị Vân Bạch Lâm hạ độc, khiến cho bệ hạ lo lắng, giọng lập tức trở nên lạnh nhạt, lạnh lùng nói: “Từ lúc ban đầu kết giao, không phải chỉ là vì muốn lấy được thứ mình cần, lợi dụng lẫn nhau thôi hay sao? Người và ta đều có lợi, đổi chác thành công tốt đẹp, thậm chí còn rất hòa hợp, tại sao lại phải tức giận? Là vì người lười kéo ta, mà ta lại không đối xử chân thành với người, không xem người là tri kỷ ư?”

Từng câu từng chữ của hắn tựa như một chậu nước lạnh, dập tắt hơn nửa lửa giận trong lòng Vân Hàng Chi, khiến hắn kinh ngạc nói không nên lời.

Phải rồi, ban đầu khi kết bạn với tiểu ca, chính là vì hắn là cận thần của thiên tử.

Cho nên mới đối xử thật tốt, khéo léo bày ra hết thủ đoạn lôi kéo, muốn kéo hắn lên thuyền, tương lai sẽ lợi dụng hắn.

Lòng dạ thâm sâu, phỏng đoán niềm vui nỗi buồn của hắn, khi chặt khi lỏng, nuôi dưỡng tình sâu nghĩa nặng. Tiểu ca trời sinh tính tình hướng nội hiền lành, hẳn dùng nhiều phương pháp mềm rắn đủ cả, tổn biết bao nhiêu tâm tư, dồn biết bao nhiêu sức lực, bỏ ra biết bao nhiêu thủ đoạn kỹ lưỡng!

Cho nên đến ngày hôm nay mới đối lấy nỗi thương tâm thật lớn này.

Xưa nay hắn thông minh lanh lợi, không chừa thủ đoạn, tham dự yến tiệc lúc nào cũng qua loa lấy lệ, hiểu thấu đáo đối phương sẽ mang lại lợi ích gì cho mình, phạm đã có lòng kết giao thì người nào chẳng như trong mật thêm dầu cho hắn? Nếu đã cố ý hạ thủ đoạn với một người, nước chảy đá mòn năm rộ tháng dài, cũng sẽ theo lẽ tự nhiên mà thân mật không giấu giếm nhau điều gì, bất giác hai người dần trở nên tình thâm ý nặng, đối xử chân thành với nhau. Không ngờ tiểu ca từ đầu đến cuối vẫn giữ tỉnh táo, ngược lại hắn thì lại mơ hồ dần sâu vào.

Vân Hàng Chi vừa tức vừa hận, uất ức tức giận không nói nên lời, đành phải hung dữ trợn mắt nhìn Hoàng, nghiêng đầu qua.

Hoàng cũng cảm thấy lời mình nói có hơi quá đáng, lập tức nhẹ giọng nói: “Đừng nóng giận. Người và ta lập trường khác biệt, sớm muộn gì cũng có ngày nảy sinh xung đột. Nhưng ta vẫn là bạn của người mà.”

Vân Hàng Chi oán hận đáp: “Nếu người thật lòng xem ta là bạn thì cũng không nên uy hiếp gia tộc ta như vậy chứ!”

Hoàng lạnh lùng nói: “Ta là võ giả. Không được vì tình riêng mà gây cản trở cho đại nghĩa, đây là bổn phận của ta. Giao tình là giao tình, ta nếu đã hầu vua thì phải vạch rõ giới hạn với gia tộc của người, tránh có

quan hệ bất chính. Đây chính là muốn cảnh cáo cha người, nếu hắn còn dám làm xằng thêm lần nữa, ta xuất thủ sẽ không lưu tình.”

Hắn nói xong lại ngừng một chút, thấy Vân Hàng Chi mặt mày đau thương mới nhẹ giọng tiếp: “Người và ta có lập trường riêng, đều là vì đại nghĩa. Nhưng nếu như người có chuyện, ta cũng sẽ không chỉ đứng bên ngoài quan sát. Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ người.”

Hắn xưa nay chín chắn trầm tính, nếu không phải có tình sâu nghĩa nặng thì cũng sẽ không dễ dàng hứa hẹn như thế. Vân Hàng Chi đã sớm biết rõ tính tình của hắn, nghe hắn nói xong tâm trạng mới thoáng thấy nhẹ nhõm, tạm thời hài lòng. Hắn suy nghĩ một lát vẫn thấy chưa yên tâm, thấp giọng khuyên bảo: “Bề tôi trong thiên hạ đều có chung một lập trường, người có là bề tôi ngậy thơ hay không thì cũng chẳng sao, trọng điểm chính là vị kia đang nghĩ như thế nào. Y nói người đúng, thì vậy cánh của người dù có mọc khắp thiên hạ người cũng vẫn đúng, y nói người sai, dù người có vì đại nghĩa mà hy sinh thân mình thì người vẫn cứ sai. Sinh mệnh cả đời người đều dùng để hầu vua, nhưng người cũng phải biết hoa chẳng đỏ được trăm ngày, hiện tại không chờa đường lui, sau này nếu có chuyện thì người biết phải làm thế nào?”

Hoàng thấy hắn thật lòng lo âu cho mình, lập tức mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng cho ta. Ta không sợ.”

Hai người bọn họ đàm thủng lớp cửa sổ giấy, hiện tại bỗng thấy dễ nói chuyện với nhau hơn rất nhiều, lúc Vân Hàng Chi định nói lời tạm biệt với Hoàng, biết Hoàng vẫn còn một vị cha già hiện đang ở trong Vô Hách Điện, ngày xưa thường hay hỏi thăm sức khỏe của hắn, hiện cũng thuận miệng chúc hắn an khang.

Hoàng thay cha cảm ơn, đáp: “Hiện người không có ở trong cung, đang ở bên ngoài làm nhiệm vụ.”

Cha của Hoàng có thân phận rất cao, từ lâu đã không còn phải ra ngoài làm nhiệm vụ. Vân Hàng Chi kinh ngạc, ngăn người hỏi: “Không phải giờ người lớn tuổi nên đã nghỉ ngơi rồi sao?”

Hoàng cười, đáp: “Thỉnh thoảng cảm thấy quá nhàn rồi cho nên thuận tiện vận động chút thôi mà.”

Chưởng điện Vô Hách Điện có địa vị cực cao, bình thường có ra ngoài làm nhiệm vụ cũng chỉ phái mấy võ giả cấp thấp, tạo cơ hội cho bọn họ rèn luyện, nếu không phải đại sự thì cũng không để cho người hầu kiểm phải ra ngoài. Trong lòng Vân Hàng Chi khẽ chấn động, bình tĩnh nói xa nói gần: “Cũng sắp vào đông, chim muông béo ú. Lúc nào thuận tiện chúng ta lại ra sau núi săn bắn đi.”

Hoàng đáp: “Hiện giờ trong cung chẳng còn ai cả, mọi người đều ra ngoài hết rồi. Chờ lần sau người quay lại, ta sẽ gọi mọi người cùng chơi đùa một buổi thật vui.”

Vân Hàng Chi rũ mi mắt, trong lòng bỗng thấy điên cuồng.

Nửa năm trước khi hắn vào cung, tiểu ca đã nói ngự tiền ảnh vệ hiện đang phụng bí chỉ ra ngoài làm nhiệm vụ. Rốt cuộc là chuyện đại sự gì mà đã gần một năm rồi, đều cần từ trên xuống dưới Vô Hách Điện cùng thực hiện?

Mà chuyện đại sự đó có lẽ... vẫn chưa xong trong năm nay.

Cho nên chúng võ giả ở Vô Hách Điện vẫn còn đang ở bên ngoài.

Vân Hàng Chi đứng ngồi không yên, nói qua loa lấy lệ vài câu với Hoàng, ước hẹn ngày sau sẽ tái ngộ, co cẳng về nhà kể lại chuyện này cho ông nội nghe. Trong phương diện này hắn luôn cực kỳ nhạy bén, Vân An Bình chưa bao giờ dám khinh thường, lập tức phái người đi tìm hiểu. Chưa đến mấy ngày đã có tin tức truyền về, chỉ nghe loáng thoáng chứ cũng không dám chắc chắn, nói rằng lần này lúc năm châu bạo loạn, hình như có vài vị võ giả xuất hiện. Mọi việc nếu đã có phương hướng thì chỉ cần nắm lấy cái đuôi để lần theo đó mà điều tra, Vân An Bình vội vã phái một số lượng lớn mật thám điều tra mấy trăm ngàn dịch phu và bồi cảnh của kẻ dẫn đầu dẫn chúng bạo loạn ở năm châu.

Các mật thám đục nước béo cò, điều tra suốt mười mấy ngày nhưng vẫn không phát hiện ra chút bất thường nào. Hơn mười ngàn người trong một mai bỗng phát động khởi nghĩa vũ trang, năm châu Tương bang đồng tâm hiệp lực, dân chúng cả nước trào dâng oán hận, nội tình ẩn ý biết bao nhiêu, xúi giục biết bao nhiêu, quyền lợi xích mích biết bao nhiêu, làm sao mà một chút bất thường cũng chẳng có? Không có bất thường chính là sự bất thường lớn nhất, trái tim Vân An Bình chìm xuống đáy vực, cùng Vân Bạch Lâm bàn tính

cả buổi, đổi sang phương hướng khác để dò xét, phái võ giả tâm phúc đến các châu phủ ở Tương bang, trực tiếp kiểm kê số lượng quân phòng thủ địa phương.

Lần này quả nhiên điều tra ra đầu mối, tin tức truyền về rất nhanh, ở một châu nào đó trong Tương bang có hai Thiên Phu trưởng không tại nhiệm. Quân phòng thủ ở các châu đều có ràng buộc với nhau, đây gọi là tướng đầu binh đó, hai tên Thiên Phu trưởng không có ở đây tức là toàn bộ binh tướng dưới quyền đều đã đi theo, bọn họ bí mật thăm dò thêm ba châu phủ, phát hiện những nơi khác đều có Thiên Phu trưởng đảm nhiệm. Tin tức nhanh chóng truyền về Vân phủ, Vân An Bình và Vân Bạch Lâm cực kỳ hoảng sợ, trong phút chốc bỗng dưng hiểu ra, không nói nên lời.

Dọc theo bờ sông Ly Giang, cộng thêm với năm châu Tương bang, rốt cuộc đã thiếu mất bao nhiêu binh tướng? Từ trên xuống dưới Vô Hách Điện, toàn bộ mấy trăm võ giả ở bên trong đã được phái đến nơi nào rồi?

Trong buồng ẩm áp yên tĩnh, chỉ có con chim xanh thắm vẫn hồn nhiên như xưa, cất tiếng hót líu lo vang vang.

Vân An Bình không khỏi hít một hơi thật sâu.

Số lượng lớn hơn mười ngàn người, tất cả đều do đội quân ngự tiền ảnh vệ thiện chiến tầng tầng lớp lớp chỉ huy, nếu tập hợp lại thì công thành cũng chẳng phải là chuyện khó, còn nếu tách ra thì dờn sông lấp biển cũng chỉ là chuyện nhỏ, đường nào cũng đủ.

Khó trách mà có cái gọi là dân biển, có phương pháp như thế, có óc tổ chức như thế, phối hợp có đầu có đuôi như thế, hết thấy đều đã được để vương tóm gọn trong lòng bàn tay!

Xưa nay triều đình luôn có đãi ngộ tốt, trăm họ chưa bao giờ thiếu ăn thiếu mặc. Hắn vẫn luôn nghi ngờ chuyện người dân oán thán như thế là từ đâu mà ra, chỉ trong một đêm đã giương cờ khởi nghĩa, đồng lòng muốn lật đổ ba đại thế gia. Năm châu Tương bang vốn bình yên tĩnh lặng, tự dưng ở đâu chui ra lắm cô nhi quả phụ, thân sĩ quý tộc vạch tội ở khắp nơi.

Nào có thứ gọi là dân biển! Đây chân chân chính chính là mưu kế của thiên tử, chẳng qua là y muốn chiếm lấy lễ phải về mình, tạo lớp vỏ bọc bảo hộ dân chúng mà thôi!

Đầu tiên là khiến cho hai nhà Chu – Long kinh sợ, làm cho bọn họ phải xuất thủ tương trợ, sau đó gây xôn xao dư luận, tăng bốc hấn nhằm đem hắn ra làm tấm bia đỡ đạn, che chắn gươm đao, rồi xúi giục lòng oán hận trong dân chúng, đây chính là không muốn chữa lại đường sống cho Vân Thệ!

Vân An Bình chỉ cảm thấy khô miệng khô lưỡi, muốn uống miếng nước làm trơn cổ họng, nhưng bỗng phát hiện tay mình đang run rẩy kịch liệt. Hắn bất chợt cười gằn, lạnh lùng nói: “Được! Được lắm! Thiên tử thánh minh, lão phu có mắt như mù!”

Vân Bạch Lâm chợt thấy rung mình, trầm giọng nói: “Chuyện này hẳn là y đã âm thầm sắp đặt từ khi bắt đầu thiếu lương thực. Nhiều năm như thế, trước mặt người khác thì ban ân, sau lưng lại che giấu manh mối, quả thực chẳng để lộ chút sơ hở nào, lòng dạ thâm sâu đến tận cùng, tính cách lại vô cùng kiên nhẫn, thật sự khiến người ta không dám tưởng tượng. Quan giám sát Ly Giang dọc theo các châu quận thường ngày đều có qua lại với chúng ta, hàng năm biểu kính không biết bao nhiêu mà kể, thế mà trước đó một chút tin tức cũng chẳng để lộ ra ——”

Hắn còn chưa nói xong đã bị Vân An Bình phát tay cắt ngang, hắn khàn giọng đáp: “Hai mươi tám châu quận ở Ly Giang đều là người của ta, tuyệt sẽ không giấu giếm. Dẫn binh chẳng qua là Thiên Phu trưởng, ở trong các châu quận, e rằng những chuyện này đều do các viên quan chẳng có cấp bậc gì xử lý. Người thử điều tra xem.”

Vân Bạch Lâm bỗng dưng chấn động, nói: “Phải rồi! Mấy năm nay tuyển chọn khoa cử xong đều phái đến Ly Giang. Ta còn tưởng là do y muốn trị thủy!”

Vân An Bình gật đầu, khuôn mặt già nua yên lặng không phát ra tiếng động mà cắn môi. Hắn mỗi một xoa mặt, hết cả buổi mới nói: “Nhiều lời vô ích, Hoàng đế đã sắp đặt hết thấy từ trước, may mắn sao chúng ta còn biết được trước thời hạn, nhân dịp y còn chưa hối tội hãy nhanh chóng chặn đường, để cho y không còn cách nào chắt vẩn. Ván này đại bại, chúng ta lật bàn làm lại từ đầu.”

Vân Bạch Lâm gật đầu nói phải, nếu đã biết kẻ nào đang đứng sau màn thì cũng chẳng cần phải quay về Nguyên Giang nữa, hiện tại thương nghị chặt chẽ, trình lên tấu chương, lấy danh nghĩa gia chủ Vân Thị khẩn thiết nhận tội. Hai người suy đoán chuỗi dao đang nằm trong tay Hoàng đế, trước thời hạn phong tỏa từng chuyện một, mang cả thuế thiếu hụt năm đó do thiếu lương trả lại cho quốc khố, còn thêm vài phần lợi nhuận cao, cam kết nhất định sẽ mở rộng toàn quận, ra sức hết mình ủng hộ triều đình trị thủy, đồng thời lấy lý do Vân Hàng Chi vẫn còn non trẻ, trả lại binh quyền vốn đã thu tới tay, mong Hoàng đế không khởi binh vãn tội nữa. Cuối tấu chương còn tự trách bản thân mình ngang ngược, không còn xứng với vị trí gia chủ, quyết định cáo lão, để cho con trai trưởng lên kế nhiệm. Tấu chương vừa viết xong, Vân Bạch Lâm lập tức gọi Vân Hàng Chi đến giao phó đầu đuôi, xong rồi lại đưa tấu chương cho hắn xem, để hắn hiểu rõ đại sự trong nhà.

Vân Hàng Chi mặt mày nghiêm trọng, đọc lướt qua tấu chương, thấy từng câu từng chữ đều là ám chỉ chặn miệng Hoàng đế, lập tức nói: “Không được! Tin tức là do ta dò la được từ Hoàng, trước tiên phải đưa hắn ra ngoài cái đã! Nếu không bệ hạ đọc tấu chương xong, người đầu tiên bị nghi ngờ chắc chắn sẽ là tiểu ca!”

Vân Bạch Lâm trầm giọng đáp: “Sự tình có nặng có nhẹ, không đủ thời gian để từ từ sắp đặt. Còn kéo dài nữa thì ngay cả người cũng sẽ bị liên lụy!”

Vân Hàng Chi sốt ruột, vội vã cầu khẩn: “Cha! Lần này nếu như không nhờ có hắn, chúng ta cũng chẳng thăm dò được nhiều tin tức như vậy! Ta và tiểu ca chỉ vừa mới kết bạn lại với nhau, làm sao có thể vừa quay đầu đã hãm hại hắn!”

Vân Bạch Lâm cả giận nói: “Những gì ta nói ngươi đã quên hết rồi sao? Ngươi phải phân biệt cho rõ, hắn là địch, không phải là bạn! Nếu yêu mến hắn thì chỉ có thiệt thân ngươi mà thôi! Hoàng đế thủ đoạn tàn nhẫn, đã động thủ thì sẽ không bao giờ chừa đường lui, mà kẻ đầu tiên y muốn xử lý chắc chắn sẽ là ngươi! Nếu không ra tay trước để chiếm lợi thế, chờ đến khi bị y hất bát nước bắn lên người, tiền đồ của ngươi sẽ bị hủy hoại! Ngươi đành lòng vì một kẻ không nên có quan hệ mà chôn vùi cả cuộc đời mình hay sao!”

Vân Hàng Chi bỗng dưng chấn động, không nói nên lời. Hắn kinh ngạc suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên quỳ xuống, gần từng chữ một: “Phải. Ta không muốn hại hắn.”

“Ta có cả một gia tộc che chở, dù có chuyện gì xảy ra vẫn có thể trở về Nguyên Giang làm thiếu gia giàu sang. Nhưng tiểu ca thì lại không nơi nương tựa, sống chết vinh nhục hoàn toàn dựa vào suy nghĩ của kẻ làm vua. Bệ hạ thâm trầm đa nghi, xưa nay ân uy khó dò, một khi đã nghi ngờ thì tiểu ca ngay cả cơ hội để phân bua cũng chẳng có! Cha cố gắng kéo dài thêm vài ngày nữa đi! Chờ bệ hạ để lộ mũi dao rồi hẵng trình tấu chương lên, nếu như thế thì y sẽ không có lý do gì để trách tội tiểu ca cả!”

Vân Bạch Lâm lạnh lùng hỏi: “Ngươi có thể quay về làm thiếu gia giàu sang, nhưng Uyển Nhi sau này còn có thể lập gia đình được nữa hay không? Tình huynh đệ tỷ muội của ngươi đâu mất rồi? Kéo dài thêm nữa, Hoàng đế sẽ dễ dàng khiến cho thanh danh của ngươi ô nhục! Gia chủ nơm danh là điều không ai có thể chịu đựng nổi, ngươi bảo người trong gia tộc của ngươi về sau biết sống như thế nào đây? Chỉ vì một tên Hoàng kia mà ngươi muốn kéo cả Vân Thị cùng chết chung hay sao?”

Vân Hàng Chi ngây người, đôi môi run rẩy không nói nên lời.

Vân Bạch Lâm chỉ hận không thể rèn sắt thành thép, nói: “Gia tộc đang trong lúc lâm nguy, còn ngươi thì chỉ mãi chú ý đến tình riêng! Tự nhìn lại bản thân xem ngươi đang làm gì đi! Tên Hoàng đó còn ở bên cạnh ngươi thì sớm hay muộn cũng chỉ là một mối tai họa ngầm, dâng tấu lên cũng chính là muốn Hoàng đế phải dè chừng hắn, có hiểu hay không? Đây gọi là mượn dao chia rẽ, ép y phải tự chặt đi đôi cánh, ngươi đã lớn rồi, hãy học thêm chút ít đạo lý đối nhân xử thế đi!”

Trong lúc hắn đang giáo huấn, thấy Vân Hàng Chi chẳng nói một lời nào, chỉ lồm cồm bò dậy, cũng chẳng quay đầu lại mà chạy thẳng ra ngoài, hắn tức điên người dậm chân mắng: “Đứng lại! Ngươi đi đâu!”

Vân Hàng Chi hét lên: “Đi học đạo lý!”

Hắn được nuôi dưỡng từ nhỏ, chưa bao giờ bị cha tức giận mắng mỏ đến như vậy, hiện tại vừa uất ức vừa tủi thân, trong lòng nghĩ rằng mình không nên ngốc nghếch ở lì trong nhà nữa, lập tức vọt thẳng ra ngoài cửa chính. Mọi người luống cuống, vội vàng chạy theo sau thiếu gia hô hào muốn ngăn cản hắn, hắn nghe mãi thấy phiền, đột nhiên nhấc chân chạy thật nhanh, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất:

Ta muốn đi tìm tiểu ca!

29. Chương 29: Đau Lòng

Hắn cũng chẳng thèm gọi người đánh xe, chạy thẳng một mạch đến Đô sát viện ở trong thành tìm Hoảng. Hiện tại đang sắp đến giờ ra về, Hoảng bị hắn chặn lại, thấy hắn chạy vội đang thở hồng hộc, không khỏi kinh ngạc, vội vàng dẫn hắn vào trong phòng làm việc.

Vân Hàng Chi ăn mặc mỏng manh, lúc chạy chẳng có cảm giác gì, đến bây giờ dừng lại mới cảm thấy lạnh, hắt hơi liên tiếp mấy cái liền. Hoảng vội vã khoác áo choàng dài ấm áp của mình lên cho hắn, lại đưa sang một tách trà nóng để hắn ủ ấm tay, hỏi: “Có chuyện gì mà gấp gáp đến vậy?”

Vân Hàng Chi ngồi xuống, hai tay nín chặt lấy tấm áo choàng dài, cuộn tròn thân mình lại. Loại trang phục mùa đông này nhìn bên ngoài chỉ nghĩ là vải gấm tối màu tầm thường, nhưng bên trong lại là chất liệu lông chồn trắng, vải tơ tằm lạnh lốt ở mặt trong, ngay cả cổ áo hay vạt áo cũng đều được bọc lụa, mặc trên người nhẹ tựa lông hồng nhưng lại cực kỳ ấm áp. Loại áo này Vân Hàng Chi cũng từng dùng, chẳng qua áo của hắn nhìn vào cực kỳ xa hoa, bên ngoài trang trí hết sức lộng lẫy, chiếc áo này ngược lại rất giản dị, hiển nhiên là đã cân nhắc đến thân phận không thích hợp để khoe khoang của Hoảng, cho nên chỉ may thành một tấm áo choàng dài chống rét. Vân Hàng Chi siết chặt nhưng tơ thật dày ở bên trong, trong phút chốc bỗng cảm thấy mũi cay cay, nghĩ rằng bệ hạ đối với Hoảng thật sự rất tốt, thánh quyền sâu lắng như biển, nhưng cái tốt này cũng chỉ là suy nghĩ nhất thời của thiên tử, cho đi hay lấy lại cũng tùy ở y. Quyền lực bình thường tranh cãi cả một đời, kết quả ai cũng chẳng thể rời bỏ ai mới thật sự là ân ái, nhưng Hoảng hầu vua lại chỉ có thể tôn kính vâng lời, lấy lòng van xin, tuy sống tốt nhưng cũng chỉ có thể là một kẻ nhận ân sủng.

Hắn ngần ngừ suy nghĩ hồi lâu, thấp giọng hỏi: “Trong nhà ta có chuyện muốn dâng tấu, không biết hai ngày nay có phải là thời điểm thích hợp hay không?”

Hoảng đáp: “Cứ dâng lên đi. Gần đây bệ hạ toàn ở trong Tuyên Minh Các, nếu thông qua quan tham chính hầu mực để dâng tấu thì sẽ trực tiếp trình lên chưởng điện.”

Hắn vừa nhắc tới Hoàng đế, khóe miệng đã lập tức nhếch lên, trong mắt không kiềm chế được mà tràn ngập vẻ dịu dàng, với kẻ đang yêu, mỗi khi nhắc đến người mình yêu đều có vẻ mặt hết như vậy. Vân Hàng Chi vốn đang muốn nói thẳng sự tình, thấy khuôn mặt hắn như thế thì lại mở miệng không nổi, bỗng chốc trong lòng như dầu đang sôi, thấp giọng nói: “Trời xanh ở trên cao, bề tôi ai ai cũng là bùn ở dưới phàm trần, Thánh thượng khẽ chỉ một ngón tay thì chính là ân dày phúc sâu của chúng ta. Người phải nhớ lấy đạo trời vô tình, không bao che không vụ lợi. Có thể đối với người là tài sản cả một đời, còn đối với y cũng chỉ là tuyết rơi mưa xuống. Cho nên muốn làm quan trong triều thì kẻ nào cũng phải biết há miệng ngậm bùn, miệng hướng lên trời. Mặt và miệng không thể cùng phương hướng, nếu người đã một lòng theo hầu vua, thì cũng phải tìm vài đại thể gia vững vàng chống lưng cho, có đệm dày dặn thì miệng mới hướng lên cao được. Ta đã khuyên người rất nhiều lần, người lại chẳng bao giờ chịu nghe. Người...”

Hắn nói mấy câu, trong lòng bỗng thấy chua xót, nghĩ rằng những lời này cũng đều đã vô dụng, chép miệng không nhắc đến nữa, tiếp tục nói: “Thánh thượng trở mặt như lật sách, người đã làm ngụy tiền ảnh vệ hầu vua nhiều năm, hẳn là hiểu rõ hơn ta nhiều. Người... Dù sao cũng phải thật cẩn thận.”

Xưa nay hắn không buồn không lo, cực kỳ lông bông không chịu nổi gò bó, hôm nay lại trịnh trọng dặn dò kỹ lưỡng, Hoảng cảm giác như có điều gì đó đã xảy ra, chăm chú nhìn hắn hỏi: “Rốt cuộc là sao? Nhà người đã sắp đặt chuyện gì?”

Vân Hàng Chi nhẹ giọng đáp: “Ngày đó người nói chúng ta lập trường không giống nhau, bây giờ ta mới hiểu được.”

Lúc hắn mới đến vẫn còn nhiệt huyết, hiện tại đã tỉnh táo, biết cân nhắc thiệt hơn. Trong nhà muốn ngăn chặn Hoàng đế trước khi mọi chuyện xảy ra, nếu như bây giờ hắn nói cho tiểu ca biết thì chính là tiết lộ cho

Hoàng đế, nhưng nếu không nói thì lại sợ tiểu ca gặp phải chuyện không may. Hắn là cháu đích tôn trong nhà, là gia chủ tương lai, phải gánh lấy toàn bộ trách nhiệm của gia tộc trên đôi vai mình, làm sao có thể để cho tình riêng lấn át quyết sách? Trong lòng hắn bực bội, tựa như có một tảng đá đang đè nặng, cắn răng nhịn xuống những lời muốn nói, tháo ngọc bội bên hông ra thoáng đưa ngang qua mặt Hoàng, bỏ vào trong túi áo choàng nói: “Không phải lúc nào người cũng thèm muốn miếng ngọc bội này của ta hay sao? Cho người đó. Vật này dùng như thế nào người cũng biết rồi.”

Hoàng cau mày đáp: “Cho ta làm gì?”

Vân Hàng Chi cởi áo choàng ra đưa cho Hoàng, nói: “Người chỉ cần mang vật này đến cho ông chủ cửa hàng trong thành xem, lập tức sẽ có binh mã đưa người bình an đến Nguyên Giang. Trong hoàng thành nếu đã kết giao với gia tộc nào thì cũng sẽ nhận được chút ít ân huệ. Người và ta đã kết bạn với nhau, vật này xem như làm kỷ niệm.”

Thấy hắn nói năng nghiêm túc như vậy, Hoàng cũng không nỡ lòng từ chối, đành phải nhận lấy áo khoác, thuận miệng hỏi: “Ta đến Nguyên Giang làm gì?”

Vân Hàng Chi im lặng hồi lâu, thấp giọng đáp: “Nguyên Giang rộng đường.”

Câu nào hắn nói ra cũng đều là điều chẳng lành, Hoàng không có cách nào để tiếp lời, đành phải nhận lấy áo mặc vào, gọi xe đưa Vân Hàng Chi về phủ. Bệ hạ bày mưu tính kế, bố trí đường dài mất hết mấy năm, trước mắt dồn lực đợi ngày triển khai, chỉ chờ một kích lật đổ Nguyên Giang, từ đầu tới cuối hắn đều chứng kiến tất cả, giữ vững lập trường, không hề dao động dù chỉ chút ít. Nhưng dấu sao lòng người cũng là máu thịt, hiện tại thấy Vân Hàng Chi lo lắng không yên, trong lòng hắn cũng thấy khổ sở. Chờ đến lúc trở về cung, tiến vào Tuyên Minh Các, thấy Hoàng đế đang dựa vào giường mềm lật tấu sớ, hắn lặng lẽ cởi áo choàng ra vắt sang một bên, bước lên giường buồn buồn không vui ôm lấy eo Dung Dận, dán mặt vào sau cổ Hoàng đế.

Dung Dận thấy hắn không vui, lập tức quay đầu sang dán sát vào mặt hắn, hỏi: “Tại sao lại về trễ như vậy?”

Hoàng buồn rầu đáp: “Có người chặn đường nói mấy câu.”

Dung Dận “Ừ” một tiếng, cúi đầu xuống tiếp tục vừa đọc tấu chương vừa hỏi: “Ai? Vân Hàng Chi hả?”

Hoàng khẽ gật đầu, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ định xử lý hắn như thế nào đây?”

Dung Dận nhếch khóe môi cười một tiếng, đáp: “Người muốn xin tha cho hắn sao? Người này đầu óc thông minh, không thừa dịp này để chết thì tương lai sẽ là trở ngại lớn. Vân gia phồn thịnh, con cháu vô tội, ta cũng không thể tàn sát sạch sẽ, lần này cùng lắm cũng chỉ hao tổn một nửa của cải của hắn, tương lai ắt hẳn sẽ có thể làm lại. Vân Hàng Chi là một kẻ tài năng xuất chúng, nếu để cho hắn trui rèn, về sau chắc chắn sẽ là kẻ địch lớn nhất của người. Qua lần uy hiếp này, tương lai Vân Thị sẽ không dám làm càn ở trước mặt ta nữa, nhưng làm chuyện mờ ám hắn sẽ không ít. Giữ lại hắn ắt làm hại người, như vậy mà cũng được sao?”

Hoàng yên lặng suy nghĩ một hồi, nói: “Ta sẽ để phòng. Hơn nữa ta cũng không sợ bị hãm hại.”

Dung Dận đưa tay lên che ánh mắt của Hoàng lại, cau mày đáp: “Người không sợ nhưng ta sợ. Yên tâm đi, hắn có gia tộc lớn sự nghiệp to, sẽ không bị tổn hại gì đâu.”

Hoàng thở dài, không nói thêm gì nữa. Lần này chúng vô giá đi đến Ly Giang, Hoàng đế buông tay mặc kệ, giao hết cho hắn và cha trấn giữ chỉ huy cả trong và ngoài cung. Dung Dận đặc biệt dọn đến Tuyên Minh Các cũng là vì giúp hắn tránh tai mắt của người khác. Hắn tuy thấy áy náy với Vân Hàng Chi, nhưng ra tay vẫn chẳng nhẹ chút nào, đọc từng tin tức một truyền về từ Ly Giang, hắn lập tức giao thư cho người đưa tin, gấp rút bố trí mọi chuyện. Hai người bận bịu mãi đến tận đêm khuya mới xong việc.

Sang ngày hôm sau Dung Dận có triều lễ, hai người dậy thật sớm, vội vã dùng qua bữa sáng, Hoàng lập tức chạy đến Đô sát viện làm nhiệm vụ, Dung Dận đi đến Sùng Cực Điện chuẩn bị làm lễ. Trước mắt trong triều có rất nhiều việc, lúc chấp chính triều thần cãi vã long trời lở đất, ai ai cũng nhốn nháo muốn Hoàng đế phái binh đến dẹp loạn. Dung Dận hỗn loạn cả một buổi trưa, mãi cho đến lúc dùng cơm mới được tạm

ngủ, quan tham chính hầu mực nhân cơ hội đó dâng lên danh sách con cháu thế gia vào triều làm quan trong năm mới.

Con cháu thế gia đề bạt vào làm quan đều đã được các thế gia bố trí tốt, đưa đến trong tay y chẳng qua cũng chỉ nhìn một chút rồi phê chuẩn hết thấy, rất ít khi ra mặt can thiệp. Dung Dận mở tấu chương thật dài ra xem, cười ngửa xem hoa quét mắt một lần, đang trong lúc muốn lấy bút phê thì bỗng giật mình dừng lại, thấy trong số những người được Lâm gia đề bạt có một người khác họ cực kỳ nổi bật, chính là Lục Đức Hải, do tả thượng thư Lưu Doanh tự mình ra mặt, muốn điều hấn đến kinh lược đốc sự để trị thủy. Hiện tại công việc trị thủy này vừa có quyền vừa có tiền, các gia tộc ai ai cũng tranh nhau mang con cháu mình đến chiếm chỗ, Lục Đức Hải có thể chui được vào đây hẳn là đã quy phục Lưu Thị rồi.

Hắn quay lại triều đình cũng chỉ mới hơn một năm, có thể luôn cúi đến mức độ này thật sự quá hiếm thấy.

Người này chăm chỉ thực tế, năng lực tài cán gì cũng xuất sắc, ban đầu y thấy hắn là kẻ kiên định, lòng dạ bông bột tràn đầy dã tâm, mặc dù nặng về danh lợi nhưng cũng là vì dân mà mưu cầu hạnh phúc, sẵn sàng làm những chuyện thiết thực cho nên mới cất nhắc hắn thêm lần nữa. Trong triều nước đục không thấy rõ cá, sợ hắn đi theo con đường sai trái, y mới thả hắn vào trong bộ phận quản lý khoa cử thanh tịnh, định sẽ ân cần quan tâm bồi dưỡng hắn thêm mấy năm, chờ căn cơ của hắn vững chắc, thể hiện tài năng ngất trời.

Nhưng xem ra là hắn đã đợi không kịp mà nhảy xuống nước trước mất rồi.

Muốn đi thì cứ đi.

Dung Dận không xem tấu chương nữa, kéo đến trang cuối cùng qua loa viết một chữ chuẩn, rồi lập tức giao cho quan tham chính hầu mực.

Mặc dù y thẳng thắn phê chuẩn nhưng trong lòng vẫn thấy không vui. Vừa đặt bút xuống đã đứng dậy đi tới đi lui trong phòng vài bước, mở cửa sổ Tuyên Minh Các ra đứng nghỉ chân. Trước mắt trời đã vào đông, tuy vẫn chưa thật sự lạnh lắm nhưng trong cung đã sớm đốt giun đất phơi khô, hơi nóng từ bên ngoài xông vào, cỏ cây phía ngoài điện cũng theo đó mà thơm lây, mọc lá xanh mơn mớn ấm áp. Đây gọi là trời xanh quý mệnh, ở trong cung cũng xem như điềm lành, khiến y chợt muốn ra sau điện ngồi một lát, thấp một nén hương.

Cỏ cây cũng biết thế nào là nóng lạnh, chỉ cần nuôi dưỡng thì sẽ thi nhau mà phát triển. Nhưng con người thì chẳng được như thế.

Hàng năm vào dịp tuyển chọn quan lại, nếu có nhân tài ưu tú, y sẽ chú ý quan tâm. Một nửa là vì muốn tìm người nắm giữ hướng đi của triều chính, vì đế quốc bồi dưỡng bề tôi trung thành, còn một nửa là vì muốn tìm tay sai cho riêng mình. Thế gia nắm giữ quyền lực lớn, y chỉ cần có chút động tĩnh cũng sẽ khiến cả triều phản nghịch, một thân một mình rất khó khăn, cần phải tìm kiếm binh mã từ trong dân chúng, đủ để thành lập một đại đội. Y đã cố gắng hết sức, nhưng ngoài miệng quần thần tuy khen ngợi y là một hiền quân, nhưng trong lòng vẫn không tin tưởng y, cứ mãi niệm mồn đạo lý thánh quyền không bền, gần vua như gần cốp trên một trăm tám mươi lần, chỉ cần có chút chuyện đã lập tức thông đồng với thế gia, suy nghĩ về việc sống hai mặt, trong lòng chỉ tơ tưởng đến vinh hoa thì làm sao có thể trở thành tâm phúc của y? Mỗi lần thật tình giao phó gì cho ai, y cũng đều phải âm thầm nổi nóng một lần.

Nhất là tên Lục Đức Hải này, rõ ràng y muốn nâng đỡ hắn bằng con đường khoa cử, thế mà lại bị Lưu Doanh rút củi dưới đáy nồi, điều đi trước thời hạn, âm thầm cho y chút cảnh cáo. Lưu Thị một đời trung quân, năm đó lúc y đoạt quyền đã giương cờ đứng về phía y, thế nhưng tuy đã tỏ rõ lập trường về phe của y thì đối với chuyện khoa cử vẫn cứ ra sức cản đường, không chịu ủng hộ. Người người vâng vâng dạ dạ, người người ngoài nóng trong lạnh, đến phút chót sẽ tức khắc trở mặt, y chỉ có thể bước đi từng bước thật chậm.

Mọi việc đều quá khó khăn, mỗi bước chân đều phải bước đi trên gian khổ, nhưng đến khi rút lui thì lại rất dễ dàng, chỉ cần thả lỏng tay, thuyền đã nhẹ nhàng vượt qua ngàn ngọn núi cao.

Dung Dận thở dài, tâm trạng còn chưa ổn định thì chuông điện đã lại dâng tấu sớ lên, nói là cấp tấu của Vân Thị. Y đành phải kiềm nén lòng nôn nóng, mở tấu chương ra xem.

Đây là một tấu chương kín, theo như lệ thường, mỗi khi có tấu chương trình lên cho y thì phải có bản sao

phân phát đến các bộ. Dung Dận đọc nhanh như gió cuốn, bỗng lấy làm kinh hãi, vội vàng cẩn thận đọc lại từ đầu, chỉ thấy trong tấu chương tràn đầy từ ngữ khiêm nhường kính cẩn, phong thái cực kỳ hạ mình, nhưng tựa hồ đã thâm động binh khí, từng câu từng chữ chiếm hết thể thượng phong, chặn đứng toàn bộ kế hoạch của y. Tấu vừa dâng lên, tất cả những bấy rập mà y đã bố trí hoàn toàn trở nên vô dụng, nhưng y lại không có lý do gì để khoanh tay đứng nhìn, đành phải xuất binh bảo hộ Vân Thị.

Kế hoạch đã dự trù nhiều năm như vậy, hiện tại thất bại trong gang tấc.

Dung Dận vừa tức vừa sợ, bỗng chốc trong lòng chấn động, hai bên tai nổ ầm ầm. Từ trước đến nay y làm việc cẩn thận chu đáo, cho đến bây giờ vẫn luôn rèn luyện binh tướng cực kỳ trung thành, ngoài mặt thần nhiên, giấu kín ba phần thủ hạ. Nào ngờ trong lúc y vẫn còn đang chuẩn bị thì đối phương đã ra tay, lưới đao chưa rơi đã bị người khác rút mất cờ lớn!

Lần này buộc chặt ba đại gia tộc ở Ly Giang lại với nhau, y tự vẫn bản thân đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ khéo léo, ba năm qua chỉ dám châm lửa nhỏ, triều đình trên dưới kín như hũ nút, vốn đang định mức nước sông Ly Giang, đối lấy vài muống người dân lưu lạc, nấu một nồi thống nhất thiên hạ, mắt thấy lửa lớn đang muốn mở nồi thì lại bị Vân Thị phát hiện ra mọi kế hoạch, trong khoảnh khắc rút sạch củi dưới đáy nồi! Rốt cuộc là vì sao lại xảy ra chuyện không may?

Dung Dận bình tĩnh lại, nhắm mắt ngồi trên giường mềm khẳng định, nhanh chóng suy nghĩ lại mọi chuyện thêm lần nữa.

Từ chuẩn bị đến sắp xếp, dự tính, lo liệu đường lui, bao vây bọc đánh đều là do người của y phụ trách, điều động lương thực cũng toàn từ kho lương bí mật. Binh tướng từ hai mươi ba quận huyện Ly Giang điều đến, nếu không phải tự mình cầm danh sách để kiểm chứng thì không có cách nào có thể bại lộ được.

Rốt cuộc là đã lộ sơ hở ở chỗ nào?

Dung Dận nổi niềm khó giải, cau mày thờ ơ cầm áo choàng dài của Hoảng đang khoác trên giường mềm vén lên, bỗng nghe thấy tiếng “leng keng” giòn giã, một miếng ngọc bội tuột ra từ túi bên trong của áo choàng, rơi xuống đất.

Hoa văn mây trời, ngọc bích màu xanh.

Trái tim Dung Dận bỗng dưng quặn thắt, trong phút chốc cảm thấy tựa như vừa bị sét đánh.

Là Hoảng.

Là Hoảng.

Là Hoảng của y.

Ngọc bội hoa văn mây trời này, chính là một con đường để rút lui.

Với miếng ngọc phòng thân này, dù cho có bị đế vương nổi trận lôi đình sát phạt thì cũng có thể đảm bảo toàn mạng mà quay về.

Là Hoảng đã tiết lộ tin tức cho Vân Thị... Đúng rồi, hắn đã sớm thăm dò y mấy lần, muốn cầu xin y tha cho Vân Hàng Chi.

Là Hoảng...

Dung Dận lục lọi, từ từ đưa tay thăm dò phía bên dưới áo choàng của Hoảng, nắm chặt nhưng tơ mềm mại. Y nắm thật chặt, tựa như đã dùng hết sức lực của cả đời người, cắn răng nhẫn nhịn sự đau đớn hệt như bị hàng vạn cây kim đâm vào thân thể.

Chuyện này, người biết rõ toàn bộ gốc rễ từ đầu tới đuôi, chỉ có mỗi Hoảng.

Quá chủ quan.

Không nên để cho sai lầm này xảy ra.

Cửa nhà bỏ ngõ, nhất định sẽ có kẻ thừa dịp vắng người mà bước vào, ngay cả bản thân y còn không đề phòng thì đừng trách kẻ khác lại thừa cơ hãm hại. Thủ đoạn của đế vương nằm ở hai chữ khó dò, vốn là người đầu ấp tay gối, sớm chiều ái ân, không nghĩ rằng sơ hở sẽ từ đó mà ra.

Không trách người. Chỉ trách mình buông thả.

Không thể tham chiến. Phải tranh thủ thời gian chinh núi dời sông, lần nữa trở mình.

Dung Dận hít một hơi thật sâu, cố gắng hết sức kiềm chế cõi lòng đang tràn đầy hốt hoảng đau đớn, vững vàng giờ cao ngự bút, dịu dàng viết mấy câu trấn an trong tấu sớ của Vân Thị. Vừa đặt bút xuống, y lại cúi người đưa tay muốn nhặt ngọc bội lên.

Đầu ngón tay lạnh như băng vừa chạm vào ngọc bội, y bỗng đứng bất đầu run rẩy, tuyệt vọng không giới hạn ào ạt như sóng biển dâng lên che mờ hai mắt y, khiến cho y tựa như vừa rơi xuống vực sâu, cảm thấy nghẹt thở.

Tại sao lại không thể cho y chứ?

Cho y Hoàng. Cho y tất cả.

Y cần gì. Y muốn gì. Y đã luôn luôn rất cẩn thận, không dám làm nên chuyện gì sai lầm, thế nhưng y vẫn chẳng được gì cả.

Dung Dận nhặt ngọc bội lên, nhét lại vào túi bên trong áo choàng của Hoàng. Trong phút chốc, hốc mắt của y bỗng chua xót, cảm thấy bản thân như sắp ngất mất rồi.

Tấu chương vừa dâng lên, tai mắt ở trong cung đã nhìn chằm chằm, nhất cử nhất động của y, vẻ mặt khác lạ của y, đều sẽ bị người người phỏng đoán.

Không thể để lộ dấu vết.

Dung Dận cắn răng, đè nén toàn bộ đau thương, đứng dậy bãi giá đến Lan Đài Cung.

Y đến Lan Đài Cung dạo vòng quanh một cái hồ lớn. Vào mùa đông, tất cả các cung đều chặn dòng nước lại, nước từ các nơi đổ về đây tạo thành một hồ nước lớn, nước dâng đột ngột lấp kín những cọc gỗ dưới đáy hồ, ngay giữa hồ có một chiếc cầu và một cái đình, trông lẻ loi tựa như đang trôi trên mặt nước. Dung Dận đứng ở ven hồ nhìn một lát, thấy sắc nước âm u, lạnh lẽo đến rùng mình. Trong lòng y chua xót, trái tim ngập tràn nỗi buồn, dần dần từng bước dừng lại trên bờ, còn bản thân lại lững thững dọc theo chiếc cầu dài chầm chậm đi tới giữa hồ.

Trước kia mỗi lần y thấy đau buồn đều sẽ đến đây trốn tránh một lát. Về sau rèn luyện bản thân trở nên kim cương bất hoại mới ít khi quay lại nơi này.

Những chiếc chuông của đứa con gái bé bỏng cũng bị ném ở chỗ này. Lúc đó nước cạn, ngày ngày y đều đến xem, mãi cho đến khi dần bị bùn cát ăn mòn mà biến mất.

Nhưng hiện tại chẳng có thứ gì để cho y ném vào trong hồ nước cả.

Tại sao lại không thể cho y chứ?

Rõ ràng so với tất cả mọi người trên đời, y là kẻ khát vọng hơn bất kỳ ai hết. Y đã quá mệt mỏi rồi, tại sao lại phải đối xử với y như vậy?

Y từ từ đi đến đình nhỏ ở giữa hồ, nhớ lại hai người đã từng đứng ở nơi đây thề non hẹn biển, bỗng không muốn bước vào bên trong nữa, y đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy sóng nước mênh mông, phản chiếu bóng mây và sắc trời.

Y rùng mình suy sụp, rét lạnh tới mức khiến y run rẩy hồi lâu.

“Sông rộng nước sâu, chính là Hoàng.”

Nhớ đến thuở ban đầu gặp nhau, y đã từng nói với hân như vậy.

Khi đó y đã rất vui. Bởi vì người này mang lại cho y cảm giác được yêu thương.

Người khác kính y sợ y, trông mong y, cậy nhờ y, chỉ có Hoàng là thật lòng yêu thương y, biết y đau buồn, chia sẻ nỗi lo.

Sau đó Hoàng nói rằng, hấn nguyện ở lại trong cung, y lại càng vui sướng hơn nữa.

Hoàng vẫn rất tốt, chỉ trách y bối lòng tìm vết, mưu cầu hoàn mỹ. Y là Chân Long thiên tử, có điều gì mà y không thể tha thứ? Hoàng muốn bảo vệ Vân Thị, vậy cứ để cho hấn làm đi. Y sẽ tựa như chẳng biết gì mà quay về ngự thư phòng, hờ hợt cho qua chuyện này, về sau cũng chỉ cần đề phòng một chút, không để cho Hoàng biết tất cả mọi chuyện nữa, hai người sẽ vẫn cứ thế mà ngọt ngào đi đến bạc đầu giai lão.

Suy nghĩ này vòng vo trong trí óc, Dung Dận khó chịu thở dốc, lửa giận chực xông lên đỉnh đầu.

Không.

Tuyệt đối không.

Y không thể tha thứ cho người đầu ấp tay gối lại sống hai lòng. Cứ để cho Hoàng đến Nguyên Giang đi, về sau sẽ không bao giờ gặp lại hấn nữa!

Y nói là làm, hiện giờ lửa giận ngút trời, xoay người đi về phía bờ hồ. Nào ngờ trời lạnh cầu trơn, lòng y lại không yên, vừa đi mấy bước đã đạp hụt ngã vào trong hồ, nước lập tức tràn lên ngập đầu.

30. Chương 30: Kết Thúc

Chuyện bất ngờ xảy ra, kẻ hầu người hạ đứng trên bờ ai nấy hết như ong vỡ tổ, ngự tiền ảnh vệ kinh hoàng lúng túng, lật đật nhảy vào trong hồ cứu giá.

Dung Dận vừa rơi xuống nước đã thấy lạnh cóng, hiện tại con người cuộn mình lại, cởi quần áo do ngâm nước mà nặng trĩu ra. Y vươn tay xuống chân muốn cởi cả giày, đột nhiên nghĩ tới một hồi lên bờ áo quần gì cũng chẳng có, vậy không phải là đã đánh mất đáng về uy nghi hay sao? Y sưng sốt hồi lâu, bỗng nghe thấy trên mặt hồ không ngừng có tiếng “Ùm”. Y biết ngự tiền ảnh vệ đang đến cứu y, trong phút chốc vô cùng sốt ruột, lập tức hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống, đập lấy đập để lên phù sa nơi đáy hồ, khiến cho hồ nước trông đục ngầu hẳn không chịu nổi, dòng sức chạy một mạch.

Đã xong chưa đã xong chưa! Đi đến đâu cũng chạy theo cả! Chẳng bao giờ lấy một phút giây yên tĩnh!

Đi theo y để làm gì! Y cũng chẳng phải là Hoàng đế! Hoàng đế thật sự phải nên hóa rồng bay ra ngoài, chứ chẳng phải tháo chạy ở trong nước như y hiện giờ!

Một hồi lên bờ còn để cho người khác trông thấy mà chế nhạo!

Y càng suy nghĩ càng tức giận, lửa giận ngập tràn không thể trút hết, ra sức đạp hai cái, phóng đi thật xa.

Tại sao y lại ngu xuẩn như vậy, ngu xuẩn đến thế! Vì sao lại ra nông nỗi này!

Y đã làm Hoàng đế suốt mười lăm năm! Mười lăm năm! Không bạn bè, không người thân, không bạn đời! Ngày ngày mệt mỏi muốn chết!

Kẻ nào cũng phụ lòng y!

Ban đầu lúc chuyển kiếp, thà rằng cứ để cho y chết luôn đi, sống mà không có một chút ý nghĩa nào cả!

Y bơi rất giỏi, kéo quần áo trĩu nặng bơi hết cả buổi, nín thở kiên quyết không chịu xuất hiện. Mọi người đang ở trong hồ tìm kiếm y, bỗng thấy một luồng nước hướng thẳng đến bờ hồ, chẳng bao lâu sau Hoàng đế xuất hiện, người ướt đầm dề như thiên thần hạ phàm, nổi giận đùng đùng xách vạt áo ướt đầm bước lên bờ. Mọi người lật đật như bầy ong chạy đến nghênh đón, muốn lấy khăn bọc y lại, nào ngờ vừa đến gần Hoàng đế đã giận dữ hét lên: “Đừng tới đây!”

Y gào xong thì lập tức xoay người bỏ đi, còn không quên lớn tiếng uy hiếp: “Ngự tiền ảnh vệ theo dõi! Ai dám đi theo trẫm lập tức giết không tha!”

Thiên tử xưa nay thâm trầm khó dò, nhưng nổi trận lôi đình như vậy chính là lần đầu tiên. Mọi người cảm như hén không dám lại gần, nhìn Hoàng đế tóc tai bù xù hệt như một con sư tử đang tức giận, từng bước đi để lại những dấu chân ướt đầm, một mình cất bước trong gió rét lạnh thấu xương quay về Noãn Ninh điện. Mọi người luống cuống tay chân, đành phải theo đuôi ở xa xa đằng sau.

Dung Dận biết rõ cung nhân vẫn đang theo sau, nhưng y chẳng còn đủ sức để hét lên nữa, y cô độc run rẩy trở về tắm điện, vừa vào trong điện đã đuổi hết toàn bộ cung nhân ra ngoài, thẳng một mạch đi đến ao nước trong phòng tắm. Nước trong ao quanh năm ấm áp, hiện tại y đã cóng đến mức toàn thân cứng ngắt, làm sao chịu được? Vừa bước xuống đã bị nóng oai oái kêu to.

Thông tin ngay lập tức được báo cho Hoàng. Hoàng sợ mất hồn mất vía, vội vã chạy tới, vừa vào trong điện đã nghe thấy tiếng kêu la của Hoàng đế. Thánh chỉ tuy đã căn dặn ngự tiền ảnh vệ phải ngăn cản tất cả mọi người, nhưng làm gì có ai dám can hấn? Mọi người thấy hấn như thấy cứu tinh, lập tức lật đặt mời hấn vào.

Hoàng đi vào trong phòng tắm, thấy Dung Dận đang ngồi bên cạnh ao nước, người ướt đầm dề run như cây sậy, bỗng thấy đau lòng như bị ai bóp nghẹt trái tim, vội vã chạy đến muốn ôm lấy Dung Dận, đau xót nói: “Bệ hạ!”

Dung Dận đã sớm cảm hận Hoàng, vừa thấy hấn bước vào đôi mắt đã đỏ rực, cũng không để ý tay sẽ bị phỏng, tựa như điên dại hắt nước lên người Hoàng, gào thét: “Đừng tới đây!”

Hoàng bị tạt nước vào ngay đỉnh đầu, thế nhưng vẫn muốn bước lên ôm lấy y. Dung Dận giận tím mặt, ra sức giãy giụa gào lên: “Ra ngoài!”

Lửa giận của y bốc lên, sức lực cũng không nhỏ, Hoàng không khống chế được y, gấp gáp đến mức đầu chảy đầy mồ hôi, vội vàng dỗ ngọt: “Được được được, ta sẽ đi ra ngoài ngay.”

Vừa nói hấn vừa ngậm vận khí, đánh vào dưới hai cái xương sườn của Dung Dận. Nửa người Dung Dận đau buốt, tay chân lập tức tê rần, y bị Hoàng ôm lấy, dè dặt đặt vào thùng nước lạnh.

Nước trong thùng tuy lạnh, nhưng đối với Dung Dận lại ấm áp tựa như nắng mùa xuân, vừa ngồi vào thùng nước y đã giật mình run rẩy, người nhanh chóng mềm rũ, nằm trong thùng không lên tiếng. Hoàng nhân cơ hội đó cởi quần áo y ra, giúp y xoa bóp tay chân. Chờ nhiệt độ cơ thể của y ấm trở lại rồi mới ôm y thả vào trong ao. Dung Dận không còn sức lực, ngồi trong nước nóng hắt hơi bảy tám cái liên, ngoan ngoãn để cho Hoàng lau khô người rồi lại ôm y lên giường nhét vào trong chăn.

Quan ngự y đều đã chờ trong điện, hiện tại vội vã dâng thuốc nóng hơi hồi lên. Hoàng bưng chén thuốc đến bên giường, muốn dứt cho bệ hạ uống. Nào ngờ hấn vừa đến gần, lửa giận của Dung Dận lại bùng lên, y lặc giọng hét: “Đi ra ngoài!”

Hoàng vội vàng đỡ dành, nói: “Bệ hạ uống thuốc trước cái đã, rồi ta sẽ ra ngoài.”

Hấn vừa nói vừa bưng chén thuốc đặt bên mép Hoàng đế. Dung Dận giận dữ, nhấc tay lên đẩy hấn ra, suýt nữa cũng khiến chén thuốc rơi xuống. Hoàng vừa đau lòng vừa lúng túng, dứt khoát ngửa đầu uống hơn nửa chén, kéo bả vai Dung Dận đến mạnh mẽ mở quai hàm y ra trút vào. Dung Dận mắt nổ đom đóm, trong lúc y còn đang ngỡ ngàng chưa kịp phản ứng, Hoàng lại trút thêm nửa chén còn lại. Cho y uống hết chén thuốc xong, hấn lập tức lên giường ôm lấy Dung Dận.

Hấn vừa đến gần hơn, Dung Dận đã nhấc chân đá hấn. Hoàng thả lỏng tay nắm lấy mắt cá chân của y, không cho y lộn xộn, một tay ôm Dung Dận vào lòng, một tay vuốt ve sống lưng y, dịu dàng dỗ dành: “Đừng tức giận đừng tức giận ——”

Hấn vừa dỗ vừa vận khí, xoa bóp đại huyết toàn thân cho Dung Dận. Dung Dận chỉ cảm thấy hơi nóng tựa như luồng nước xoáy đang quay tròn trên thân thể, nhanh chóng khiến y thấy ấm áp. Thuốc y uống còn có công dụng an thần, Hoàng vận khí giúp cho thuốc có tác dụng nhanh hơn, trong chốc lát y đã cảm thấy mơ màng buồn ngủ.

Hoàng thấy Dung Dận đã bình tĩnh lại, lập tức thận trọng dán mặt vào hỏi: “Có chuyện gì mà lại tức giận đến vậy? Ai đã chọc tức bệ hạ?”

Dung Dận lạnh lùng đáp: “Ai cũng làm ta tức giận.”

Hoàng chẳng biết phải làm sao, chỉ đành ôm lấy y dỗ dành. Mãi cho đến lúc Dung Dận ngủ say, hắn mới lặng lẽ ra ngoài gọi ngự y vào xem mạch và kê đơn thuốc, đồng thời gọi cung nhân theo hầu đến hỏi rõ tình hình. Nghe thấy cung nhân nói bệ hạ không chỉ rơi xuống hồ mà còn một thân một mình hứng gió lạnh trở về tắm điện, hắn đau lòng tới mức ruột gan như xoắn lại với nhau. Hắn vừa lo lắng bệ hạ sẽ bị phong hàn, vừa sợ bệ hạ tức giận quá sẽ có hại cho sức khỏe, trong lòng tràn đầy ưu sầu bồn chồn, lúc trở lại trong phòng thấy Hoàng để đang thả lỏng tay chân, không buồn không lo mà say ngủ, hắn không khỏi lẳng lẳng ngắm nhìn y hồi lâu, rồi lại thở dài.

Dung Dận nóng hầm hập ngủ đến hơn nửa đêm, lúc tỉnh lại bỗng phát hiện Hoàng đang dán chặt đằng sau lưng y, nhẹ nhàng hôn lên bờ vai. Tức giận trong y vẫn còn chưa nguôi, cắn phẫn giạt giạt bờ vai hung dữ không cho Hoàng hôn.

Nhưng kết quả lại đổi lấy một cái ôm thật chặt.

Thân thể đế quốc hoàng đế quý như vàng ngọc, đến quá nửa đêm bỗng dưng nhiệt độ cơ thể y dần dần tăng lên. Khi trời sáng cả người đã nóng bỏng như bị thiêu cháy, tinh thần mê man. Lần này đến lượt chúng ngự y hoảng sợ cuống cuống, pha chế đủ loại thuốc nhưng vẫn không có tác dụng. Đến ngày hôm sau, hàm của y đã cứng ngắc không thể rót thuốc vào, bệnh nặng ngủ li bì. Thiên tử bị bệnh, cả triều ai cũng đến thăm, thấy tình trạng của Hoàng đế tất cả đều biến sắc, mọi người trở mắt nhìn nhau, ai ai cũng nghĩ đến chuyện xưa từ mười lăm năm về trước. Lúc đó Hoàng đế vẫn còn bé, cũng sốt cao mê man không dứt hệt như vậy, trần trở trên ranh giới sinh tử bao nhiêu lần. Sau khi tỉnh lại bỗng dưng trở nên khác thường, đến mấy năm sau mới có thể chấp chính.

Hiện giờ chuyện xưa tái diễn, trong lòng mọi người đều nảy sinh dự cảm bất lành.

Lại thêm một ngày qua đi, cơn sốt vẫn không lui, y đã bệnh đến mức thoát xác. Trên dưới triều đình lòng người bàng hoàng, Thái hậu lập tức gánh lấy trách nhiệm, dùng danh nghĩa Đông Cung mà điều động binh mã, niêm phong chín cửa hoàng thành. Nào ngờ ý chỉ vừa hạ xuống, tất cả triều thần đã phản đối kịch liệt, ai nấy đều muốn Thái tử lên điều hành triều chính, Thái hậu không thích hợp để bàn đến chính trị. Thái tử lập tức nhờ ông ngoại và cậu mình đến hỗ trợ, cầm quyền xử lý chính sự. Trong ngoài triều đình sóng to gió lớn, ngự y lại đến bẩm báo rằng mạch Thánh thượng đập không ổn định, đã hẳn lên trên cơ bản. Mạch đập bất ổn là dấu hiệu dương khí đang dần thoát ra bên ngoài, Thái hậu sốt ruột, vội dẫn Thái tử lẫn quần thần đến>Noãn Ninh điện xem xét.

Tất cả cửa sổ trong tắm điện đều đã được che kín bằng màn nỉ rất dày. Thái hậu sợ khí bệnh không tốt cho nên bảo Thái tử và quần thần đứng chờ ở bên ngoài, bản thân bà chỉ dẫn theo một nữ quan rồi tự mình vào bên trong. Trong điện tối tăm nhưng rất ấm áp, màn che rũ xuống, khắp phòng ngập tràn mùi thuốc. Hoàng đang đứng ở đầu giường cùng với các ngự y, thấy Thái hậu đến vội vã bước ra hành đại lễ vấn an, Thái hậu cũng chẳng thèm nhìn lấy, bước thẳng vào bên trong lạnh lùng nói: “Tất cả lui ra ngoài.”

Bà vén màn đầu giường lên, nhìn lướt qua bỗng chốc giật mình, không khỏi từ từ ngồi xuống bên mép giường mà ngẩn ngơ.

Vừa nhìn thoáng qua, bà còn tưởng rằng Tĩnh Di đã sống lại.

Thường ngày bà không nhận ra, hiện tại Hoàng đế đã hôn mê sâu, lại vì bệnh mà tái nhợt gầy gò, khí thể bình thường đã hoàn toàn biến mất, đôi gò má kia giờ đây thoạt nhìn trông hệt như Tĩnh Di.

Đứa trẻ này. Giống hệt như mẹ của y vậy.

Hình dáng mũi cũng cong cong như thế, lại rất cao. Lúc bà còn là một tiểu thư khuê các vẫn hay đùa rằng, tướng mạo kiên cường như vậy cho thấy Tĩnh Di là một người nhân tâm bạc tình, tương lai thể nào cũng sẽ quên bà mà thôi. Lần đó bà còn chọc cho Tĩnh Di khóc lớn hồi lâu.

Càng về sau, càng chẳng biết là ai nhân tâm hơn ai, ai bạc tình hơn ai.

Bà và Tĩnh Di vốn là chị em tốt, thân thiết đến mức chia đôi chiếc khăn tay. Cũng đã từng âm thầm kết nghĩa kim lan, xem đối phương như tay chân của mình. Bà kết thông gia với hoàng thất, Tĩnh Di cũng lập tức vào cung thừa ân để bầu bạn với bà, hai người đã thề rằng suốt đời này sẽ là chị em tốt của nhau, cả đời không bao giờ lìa xa.

Nhưng mà.

Nhưng mà.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại bất tri bất giác mà trở thành như vậy.

Chỉ biết tình chị em bền vững như sắt thép, nhưng lại chẳng ngờ lòng người quá dễ dàng đổi thay.

Hết thấy chẳng qua cũng chỉ là những chuyện vụn vặt. Từng chút một. Từng chút hơn thua, từng chút lừa gạt. Từng chút xa cách, từng chút hờ hợt. Trên đầu một Hoàng đế, sau lưng hai gia tộc. Dù có thể xem trước nhìn sau thì cũng chẳng thể phân biệt được phải trái, cứ như vậy mà che giấu lòng căm phẫn, nghi ngờ lòng người, quên đi tình nghĩa năm xưa.

Từ đó trở đi, ở trong cung phân chia thành khách và chủ, trên giường đã có găm vóc rục rở thì tuyệt không trải chiếu.

Trong lòng Thái hậu tràn ngập bi thương, lặng lẽ nhìn chăm chú đôi gò má của Hoàng đế, trong khoảnh khắc vật đổi sao dời, thời gian như quay ngược trở lại, bà cứ thế mà ngồi bất động bên mép giường, ngấm nhìn Tĩnh Di đang say ngủ.

Chị em của bà.

Chị em gái thời thanh xuân. Khi đó người không sinh con thì ta cũng sẽ chẳng lập gia đình. Người và ta chia nhau một xấp vải hoa vàng, cùng nhau cắt may y phục thật đẹp. Người nói tuổi đang lúc xuân thì, chẳng ao ước uyên ương, chỉ muốn cùng chôn một vò rượu, chưng cất hai mươi năm cũng chẳng sợ hỏng hóc.

Mà hiện tại, đã ba mươi năm trôi qua mất rồi...

Một giấc mộng dài suốt ba mươi năm, chờ người tỉnh lại, giang sơn vẫn là thiên hạ của người.

Bà còn đang ngồi ngẩn ngơ, ba vị ngự y đã cùng đến xin ý chỉ, nói rằng Thánh thượng hiện đang gặp họa lớn, tình hình quá mức nguy kịch, cần phải kê đơn thuốc đặc biệt. Bà cầm đơn thuốc lên xem, quả nhiên trong đó toàn là những vị thuốc cực mạnh. Hoàng đế bệnh nặng thân thể yếu ớt, uống một chén thuốc này xong chỉ sợ bệnh còn chưa tan thì mạng của đứa trẻ này đã mất rồi.

Bà hơi trầm ngâm, thấp giọng hỏi: “Có thể trì hoãn thêm ít lâu được hay không?”

Mấy vị ngự y không dám trả lời, chỉ quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu.

Thái hậu hiểu rõ, đưa tay lên đắp lại chăn cho Hoàng đế, thầm thở dài.

Từ nhỏ Thái tử đã được nuôi ở nhà mẹ của Tĩnh Di, hiện tại đã đến lúc báo đáp. Hoàng đế tại vị, thứ bậc của bà vẫn còn yên ổn. Đến khi Thái tử lên ngôi, cả triều sẽ tức khắc thuộc về nhà khác. Nửa đời bà thăng trầm, rốt cuộc chỉ là đang làm mướn không công cho kẻ khác, cả đời sớm nắng chiều mưa, rồi cũng chỉ đổi lấy một vũng bùn đỏ nát điêu tàn.

Thái hậu nhịn không được mà khẽ vuốt ve mi mắt của Hoàng đế.

Ban đầu có rất nhiều người muốn y phải chết, hiện tại thì lại có quá nhiều người chờ mong y sống sót.

Ngắn người hồi lâu, Thái hậu mới nhẹ nhàng nói: “Hoàng đế có phúc của Hoàng đế, cứ sắc thuốc đi.”

Chỉ chốc lát sau thuốc đã được dâng lên. Thái hậu bưng chén thuốc cầm muỗng khuấy khuấy, cảm thấy mùi thuốc rất nồng, tiện tay đưa cho nữ quan đang đứng bên cạnh, còn bà thì bước ra phòng ngoài. Bà vốn đang muốn quay về cung, bỗng thấy Hoàng đế vẫn đang quỳ không đứng dậy, lập tức đứng yên trước mặt hắn. Từ trên cao nhìn xuống, bà lặng lẽ nhìn chăm chú hồi lâu, nhớ đến năm đó Hoàng đế cũng gặp họa lớn, không biết có phải nhờ người này mang lại may mắn hay không mà sang ngày kế tiếp bỗng dưng có chuyển biến tốt.

Bà bỗng mềm lòng, nhẹ giọng nói: “Người... Hãy ở bên cạnh y lâu một chút.”

Hoàng không ngẩng đầu, chỉ thấp giọng đáp ứng.

Thái hậu thôi không nhìn hần nữa, cất bước ra khỏi tẩm điện, chỉ nghe bà lạnh giọng hạ chỉ ở bên ngoài, ra lệnh kể từ hôm nay trong cung phải chuyển sang ăn chay, Nghiễm Từ Cung sẽ thờ Phật, cầu phúc cho Hoàng đế.

Hoàng kinh ngạc quỳ tại chỗ cả buổi trời, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, đành phải lấy ngón tay chống đất, thật lâu sau mới đứng dậy được.

Thái hậu cầu thần phù hộ, hần cũng thấy bản thân mình nên cầu nguyện.

Nhưng mà thần của hần lại sinh bệnh mất rồi.

Thần của hần ăn khói lửa nhân gian, biết nổi giận, lại còn sinh bệnh.

Chúng thần bên ngoài ồn ào náo loạn, có người khóc rống nghẹn ngào, có người niệm Phật cầu phúc, hần nghe xong chỉ cảm thấy quá ảm ỉ.

Hần lẳng lặng đứng đó hồi lâu mới cất bước vào trong phòng, thấy vị nữ quan theo hầu Thái hậu đang đút thuốc cho bệ hạ, múc từng muỗng lên thổi nhẹ, kê trên khăn tay cẩn thận đút vào miệng y, chẳng bao lâu sau đã vơi bớt nửa chén thuốc.

Trong cung phàm là đút thuốc cho quý nhân đều dùng mảnh khốe như thế. Bệ hạ đã mấy ngày không ăn không uống, làm sao có thể đút thuốc vào được? Nhìn thì có vẻ coi được, nhưng thực chất thuốc chỉ toàn thấm vào trong khăn tay.

Lúc bệ hạ còn khỏe mạnh, một tay xử lý mọi sự tình trên đời thì ai ai cũng là trung thần lương tướng. Đến khi y vừa sinh bệnh thì hướng gió đã lập tức đổi thay, quần thần đồng loạt xoay gót chân, một lòng lo cho Thái tử.

Hoàng im lặng không lên tiếng, đứng một bên yên tĩnh chờ đợi, thấy nữ quan kia tay chân linh hoạt, đút thuốc xong thì nhẹ nhàng giấu khăn tay vào trong ống tay áo, xong xuôi lập tức đứng dậy thì lễ cáo từ. Hoàng cũng khom người đáp lễ, vừa quay đầu đã gọi cung nhân sắc thêm một chén thuốc nữa mang lên.

Hần nhận lấy chén thuốc đặt ở đầu giường, đỡ Dung Dận lên để cho y dựa vào đầu vai của hần. Bệ hạ vẫn còn sốt, thân thể cực kỳ nóng, hơi thở nhẹ nhàng phả lên cổ hần khiến hần hơi ngứa ngáy chút đỉnh.

Hần vốn là người trầm tính, thế nhưng trong khoảnh khắc này lại bỗng dưng tựa như dê vỡ, điên dại mà ôm lấy Dung Dận thật chặt, tuyệt vọng thở dốc vùi đầu vào cổ Hoàng đế.

Bệ hạ, bệ hạ của ta!

Đã chịu nhiều khổ cực như thế, gánh trên vai biết bao khó khăn như vậy, thế nhưng trên đời này lại chẳng có ai biết người buồn vui thế nào, cũng nào có ai vì người mà che sương chắn gió.

Bệ hạ của ta!

Hần vô cùng đau lòng liếm lên đôi môi của Hoàng đế, cạy hàm răng đang cắn chặt của y, ngậm nước thuốc từng chút từng chút một trút vào miệng Hoàng đế.

Bệ hạ... Bệ hạ của ta... Hoàng đang ở bên cạnh người... Luôn luôn ở bên người... Mãi mãi chăm sóc cho người... Xin hãy nhanh khỏe lại đi...

Đêm đó hần đút cho y uống hai đợt thuốc, đến lúc trời sáng bỗng nhiên Dung Dận toát mồ hôi, nhiệt độ cơ thể hạ xuống thấp. Ngự y nói rằng đây là triệu chứng chuyển biến tốt, trong lòng Hoàng run rẩy dữ dội, nắm chặt lấy bàn tay Dung Dận lặng lẽ van xin y hàng vạn lần. Ngự y tăng thêm số lượng thuốc, ban ngày đút thêm vài lần, đến tối Dung Dận lại toát mồ hôi, khiến cho y phục cũng ướt đầm. Hoàng đột nhiên nhớ tới tình huống mười lăm năm về trước cũng hết như vậy, ban đêm bệ hạ đổ mồ hôi, đến khi tỉnh lại bỗng đòi uống nước, còn kéo luôn hần lên giường. Lần này thật sự đúng là có chuyển biến tốt rồi, trong lòng hần cực kỳ vui sướng, vội vàng đút cho y uống thật nhiều nước. Đến ngày kế tiếp quả nhiên y đã hạ sốt, m

mơ màng màng tỉnh lại một lần. Ngự y lại đổi sang thuốc bổ, đút cho y uống ba thang thuốc liên tiếp, cuối cùng cũng kéo được Dung Dận từ quỷ môn quan trở về.

Lần này Hoàng tựa như nhặt được báu vật, siết chặt Dung Dận vào lòng mà vuốt ve hàng vạn lần. Lúc Dung Dận bị bệnh vẫn luôn mơ mơ hồ hồ, từng mơ thấy y và Hoàng cùng đến Nguyên Giang, bất chợt Vân Hàng Chi xuất hiện cướp Hoàng đi mất. Ở trong mộng y cũng chẳng phải là Hoàng đế, không quyền không thế, nôn nóng tới mức toát mồ hôi hột. Chờ đến khi y thật sự tỉnh lại, thấy Hoàng vẫn đang ở bên cạnh mình, người trong thiên hạ không ai dám cướp hắt đi mất, bỗng dưng không khỏi thấy biết ơn và cảm động, cảm thấy thật may mắn vì y là Hoàng đế. Y thừa dịp sinh bệnh mà đòi hỏi rất nhiều yêu cầu vô lý, nhưng Hoàng đều đáp ứng hết thảy, chăm sóc y từng li từng tí, lại còn cưng chiều hôn lên môi y vô số lần.

Hoàng đế yếu đuối nóng tính cuối cùng cũng được vỗ về cho sóng yên biển lặng, y vô cùng hài lòng, uống thuốc xong lại nằm lên người Hoàng, yếu ớt đưa tay dụi mắt. Hoàng sợ y thấy buồn, lập tức nhẹ giọng kể lại cho y nghe những chuyện đã xảy ra ở trong cung, triều chính được sắp xếp như thế nào trong mấy ngày qua, còn kể cả chuyện Thái tử giám quốc. Dung Dận nghe xong bỗng dưng buồn bã, y chợt nghĩ đến Tiên Hoàng, trước kia Tiên Hoàng là người đoán mệnh, nói không chừng y cũng sắp đến thời điểm phải ra đi rồi, lập tức thở dài nói: “Nên chuẩn bị để bồi dưỡng Thái tử đi thôi, cũng phải sắp xếp đường lui cho người thật chu đáo nữa.”

Hoàng hơi nhồm người dậy, nghiêm túc nói: “Nếu bệ hạ xảy ra chuyện, ta sẽ làm người dẫn đường cho bệ hạ.”

Trong lòng Dung Dận bỗng dưng kích động, thất thanh đáp: “Nói vậy!”

Y nói xong thì lập tức ngồi dậy, nắm chặt lấy bả vai Hoàng tra hỏi: “Người sẽ làm sao? Có thật là người sẽ làm không?”

Hoàng không hề do dự dù chỉ một giây, đưa mắt nhìn Dung Dận đáp: “Làm.”

Dung Dận bỗng ngừng thở.

Thứ gọi là người dẫn đường, chính là dẫn đến âm phủ.

Để vương tôn quý, trên con đường sống mặc dù thần quỷ bất xâm, nhưng rồi một ngày cũng sẽ phải đi qua một đoạn đường dẫn đến âm phủ âm u không ánh sáng. Người dẫn đường, sẽ là người soi sáng cho đế vương sau khi người qua đời. Hung lễ trang trọng (*), kể từ ngày Hoàng đế băng hà, người dẫn đường sẽ phải không ăn không uống nước, ngày ngày chỉ được uống dầu hạt cải. Đến khi trong ngoài đều sạch sẽ thì phải ngâm mình vào trong vại dầu, chịu khổ bốn mươi chín ngày, đợi đến lúc dầu thấm thấu vào trong cơ thể thì sẽ dùng sáp ong bịt kín vại dầu lại, sau đó được mang đi chôn cất cùng với đế vương, lấy thân mình châm lửa để dẫn đường cho Hoàng đế. Đây là phương pháp bịa đặt hết sức đau đớn, người dẫn đường nếu như không tự nguyện thì sẽ rất dễ trở thành ác quỷ, vì vậy nếu như có người nào đó tình nguyện làm người dẫn đường thì phải ghi danh trước, hoàn thành một loạt nghi thức phức tạp, đứng trước mặt quỷ thần chứng minh mọi chuyện đều do bản thân mình tình nguyện.

Dung Dận chăm chú nhìn Hoàng, trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy tim gan tựa như vỡ nát.

Đây là người yêu của y. Là nửa kia của y. Hắn không cầu chính quả, lại chỉ muốn làm một người dẫn đường.

Dung Dận ngàn câu vạn chữ không có cách nào nói ra, chỉ đành khẽ run run đôi môi thấp giọng nói: “Hoàng của ta!”

Kể từ ngày y lên ngôi, lăng mộ của y đã bắt đầu được xây dựng. Cực kỳ rộng rãi hoa lệ, mọi thứ đều rất bề thế long lẫy. Thân phận của bọn họ cách nhau một trời một vực, nếu như Hoàng muốn được chôn cùng một huyệt với y, thì đây chính là... cách duy nhất.

Hắn cùng y đi đến ngày bạc đầu ở nhân gian. Rồi sau đó lại nguyện trải qua muôn vàn thử thách đau đớn, chịu đựng nỗi đau thấu tận xương tủy, muốn biến thân mình thành một ngọn đuốc chỉ để được cùng y đi thêm một đoạn đường nữa.

Bọn họ bước ngang qua âm phủ thì sẽ phải chia ly. Linh hồn của Hoàng sẽ tan biến, còn y sẽ được Thần Phật đến đón. Hắn vẫn mãi chỉ là kẻ tùy tùng của ngự giá, tiến về miền cực lạc vĩnh sinh.

Nếu như trên đời quả thật có âm phủ, thì y sẽ phải quang minh chính đại mà nhìn linh hồn của Hoàng hồn phi phách tán.

Trong phút chốc khoe mắt Dung Dận bỗng ngẩn lẹ, thấp giọng kêu lên: “Hoàng của ta!”

Hoàng ngược mắt lên, khẽ mỉm cười.

Dung Dận cố gắng kiềm nén nước mắt đang chực trào, nhẹ giọng nói: “Ta không muốn ngươi phải làm kẻ dẫn đường. Ta muốn được an táng cùng với ngươi. Ta muốn ngươi phải sống thật khỏe mạnh, tương lai lập công lao hiển hách, lấn át cả quân chủ, quyền thế ngất trời. Ta muốn khắp thiên hạ này kẻ nào cũng phải bái ngươi làm thầy.”

Y chỉ lên trên bàn dài đang đặt bài thi khoa cử, nói tiếp: “Những người này, tương lai chính là căn cơ của ngươi. Chờ đến lúc đó, ta sẽ ban thưởng y phục, lấy thân phận gia chủ để đưa ngươi vào hoàng tộc, cùng ngươi quy về một mối trong lăng mộ hoàng gia. Ta muốn ở bên cạnh ngươi, cùng nhau sống thật lâu, cùng nhau đầu thai sang kiếp khác, đi đến đâu cũng mãi mãi bên nhau.”

Hoàng kinh ngạc suy nghĩ hồi lâu, hỏi: “Sẽ có ngày đó sao?”

Dung Dận đáp: “Có, nhất định có. Ta đã nhìn thấy trước được rồi.”

Hoàng nhẹ giọng nói: “Vậy bệ hạ phải sống lâu hơn chút nữa, chờ ta với.”

Dung Dận đáp: “Được.”

Bọn họ ôm ấp mong đợi về tương lai tốt đẹp, trước khi bình minh lên chân thành mà ân ái, mơn trớn gò má và cổ của đối phương, thân mật dán sát vào nhau.

Hoàng để trẻ tuổi lần đầu tiên thử nghiệm khiêu chiến với thể chế thế gia, cứ như thế mà kết thúc với một nửa thành công, một nửa thất bại. Trong lúc y tại vị đã thử nghiệm rất nhiều lần như thế, cũng có lúc thành công, phần lớn thì thất bại. Y bước từng bước một, thử vững từng tấc, đợi đến khi ném một mối lửa vào trong triều, gió lớn khiến lửa cháy lan ra đồng cỏ, tất cả những thiếu niên trẻ tuổi lúc trưởng thành đều trở thành lực lượng vững chắc nhất bảo vệ ngôi báu của y. Lý tưởng cả cuộc đời y chưa bao giờ thay đổi, lấy sức một thân một mình chầm chậm xoay chuyển cả vương triều cổ xưa này, nắm được trong tay thiên hạ thống nhất. Trong lúc y tại vị cũng nhất quyết không lập hậu cung, khiến cho triều đình chỉ trích không ngớt, thế nhưng đối với y, có lẽ đây là kiếp sống để vương tuy nhiều muộn phiền nhưng lại ngọt ngào nhất. Y diu dặt Hoàng bước nào vững chắc bước đó, cùng hấn vấp ngã, cùng hấn thành công, cùng hấn cải và rồi lại cùng hấn ân ái, hai người thấu hiểu đối phương, trọn một đời chưa từng nghi ngờ lẫn nhau thêm lần nữa.

Vân Hàng Chi về sau cẩn rứt lương tâm, tìm Hoàng kể lại đầu đuôi câu chuyện. Hoàng nghe xong sợ hãi kinh ngạc, cuối cùng cũng hiểu rõ cái gì gọi là gặp chuyện nghĩ nhiều. Hấn trở về cung tạ tội với Hoàng đế, Dung Dận cũng chỉ cười trừ, còn khéo léo giải thích cho hấn điểm mấu chốt ở bên trong. Kể từ đó, Hoàng dần trưởng thành hơn qua những cuộc đấu tranh chính trị, cuối cùng cũng rèn luyện được tính cách, bản thân trở nên khôn khéo dụng tâm. Hấn và Hoàng để mười phần ăn ý, ở trong triều cực kỳ hòa hợp, đồng tâm hiệp lực, cuối cùng cũng có thể phát triển khoa cử vững mạnh. Hấn giữ hai chức vụ, đích thân lựa chọn sắp xếp thứ hạng, từng nhóm từng nhóm học trò cũng đều do hấn dạy dỗ, phân nhánh đến chín bang triều đình. Hấn đứng trong hàng tam công phụ quốc, quả thật đã trở thành thầy trong chín bang, được người khắp thiên hạ ghi nhớ. Cũng thật sự lời ít ý nhiều, quyền thế ngất trời.

Hai người chị em gái của Vân Hàng Chi đều kết thông gia cùng hoàng tộc, ở trong triều căn cơ vững chắc. Bản thân hấn cũng được vào hàng ngũ quan tham chính, tính tình ác liệt, không từ thủ đoạn, giữ vững Vân Thị trăm năm giàu sang. Hấn kế nhiệm gia chủ, đứng ở phía đối địch với Hoàng, nhìn từ bên ngoài, hai người cả đời tranh giành cấu xé, hãm hại lẫn nhau, nhưng thỉnh thoảng vẫn lại âm thầm hẹn nhau ra quán rượu, chuyện trò đôi câu phong hoa tuyết nguyệt.

Vân Uyển cuối cùng lại kết thông gia với nhà mẹ của Thái hậu, trở thành chủ mẫu của gia tộc. Nhà chồng nàng con cháu ít ỏi, nàng thế mà lại phúc phận đầy mình, vừa vào cửa đã sinh được con đàn cháu đống, cả đời thuận buồm xuôi gió, nuôi dưỡng mười một người con cả trai lẫn gái. Người đời ai ai cũng ao ước có được phúc phận như nàng, lưu truyền thành giai thoại.

Triển Mi cả đời không gả cho ai, chỉ ở lại trong Tụ Thủy Các. Nàng tìm tòi học hỏi, sửa lại bản đồ cương vực và sổ hộ tịch, tìm lại được biết bao nhiêu sách cổ quý giá. Nàng vì học trò trong thiên hạ mà biên soạn sách giáo khoa, từ kẻ học vỡ lòng cho đến quan lại trong triều đều đã từng học qua. Nàng vì soạn sách mà được người đời sau gọi là Mi Bồn, trở thành học giả điển hình, xuất sắc gương mẫu. Lịch sử mệnh mông, sóng lớn vùi cát, có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt đều bị chìm vào trong quên lãng, không còn vết tích, duy chỉ có tên họ của nàng là lưu danh muôn thuở, khiến cho cha nàng là Lưu Doanh cũng không bị lãng quên.

Lục Đức Hải ở kinh lược đốc sự đời người hai năm, rất nhanh chóng nắm lấy cơ hội tốt, được thuyền chuyển đến bộ Hộ. Hắn sáng mắt nhanh tay, cực kỳ dựa thế, cắm cọc vào trong kẽ hở của thế gia, thành thạo lôi kéo, kết giao rộng rãi, cuối cùng cũng có được chỗ đứng vững chắc trong triều đình. Thê thiếp của hắn hàng đàn, sinh dưỡng đông đúc, có con rồi lại có cháu, cả nhà thịnh vượng, trở thành một thế gia đại tộc chân chính.

Ngày hôm nay hắn mở tiệc chung vui cùng chúng gia chủ, đang giữa buổi tiệc thì có người nhắc lại chuyện xưa, nói tới chuyện khoa cử ngày nay phát triển thật mạnh, những người trong đó ai ai cũng đều được thăng chức, cảm thán rằng nếu Lục đại nhân năm đó vẫn ở lại quản lý chuyện khoa cử thì e rằng hiện tại cũng có thể đứng ngang hàng với quốc công rồi.

Trong lòng Lục Đức Hải cảm thấy hơi chua chát, lập tức cười ha hả, xĩa răng cố làm ra vẻ cảm thán, thở dài nói: “Không có ai đỡ đầu, rất khó mà cắm cọc vào.”

Mọi người ai ai cũng biết quốc công hầu vua, hiện tại trong lòng hiểu thấu, cũng mập mờ cười châm biếm. Mấy vị này đều là đi lên bằng con đường làm quan, thường ngày thái độ làm người phóng túng, hay nghe đồn đại không ít chuyện ái tình ướt át, hiện tại lời từng chuyện ra bàn tán mua vui. Mọi người đang trong lúc vui đùa thì bỗng có một người vỗ bàn chỉ Lục Đức Hải nói: “Không phải vậy! Lục đại nhân, người cũng có người đỡ đầu, chỉ là tự bản thân người có muốn cắm cọc hay không mà thôi.”

Những lời này khiến cho bốn bề kinh ngạc, mọi người tranh nhau hỏi cặn kẽ, người nọ lại cố làm ra vẻ sâu xa, nói: “Chuyện đã từ mười mấy năm về trước, những lời này ta lúc ấy không dám nói bừa. Hiện tại mọi chuyện đều đã qua rồi, nhắc đến một chút chắc cũng không sao. Lục đại nhân của chúng ta, năm ấy cũng chân chân chính chính mà được sủng ái đó!”

Lục Đức Hải ha hả cười to, hỏi: “Sủng ái ở đâu ra vậy.”

Người nọ thấy mọi người cũng đang đùa cợt, ngược lại ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói: “Lục đại nhân, người có còn nhớ hay không, năm đó người được cân nhắc vào hàng nhất phẩm là do ai tiến cử?”

Hắn hỏi có phần hơi vô lễ, Lục Đức Hải không khỏi ngẩn người. Năm đó, ngọc bài nhất phẩm là do Hoàng đế ban cho, nhiều năm qua hắn vẫn luôn luôn kiêu ngạo, che giấu như báu vật, chưa từng kể với ai, hiện có người hỏi bỗng thấy không biết nên trả lời như thế nào.

Trong lúc hắn còn đang chần chờ, người nọ lại cười ha ha một tiếng, nói: “Rất khó nói có phải hay không? Người không nói được thì để ta nói, ngọc bài ban cho Lục đại nhân của chúng ta, năm đó chính là do Thánh thượng đã trao đổi với gia tộc giàu sang nhất!”

Lời vừa nói ra, ai nấy đều kinh ngạc, mọi người vội vã hỏi rõ nguồn căn.

Người nọ được tăng bốc nên cực kỳ đắc ý, lập tức kể lại tỉ mỉ cho mọi người nghe. Thì ra năm ấy thế gia quyền lớn, Thánh thượng muốn cất nhắc ai cũng phải đi đường vòng. Hoàng tộc vốn không thể tự tiến cử, Hoàng đế đành phải tìm trong triều một gia tộc có căn cơ cặn kẽ nhất, cố gắng hết sức nâng đỡ cho đến khi nhà kia trở thành nhất phẩm, mới để cho họ tiến cử Lục Đức Hải. Chuyện này là bí mật, trong triều vốn có rất ít người hay biết, mười mấy năm sau nhờ em gái họ của hắn gả vào trong nhà kia mới biết rõ sự tình. Hiện giờ Hoàng đế đã nắm trong tay toàn quyền thống trị, làm việc cũng không sợ bị thế gia cản đường nữa cho nên chuyện cũ này mới dần dần được tiết lộ ra.

Hắn kể xong lại chỉ Lục Đức Hải, thở dài nói: “Tiến cử cũng chẳng phải là việc gì quan trọng, Thánh thượng vốn có thể tùy tiện chọn đại một nhà để tiến cử người, nhưng các người thử đoán xem vì sao người lại phải hao công tốn sức nhiều đến như vậy? Chỉ vì lúc ấy trong triều ai nấy đều hiểu rõ, gia tộc nào được nhờ vả tiến cử Lục đại nhân ắt hẳn sẽ bị nhà khác ra tay cản trở. Vì thế Thánh thượng mới tự mình nâng đỡ một

gia tộc, bí mật hướng dẫn, âm thầm kéo Lục đại nhân của chúng ta quay trở lại hoàng thành, tự do tự tại không bị ai khống chế. Các người bàn tới bàn lui, thử nhìn lại xem thánh quyền có đậm hay không? Mang ra so với quốc công cũng một chín một mười mà thôi!”

Chờ hần kể xong, Lục Đức Hải đã ngây người, kinh ngạc nói: “Có... chuyện này thật sao!”

Người nọ đắc ý, gật đầu đáp: “Cực kỳ chắc chắn, không dối gian nửa lời. Năm đó căn cơ của Thánh thượng còn cạn, vì để cho người được vào triều mà đã mất không biết bao nhiêu công sức! Đây mới gọi là thánh quyền sâu sắc, nâng đỡ nghìn vàng đấy! Các người thử xét lại xem, Lục đại nhân có người đỡ đầu hay là không đây?”

Mọi người lập tức đồng ý vang dội, lại đùa giỡn, mang hần ra so sánh với quốc công, nói hần dù phía trên có người đỡ đầu thì vẫn cứ lười biếng chẳng thêm cảm cộc.

Trong lòng Lục Đức Hải cực kỳ kích động, không nói nên lời.

Hần vẫy vùng hết nửa đời người, đến khi nội tình được nhắc tới, hần mới hiểu được ý tứ cất nhắc bên trong là như thế nào.

Chân chân chính chính là cánh tay đắc lực của thiên tử!

Năm đó Thánh thượng vây cánh mỏng manh, dùng biết bao nhiêu sức lực mới có thể đưa hần vào trong triều, y muốn tài bồi phe cánh, mượn lực nhảy lên. Trong mấy thập niên triều đình trị thủy ở Ly Giang, tổ chức khoa cử, từng chuyện từng chuyện đều là sự nghiệp vĩ đại huy hoàng, mọi chuyện đều có người cầm cờ làm kẻ tiên phong. Hần nhìn những người đó giờ đây đức cao vọng trọng, lưu danh sử sách, cũng đã từng ngưỡng mộ thánh quyền sâu sắc, thâm than mình không bằng người.

Hần vốn cũng có thể đứng ngang hàng cùng những người đó, thậm chí là ngang hàng với quốc công, trở thành cơ quan đầu não của quốc gia, gầy dựng sự nghiệp vĩ đại!

Trong mấy thập niên gió mưa hỗn loạn, giờ đây từng chuyện lại như đang hiện ra ngay trước mắt.

“Nếu như người có thể làm được chuyện đại sự thì cũng có thể làm được chuyện tiểu tiết.”

Giọng nói kia lại một lần nữa nghiêm túc vang lên, từng lần từng lần một. Lục Đức Hải bỗng dưng thấy run sợ, bàn tay run run khiến rượu trong ly tràn ra quá nửa.

Năm đó hần quản lý khoa cử, cố gắng móc nối quan hệ để rồi tự mình nhảy vào trong chỗ chết. Hần vừa đi, quốc công lập tức thăng chức, chưa đến mấy năm danh tiếng đã vang xa, hiện tại học trò rải rác khắp thiên hạ, nửa số quan văn quan võ trong triều nhìn thấy hần cũng phải tôn xưng một tiếng thầy. Hần hối hận khôn nguôi, chỉ đành trách bản thân không có tầm nhìn. Về sau bận rộn trị thủy hết hai năm, công việc phức tạp, nhưng qua tay cũng chỉ có chút danh mỏng lợi bé. Hần thấy công việc này không có tương lai, lại tìm cách nhảy sang bộ Hộ. Ở bộ Hộ hần cũng có chút quyền lực, chúng thế gia gặp hần đều cúi đầu chào. Hần mượn cơ hội này để kết giao rộng rãi, cưới con gái nhà đại thế gia, như ý vững chắc căn cơ.

Về sau nữa, hần trái lời phải kéo, dùng cả lưới sâu mà mò cá, nâng đỡ thêm vài tiểu gia tộc giúp họ trở nên lớn mạnh. Hiện tại hần có quan hệ rất rộng, ràng buộc trên dưới, căn cơ thâm hậu, gót chân vững chắc. Danh tiếng của hần mỗi lúc một vang xa, cũng xem như là một trong những thế gia đứng đầu. Hần phấn đấu cả một đời, cuối cùng cũng được sống trong giàu sang rực rỡ, tiền muôn bạc vạn, không phụ lòng người hưởng vinh hoa phú quý.

Nhưng mà.

Nhưng mà.

“Nếu như người có thể làm được chuyện đại sự thì cũng có thể làm được chuyện tiểu tiết.”

Năm đó bệ hạ mang hần vào trong triều, là thật sự muốn hần làm được chuyện tiểu tiết! Thế nhưng hần lại sớm tỏ rõ lập trường, lấy chuyện đại sự kia mang ra đánh đổi với danh lợi bé nhỏ.

Hai mươi năm luồn cúi, phụ hết ân huệ sâu sắc!

Chuyện tiểu tiết. Hắn cho là bệ hạ thật sự chỉ nhắc đến chuyện tiểu tiết. Hắn tựa như một con lươn, luồn lách khắp các kẽ hở trong triều đình, tìm một hang ổ ấm áp. Chưa lên đến hàng tam công cửu khanh, làm sao dám khinh chuyện tiểu tiết? —— Phải rồi! Hắn đã từng muốn đứng vào hàng cửu khanh! Muốn được hầu cận thiên nhan, bảo vệ ngôi báu. Khi đó hắn còn trẻ, hết sức nông cạn, thường khoác lác mang chí lớn treo ở đầu môi chót lưỡi, khiến cho người ta biến hắn thành trò cười. Về sau hắn không nhắc tới nữa. Dần dần, hắn cũng đã... quên.

Lục Đức Hải đột nhiên đứng dậy, chấp tay cáo từ, xoay người chạy ra bên ngoài.

Hắn phải làm gì đó. Một chuyện gì đó chân thật.

Trước mắt triều đình sắp phát động chiến tranh ở biên cương, muốn dẫn binh chinh phạt Man tộc, chính trị đang lúc cần người. Hắn không thể vì Thánh thượng mà dẫn binh, nhưng vẫn có thể gắng chút sức lực bé nhỏ. Ngày mai hắn sẽ tranh thủ ra sức, vì lương bổng cũng được, vì muốn dân chúng sống bình an cũng được, trước hết cứ dốc sức vì dân vì nước, từ việc nhỏ làm nên đại sự. Sống trong nhung lụa đã lâu, chí tiến thủ của hắn bỗng dưng mất sạch. Mà đã là con người thì đâu có ra sao cũng vẫn phải luôn tiến về phía trước!

Con người đã từng một mình sửa đê kia đâu rồi! Con người một thân một mình cứu lấy trăm họ khắp hai quận kia đã đi đâu mất rồi! Đó mới chính là lý do khiến hắn muốn dẫn thân vào đây!

Hắn cắn chặt răng, sải bước chạy ra bên ngoài, trước cổng có phu xe đang đứng chờ sẵn, vội vã chạy đến nghênh tiếp, cười nói: “Lão gia sao lại ra trễ như thế, tiệc rượu ở Trương gia e là đã bắt đầu rồi đó.”

Lục Đức Hải lạnh lùng đáp: “Rượu tiệc gì? Suốt ngày chỉ biết mua vui! Hồi phủ!”

Hắn vừa nói vừa hất tay của phu xe ra, tự mình bước lên xe ngựa. Chiếc xe ngựa kia cực kỳ quý phái, phủ gấm khảm vàng, cao to bề thế. Hắn nhắc chân đạp mấy lần nhưng vẫn không thể leo lên được, ngược lại eo còn bị trật, không khỏi la lên “Ồi ôi.”

Thị thiếp xinh đẹp đang ngồi chờ trong xe vội vã nhào người ra đỡ, thật vất vả mới có thể đỡ được Lục Đức Hải lên xe ngựa, lập tức nhịn không được mà oán trách: “Lão gia cũng không xem lại mình đã bao nhiêu tuổi rồi, còn khoe khoang anh hùng gì chứ? Để cho phu nhân biết, người lại trách chúng ta hầu hạ không chu đáo.”

Lục Đức Hải ngẩn người, vừa cúi đầu xuống đã nhìn thấy cái bụng mập mạp và cánh tay nhão nhột của mình.

Hắn theo bản năng giơ tay lên sờ một cái. Mặt mũi hiện giờ cũng đã tràn đầy nếp nhăn.

Cả người hắn chấn động dữ dội, trong đầu vang lên một tiếng, bất chợt nản lòng thoái chí.

Quanh năm trêu hoa ghẹo nguyệt, ngày ngày tửu sắc, hao phí thời gian. Hôm nay mắt hắn đã hoa, đầu óc đã hồ đồ, tuổi già đang kề cận, không còn tinh anh nữa rồi.

Thôi! Bây giờ đã quá muộn màng rồi! Lên xe ngựa còn tốn sức đến thế, nói gì tới chuyện dẫn thân vào nghiệp lớn!

Thị thiếp kia thấy vẻ mặt của hắn khác lạ, vội vã thả màn xe xuống tránh gió lùa, lệnh cho phu xe điều khiển ngựa lên đường.

Xe ngựa oai phong mang huy hiệu màu bạc của Lục Thị rất nhanh chóng rẽ ra phố, chậm rãi đi trên con đường lớn trong hoàng thành. Kỳ thi mùa xuân đang đến gần, trên đường toàn là học trò đi thi, những khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy ánh hào quang, cõi lòng ngập tràn nhiệt huyết, muốn xông xáo làm nên nghiệp lớn.

Hắn năm đó... Cũng hết như vậy.

Nhưng năm tháng đã tàn phá tuổi tác và chí khí của hắn mất rồi, tan biến gần như không còn có thể nhìn thấy được nữa.

Lục Đức Hải nhìn về hoàng cung ở phía đằng xa, trong lồng ngực bỗng dưng thấy nóng lên, thâm than thở một tiếng thật dài.

Hắn nhớ lại năm ấy lúc hắn cứu giúp nạn thiên tai ở Ly Giang. Khi đó hắn vẫn còn trẻ trung khỏe mạnh, trong tay nắm quyền lớn, đó chính là quãng thời gian rạng rỡ nhất trong suốt cả cuộc đời hắn.

Hắn vượt vũ môn, nhấn chìm mình vào trong nước sâu mới hiểu được thiên hạ này lớn đến nhường nào. Hưởng vinh hoa phú quý vô tận, vẫn không nhìn thấy sương dày hoa rũ. Vớt xong lại mò, mò xong lại vớt. Muốn làm chút chuyện đại sự cũng thật khó khăn vất vả! Trong hoàng thành có vô số cám dỗ hấp dẫn, lúc hắn muốn nỗ lực tiến lên thì thể nào cũng sẽ có người đứng chờ ở nửa đường kéo hắn xuống nước. Không chen ép thì cũng dối trá tâng bốc. Không đe dọa thì cũng uy hiếp. Thật vất vả mới có thể chống cự lại thể lực bên ngoài, nhưng ham muốn ở trong lòng thì vẫn nhốn nháo hoảng loạn trào dâng không yên.

Thấy suốt cả buổi hắn vẫn không nói một lời nào, thị thiếp kia lập tức cẩn thận thăm dò, hỏi: “Lão gia, không đến Trương gia sao? Lão gia đã hao tổn biết bao nhiêu công sức mới có thể tạo dựng nên mối quan hệ...”

Lục Đức Hải ngậy người run rẩy cả buổi, đột nhiên thở dài một hơi, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Hắn mệt mỗi phút tay, khàn giọng nói: “Đi.”

Xe ngựa chậm rãi đổi hướng, từ từ quẹo về hướng trung tâm hoàng thành.

Con đường này, năm ấy lúc hắn tham gia khoa cử cũng đã từng đi qua. Lúc đó hắn bước đi trên con đường này thẳng quan tiền chức thuận lợi, cũng đồng thời ảm đạm hồi hương trên chính con đường này. Về sau, hắn lại lần nữa bước trên con đường này để quay về gặp đế vương.

Hắn biết bản thân mình có nhân sinh huy hoàng, tiền đồ tươi đẹp.

Quả thật tươi đẹp, quá tươi đẹp. Nơi nào cũng tươi đẹp, lúc nào cũng bừng cháy. Nơi hắn đi qua bừng bừng ánh sáng, người người mừng vui.

Tươi đẹp tới mức hắn xem chí khí ngút trời của mình cũng chỉ tựa như hoa mọc ven đường!

“Là một vị quan, người không thể muốn gì được nấy. Nếu như người có thể làm được chuyện đại sự thì cũng có thể làm được chuyện tiểu tiết.”

Cả đời Lục Đức Hải chỉ ghi nhớ một câu nói này của đế vương. Cuộc đời tầm thường của hắn, cuối cùng cũng không bao giờ có thể chấp chính ngự tiền, ngắm nhìn thiên nhan nữa.

Về sau, chiến tranh ở Bắc cương thật sự nổ ra, trong lúc triều đình đang nguy khốn, quốc công đã tự mình đứng ra, lấy thân phận Lục Hợp đại tướng quân cao quý mà xuất chinh. Hắn dẫn sáu trăm ngàn quân binh, đích thân chém đứt đầu A Lan Khắc, kéo thân hình vạm vỡ ngã ngựa, nhanh chóng càn quét sạch sẽ mười bảy đại đội Man tộc, đại thắng trở về.

Tướng quân khải hoàn, đế vương đích thân ra ngoại thành chào đón. Triều đình ca tụng, đồng lòng dâng tấu cầu đế vương vì thiên hạ mà khen thưởng. Dung Dận thuận theo ý kiến của chúng thần, vào ngày lễ tế trời cầu khẩn thiên địa, ban cho quốc công lễ phục màu đen, phong cho hắn thành Vương khác họ, sánh vai cùng y, thế sẽ cùng nhau chấn nhiếp triều chính, chăm lo thiên hạ.

Ngày đó Ngũ Nhạc thoáng gió (**), vận nước thịnh vượng, Dung Dận và Hoảng cùng nhau đi đến ngoại ô hoàng thành, dẫn đầu triều thần văn võ cùng bái tế trời đất, vì thiên hạ nguyện cầu bình an. Hai người bọn họ đều mặc lễ phục màu đen, đội mũ miện, vai kề vai đứng trước điện thờ lớn, ba quỳ chín lạy, cử hành quốc lễ toàn chín bang. Lúc đứng dậy, hai người bất chợt nhìn nhau mỉm cười, không hẹn mà cùng nhớ về năm đó lúc ở trong sơn động, từng có một ảnh vệ bé nhỏ mặc y phục màu đen.

Chú thích:

(*) Hung lễ: Khi gặp tai họa hoặc sự chẳng lành thì người ta sẽ cử hành “hung lễ”. Chẳng hạn như: tang lễ, điều lễ,...

(**) Ngũ Nhạc[WũYuè]: Năm quả núi lớn tiêu biểu ở bốn phương và vùng giữa Trung Quốc: Đông nhạc Thái Sơn, Tây nhạc Hoa Sơn, Nam nhạc Hành Sơn, Bắc nhạc Hằng Sơn và Trung nhạc Tung Sơn.

– Tồng Long hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-long>